COLECȚIA

Iubiri de poveste

CAROLINE LINDEN

Dragostea și alte povești scandaloase

SERIA „POVEȘTI SCANDALOASE“

Joan Bennet s-a plictisit să stea pe margine la baluri timp de patru sezoane și doar să privească cu jind cuplurile care dansează. Mulțumită unor povestiri erotice incitante – și deopotrivă scandaloase –, și-a făcut o idee despre ceea ce pierde rămânând fată bătrână. Oare ar fi prea mult să-și dorească un mic flirt? Așa că se decide să îi facă o vizită fratelui ei pentru a-i smulge promisiunea că va participa la un bal a doua zi.

Însă lucrurile se schimbă când îl reîntâlnește pe prietenul din copilărie al fratelui ei, vicontele Tristan Burke, un bărbat care o înfurie și o fascinează deopotrivă. Dacă Joan, la cei 24 de ani, este aproape o fată bătrână, vicontele Burke este un crai, bine-cunoscut pentru aventurile și firea lui nonconformistă.

Lord Burke își dă seama de la început ce este Joan: o pacoste. Nu numai că este sora celui mai bun prieten al său, dar pare să-l prindă întotdeauna pe picior greșit. Singura problemă este că nu se poate opri să nu se gândească la cum ar arăta Joan fără rochiile oribile pe care le poartă sau cum este s-o sărute până o lasă fără suflare. Dar oricare dintre aceste gânduri l-ar putea costa statutul de celibatar, ceea ce ar fi de neconceput – sau poate că nu?

Caroline Linden este autoarea a 18 cărți distinse cu numeroase premii. *Dragostea și alte povești scandaloase* a primit distincția Golden Leaf pentru cea mai bună carte din genul *historical romance* din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste, filiala din New Jersey.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0480-4
9 786063 304804
Alma

CAROLINE LINDEN

Dragostea și alte povești scandaloase

Love and Other Scandals
Caroline Linden
Copyright © 2013 P.F. Belsley

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dragostea și alte povești scandaloase
Caroline Linden

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Dragostea și alte povești scandaloase / Caroline Linden.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0480-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Dragostea și alte povești scandaloase

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

Pentru Julie, de la casa de la Hollis până pe țărmul din Jersey

Prolog

Joan Bennet îl întâlni pentru prima dată pe Tristan Burke târziu într-o noapte, când acesta dădu buzna în dormitorul ei, purtând doar o pereche de pantaloni și ținând în mână un fir de trandafir roșu.

În momentul acela nu putea înțelege ce e romantismul. Dar, pe de altă parte, avea doar opt ani.

– Unde pot să mă ascund? întrebă el fără nici o introducere, în timp ce se uita frenetic prin camera ei.

Joan se ridică în capul oaselor în pat și îl privi cu interes. Probabil era prietenul fratelui ei – cel cu care venise acasă în vacanță de la Eton. Fuseseră așteptați înainte de cină, însă Joan fusese trimisă în camera ei, fără să i se permită să mănânce masa de seară, pentru că rostise un cuvânt obraznic. Ea nu știuse că era o obrăznicie – pentru că îl auzise adesea pe tatăl ei rostind acel cuvânt și uneori chiar și pe fratele ei, Douglas. Dar, desigur, era un cuvânt urât și nepotrivit pentru a fi rostit de domnișoare. Cu toate acestea, tăticul ei îi strecurase pe furiș niște chifle, așa că era în regulă. Iar în clipa aceea cineva dăduse buzna în camera ei, târziu în noapte – ceea ce i se părea foarte incitant și, prin urmare, era *destul* de în regulă cu ea.

– Depinde, zise ea. De cine te ascunzi?

– De Douglas!

Ea se încruntă.

– De ce te ascunzi de Douglas? Și ce e cu trandafirul ăla? E cumva din grădina mamei mele?

Tânărul încremeni o clipă, după care îi făcu semne furioase să tacă. Joan închise gura și așteptă ascultătoare. Se întrebă apoi dacă mama ei ar fi fost de acord cu acel băiat – avea un păr lung, negru și nepieptănat, în plus era la fel de înalt ca tăticul ei, doar că slab ca un băț. Îi putea vedea coastele, chiar și în lumina aceea

slabă a lunii, care intra pe fereastră. În contrast cu toate acestea, mâinile și picioarele lui erau prea mari pentru corpul său. În realitate, avea o înfățișare destul de sălbatică, iar mamei ei nu îi plăcea nimic sălbatic.

Se aruncă brusc în spatele ușii și se lipi de perete. Joan se uită spre ușă, așteptând să mai dea buzna cineva. Dar nu se întâmplă nimic. Totuși, băiatul rămase cu spatele lipit de perete și privea intens spre ușă, cu respirația întretăiată. Joan se încruntă din nou.

– Cine ești? șopti ea. Dar el o ignoră complet. Cred că ar trebui să pleci din camera mea, zise încă o dată, un pic mai tare.

De data aceasta băiatul se uită la ea. În camera slab luminată ochii lui scăpărau. Își duse încet un deget la buze și îi făcu semn să tacă. Joan începuse deja să se enerveze.

– Pleacă, șopti ea și mai tare.

În clipa aceea ușa se deschise larg și fără nici un avertisment.

– Te-am prins, hoț afurisit! Fratele ei Douglas dădu buzna în cameră, apoi încremeni. Se uită în jur nedumerit. Joan? întrebă el, precaut.

– Ce vrei? pufni ea. Dormeam.

– Ăă... Douglas făcu un pas în spate. Scuze, eu... Mi s-a părut că am auzit... Păi, să nu îi spui mamei, da? Ufff!

Tresări apoi și își trase o palmă peste ceafă.

Prietenul lui ieșise dintre umbre, tăcut ca o fantomă, și îl gâdilă pe Douglas pe spate cu trandafirul. Într-o clipită, cei doi băieți se prăbușiră la podea, lovindu-se cu pumnii, într-o încrengătură furioasă de brațe și picioare. Se rostogoliră înainte și înapoi, aparent vrând să se omoare unul pe celălalt, până când piciorul unuia din ei se prinse de piciorului unui scaun, care se prăbuși cu zgomot pe podea.

– Douglas, încercă să spună Joan, însă nici unul din ei nu o băga în seamă, continând să se bată. Joan ascultă încă o dată. Douglas, repetă ea, dar un pic mai tare. Vine tata!

Asta îi atrase în sfârșit atenția fratelui ei.

– Ce?

– Vine cineva, repetă ea, aplecându-se peste marginea patului, ca să-i poată vedea. Probabil e *papa*.

Sau cel puțin el era cel care venea, ori de câte ori ea se dădea jos din pat noaptea și intra în belele. Joan abia aștepta să se mute într-un dormitor potrivit pentru o tânără domniță – adică departe de cel al părinților ei.

– Fir-ar a naibii de treabă, zise fratele ei, părând brusc foarte vinovat. Se răsuci apoi ca să se uite la prietenul lui. Și nu era deloc un lucru ușor, de vreme de acesta avea brațul înfășurat în jurul gâtului său. O s-o luăm pe cocoașă.

– Unde putem să ne ascundem? întrebă celălalt băiat, pentru a doua oară de când dăduse buzna în camera ei.

El și Douglas săriră în picioare. În clipa aceea, uitaseră cu desăvârșire de încăierarea lor de mai devreme și păreau doi băieți de doisprezece ani speriați. Ceea ce și erau, de altfel.

– De ce ar trebui să-ți spun? întrebă ea cam iritată. Nici măcar nu știu cine ești. O să-mi creați amândoi necazuri îngrozitoare și deja a trebuit să sar peste masa de seară. Și asta a fost numai vina ta, Douglas...

– Lasă asta acum, Joan, o întrerupse Douglas. Ajută-ne acum și îți jur că o să-ți rămânem datori pentru totdeauna.

– Hmm. Ea își încrucișă brațele la piept. În ziua aceea toată lumea părea să fie extrem de preocupată să-i spună ce să facă. În plus, știa foarte bine că pentru fratele ei „totdeauna" însemna mai puțin de o zi. Sub pat, presupun. Dar ar fi bine să faceți liniște! adăugă ea.

Cei doi băieți se strecurară imediat sub pat, trăgând după ei cuvertura. Joan mai auzi o scurtă încăierare sub patul ei, apoi cineva apăsă pe clanță și ușa se deschise.

– Joan? Tatăl ei băgă ușor capul pe ușă. Purta un halat elegant și papucii lui vechi. Ești trează, dovlecel?

– Da, tati, șopti ea. Îmi... îmi pare foarte rău, n-am vrut să te trezesc...

Tatăl ei intră în cameră.

– De ce ești trează, copilă? Văzu apoi scaunul prăbușit la podea și se încruntă ușor.

Joan sări din pat și începu să tragă de scaun, încercând să-l ridice la loc.

– Îmi pare rău, *papa*, eu l-am doborât. Nu puteam să dorm și am fost... adică n-am fost atentă și...

Tatăl ei ridică scaunul și-l așeză la loc. O luă apoi în brațe pe Joan, o duse înapoi în pat și o înveli.

– De ce nu puteai să dormi?

Joan nu trebuia să se prefacă prea mult că îi tremură bărbia.

– Mi-era puțin foame, mărturisi ea în șoaptă. Și cu siguranță îi era după ce Douglas și prietenul lui o treziseră și o făcuseră să-și aducă aminte că nu mâncase de cină.

Tatăl ei îi zâmbi, iar ea se mai relaxă un pic.

– Da, te cred. Dar nu ar trebui să mai mănânci la ora asta. S-ar putea să ai coșmaruri, dacă te culci cu burta plină.

Joan oftă.

– Da, știu.

O sărută apoi pe frunte.

– Încearcă să te culci la loc. Mâine-dimineață o să mănânci un mic dejun copios și o să te simți mult mai bine. De acord?

– Da, tati.

– Noapte bună, copilă.

– Noapte bună, tati.

Îi ciufuli cu afecțiune un pic părul, apoi plecă, închizând ușor ușa în spatele lui. Joan îi ascultă pașii care se îndepărtau, apoi se aplecă peste marginea patului.

– Și acum gata, pleacă, Douglas!

Fratele ei ieși de sub pat, cu un zâmbet ușurat pe chip.

– Ești un înger, Joan, zise el cu ardoare. El este Tristan Burke, apropo. E un prieten de-al meu de la școală.

Băiatul se ridică și el în picioare. Era mai înalt decât Douglas și părea și mai slab, în comparație cu fratele ei voinic. Făcu o plecăciune ciudată în fața ei, și Joan chicoti.

– Tristan Burke, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară.

– De ce vă ascundeați? îi întrebă Joan. Și de ce alergați de colo, colo în mijlocul nopții?

Douglas adoptă o expresie timidă.

– Am făcut un pariu.

– Și cine a câștigat? vru ea să știe.

Tristan rânji pentru prima oară. Îi străluceau ochii și îi apăru o gropiță adâncă în obraz.

– Eu am câștigat, rosti el foarte mândru.

Douglas pufni batjocoritor:

– Ai trișat. Sigur ai trișat!

Rânjetul lui Tristan deveni de-a dreptul îngâmfat.

– Dovedește!

Douglas mârâi ceva în șoaptă, dar nu zise nimic altceva decât că trișase.

– Ce pariu ați făcut? întrebă Joan. Era un lucru destul de interesant, ca să-i țină mintea ocupată și să-i distragă atenția de la faptul că îi ghiorăia stomacul.

Tristan ridică trandafirul, care în clipa aceea era destul de strivit după încăierare și înghesuiala de sub pat.

– Am luat un trandafir.

Joan așteptă, dar el nu mai zise nimic altceva.

– De unde? De ce? E un pariu destul de prostesc să iei un trandafir. Pentru ce e?

Douglas mârâi:

– Nimic. Nu e pentru nimic. Hai să mergem, Tris. Se duse apoi tiptil la ușă, o deschise și se uită în stânga și în dreapta pe coridor.

Tristan se uită la Douglas, apoi își întoarse privirea spre ea.

– E pentru tine, șopti el, întinzându-i trandafirul. Pentru că ne-ai salvat să nu o luăm pe cocoașă.

Ea îl luă oarecum mulțumită. Cu toate acestea, înțelese foarte bine că băiatul evita să-i răspundă.

– De ce ați pus pariu? întrebă Joan, însă Tristan deja îl urmase pe Douglas la ușă.

După un moment, ieșiră amândoi, iar Douglas îi mai șopti o dată „mulțumesc".

Joan puse trandafirul lângă perna ei și apoi se lăsă pe spate, oftând. Stomacul încă îi mai ghiorăia zgomotos. Floarea era foarte frumoasă, dar dacă ar fi vrut cu adevărat să-i mulțumească, putea să-i aducă măcar o prăjitură.

Peste mai mulți ani, îl întâlni pentru a doua oară pe Tristan Burke. Și prima ei impresie se dovedi întemeiată. Tristan se transformase într-un tânăr sălbatic – mult prea sălbatic ca mama ei să îngăduie să mai fie invitat în casa lor. Joan nu avea să uite niciodată toate belele în care se băgaseră el și Douglas în timpul acelei vacanțe de demult. Pariul pus pe trandafir – care dintre

ei putea lua un trandafir din grădină, fără a deschide nici o ușă – era de departe cel mai nevinovat lucru pe care-l făcuseră. După numai trei zile, mama ei declarase că Tristan Burke era o influență negativă și după aceea avusese grijă să o ferească din calea celor doi băieți. Nu-l mai văzuse aproape deloc cu excepția cinelor.

Desigur, dezaprobarea mamei lor nu îl împiedicase în nici un fel pe Douglas să-și continue prietenia cu Tristan atât în timpul liceului, cât și la universitate. Joan mai auzea despre el doar din scrisorile pe care i le trimitea fratele ei și, ocazional, din ce-i mai povestea despre aventurile lor. De obicei aceste mărturisiri se încheiau brusc când Douglas își dădea seama că îi spunea surorii lui lucruri pe care n-ar trebui să le știe o fată. Joan avea sentimentul că, în realitate, Tristan Burke era și mai sălbatic decât și-ar fi putut închipui ea.

În toamna în care Joan împlini 16 ani, bătrânul Lord Burke muri și toată familia se duse să îi prezinte omagiile lui Tristan, noul viconte Burke. Ea îl recunoscu imediat. Era un tânăr înalt și slab, care stătea cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Părinții ei se duseră să-și prezinte condoleanțele mătușii lui, Lady Burke, iar Joan profită de ocazie să se strecoare mai aproape de Tristan, care privea totul cu o expresie întunecată și ursuză.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, zise ea încet.

El pufni, fără să o privească. Încă mai avea un aspect oarecum neîngrijit, cu părul său negru strâns într-o coadă la spate. Hainele, deși de calitate, atârnau pe el. Joan nu știa ce să înțeleagă din răspunsul lui, așa că ezită o clipă.

– Mă urăsc toate, zise el, brusc, cu o răutate tăcută.

Joan îi urmări privirea. În cealaltă parte a camerei, se afla Lady Burke. Ședea pe canapea țeapănă și dreaptă, cu un aer regal. Era complet îmbrăcată în negru și lua batiste curate de la tinerele ei fiice, îmbrăcate asemănător. Înclină ușor capul în clipa în care părinții lui Joan îi prezentară omagiile și regretele lor. Joan se gândi că femeia arăta de parcă întreaga ei lume se sfârșise.

– Mătușa Mary. Verișoarele mele. Ele cred că sunt un bădăran risipitor, nevrednic de acest titlu și că am de gând să le arunc în stradă.

– De ce ar crede una ca asta? Joan fu cât pe ce să-și muște limba de îndată ce rosti acea întrebare, spunându-și că nu se cădea. În ultima vreme se străduise din răsputeri să se poarte ca o doamnă adevărată, ca să nu se facă de râs când va debuta în sezonul de anul următor.

– Pentru că pleacă urechea la bârfe și citesc ziarele de scandal. În cele din urmă, se întoarse spre ea. Ochii lui erau de un verde strălucitor și Joan se chinui să nu se ferească de intensitatea din privirea lui. Dumneata faci la fel, domnișoară Bennet?

– Desigur, zise ea pe un ton obraznic, încercând să-l tulbure. Aerul lui sumbru de poet chinuit o enerva la culme. Era evident că lui Tristan nu-i păsa de moartea unchiului său – nu se gândea decât la cât de mult îl antipatiza mătușa lui. Sunt o distracție pe cinste, nu crezi? Dar toată lumea știe că sunt doar niște povești.

El o privi cu aceeași intensitate.

– Nu toată lumea.

– Ei bine, toată lumea care e în toate mințile, zise Joan. Fără îndoială, vor înțelege și ele, adăugă ea făcând un semn din cap spre mătușa lui, după ce o să vadă că nu le arunci în stradă.

Privirea lui se îndreptă din nou spre mătușa și verișoarele lui, care erau îmbrăcate în negru.

– E destul de tentant, totuși.

– Nu fi ridicol, zise ea. De ce să le dai afară? Mai bine găsește-ți dumneata altă casă. Oricât de mult i-ar fi iubit pe părinții ei, Joan își dorise dintotdeauna să poată face la fel. Douglas avusese parte de asta de îndată ce terminase universitatea. Iar pe vremea aceea abia dacă avea vârsta ei de acum. Dar ei nu i s-ar fi permis niciodată să închirieze o casă și să ducă o viață veselă în oraș. Tristan Burke ar fi trebuit să aprecieze situația sa privilegiată, nu să se gândească la încurcăturile din viața sa.

Tânărul se strâmbă.

– Nu înțelegi.

Joan oftă.

– Nu, sigur că nu. N-aș putea să înțeleg niciodată cum e să fii un gentleman cu o avere la dispoziție și să poți face tot ce poftești, fără să-ți spună nimeni nu. Să mă ferească Dumnezeu de o asemenea povară de nesuportat!

El o privi. Probabil era prima dată când era cu adevărat atent la ea.

– Ești destul de obraznică.

Deși o mânca palma să-i dea una peste față, îi zâmbi, totuși.

– Mulțumesc.

Tristan Burke se holbă la ea și începu să râdă. Ochii lui verzi străluciră imediat și un rânjet larg îi lumină fața, adâncind gropița pe care o avea în obraz. În clipa aceea părea de-a dreptul vesel. Joan îl privea atentă, dar zâmbetul îi dispăruse.

– O să te țin minte, Joan Bennet, zise el. Îmi plac mult fetele obraznice.

– Oh! exclamă ea. Vocea ei nu mai suna ca de obicei, ci era întretăiată și moale. Atunci ai fi primul...

El începu din nou să râdă. Părea diabolic și seducător. Se aplecă mai aproape de ea.

– Pun pariu că nu voi fi și ultimul.

Joan aproape că uită să mai respire. În clipa aceea nu o mai privea amuzat și nici măcar respectuos. Era ceva pătimaș în felul în care privirea lui rătăcea pe chipul și pe părul ei... și chiar și pe silueta ei. Dintr-odată se pomeni dorindu-și să nu fi mâncat acea brioșă în plus la micul dejun. Oare așa se uitau domnii la doamne? La ea? Dacă da, atunci... Joan fu șocată când își dădu seama că îi plăcea foarte mult asta.

Opt ani mai târziu, Joan Bennet îl întâlni pentru a treia oară pe Tristan Burke. Se îndrăgostise de câteva ori în acel răstimp, avusese inima frântă de două ori și fusese cât pe ce să iște un scandal. Dar nu primise nici o cerere în căsătorie. Se apropia periculos de mult de statutul de fată bătrână, în timp ce el era probabil cel mai mare derbedeu din toată Londra. Da, Tristan Burke se transformase cu totul în diavolul sălbatic și nesăbuit care promitea să devină. Era suficient să intre într-un salon și toate doamnele de acolo îi făceau ochi dulci și suspinau după el. Așa că Joan știa fără îndoială că era o Influență Periculoasă.

Doar că, de data aceea, tot se îndrăgosti de el.

Capitolul 1

Londra, 1822

După cum se întâmplă aproape mereu în momentele de răscruce ale vieții, totul începu cu ceva prostesc.

– Lady Drummond m-a informat că vor participa la balul familiei Malcolm de mâine-seară, anunță Lady Bennet la micul dejun.

– Într-adevăr, șopti soțul ei, fără să ridice ochii din ziar.

– O vor însoți, desigur, fiicele ei, adăugă mama lui Joan.

– Hmmm, zise el.

Nici Joan, nici tatăl ei nu erau deloc atenți. Nu o mira deloc faptul că Lady Drummond ieșea în lume târându-le după ea pe fiicele ei. Felicity era o fată destul de drăguță, însă Helena avea un fel malițios de a-i face complimente. Reușea întotdeauna să spună ceva care aparent ar fi trebuit să fie drăguț, dar care totuși o făcea pe Joan să se simtă grasă și bătrână. Își puse în gând să fie cu ochii în patru și să o evite pe Helena la bal.

– Trebuie să participe și Douglas.

Afirmația aceea îi atrase totuși atenția lui Joan.

– De ce? întrebă ea râzând. Douglas nu merge niciodată la baluri.

Mama ei sorbi din ceai.

– Ar trebui să fie acolo. Felicity Drummond se așteaptă să apară.

– Da? Joan o privi lung pe mama ei. Dar de ce? Cu siguranță Felicity nu se așteaptă... sau mai bine zise, nu speră... Sau nu, nici nu *visează* să...

– Joan!

– Îmi pare rău, mamă, zise ea tresărind. Ceea ce voiam să spun este că nu aveam nici cea mai mică idee că Douglas o admiră vreun pic.

– Ar fi o căsătorie bună, zise Lady Bennet cu o privire tăioasă. Și Douglas o admiră la fel de mult cum admiră orice doamnă. Mă asculți, George? pufni ea brusc către soțul ei.

– Îți sorb fiecare cuvințel, dragostea mea, replică prompt tatăl ei. Dar tot nu-și ridică privirea din ziar.

– Nu ești de acord că ar fi o partidă splendidă dacă Douglas s-ar căsători cu fata cea mare a familiei Drummond?

– Minunată.

– Atunci trebuie să participe la balul Malcolm de mâine-seară. Mama ei zâmbi, de parcă acel schimb de replici ar fi hotărât cel mai bun mod de acțiune. Trimite-i vorbă în dimineața asta, înainte să-și facă alte planuri.

„Mai degrabă înainte să găsească o scuză plauzibilă să nu vină", gândi Joan.

– Sau, mai bine, du-te și spune-i chiar tu, dragule, adăugă Lady Bennet, întinzând gem pe o felie de pâine prăjită. Nu va putea ignora rugămintea tatălui său.

Afirmația îi atrase în cele din urmă atenția baronetului.

– Cum, cum? Sigur că nu o să fac asta. Douglas e bărbat în toată firea. Dacă vrei, trimite-i o scrisoare în care să-l informezi despre bal, dar în nici un caz n-o să-i poruncesc eu ce să facă.

Mama ei se încruntă imediat.

– George, *te rog.*

– Marion, *nu.* Omul îi răspunse pe un ton ferm, apoi își întoarse din nou atenția spre ziar.

Mama ei strânse din buze, dar nu mai zise nimic. Totuși, expresia de pe chipul ei lăsa de înțeles că nu va accepta să nu-i fie respectată dorința. Joan cunoștea mult prea bine expresia aceea. Mai mult ca sigur Lady Bennet va sta acolo și va cugeta în tăcere asupra problemei, acumulând tensiune la fel ca un ceainic sub presiune, apoi va exploda. Și cel mai probabil ținta furiei ei va fi Joan – care încă mai locuia acasă, spre deosebire de fratele ei, și, prin urmare, nu putea scăpa de mânia mamei sale. În clipa aceea avea două variante, dar nici una nu i se părea prea plăcută. Însă se mai confruntase cu astfel de situații, așa că își adună tot curajul.

– Aș putea să-l vizitez eu pe Douglas, se oferi ea. Și să-l întreb dacă are de gând să participe.

– Asta e foarte drăguț din partea ta, Joan! Încă îl mai privea exasperată pe soțul ei, care însă continua să o ignore. M-aș duce chiar eu, dar sunt sigură că se va bucura mult mai mult să te vadă pe tine.

„Pentru că pe mine nu mă poate refuza", gândi Joan.

– Chiar nu e nici o problemă. Abia ți-a trecut răceala și oricum îmi place la nebunie să îl vizitez pe Douglas neanunțată.

Dintr-odată, mama ei păru alarmată.

– De ce, draga mea?

Joan ridică din umeri.

– Ei bine, s-ar putea să-l găsesc încă mahmur și amețit după noaptea trecută, așa că aș putea să-l fac să-mi promită orice.

Femeia închise ochii o clipă, părând să se scuture de toate scrupulele. Probabil își dorea foarte mult să-l vadă pe Douglas căsătorit cu Felicity Drummond.

– Atunci pune-l și să promită că va veni la bal mâine-seară. Și, eventual, fără să se îmbete înainte!

Joan dădu să se ridice, dar se prăbuși înapoi în scaun când auzi cuvintele mamei sale.

– Oh, nu, asta este prea mult. Eram dispusă să-l lingușesc până când accepta, dar să mai fie și treaz? Mamă, doar nu vorbești serios.

Tatăl ei pufni amuzat și până și mama ei zâmbi, însă mai degrabă enervată.

– Du-te odată, fată obraznică ce ești. Jur că am crezut mereu că dintre voi doi, *tu* ești copilul meu ascultător!

– Dar sunt, protestă ea, zâmbind. Doar mă duc să-l vizitez pe Douglas, nu? Douglas, care altfel ar continua să bea și să joace cărți prin Londra, în loc să danseze cu Felicity Drummond mâine-seară la balul Malcolm. Nu asta voiai?

– Nu vorbi despre astfel de lucruri, Joan, zise mama ei, aproape automat. Și spune-i să nu întârzie! Își strigă ultima replică, căci Joan se ridicase de la masă și se îndreptase spre ușă, suflându-i un pupic tatălui ei, care, la rândul lui, îi făcu cu ochiul.

În timp ce urca scările spre dormitorul ei, se gândi că *papa* era singura speranță a lui Douglas. Într-o zi, fratele ei va moșteni titlul și averea tatălui lor și, mai mult, va deveni probabil și la fel de comod ca el. Sau, cel puțin așa spera sincer toată

lumea – de vreme ce nu părea să fi moștenit vreun pic din hotărârea și voința de fier a mamei lor. Legendele spuneau că și tatăl lor fusese un diavol împielițat și nepăsător – la fel ca Douglas – până când îl prinsese mama lor și îl domesticise. Iar în clipa aceea era cel mai minunat bărbat pe care-l întâlnise vreodată Joan. Iar dacă fratele ei va reuși cumva să se lepede de obiceiurile lui scandaloase și libertine și să înceapă să semene mai mult cu tatăl lor, atunci ar fi cu atât mai bine pentru toată lumea.

Dar, până atunci, Joan avea de gând să profite de toate ocaziile pe care i le oferea comportamentul sălbatic al fratelui ei.

Cu siguranță Douglas urma să doarmă până târziu, resimțindu-se după coniacul sau vinul de Porto băut, așa că se îmbrăcă repede. Pentru că, cu cât îl vizita mai devreme, cu atât fratele ei va fi mai disperat să scape de ea. Și cu atât mai repede va promite să facă totul și orice îi cerea. Și de îndată ce obținea acea promisiune – poate în scris, ceea ce ar fi fost un lucru minunat –, Joan va fi liberă să facă orice poftea, înainte ca mama ei să-i simtă lipsa. Aceasta sigur nu va insista să o însoțească o servitoare când își vizita fratele. Iar asta însemna că va avea o ocazie excelentă de a se bucura de puțină independență. Tinerele doamne nu se bucurau de aceleași libertăți ca tinerii domni, așa că ocaziile de a scăpa singură o oră erau puține.

În timp ce se îndrepta spre casa lui Douglas, care se afla la doar câteva străzi distanță, Joan se gândi morocănoasă că ea nu prea mai era o tânără domnișoară. În fond, avea douăzeci și patru de ani. Iar după ce participase la patru sezoane fără a primi vreo cerere în căsătorie și mai petrecuse alte trei în Londra, nici nu se prea putea spune că era ceva care să o împiedice să facă tot ce voia. Ba dimpotrivă, spre disperarea ei, dispunea de un exces de libertate. Pentru o clipă, avu o viziunea terifiantă a viitorului ei – ocupându-se de treburile mamei ei. Dar, în definitiv, ce altceva ar fi putut să facă, dacă nu avea un soț sau copii? Nu putea pretexta la infinit că merge să-și cumpere rochii și pantofi noi. În scurt timp, întreaga situație urma să devină o glumă sinistră. Fetele bătrâne nu mai aveau nici un motiv să încerce să fie frumoase. În plus, ea nu era frumoasă nici când purta rochii sau pantofi noi. Dacă părinții ei nu reușiseră să-i găsească un soț până atunci, ce șanse erau să-i

găsească unul de-acum încolo? Pentru că îmbătrânea și era tot mai puțin frumoasă, odată cu vârsta.

Evident, când ajunse la fratele ei, era deja prost dispusă „Este absolut nedrept", se gândi ea, oprindu-se în fața casei. Apucă apoi mânerul de fier și bătu la ușă cu înverșunare. Douglas avea douăzeci și opt de ani și mama lor abia acum începea să îi dea de înțeles că poate ar fi trebuit să se gândească la căsătorie. Aproape că încetase de tot să spună că ar trebui să se mărite și ea – cu toate că Joan era cu patru ani mai mică decât el. *Nedrept* era mult prea puțin spus. Trecu un minut și ușa tot nu se deschise, așa că apucă din nou mânerul de fier și bătu de mai multe ori. Spera în secret că fiecare bătaie în ușă îl făcea să-l doară și mai tare capul pe fratele ei.

– Ce e?

Rămase încremenită și cu gura căscată în clipa în care ușa se deschise violent și cineva îi strigă acea întrebare. Bărbatul care deschisese nu era majordom și nici măcar vreun lacheu. Mai mult, era aproape dezbrăcat. Se gândi apoi, cu un interes nou descoperit, că totuși ăsta nu era un lucru așa de rău. Nu mai văzuse niciodată un bărbat la bustul gol. Iar în clipa aceea, chiar la nivelul ochilor ei, se afla pieptul dezgolit al unui bărbat. În plus, părea un specimen destul de frumos. Era slab, dar plin de mușchi – nu avea în el nimic moale sau fin – și era presărat cu o linie subțire de păr închis la culoare, care aluneca exact pe mijloc și se dispărea în pantaloni.

– Ce e? mârâi din nou bărbatul.

Joan își smulse cu greu privirea de la sfârcurile lui. Doamne, Dumnezeule! Nici măcar nu se gândise până atunci că bărbații *aveau* și ei sfârcuri. Ridică ochii și se uită la chipul lui.

– Încerci să trezești morții din morminte? adăugă el.

Joan se gândi o clipă ce să îi răspundă.

– Poate. Dar dacă a murit, atunci va trebui să-i scutur personal cadavrul, ca să mă asigur de asta. Mama va insista să o fac.

Pe chipul tânărului apărură mai multe expresii ciudate. Șoc, amuzament, durere și, în cele din urmă, înțelegere.

– Îl cauți pe Bennet.

– Da.

În clipa aceea deja știu cine era bărbatul. Nu se mai întâlniseră de mult, dar, cu toate acestea, auzise multe despre el. Tristan, Lordul Burke, era un om cu o reputație notorie. Nu exista alt crai mai mare, parior mai risipitor sau afemeiat mai mare în toată Londra... și nici subiect de bârfă mai interesant. Iar în clipa aceea stătea în pragul ușii casei fratelui ei, purtând o pereche de pantaloni pe jumătate descheiați, care amenințau să-i alunece în orice clipă de pe șoldurile zvelte. O situație extrem de interesantă!

– Vin în fiecare zi pe aici doamne care cer să-l scuture sau să-l lovească pe Douglas?

Tristan se uită în spate, în casă.

– Nu, nu în fiecare zi.

Joan schiță un zâmbet.

– Nu. Bănuiesc că vin având cu totul alte scopuri în minte. Se gândi apoi că, probabil, femeile acelea nici măcar nu erau doamne. Dacă dădea din întâmplare peste fratele ei în timp ce era în pat cu o prostituată... îi va aduce mereu aminte de asta, dar *absolut mereu*.

Tristan Burke nu o invitase să intre, însă ea se săturase să stea pe scările de la intrare ca un recuperator. Apoi el se lăsă un pic mai mult pe spate, încercând cel mai probabil să se uite la etaj, iar ea profită imediat de ocazie ca să se strecoare pe lângă el în holul îngust.

Era întuneric înăuntru. Joan știa că fratele ei avea și servitori, dar probabil aceștia învățaseră să nu primească înăuntru vizitatori, lumină sau aer proaspăt înainte de ora trei după-amiaza. Își scoase ușor mănușile și ridică din sprâncene când văzu că omul încă mai ținea ușa deschisă. Ba, mai mult, se uita la ea uimit.

– Ce mai faci, Lord Burke?

El închise ușa încet.

– Foarte bine, domnișoară...

Joan închise ochii o clipă. Oare chiar atât de ușor era de uitat? Sau omul era *chiar* prost?

– Joan Bennet. Sunt sora lui Douglas. Ne-am mai întâlnit de cel puțin douăsprezece ori până acum.

Sau cel puțin de șase ori de-a lungul timpului și deloc în ultimii ani, dar el nu părea să fie în stare să o contrazică.

– Da? Tristan își încrucișă brațele și reuși să pară destul de dur și amenințător, în ciuda faptului că era pe jumătate dezbrăcat, nebărbierit și foarte ciufulit.

Joan observă atunci că încă mai purta părul lung și că îi ajungea până la umeri... care erau mult mai lați și musculoși decât își amintea ea.

– Se pare că ești mereu dezbrăcat când ne întâlnim, îi scăpă dintr-odată, apoi zâmbi, când văzu că el rămase cu gura căscată. Dar poate că nu-ți amintești când ai dat buzna în dormitorul meu în toiul nopții?

Tristan mijii ochii și obrajii i se colorară vizibil chiar și în holul acela întunecat.

– Acum îmi amintesc de tine, zise el încet. Ești fata obraznică.

Joan se însufleți imediat.

– Da. Aceea! Să mă conduc singură sus? Presupun că Douglas e încă în pat. Se îndreptă apoi spre scări și urcă vreo câteva trepte.

– Unde te duci? Ce naiba, doar nu poți da buzna așa în dormitorul cuiva la ora asta! Porni după ea.

Joan se opri și se întoarse cu fața spre el. Stătea cu trei trepte mai jos de ea, așa că avea plăcerea să îl privească de sus. Pe el și pieptul său gol.

– Dar asta mi-ați făcut și voi mie. Ba chiar în toiul nopții!

Obrajii lui Tristan se colorară și mai tare.

– Dar atunci eram *copii!*

Joan îi aruncă o privire tăioasă.

– Și, evident, acum nu mai suntem.

Spre încântarea ei nemărginită, în clipa aceea își încrucișă din nou brațele la piept, dar ca să își acopere goliciunea. Joan se mușcă de obraz ca să își stăpânească un chicotit.

– Dar m-a trimis mama să vorbesc cu Douglas și, cu cât pierd mai mult timp stând aici cu tine, cu atât o să am mai puțin timp pentru mine după aceea. Nu-ți face griji, zise ea, când Tristan dădu să spună ceva. Știu unde e camera. După aceea îi întoarse spatele și se grăbi în sus pe scări, ascultând pașii lui care, o clipă mai târziu, se auziră în urma ei.

După cum era de așteptat, Douglas dormea dus, după ce petrecuse noaptea chefuind. Joan studie o clipă umflătura de sub pături. Își zise că sigur sub așternuturi se afla o singură persoană, așa că se duse la fereastră și trase draperiile. Pătura însă nici

nu se mișcă. Deschise apoi un geam, lăsând să intre o rafală de vânt de primăvară și zgomotul străzii și al trăsurilor care treceau în grabă. Păturile tot nu se clintiră. Poate că era numai un maldăr de pături și fratele ei nici măcar nu era acolo. Și ar fi fost ceva extrem de enervant, pentru că atunci ori ar fi trebuit să plece să-și caute fratele, ori să se întoarcă acasă și să-i spună mamei ei că nu îl găsise acolo. Dar nu avea cum să fie sigură. Apucă apoi colțul păturii cel mai apropiat de ea și trase.

Douglas ridică fruntea și se uită la ea, clipind. Avea ochii roșii și umflați.

– La naiba, zise el într-o voce înăbușită. Cine dracu' ești?

– Sora ta, zise ea vioaie, acoperindu-l parțial cu pătura. Îi era mai mult decât suficient că văzuse o clipă fundul gol al fratelui ei. M-a trimis mama.

Douglas își trase pătura peste cap și bălmăji apoi ceva ce suna foarte vulgar. Joan băgă la cap expresia aceea pentru referințe viitoare – în privat, desigur. Fascinația ei pentru limbajul vulgar i-ar fi adus o groază de necazuri dacă mama ei ar fi descoperit-o.

– Vrea să mergi mâine-seară la balul Malcolm. Făcu destul de mare gălăgie, aruncând lucrurile îngrămădite pe singurul scaun din cameră, eliberându-l și târându-l spre pat. Să sun pentru ceai?

– Pleacă, zise fratele ei de sub pătură.

– Îmi pare rău, dar nu pot face asta până nu-mi promiți că o să mergi la balul familiei Malcolm. Promiți?

– Nu, gemu fratele ei.

Joan se întinse după sfoara clopoțelului și trase tare de ea.

– L-am sfidat deja și pe prietenul tău pe jumătate dezbrăcat. Și, apropo, ce caută aici? Chiar ar trebui să lase lacheul să deschidă ușa. A fost destul de neplăcut pentru mine să dau nas în nas cu pieptul lui gol. În plus, *a țipat* la mine când a deschis ușa. Douglas, mă asculți?

– Nuu, gemu el din nou.

– Foarte bine, zise ea. Am multe alte lucruri despre care să mă plâng, așa că o să fac.

Douglas își dădu pătura la o parte de pe față.

– Ce trebuie să fac ca să pleci și mă lași în pace? întrebă el disperat.

– Vreau promisiunea ta scrisă, că mâine-seară vei merge la balul familiei Malcolm.

– Scrisă?

– Da. Ca să-i demonstrez mamei că ți-ai dat cuvântul că vii și să-i arăt că *nu* este vina mea când n-o să-ți faci apariția, în ciuda faptului că ai promis.

Fratele ei o privi lung un moment, concentrându-și într-un final privirea.

– Te urăsc, Joan, zise în cele din urmă. Chiar te urăsc.

Ea prinse pătura în clipa în care el încercă să și-o tragă la loc peste cap.

– Nu a fost ideea mea să mergi la balul familiei Malcolm. Și nici lui tata nu-i pasă. Dar mama pare foarte convinsă că ai forma un cuplu frumos cu Felicity Drummond, și o să fie și ea la bal mâine-seară.

– Felicity Drummond? Fața lui Douglas era amuzant de lipsită de expresie. Cine?

– Presupun că ai putea să ignori dorința mamei și să nu vii, dar atunci riști să te pomenești logodit cu Felicity, fără să o fi cunoscut măcar înainte. Dar e o fată destul de drăguță, adăugă Joan pe un ton serios, evitând să menționeze ceva despre sora ei nesuferită sau despre mama avară.

În clipa următoare, dădu buzna un servitor care gâfâia și arăta de parcă tocmai căzuse din pat.

– Da, domnule, cu ce vă pot fi de folos? întrebă el, grăbit, apoi se opri și o privi uimit pe Joan. Și dumneavoastră, domnișoară, adăugă el, destul de nesigur.

– Ceai, te rog, zise ea.

– Murdoch, dă-o afară pe femeia asta, bâigui Douglas. M-a atacat în timp ce eram în pat!

Joan îl ignoră însă pe fratele ei.

– Și să fie un ceai tare, îi zise servitorului, care privea nedumerit când la ea, când la umflătura din pat, care era, de fapt, fratele ei învelit în pături. Cu brioșe, dacă aveți.

Servitorul șovăi o clipă, apoi își respectă instruirea și făcu o plecăciune în fața ei.

– Și coniac! strigă Douglas după servitorul care tocmai pleca. Nu uita de blestematul de coniac!

– Douglas, ești un bețivan!

– Și tu o cicălitoare! Se întoarse spre ea indignat, apoi se ridică în cot, încruntându-se și mai tare. Eu nu te-am trezit niciodată în zori, ca să încep apoi să te bat la cap despre baluri sau logodne sau despre mama! Doamne, o să mă doară toată ziua îngrozitor capul, și numai din cauza ta.

Joan se duse la micul birou din colțul camerei, aruncă de pe el un maldăr de lavaliere șifonate și încurcate, apoi luă o foaie de hârtie. Scoase capacul călimării și scrise un rând scurt în care promitea să participe la balul familiei Malcolm. După aceea îi duse lui Douglas în pat hârtia și pana.

– Semnează și o să plec.

Douglas se uită la hârtie ca la un șarpe veninos.

– Doar nu vorbești serios!

Joan oftă.

– Atunci trebuie să rămân. Poate poți să mă ajuți să mă hotărăsc ce culoare ar trebui să fie rochia mea nouă. Ce zici de albastru? Pe de altă parte, am deja o groază de rochii albastre. Mama zice că rozul este culoarea care mi se potrivește cel mai bine, dar mie chiar nu-mi place deloc. Și galben e și mai rău...

În momentul acela Douglas își trase iar pătura peste cap.

– Așa că mai rămâne verde, adăugă ea imediat. Dar arăt ca un tufiș, dacă mă îmbrac în verde. Ei bine, cred că ar mai fi și portocaliu... Ce părere ai?

– Auriu, rosti o voce familiară din pragul ușii. Ar trebui să porți auriu.

Joan se așteptase ca Tristan să se întoarcă la un moment dat, așa că de data aceasta era pregătită. Cu atât mai bine că trecuse direct la subiect. Se gândi atunci că Douglas ar fi fost și mai nerăbdător să-i facă pe plac dacă se certa cu prietenul lui. Se întoarse în scaun cu un zâmbet mulțumit pe chip, apoi încremeni.

Tristan Burke arăta minunat și când era ursuz, pe jumătate adormit și aproape dezbrăcat. Dar în clipa aceea avea părul dat pe spate, purta un halat de mătase verde... și părea însăși întruchiparea seducției. În plus, o privea intens pe sub pleoapele-i grele, ca și când i s-ar fi părut la fel de fascinantă cum i se părea el ei.

Capitolul 2

Furia[1] care le invadase casa își localizase deja ținta, înainte ca Tristan să reușească să-și găsească halatul. După vocea disperată a lui Bennet care se auzea de sub pături, ghici că femeia îl tăiase și-l spintecase deja și pe el. Rămase o clipă în pragul ușii, amuzându-se pe seama scenei care se derula sub ochii lui. Douglas Bennet, scandalagiul diabolic care avea să moștenească o avere și un titlu străvechi de baronet se ascundea tremurând sub pături, în timp ce Furia – sora lui, după spusele ei – stătea calmă pe un scaun, lângă patul lui, sporovăind despre rochii.

Cu toate astea, nu arăta deloc ca o furie. În ochii lui Tristan, arăta mai degrabă banal. Avea o înălțime peste medie și o siluetă generoasă, care nu se potrivea deloc cu moda din acel moment. Asta o făcea să pară... grasă, reflectă el malițios. Ei bine, poate nu chiar grasă, dar un pic mai mult decât ar fi fost nevoie ca o femeie să fie considerată plinuță. Iar în locurile unde ar fi trebuit să aibă o constituție voluptuoasă – la sâni, bunăoară – era acoperită cu multă dantelă. Iar jupoanele pe care le purta pe sub fusta roz în dungi o făceau să pară destul de mare. Părul ei avea o culoare frumoasă, dar îl ținea strâns în niște bucle mici, pe care el le detesta. După părerea lui, aceea era o coafură de copil mic. Chipul ei... ei bine, chipul ei era destul de frumos și interesant, dar poate că asta se datora doar strălucirii răutăcioase din ochii ei în timp ce Bennet încerca în zadar să scape de pălăvrăgeala ei.

Totuși, se crispase când fata pomenise de portocaliu. Niciodată portocaliu. Majoritatea femeilor arătau îngrozitor în portocaliu, iar ea în mod special. Tristan se considera un fel de cunoscător când venea vorba de femei și de îmbrăcămintea acestora. Îi plăceau femeile – mai ales cele frumoase. Și dacă o femeie nu era frumoasă, putea măcar să-și dea silința să arate cât mai bine.

– Auriu, zise el. Ar trebui să porți auriu.

[1] Divinitate a infernului care în mitologia romană pedepsea sufletele păcătoșilor.

Joan se întoarse și îl privi. Fața îi strălucea de încântare. Încremeni o secundă mai târziu, dar nu înainte ca Tristan să poată distinge culoarea ochilor ei. Erau de un căprui-cafeniu intens, cu irizări aurii. Cu siguranță i-ar fi stat bine în auriu – o nuanță caldă și luxuriantă, care i-ar fi luminat tenul frumos. Înainte să se poată opri, se pomeni gândindu-se că ar fi arătat acceptabil dacă și-ar fi schimbat coafura și ar fi purtat ceva care să-i scoată în evidență silueta.

Dar se opri. În primul rând, pentru că era o Furie și, cu siguranță, nu mai avea nevoie de alte femei rele și arțăgoase în viața lui. Mătușa și verișoarele lui erau mai mult decât suficiente pentru el. Și, în al doilea rând, pentru că era sora lui Douglas Bennet, și un om nu se juca niciodată cu surorile tovarășilor săi de pahar – cu excepția cazului în care voia să se însoare cu ele, dar până și asta era o treabă destul de riscantă. Dar, mai ales, se opri pentru că, incontestabil, nu era genul lui de femeie. Nu! Cu buclele acelea strânse, pieptul acoperit de dantelă și bătând la ușă precum Hefaistos în nicovală, în mod sigur nu era o femeie pe gustul său.

– Îmi pare rău, zise ea, abia găsindu-și cuvintele. Te-ai mutat aici?

– Doar pentru două luni, zise el. Până când se repară acoperișul casei mele.

– Ah! exclamă ea. E minunat că Douglas va avea un tovarăș de viciu atât de convenabil la îndemână.

Tristan ridică din sprâncene.

– Viciu? Interesant că te-ai gândit la asta atât de repede.

– Este primul lucru care vine în minte oricui atunci când se gândește la fratele meu. Îl studie apoi din cap până-n picioare. Și îmi imaginez că același lucru e valabil și pentru dumneata.

– Doamne, Dumnezeule! rosti el tărăgănat. Probabil acesta a fost primul lucru care ți-a venit în minte când ți-am deschis ușa. Ar trebui să mă simt flatat?

Nuanțele aurii din ochii ei străluciră din nou.

– Probabil că nu, îi răspunse ea. Mi vă imaginez pe voi doi beți criță, în imposibilitatea de a merge și zăcând în propria voastră mizerie, în timp ce dormiți, ca să vă reveniți din beție. Și, fără îndoială, sforăind îngrozitor și tresărind la fiecare câteva momente. Afișă apoi un zâmbet sfios. Te simți flatat?

– Vorbești de parcă cunoști foarte bine starea de ebrietate. O privi strâmb. Ai fost cumva cu noi la chef? Nu-mi amintesc să te fi văzut beată criță, dar o astfel de descriere nu poate veni doar dintr-un avânt al imaginației.

– O, dar din păcate exact asta este, îl asigură ea. Am o imaginație foarte vie.

Privirea lui coborî din nou spre dantela groasă care îi acoperea decolteul, dar care din păcate nu putea ascunde și pulsul rapid al venei de pe gâtul ei. Oare era mânie? Sau altceva? Tristan se pomeni atunci neobișnuit de fascinat de limba ascuțită a acestei Furii.

– Și eu la fel, șopti el.

– Nu mă îndoiesc de asta, zise ea. Mai ales dacă dumneata crezi cumva că o să plec fără ca fratele meu drag să-mi promită că va participa mâine-seară la balul familiei Malcolm. Se aplecă apoi în față și trase din nou de păturile de pe pat. Douglas, gândește-te cât de fericită o să fie mama să vină să te viziteze în după-amiaza asta și din nou mâine-dimineață, ca să-ți amintească de bal. O să-i atrag atenția că tu ai invitat-o în mod special.

Bennet se întinse și ieși din refugiul său de sub pături, ca să ia pana și călimara. Se semnă apoi în partea de jos a colii pe care Joan o aruncase spre el, împroșcând cerneală peste tot.

– Poftim! Acum vrei să pleci și să mă lași în pace?

Ea zâmbi triumfătoare și flutură hârtia, ca să se usuce cerneala.

– Desigur! Ți-am zis că o să plec de îndată ce îmi promiți. Și acum mama va vedea dovada. Mulțumesc, Douglas. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Îndoi apoi hârtia și o băgă în poșetă. Nu uita: balul are loc mâine-seară. Nu mi-ar plăcea să fie nevoie să mă întorc din nou să-ți amintesc asta.

– Hai, pleacă odată, mârâi Bennet, afundându-se din nou sub pături și perne.

Dar Joan zâmbi încă o dată, clătinând ușor din cap. Era mai mult decât evident că nu-și mai încăpea în piele de mulțumire. Tristan se încruntă. Dumnezeu să-l aibă în pază pe bietul Bennet, care crescuse cu ea!

Se ridică apoi de pe scaun și se întoarse să plece, dar se opri când îl văzu pe Tristan în pragul ușii. Expresia aceea mulțumită îi dispăru imediat de pe față.

– Scuzați-mă, domnule.

– Pentru că ai chinuit un biet om în propriul pat? Nu, nu o să te scuz, zise Tristan.

Furia își miji ochii căprui.

– Blochezi trecerea, zise ea pe un ton care îi punea la îndoială capacitățile mintale.

El mârâi.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să invadezi casa.

– O, da, am uitat că acum locuiești aici și dumneata. Poate în calitate de majordom, de vreme ce iei oaspeții la întrebări?

– Ești absolut fermecătoare, zise el.

– De aceea nu vrei să plec? gânguri ea, fluturând din gene. Trebuie să mărturisesc că nu m-aș fi așteptat niciodată ca fratele meu doar să stea cu mâinile-n sân și să se uite, în timp ce sunt *agresată* și *insultată* de un bărbat pe jumătate *dezbrăcat!* Ridică apoi vocea și zise, oferind fiecărui cuvânt o inflexiune dramatică, demnă de însăși domnișoara Siddons[1]: Îți jur că va trebui să te provoace la un duel pentru *indecența* aceasta!

– O, las-o să plece, urlă Bennet de sub perna sa. Pentru numele lui Dumnezeu, Burke, dă-o afară!

– Mulțumesc, frate dragă, zise ea, lovind păturile. Ne vedem mâine-seară.

De data asta Tristan se dădu la o parte din ușă când se apropie.

– Ziua bună, domnișoară Bennet.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Chiar este o zi bună, nu-i așa? La revedere, Lord Burke. Trecu apoi pe lângă el, lăsând în urma ei o dâră de parfum.

Era o esență minunată – suavă și caldă, fără a fi însă banală sau grețos de dulce. Tristan își revizui întru câtva părerea: o femeie care mirosea bine era cu un pic mai frumoasă decât una care nu o făcea.

[1] O actriță bine-cunoscută în acea perioadă, mai ales pentru rolurile de tragedie pe care le-a jucat.

Își mută apoi privirea spre Bennet, care stătea ascuns sub un munte de pături. Încă îi mai era oarecum milă de el pentru că fusese nevoit să crească în aceeași casă cu vipera aceea. Dar o parte din el se întreba, de asemenea, cum se făcea că fata aceea era mai temperamentală și mai curajoasă decât fratele ei. Deși era un bărbat pe cinste, Bennet tot se lăsa foarte ușor condus de alții. Tocmai ce văzuse cât de repede semnase hârtia aceea, condamnându-se singur la o noapte petrecută în mijlocul leoaicelor hulpave de pe piața căsătoriilor londoneze. Tristan ar fi rupt hârtia aceea și i-ar fi dat foc chiar sub ochii domnișoarei Bennet și apoi i-ar fi zâmbit. Dar el nu făcuse asta. Putea doar să își imagineze cum ar fi răspuns ea la acea...

– Burke. Vocea lui Bennet era ametită și ușor panicată. Burke, am semnat hârtia aia blestemată!

– Un lucru al naibii de prostesc, dacă mă întrebi pe mine, îl aprobă Tristan, prăbușindu-se în scaunul gol de lângă pat.

– Nu pot să mă duc la balul familiei Macmillan.

– Balul familiei Malcolm, îl corectă Tristan.

Bennet se ridică în capul oaselor și dădu păturile la o parte.

– E seara de deschidere a unui nou spectacol de operă... E un ansamblu de balet nou. Venit tocmai din Franța.

– Da, așa e.

– Atunci înțelegi că nu pot sub nici un chip să mă duc la balul ăla blestemat! exclamă Bennet. Cele mai bune fete vor fi deja luate la sfârșitul săptămânii.

Tristan ridică din umeri.

– Atunci nu te duce la bal.

– Nu pot. Bennet părea aproape îngrozit. Nu înțelegi. În clipa acesta, Joan are promisiunea mea scrisă că o să merg la bal. Dacă nu mă duc, vor fi consecințe grave.

– O să se întoarcă sora ta? În clipa aceea, Tristan era și el îngrozit. Cineva trebuie să o strunească până nu...

– Nu. O să fie mult mai rău. Bennet se cutremură. O să vină mama. O să mă ia să bem ceaiul. Și la baluri. O să mă târască la serate organizate pentru debutante. La spectacole muzicale. La întâlniri filosofice. După expresia de pe chipul său, era ca și când ar fi descris cercurile infernului. Iar pentru Tristan exact asta erau.

– Ar trebui să te duci la bal, atunci. Tristan se ridică apoi și se îndreptă spre ușă. La urma urmei, nu era problema lui.

– O, Doamne, nu! Trebuie doar să iau hârtia aia blestemată de la Joan, înainte s-o vadă mama.

– Ar fi mai bine să fugi, zise Tristan sec. O clipă mai devreme se auzise ușa principală închizându-se. A plecat deja.

– Doamne! Bennet sări din pat și-și căută pantalonii. Tristan aproape că ieșise pe ușă, așa că îi strigă: Burke, așteaptă! Trebuie să mă ajuți.

– De ce? întrebă el, scărpinându-se pe bărbie. Ar fi trebuit să o pui la punct și să-i poruncești să plece din casă.

Bennet râse aspru, în timp ce-și trăgea cămașa peste cap.

– E clar că nu o cunoști pe Joan, dacă ai impresia că așa rezolvi lucrurile cu ea. Ajută-mă, omule, voi fi tăiat în bucăți.

– Poate asta meriți, murmură el, apoi își ridică mâinile. Cum ar trebui să te ajut eu? E clar că nu e de acord cu mine, în caz că n-ai observat.

Bennet tocmai își trăgea cizmele.

– Tu știi cum să vorbești cu femeile. Doar... flutură apoi o mână prin aer. Doar convinge-o să-mi dea înapoi hârtia.

Tristan ar fi preferat să o convingă să nu poarte o rochie portocalie, ci una aurie. Da, o rochie aurie din mătase bogată, cu un decolteu adânc și cu umerii goi. Și fără nici un pic de dantelă! Ceva care să-i strângă bine talia și șoldurile. Se pomeni atunci întrebându-se cât de subțire era talia ei. La un piept atât de generos, i s-ar fi potrivit perfect o talie subțire. Era posibil ca sub toate acele volane urâte să se ascundă o adevărată zeiță Venus.

– Burke, te implor, zise Bennet. Ajută-mă doar de data asta! Mă aflu într-o situație în care am nevoie disperată de ajutorul tău.

De fapt nici nu mai conta cât de subțire era talia ei sau cum ar fi arătat părul ei desfăcut. Era o Furie șantajistă. Nu-și putea lăsa prietenul la greu. Mai ales când era manipulat de o astfel de creatură odioasă – chiar dacă era sora lui. Tristan ceda în cele din urmă.

– Foarte bine. Lasă-mă să mă îmbrac mai întâi.

În timp ce se îmbrăca el, Bennet se plimba de colo, colo pe coridor, înnodându-și neglijent o lavalieră în jurul gâtului.

– Probabil că aproape a ajuns acasă, zise el. Își trecu agitat mâinile prin păr. Aparent, nu era prima dată când făcea asta. Doamne, Dumnezeule, ce năpastă s-a abătut asupra mea!

– Nu poate să fie atât de rea, afirmă Tristan, gândindu-se la mătușa și la verișoarele lui.

Ele chiar erau o năpastă... pentru că aveau același temperament și aceeași limbă ascuțită a domnișoarei Bennet, dar nici un pic din inteligența ei. Același interes pentru rochii urâte, dar fără a avea și un piept generos ca al ei. Toată îndrăzneala, dar nici un pic din farmecul ei.

– Tu nu a trebuit să locuiești cu ea, murmură Bennet și deschise ușa violent.

Lumina strălucitoare a soarelui inundă coridorul. Bennet miji ochii și mai înjură o dată, apoi coborî cu pași zgomotoși spre trotuar. Se opri apoi și se uită în stânga și-n dreapta.

– Lua-m-ar naiba! Pe unde o fi luat-o?

– Spre casă? Tristan îl urmă mai încet și-și trase pălăria pe frunte. Doamne, era într-adevăr foarte multă lumină afară. Refuz cu desăvârșire să o urmăresc până acasă la părinții tăi.

Bennet inspiră adânc.

– Da. Acasă. Deși lui Joan îi place să se furișeze singură pe ascuns... crede că nu știu, dar mereu când are ocazia, se strecoară și se duce la librării și la magazine de galanterie. Se opri o clipă. Tu ia-o într-acolo... zise el și-i făcu semn să meargă spre est. Și eu o s-o iau pe aici. Dacă a ajuns acasă... Se cutremură din nou. Va trebui să intervină și tata.

Tristan se întrebă cum de nu observase până atunci acea latură lașă a caracterului lui Bennet. Cu toate acestea, încuviință din cap. Bennet încuviință și el, apoi porni în goană spre vest.

Tristan se întoarse și se îndreptă spre est – unde se aflau magazinele. Unde s-ar fi dus o tânără domnișoară singură? Nu observase nici o servitoare care s-o fi așteptat pe scări și nu o însoțise nici o cameristă înăuntru – unde era cea mai mare nevoie de un însoțitor. Cel mai probabil se dusese acasă, ca să așeze laurii victoriei la picioarele mamei ei. Tristan se gândi apoi că, dacă Bennet fusese suficient de laș încât să semneze hârtia aceea, probabil merita din plin tot ceea ce va urma.

Dar chiar și așa. Bennet îi oferise un loc unde să stea în oraș și de unde putea supraveghea ușor și convenabil repararea acoperișului său, fără să stârnească agitație. Mătușa lui ar fi profitat de orice ocazie să-l mustre pentru felul în care administra moșia, chiar dacă în cazul acesta repara un acoperiș vechi de secole, pe care unchiul său nu se deranjase să îl înlocuiască. Dacă unchiul Burke s-ar fi ocupat în mod corespunzător de această problemă, nu ar fi curs apă din acoperiș – după cum se întâmplase în ultimii zece ani –, putrezind în tăcere etajul superior al casei, înainte să se prăbușească sub o ploaie torențială, cu o lună în urmă.

Intră apoi pe Bond Street, căutând cu inima îndoită imaginea unei fuste roz cu dungi. Dumnezeu îi era martor că fustele ei erau suficient de umflate cât să le poată vedea de la o jumătate de kilometru distanță. Cum naiba se făcea că femeile nu știau să se îmbrace bine? De ce trebuiau să se ia ca oile după modă, fără să le pese dacă le stătea bine sau nu? Cu siguranță auriul era culoarea care i se potrivea cel mai bine domnișoarei Bennet. Dar și nuanțe mai închise și bogate, care s-ar fi asortat minunat cu părul ei întunecat și cu tenul alb. Și în nici un caz roz.

Și ce naiba trebuia să facă odată ce o găsea? Ea n-ar fi predat niciodată hârtia fără luptă, iar Tristan nu intenționa deloc să se confrunte cu ea. Mai ales într-o galanterie. Își spuse atunci că n-ar fi vrut să o aibă ca adversară nici între patru ochi, oricât de multă satisfacție ar fi avut s-o facă să-și cunoască lungul nasului.

Se opri apoi în fața unei vitrine și studie baloturile de mătase, desfăcute și ademenitor expuse. Se gândi că i s-ar fi potrivit și nuanța aceea de albastru, apoi înjură în barbă. Era o viperă. O diavoliță. Și sora unui camarad de-al lui. Nu o femeie care ar fi arătat bine în albastru.

Se îndepărtă de vitrină și porni pe stradă cu pași repezi. Nu era vina lui că Bennet nu avea curajul să o înfrunte. Și nu era problema lui nici dacă Bennet s-ar fi trezit târât la balul familiei Malcolm, sau Macmillan, sau la orice alt bal blestemat, unde era obligat să danseze cu o jumătate din fetele de măritat din Anglia. Judecând după felul în care cedase în fața surorii lui, peste câteva luni Bennet oricum va fi însurat, probabil cu o altă Furie – pentru că femeile de genul acesta tindeau să fie unite. Fără îndoială Lady Bennet alesese deja o fată pe care o considera bună pentru el, iar

fiul ei va ceda în fața voinței ei ca un pomișor îndoit de un vânt puternic. Desigur, era mare păcat să piardă un camarad atât de vesel. Cu toate astea, Tristan nu avea de gând să se bage între o Furie și ținta ei. Bennet va trebui să se salveze singur. Era absolut ridicol să accepte ordinele unei femei – indiferent cine era femeia aceea. De fapt, dacă voia să-și ajute în vreun fel prietenul, Tristan trebuia să-l găsească și să-i spună să fie bărbat – adică să o pună la punct pe sora lui.

Și apoi zări cu coada ochiului rochia ei roz cu dungi, în timp ce dispărea într-o mică librărie. Încetini pasul și un zâmbet îi apăru pe chip. Uită imediat că abia ce jurase să o evite ca pe o năpastă mortală. Strânse pumnii și o urmă.

Capitolul 3

Un clopoțel de deasupra ușii sună când Joan intră în librăria înghesuită. Se opri în prag și trase adânc aer în piept. Inhală încântată mirosul cărților – combinația aceea de hârtie și cerneală, care îi amintea de biblioteca de la Helston Hall, moșia familiei din Cornwall. Biblioteca aceea fusese singurul loc în care se simțise liberă să-și alimenteze pasiunea pentru aventură și scandal – chiar dacă doar în mintea ei. Dar în ziua aceea era mai mult decât atât. În ziua aceea reprezenta mirosul libertății. În următoarea oră era liberă să rătăcească pe unde poftea. E drept, Bond Street nu era tocmai un loc unde ar fi putut avea parte de aventuri primejdioase – singurul risc era să dea nas în nas cu vreuna dintre prietenele mamei ei. Cum ducea o viață strictă de fată bătrână înstărită... orice escapadă i se părea îmbătătoare.

Mai ales atunci când avea în minte o anumită sarcină pe care era dornică să o ducă la bun sfârșit. Cu privirea coborâtă discret, îl găsi pe vânzător și-și drese ușor glasul.

– Da, doamnă, vă pot ajuta cu ceva? Omul zâmbi și făcu o plecăciune în fața ei, după care își frecă mâinile. Căutați ceva special?

– Da, domnule. Îi zâmbi frumos. Din întâmplare, a apărut vreo ediție nouă a revistei *50 de moduri de a păcătui?*

Avea un motiv anume pentru care venise tocmai la acest magazin. Proprietarul nici măcar nu clipi când auzi ce dorea. Și nici nu comentă. Ba chiar era posibil să-i fi făcut cu ochiul.

– Tocmai am primit mai multe exemplare noi în dimineața aceasta. Să vă împachetez unul în camera din spate?

– Da, mulțumesc.

Joan rezistă tentației de a sări în sus de bucurie. Un număr nou, apărut chiar în dimineața aceea! Probabil era proaspăt ieșit de sub tipar. Va avea timp să-l citească cel puțin o dată, înainte de a-l da mai departe prietenelor ei, în seara următoare. Abigail și Penelope erau și ele așteptate la balul familiei Malcolm. Un singur lucru era mai interesant decât să citească ultimul număr. Și acesta era să discute în șoaptă entuziasmate despre conținut, în spatele evantaielor. Balurile deveniseră aproape tolerabile de când apăruse revista *50 de moduri de a păcătui*.

Vânzătorul dispăru apoi pe ușa cu perdea din spatele tejghelei, iar Joan înaintă prin librărie. Se opri cu evlavie în fața unui raft de cărți groase, care aveau un aspect plictisitor și, în plus, erau ușor prăfuite. Se putea dovedi periculos să rătăcească prea aproape de romanele din spatele magazinului. Pentru că ar fi ajuns să tânjească după o carte pe care nici nu o putea cumpăra, darămite să o mai și strecoare în casă. Din fericire, *50 de moduri de a păcătui* era tipărită sub forma unei broșuri, așa că o putea ascunde sub șal, sau chiar în jartieră. Joan chiar fusese obligată să facă asta o dată, într-un moment de disperare.

Se auzi din nou clopoțelul de deasupra ușii, așa că se grăbi să se întoarcă spre raft și să-și tragă mai jos boneta, ca să-și ascundă fața. Urmă un moment de liniște, apoi zgomotul unor pași regulați și domoli, care se îndreptau direct spre ea. Joan strânse din buze și se strecură puțin mai în lateral. Ochii îi erau ațintiți spre rafturi, dar nu vedea nici unul dintre titlurile din fața ei. Părea să fie mersul unui bărbat. Iar dacă era într-adevăr un bărbat, ar fi fost aproape invizibilă pentru el – doar dacă nu cumva, prin vreo nenorocire îngrozitoare, se dovedea să fie un prieten de-al părinților ei. Într-un fel sau altul, mama ei părea să-i cunoască pe toți bârfitorii din Londra. Iar dacă așa stăteau lucrurile, vizita ei ilicită la librărie va ajunge mai devreme sau mai târziu la urechile lui Lady Bennet.

Pașii se apropiară și mai mult, apoi se opriră la capătul culoarului, unde stătea ea. Joan înșfăcă la întâmplare o carte de pe raft, o deschise și se întoarse imediat cu spatele la el. Chiar dacă își spunea că avea tot dreptul să se afle într-o librărie, inima îi bubuia în piept. O vizită la librăria Hatchard nu ar fi alarmat-o prea mult pe mama ei. Însă prezența ei în acea librărie anume, în căutare de cărți de contrabandă, ar fi atras după sine pedeapsa de a sta închisă în camera ei o lună de zile. Se forță să-și liniștească respirația și ascultă cu fiecare fibră a ființei ei, așteptând ca pașii aceia să se întoarcă și să plece. Însă se apropiară și mai mult, fiecare pas răsunând tare în încăpere. Joan întoarse o pagină din cartea pe care o ținea în mână, cât putu de nonșalantă. Oare unde era vânzătorul? Va fi extrem de furioasă pe el dacă se va dovedi că de fapt nu avea *50 de moduri de a păcătui*.

– Dacă îi dai înapoi lui Bennet hârtia pe care a semnat-o, nu o să spun nimănui că te-am văzut aici, citind poezii erotice, murmură o voce îngrozitor de familiară.

Joan încremeni. Pentru o clipă îngrozitoare, își simți inima ridicându-i-se în gât.

– Nu știu despre ce vorbești, zise ea și mai întoarse o pagină. Doar că de data aceasta se sili să citească măcar câteva rânduri. Slavă Domnului și tuturor sfinților! Nu era o carte de poezii erotice. Și nu e politicos să întrerupi pe cineva când citește.

– Nu? Un braț lung se întinse pe deasupra capului ei și scoase de pe raft o carte prăfuită și destul de uzată. Nu e nepoliticos și să dai buzna peste cineva în dormitorul lui și să-l șantajezi să-și sacrifice libertatea?

– Cum îndrăznești să acuzi o doamnă de o faptă atât de îngrozitoare? Mai întoarse o pagină. E o calomnie din partea dumitale să susții astfel de lucruri.

Lordul Burke se sprijini ușor de biblioteca din fața ei și deschise cartea.

– Am văzut asta cu ochii mei, acum mai puțin de o jumătate de oră.

– Serios? Se uită la el cu ochii mari. Când mai spui povestea asta, nu uita să menționezi și felul șocant în care stăteai dezbrăcat în fața mea. Fratele meu va cere satisfacție și te va provoca la duel până la sfârșitul acestei zile.

El afișă un zâmbet vesel și strălucitor. După cum se temuse, omul acela blestemat arăta foarte bine când era aranjat. Ochii lui verzi străluceau năstrușnic, iar când zâmbea așa, îi apărea din nou gropița în obraz. Joan uitase de gropița aceea.

– Fratele dumitale a cerut deja satisfacție. De ce crezi că mă aflu aici? Dă-mi hârtia și vom merge apoi fiecare pe drumul lui, fără să știe nimeni.

– Lord Burke, acțiunile mele nu sunt în nici un fel treaba dumitale. Fratele meu e un bărbat în toată firea, fizic cel puțin, dacă nu și mintal. Și îndrăznesc să spun că, dacă are nevoie de cineva să-l apere, dumneata ești ultimul om din Anglia care ar fi potrivit pentru acest post. A semnat de bunăvoie hârtia. Îi zâmbi apoi și ea, dar mai degrabă îngâmfată și cu un aer de superioritate.

– Și dumneata îmi vei înmâna hârtia, tot din proprie inițiativă.

Continua să zâmbească în felul acela păcătos, care ar fi trimis pe oricine cu gândul la seducție. Joan visase la clipa în care un bărbat se va uita așa la ea – de parcă era gata să o urmărească până capătul pământului. Doar că nu își imaginase niciodată că totul se va întâmpla din cauza unei hârtii idioate.

Închise apoi cartea și o așeză înapoi pe raft.

– Nu cred că ți-aș da niciodată de bunăvoie ceva ce-mi aparține.

Tristan ridică o sprânceană.

– Nu?

– Niciodată.

– Niciodată?

În clipa aceea, ea își lăsă ușor capul pe spate și zâmbi și mai larg.

– Niciodată.

Tristan se aplecă încet spre ea, până când chipul lui ajunse la doar câțiva centimetri distanță de al ei.

– Te-aș putea face să te răzgândești, șopti el.

Joan își înăbuși un oftat, chiar dacă îi crescuse pulsul din cauza felului în care stătea aproape de ea – avea senzația că ar fi vrut să o sărute până când nu mai știa de ea. O parte din ea era tentată să-l împingă să o facă. Măcar o dată în viață, orice fată trebuia să fie sărutată de un bărbat periculos, până uita de ea. Sau nu era așa? Dar, pe de altă parte, era mai bine să nu afle ceea ce pierdea, altfel asta i-ar fi putut nutri dorințele păcătoase.

Oare de ce stilul de viață desfrânat nu devastase câtuși de puțin înfățișarea lui Tristan Burke? Cu siguranță i-ar fi fost mult mai ușor dacă era gras sau dacă avea chipul ciupit de vărsat.

– Niciodată, repetă ea, reamintindu-și că era adevărat.

Îi venea foarte greu să creadă că ar fi putut-o săruta, indiferent de ce anume îi promisese lui Douglas. Dar chiar și dacă s-ar fi întâmplat asta, tot nu ar fi făcut-o să se răzgândească – pentru că tot va ști că o făcea doar ca să recâștige hârtia aceea semnată de fratele ei. Dacă și-ar fi permis vreodată să se lase convinsă să ofere cuiva un sărut, atunci va fi pentru un sărut adevărat – dat din pasiune și menit s-o seducă, nu s-o păcălească.

Pentru o clipă, el nu-i mai răspunse. Miji ochii și privirea lui rătăci peste chipul ei.

– Tot ești prea obraznică pentru binele tău.

– O, îți mulțumesc foarte mult! Începu apoi să fluture din gene spre el. Înseamnă că am realizat cea mai mare ambiție a vieții mele.

– În plus, creezi prea multe necazuri ca să fii lăsată liberă să năpăstuiești bieții bărbați nevinovați din Londra.

În clipa aceea și ea își miji ochii. Tristan tocmai intrase pe un teren alunecos.

– Dumneata pari să fii singurul năpăstuit. Chiar și lui Douglas o să-i treacă criza asta de moment. Să știi că hârtia aceasta nu înseamnă nimic. Într-un fel sau altul, mama tot o să reușească să-l facă să meargă la bal. Și știe și el asta.

– Atunci dă-mi înapoi hârtia.

– Nu.

– Știi foarte bine că aș putea să ți-o iau, spuse el. Își plecă din nou ochii, iar genele lui lungi și negre păreau să i se lipească de obraji.

Joan îi simți privirea plimbându-se pe trupul ei ca o briză rece și se luptă cu un fior.

– Dar nu, șopti el. Aș prefera să mi-o dai înapoi de bunăvoie.

– Niciodată cât timp vei trăi, Lord Burke. Vocea ei blestemată se frânse cumva spre finalul afirmației, astfel încât numele lui se rostogoli de pe buzele ei ca un susur abia șoptit. În plus, adăugă ea repede, încercând să ascundă acea reacție, balul este mâine-seară.

Dacă hârtia asta contează așa de mult pentru dumneata, am să ți-o trimit peste două zile, împodobită cu o fundă roz frumoasă.

– Îmi imaginez că ai foarte multe funde și panglici roz, spuse el zâmbind. Cu toate astea, rozul nu ți se potrivește deloc.

– Asta nu e în nici un fel treaba dumitale, zise ea rece.

– Ei bine, nu. Dar trebuie să mărturisesc că asta a făcut să-mi fie mai ușor să te găsesc. Aș putea vedea dungile alea de la două străzi distanță.

Joan știa că nu era frumoasă. Cumva, rochia aceea a ei arătase absolut minunat în schițele croitoresei, dar absolut banal pe ea – indiferent ce spunea mama ei. Dar era culmea lipsei de politețe ca *el* să sublinieze acest lucru. În clipa aceea nici nu mai conta fascinația pe care o simțise când îl văzuse pe jumătate gol sau felul în care stătea aplecat deasupra ei, ca un iubit. Omul era un necioplit. Ba chiar mai rău, îi stricase bucuria de a avea câteva clipe furate de libertate. Vânzătorul dispăruse și nici chiar revista *50 de moduri de a păcătui* nu merita să mai petreacă o clipă în plus în compania lordului Bădăran – și îi venea să-l plesnească pentru că o făcea să piardă acele lucruri.

– Mulțumesc pentru această observație necerută și nedorită, rosti ea printre dinți. Sper ca dumneata și Douglas să vă înnebuniți unul pe altul. Și poți să îi transmiți și lui că ne vedem mâine-seară la balul familiei Malcolm. Se răsuci pe călcâie și mărșălui spre ușă, pe care o trânti în urma ei.

Tristan se încruntă când ea plecă furioasă de lângă el, pentru a doua oară în acea zi. Evident, Bennet se înșelase cu câteva decenii în urmă – pentru că devenea clar că sora lui era rigidă în obiceiuri și foarte încăpățânată. Ba chiar mai rău, felul în care îi străluciseră ochii atunci când îl sfidase demonstrase faptul că era și extrem de mândră de îndărătnicia sa. Prima impresie pe care o avusese despre ea se dovedea absolut corectă. Era o Furie și trebuia evitată cu orice preț.

Încercă să nu se gândească la cum ar fi reacționat dacă ar fi încercat cu adevărat să o convingă să-i dea hârtia.

Coborî privirea spre cartea pe care încă o mai ținea în mână. Se pomeni apoi întrebându-se ce anume o adusese pe domnișoara Bennet în acea librărie. Pentru că era o distanță ca de la cer la pământ între cărțile din locul acesta și selecția de lucrări

plictisitoare și romane gotice prostești de la librăria Hatchard. Își zise că probabil Joan intrase acolo din întâmplare. Se întinse apoi să așeze înapoi pe raft cartea de poezii erotice. Pentru o clipă, fusese periculos de tentat să îi citească o selecție de pasaje – doar ca să vadă cât de tare se putea înroși în obrajii aceia frumoși.

– Poftiți, doamnă. Un om scund și chel, cu un șorț de vânzător, ieși din biroul din spatele tejghelei, cu un pachet în mână. Se opri brusc și privi în jur. Îmi cer scuze, domnule.

– Doamna a trebuit să plece, zise Tristan.

– Într-adevăr! Omul părea sincer surprins. Ei bine, îndrăznesc să spun că o să vrea altcineva cărțulia asta. Lăsă apoi pachetul pe tejghea. Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Ochii lui Tristan coborâră imediat spre pachet. Așadar, nu venise acolo din întâmplare, ci ca să cumpere ceva anume. Pachetul era plat și subțire și legat cu ață. Oare ce căutase?

– Am să-i duc eu pachetul doamnei. Îi înmână apoi omului și cartea pe care intenționase să o așeze la loc pe raft. Și pe asta.

Vânzătorul luă cartea cu o expresie cunoscătoare pe chip.

– Da, domnule. Foarte bine. Doriți să o împachetez?

– Nu e nevoie.

Omul încuviință din cap și Tristan numără monedele. Luă apoi ambele cărți și ieși din nou pe Bond Street, întrebându-se unde fugise domnișoara Bennet. Se plimbă apoi dintr-o parte în alta a străzii, uitându-se în fiecare prăvălie după o rochie roz cu dungi. Dar nu o mai văzu nicăieri.

Nu voia să admită că se simțea puțin vinovat că o făcuse să plece furioasă din librărie, fără cartea pe care o voia. Se gândi că, pe de altă parte, nici nu avea de ce să se simtă vinovat. Fusese în întregime vina ei. Dacă ar fi fost o femeie rezonabilă, i-ar fi dat numaidecât hârtia pe care o semnase în mod prostesc fratele ei. Apoi Tristan i-ar fi mulțumit politicos și ar fi plecat la treaba lui. Și nu ar fi mai avut nici un motiv să-și mai vorbească vreodată.

Dar trebuia să o vadă din nou. Ba chiar să o caute. În primul rând, pentru că nu era genul de om care să se lase atât de ușor învins – mai ales de o femeie. Și, în al doilea rând, pentru că în clipa aceea avea în posesia lui cartea pe care ea și-o dorise și ardea de nerăbdare să vadă expresia de pe chipul ei când i-o oferea.

Se pomeni întrebându-se dacă îmbujorarea ei avea o nuanță stacojie luminoasă sau una rozalie întunecată.

Când Tristan ajunse la reședința prietenului său de pe Halfmoon Street, acesta era deja acolo și se năpusti în hol, de îndată ce auzi ușa de la intrare deschizându-se.

– Ai luat-o? vru Bennet să știe.

– Hârtia? Nu. Tristan își aruncă pălăria spre cuierul din spatele ușii. Doar că nu nimeri, și aceasta se rostogoli sub masă.

Bennet înjură aprig și-și trecu mâinile prin părul deja ciufulit.

– S-o ia naiba pe Joan! De ce naiba ai lăsat-o să intre în casă?

– Nu m-ai avertizat să nu o fac. Tristan își luă pălăria de sub masă și se întoarse apoi la locul său. Se uită bine la cuier și o aruncă din nou. Dar nu reuși nici de data aceasta.

– Păi, trebuia să te previn?! exclamă Bennet. Dacă vine în vizită o femeie în zori, tu o lași să intre nestingherită în dormitorul meu?

Tristan își luă încă o dată pălăria și se întoarse în același loc.

– Dacă ar fi fost o altfel de femeie... zise el, îndreptându-se și luând în colimator ținta... cu siguranță că te-ai fi supărat că n-am lăsat-o să intre.

– Probabil a fost îngrozitor de evident că *nu era* un alt gen de femeie. Bennet se încruntă. Trișezi. Ești cu cincisprezece centimetri mari și lați mai aproape decât înainte.

– Ba nu-i adevărat. Tristan făcu oricum un pas în spate. Punem pariu pe o liră că o să reușesc de aici?

– Pun pariu pe o guinee că nu o să poți.

Un rânjet sălbatic și exaltat își făcu atunci loc pe chipul lui Tristan. Îndoi puțin genunchii, întoarse pălăria și o lăsă să mai zboare o dată. Aceasta pluti frumos prin aer și se prinse în cârlig, balansându-se o clipă în echilibru precar, înainte de a se instala în cuier. Tristan strânse din pumn triumfător, iar Bennet mai înjură o dată, fără tragere de inimă.

– Taie lira asta din contul meu. Tristan își scoase apoi mănușile și i le dădu servitorului, care apăruse destul de târziu pe coridor. Și te sfătuiesc să te ferești de soră-ta ca dracul de tămâie. Femeia asta o să-ți aducă numai necazuri.

– De parcă nu știu asta de douăzeci de ani. Bennet se duse înapoi în salon și se întinse într-unul dintre puținele fotolii de acolo.

Tristan îl urmă și refuză cu mâna paharul de coniac pe care i-l oferi prietenul său. Îți mulțumesc foarte mult că ai încercat s-o găsești, Burke.

– Păi, chiar am găsit-o. Murdoch, adu-ne niște cafea și bacon, strigă spre coridor, apoi se așeză și el. Dacă tot suntem treji la ora asta, putem să luăm și micul dejun.

– Ai găsit-o? Și atunci de ce nu ai hârtia? Credeam că poți convinge orice femeie să-ți dea orice vrei!

– Doamne, Bennet, faci să sune de parcă aș fi un șarlatan.

– Doar atunci când vine vorba de doamne.

Tristan ridică un deget spre el.

– Treaba asta nu se aplică și cu sora ta. Femeia e o pacoste.

Bennet se întoarse spre el cu o expresie uimită și extrem de amuzată pe chip.

– Te-a refuzat.

– A refuzat să-mi dea blestemata aia de hârtie, îl corectă repede Tristan. Ai fost un idiot că ai semnat-o de la bun început.

– S-a zis cu celebrul farmec Burke. Bennet izbucni în râs. Ai fost refuzat de o fată bătrână!

Tristan se încruntă la prietenul său.

– Dar mi-a poruncit să-ți transmit că abia așteaptă să te vadă mâine-seară la balul familiei Malcolm.

Afirmația aceea îi strică imediat starea de spirit lui Bennet. Rânjetul îi dispăru și luă o înghițitură mare de coniac.

– La naiba! Sunt pierdut, atunci. Am reușit s-o evit pe mama, dar tata m-a avertizat că e foarte serioasă de data asta. Și sigur o să iasă urât dacă nu merg, după ce Joan o să-i arate mamei hârtia aia blestemată... pe care încă o mai are, din cauza ta.

– Să ai o seară plăcută, îi zise Tristan. O să fac tot ce-mi stă în putință să plec din casă înainte s-o aduci aici pe soția ta.

– E doar un blestemat de bal!

– Ba nu. E sfârșitul vieții tale de celibatar. Odată ce cedezi în fața capriciilor unei femei, e doar o chestiune de timp până când te încătușează de alta.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Bennet și apoi se încruntă.

– Taci din gură, Burke.

– Din experiența mea, femeilor tind să le placă alte femei care seamănă cu ele. Probabil a ales deja o adevărată gorgonă pentru tine.

– Nu mă însor, mârâi Bennet.

– Poate nu imediat, dar cu siguranță în curând, adăugă Tristan, ca să-l provoace și mai mult.

– La naiba! Bennet sări în picioare. Atunci, trebuie să vii și tu. Dacă ți-ai fi făcut bine treaba și ai fi convins-o pe Joan să ne dea blestemata aia de hârtie, nu m-aș mai afla în situația asta mizerabilă.

– Dacă ai fi dat dovadă de un pic de coloană vertebrală și ai fi refuzat să semnezi hârtia aia când a invadat casa, nu te-ai afla în situația asta.

Bennet îl împunse cu degetul.

– Tu ai lăsat-o să intre în casă. Și tot tu ai lăsat-o să plece nestingherită cu hârtia. Și ai lăsat-o să o păstreze și după ce ți-am explicat cât de gravă e situația. Îmi ești dator. Te dau afară din casa mea dacă nu vii cu mine la balul ăla blestemat de mâine-seară.

Tristan oftă. Intenționase tot timpul să meargă la acel bal, doar pentru plăcerea de a o înfrunta încă o dată pe Furie.

– Bine, fie. Dar tot îmi datorezi guineea aia.

Capitolul 4

Joan ajunse în curând să regrete că ieșise furioasă din librărie. Cu toate că Tristan Burke era un bădăran, ea nu avea nici un motiv să-l lase să-i strice una dintre acele rare momente de independență. Ieși furtunos din librărie, cu o falcă în cer și una în pământ și o văzu pe una dintre prietenele cele mai bune ale mamei ei îndreptându-se în direcția ei. Și îi dispăru imediat orice gând de a-și alina furia cu o vizită la magazinul ei preferat de bonete. Singura ei speranță era să se ducă direct acasă. Iar dacă va fi trasă la răspundere pentru că fusese văzută acolo, putea pretinde că făcuse un foarte mic ocol, ca să cerceteze vitrina de la magazinul Howell, pentru noi modele de mătăsuri imprimate. Inima îi bătea

tare. Plecă ușor capul în pământ și se îndreptă cât putu de repede spre următoarea străduță, unde coti spre casă.

Când ajunse pe South Audley Street, enervarea ei se transformase în amărăciune. Până la urmă, ce-l interesa pe lordul Burke dacă Douglas mergea sau nu la bal? Cu siguranță fratele ei îl pusese s-o urmărească. Și asta era absolut nedrept din partea lui! Îi ceruse promisiunea aceea în scris doar ca să-i forțeze un pic mâna. Iar dacă Tristan ar fi rugat-o frumos și și-ar fi cerut scuze că țipase la ea, probabil i-ar fi dat-o înapoi în cele din urmă. Fusese doar o mică dovadă cu care îl putea avea la mână pe viitor, când voia să-i mai ceară vreo favoare. Și fratele ei ar fi trebuit să știe asta.

Însă în clipa aceea se grăbea să îi dea mamei ei hârtia scanată.

– Douglas va veni mâine-seară la balul de la familia Malcolm, după cum ți-ai dorit, îi spuse lui Lady Bennet, când o găsi scriind scrisori în salonul de dimineață. Ba chiar s-a arătat nerăbdător să meargă.

– Serios? întrebă mama ei, ridicând din sprâncene.

– O, da. Scoase apoi veselă hârtia din poșetă. Chiar a și scris asta.

Lady Bennet păru surprinsă când citi biletul, dar la sfârșit doar încuviință din cap.

– Foarte bine. Mulțumesc, Joan. Probabil tu știi cum să-l convingi.

Ea zâmbi răutăcios.

– Da, așa se pare.

– I-am spus lui Janet să-ți pregătească rochia albastră pentru bal. Și în ultimul număr din *Ackermann* este prezentată o coafură nouă minunată. Ai vrea să o încerci? Janet s-ar putea ocupa și de părul tău, dacă ne apucăm devreme de pregătiri.

Joan se uită la revista pe care i-o întinse mama ei. Ilustrația reprezenta o tânără doamnă slabă și sfioasă, cu părul strâns într-o coroană discretă de împletituri, fixată cu o diademă mică și împodobită cu pene de struț. În plus, câteva bucle strânse îi încadrau fața. Fata părea delicată și frumoasă. Joan se gândi atunci că ar fi dat tot ce avea mai scump pe lume ca să arate și ea așa.

– O, e *minunată!*

Chipul mamei ei se lumină imediat.

– Nu-i așa? Și este o coafură foarte la modă.

Da, moda era extrem de importantă pentru Lady Bennet.

Pe de altă parte... Joan studie ilustrația îndeaproape. Cu siguranță tânăra din imagine părea foarte frumoasă, învești mântată în rochia ei cu dantelă și cu aceea coafură elegantă. Dar era și cu mult mai scundă decât ea. Joan acceptase cu entuziasm de multe ori să se îmbrace și să se coafeze după ultima modă, doar pentru a descoperi apoi cu groază că nu i se potrivea deloc. Ca în cazul penelor, de exemplu. Acestea păreau să nu facă altceva decât să-i accentueze și mai mult înălțimea. Era absolut îngrozitor pentru stima de sine a unei fete să vadă ochii unui domn urcând tot mai mult și mai mult și mai mult în sus pe silueta ei, de parcă ar fi cercetat cu atenție o amazoană monstruoasă.

– Poate fără pene, șopti ea.

– Nu-ți place? Mama ei se încruntă și se uită la ilustrație.

– S-ar putea să mă facă să par și mai înaltă decât sunt.

Lady Bennet mută revista din stânga în dreapta fiicei ei, de parcă ar fi cugetat foarte serios la acea posibilitate. Înălțimea peste medie a lui Joan fusese mereu motiv de îngrijorare pentru toată lumea. Spre deosebire de mama ei minionă, ea îl putea privi în ochi pe tatăl ei. În plus, era cu doar câțiva centimetri mai scundă decât fratele ei.

– Poate dacă Janet reușește să facă împletiturile oblice, ca în imaginea asta. Dar tot ai nevoie de ceva care să-ți încadreze fața.

– Poate câteva bucle?

– Ei bine, există o singură cale să fim sigure. Trebuie să încerci coafura și să vedem.

– Da.

Joan se mai înveseli puțin când se uită la ilustrație. Ar fi fost minunat să poată arăta și ea la fel de elegantă! Noua ei rochie albastră semăna destul de mult cu cea pe care o purta fata din imagine. Poate că în combinație cu coafura aceea ar fi arătat și ea elegant.

Încuviință apoi ușor din cap spre frumusețea desenată din revistă. Probabil că o coafură și o rochie nouă nu vor schimba cu nimic faptul că-și va petrece seara stând pe margine împreună cu celelalte doamne nemăritate și nedorite. Dar merita încercat! Măcar asta i-ar fi oferit un subiect de conversație cu prietenele ei, de vreme ce nu va mai avea plăcerea de a discuta cu ele despre

50 de moduri de a păcătui, din cauza lordului Bădăran Burke. Singura ei speranță de a se distra în vreun fel la acel bal era Douglas. Mai cu seamă că existau șanse mari ca fratele ei să-și facă apariția acolo beat și hotărât să se poarte cât mai scandalos cu putință.

– Chiar crezi că Douglas se va căsători cu Felicity Drummond? întrebă ea, dintr-un impuls.

Mama ei întoarse capul într-o parte și tuși, acoperindu-și buzele cu batista.

– Ce spui, draga mea? A! Ar fi o căsătorie excelentă și a sosit timpul să-și găsească o soție. Iar Felicity este o fată minunată, care are multe relații în societate și o zestre bună. Oricum, nu s-a arătat niciodată interesat de alte domnișoare, așa că nu are de ce să nu fie fericit cu ea. În timp ce vorbea, mama ei își mutase deja atenția înapoi la scrisoare. Sau nu ești de acord?

Joan se gândi atunci să-i aducă aminte cât de îngrozitoare era mama lui Felicity. Sau să întrebe de ce Douglas trebuia neapărat să se însoare atunci – de vreme ce era mai mult decât evident că era încă sălbatic și neîmblânzit ca un urs. Și, în plus, nici nu voia să se însoare. În fond, nu era ca și când fratele ei avea nevoie de o zestre sau își exprimase dorința de a-și întemeia o familie. Nici măcar nu spusese vreodată că se plictisise cu stilul de viață pe care îl ducea în acel moment – care, după părerea lui Joan, consta în mare parte în beții, jocuri de noroc și întreținerea de relații ilicite cu actrițe sau curve de tavernă. Dacă nu i-ar fi plăcut atât de mult distracțiile, probabil fratele ei ar fi fost un bărbat gras și ar fi suferit de gută.

Dar, de fapt, nici nu mai conta prea mult. Odată ce mama ei își punea ceva în gând, nimeni și nimic nu avea puterea de a o face să se răzgândească. Și, cel puțin de data aceasta, era în joc viitorul lui Douglas, nu al ei.

– Nu, zise ea. Felicity este minunată.

– Foarte bine atunci. Lady Bennet își drese glasul și lăsă jos pana. Își atinse gâtul și tuși din nou. Draga mea, cheam-o, te rog, pe doamna Hudson. Cred că am nevoie de niște ceai.

Joan se ridică în picioare și sună din clopoțel. Când veni servitoarea, se strecură și ea afară și se îndreptă spre camera ei. Nu avea unde altundeva să se ducă. Luă totuși cu ea și revista *Ackermann*. Se așeză pe canapeaua de la fereastră și o răsfoi. Sări peste

articolele serioase și științifice, care vorbeau despre gospodărie și istorie. Nu o interesau deloc în clipa aceea, chiar dacă erau menite să-i îmbunătățească mintea și aptitudinile. Citi în schimb povestirile și poeziile. Se uită în treacăt și peste un articol care descria cea mai recentă expoziție de pictură organizată în oraș. Dacă ar fi putut, i-ar fi plăcut să meargă și ea la o astfel de expoziție. Deși muzica îi plăcea, mama ei nu agrea totuși pictura, întrucât era de părere că erau prezentate multe scene indecente, sub masca mitologiei. Joan nu prea înțelesese niciodată de ce era ceva îngrozitor și nepotrivit să vadă pieptul dezgolit al unui bărbat – chiar și a unuia imaginar și idealizat – de vreme ce ea trebuia să-i permită tot soiul de libertăți soțului ei cu trupul ei gol. Verișoara ei Mariah era căsătorită de aproape doi ani și îi explicase totul despre îndatoririle unei soții. Cu toate acestea, din spusele ei, aceea era cea mai plăcută îndatorire dintre toate și nu era nimic îngrozitor în ea. Joan era destul de sigură că Mariah vedea în mod regulat pieptul gol al soțului ei și că era sedusă în mod obișnuit în multe feluri palpitante. Sau cel puțin așa trebuia să fie, din moment ce în câteva săptămâni verișoara sa urma să dea naștere primului ei copil.

Dacă Mariah nu ar fi fost verișoara sa dragă și cea mai intimă confidentă a ei, probabil Joan ar fi fost înnebunită de gelozie. Dar la cum stăteau lucrurile în acel moment, singurul piept masculin dezgolit pe care-l văzuse vreodată – pictat sau în carne și oase – era cel al lui Tristan Burke. I se păruse într-adevăr plăcut, ceea ce o făcea să înțeleagă întru câtva îngrijorările mamei sale, cum că era un lucru indecent. Dar asta nu dusese la ruinarea ei. Ba din contră, o făcuse să înțeleagă că trupul unui domn și personalitatea lui erau două lucrurile dramatic de diferite. Chiar dacă pieptul lordului Burke era destul de interesant, toate celelalte lucruri la el i se păreau de-a dreptul respingătoare.

Luă din nou revista și o răsfoi până ajunse la paginile de modă. El îi spusese să poarte auriu. Dar ce știa lordul Bădăran despre moda pentru femei? N-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, însă gândul de a purta o rochie aurie i se părea destul de atrăgător. Îi plăceau foarte mult culorile vii, chiar dacă mama ei spunea că erau nepotrivite pentru o doamnă necăsătorită. Dacă va reuși vreodată să-și găsească un soț, primul lucru pe care îl va face

va fi să-și comande o rochie stacojie. Pentru că îi plăcea la nebunie roșul.

Dar seara următoare va arăta elegant în albastru. Și chiar dacă era o nuanță pală de albastru, tot va arăta minunat cu decolteul împodobit cu dantelă. Iar părul ei – care de altfel i se părea singurul lucru frumos la ea – va arăta încântător, la fel ca al domnișoarei din revista *Ackermann*.

Aproape că spera ca lordul Bădăran să fie acolo, ca să rămână cu gura căscată de admirație.

Capitolul 5

Nu îi luă mult lui Tristan să-și amintească de ce mergea atât de rar la baluri.

În primul rând, era din cauza oamenilor. Nu avea nimic împotriva aglomerației, mai ales dacă se întâmpla să fie la un meci de box. Dar ceea ce ura cel mai mult erau privirile pe care i le aruncau femeile: unele viclene, altele scandalizate, iar altele teribil de curioase. Lady Malcolm îl privise extrem de uimită când intrase pe ușă, în urma lui Bennet. Cu toate acestea, expresia ei mirată se dovedise a fi cea mai politicoasă reacție a serii. Din când în când, mai întâlnea privirea câte unei femei deosebit de îndrăznețe căreia îi răspundea cu un surâs periculos. Cele mai tinere se îmbujorau imediat, cele bătrâne îi întorceau spatele, iar femeile de vârstă mijlocie îi mai ofereau câte un zâmbet. Dar lui nu-i păsa deloc de ele. Venise în seara aceea acolo, pentru a înfrânge o singură femeie. Iar aceasta întârzia.

– E mare păcat să-ți ispășești osânda când judecătorul nici măcar nu-i aici, îi spuse apoi lui Bennet, care se sprijinea morocănos de șemineul din capătul sălii de bal.

– Dacă plec, sigur va apărea mama în următoarele zece minute și o să mă jupoaie de viu că am plecat. Opri apoi un lacheu care trecea prin apropiere și luă două pahare de vin de pe tavă. Măcar putem să bem pe cheltuiala lui Malcolm.

Tristan se gândi apoi că asta era a doua problemă cu balurile – vinul. Prea puține gazde scoteau vin din cel mai bun ca să-l servească sutelor de invitați. Sorbi din paharul pe care i-l dădu Bennet și oftă. Ori era un vin de Burgundia de calitate proastă, ori era îndoit cu apă. Nu vedea de ce l-ar fi băut, indiferent de caz.

Bennet însă dăduse deja pe gât aproape tot paharul.

– Nu pot să-mi imaginez ce vierme spurcat i-a intrat în creier mamei. De ce ar vrea să mă însor? N-ar trebui să fie ocupată s-o mărite pe Joan? Dumnezeu știe că asta ar trebui să fie suficient cât s-o țină ocupată zece ani.

– Poate că a renunțat când și-a dat seama că este un lucru imposibil.

Bennet dădu pe gât și restul vinului.

– Ei bine, cred că ai dreptate. Joan plictisește îngrozitor pe toată lumea.

– Într-adevăr, murmură Tristan. Înțelegea asta mult prea bine. Și el era teribil de plictisit în clipa aceea, din cauza că trebuia să cerceteze sala de bal căutând-o pe femeia aia blestemată.

– Dar chiar și așa, nu mi se pare deloc corect ca mama să manifeste un asemenea interes față de căsătoria mea, continuă Bennet. Nu am nevoie de fonduri și-mi place viața mea așa cum e acum. Ce, Doamne iartă-mă, aș avea de câștigat de pe urma unei căsătorii?

Tristan se gândi o clipă la asta. De fapt, ce anume oferea căsătoria unui bărbat?

– Siguranță, zise în cele din urmă. Dacă averea ta sau a tatălui tău ar avea de suferit în vreun fel, atunci ți-ar fi mult mai greu să-ți găsești o soție bogată. Dar dacă începi să cauți de acum, cu siguranță vei avea de unde alege.

– Auzi, dacă ar avea de suferit! pufni el batjocoritor. Nici măcar eu nu sunt atât de nebun să irosesc o avere. Și, oricum, aș prefera să economisesc banii decât să mă însor cu o femeie care să mă bată la cap zi și noapte cu prostiile ei. Nu, toată treaba asta e o nebunie de-a maică-mii și n-o să mă păcălească nimeni să accept.

– Bine, zise Tristan, destul de neatent. Bravo ție! Într-un final, surprinse cu coada ochiului sosirea Furiei. Era destul de înaltă cât să iasă în evidență într-o mulțime de oameni. Mai ales că avea o coafură cu pene. Du-te și spune-i și ei asta.

Bennet sări imediat în poziție de drepți.

– A venit mama? Slavă Domnului! Cu cât dansez mai repede cu fata aia pe care o place, cu atât pot să plec mai repede.

Afirmația aceea nu suna deloc ca și cum ar fi avut de gând să se opună manipulărilor lui Lady Bennet. Totuși, Tristan se abținu să-i menționeze acest lucru. Îl privi apoi pe Bennet croindu-și drum prin mulțime ca un taur. Sora lui se îndepărtase deja discret de femeia minionă mai în vârstă, cel mai probabil, mama ei. Tristan urmări pana aceea care i se legăna pe cap și se întrebă ce anume le făcea pe femei să-și dorească să arate ca niște struți pe jumătate jumuliți. Joan se alătură unui grup de tinere pe care abia dacă le observase, în ciuda faptului că putea să vadă peste capetele majorității oamenilor din încăpere. I se uscă gura, așa că bău pe nerăsuflate jumătate din vinul din pahar, fără a-i simți gustul. Asta era ceva ce uitase: că, în general, femeile stăteau în grup. Iar el voia să o înfrunte în particular.

O studie în timpul mai multor dansuri, dintre care unul câmpenesc pe care-l găsea odios. Lacheii treceau pe lângă el cu tăvi pline cu băutură, așa că-și schimbă absent paharul gol cu unul plin. Bordoul era un pic mai plăcut la gust decât vinul de Burgundia, dar nu cu mult. Observă destul de târziu că ea nu dansa. Amicele ei fuseseră conduse pe rând pe ringul de dans, dar, cu toate acestea, ea rămăsese pe loc. Își dădu atunci seama că mai mult ca sigur era din cauză că nu avea partener. Nu că nu i-ar fi plăcut să danseze – pentru că vedea pana din vârful capului ei legănându-se în ritmul muzicii. Cel mai probabil și-ar fi ascuțit limba pe orice bărbat suficient de curajos să o invite la dans. Totuși, Tristan își aminti vag că dansul era un lucru destul de important pentru majoritatea femeilor.

Înainte să aibă timp să se întrebe dacă poate ar fi trebuit să-i fie milă de ea, Furia ieși în sfârșit afară din sala de bal, însoțită de o altă tânără doamnă. Tristan deveni imediat atent și lăsă deoparte paharul de vin, care era deja gol. De parcă ar fi mai avut nevoie și de alte dovezi în plus că femeia era o pacoste, în clipa aceea băuse deja fără să-și dea seama două... sau poate chiar trei pahare cu vin de proastă calitate. Și numai din cauză că femeia aceea îi distrăsese atenția.

Își croi drum printre ceilalți invitați, ignorând cu desăvârșire câteva șoapte înăbușite și priviri clandestine. Sala de bal era lungă, dar destul de îngustă, așa că domnișoara Bennet dispăruse deja când ajunse el la ușă. Se opri o clipă și ascultă, după care se întoarse în direcția de unde se auzeau voci feminine. Minunat! Putea să stea să o aștepte la ușa sălii de toaletă a doamnelor.

La capătul unui coridor lung se afla un salon care fusese pus la dispoziția doamnelor. Judecând după vocile și râsetele care se auzeau de acolo, cu siguranță erau multe femei înăuntru. Tristan nu voia să stea acolo ca o statuie așteptând-o să iasă, așa că încercă una din ușile din apropiere și descoperi că era descuiată. Păși într-o cameră mică de muzică. Încăperea era luminată de două lampadare mici care se aflau pe masa din spatele harpei. Lăsă ușa întredeschisă, ca nu cumva Furia lui să treacă fără să o observe, apoi se duse la masă. Lampadarele îi atraseră atenția imediat, pentru că aveau un model pe care nu-l mai văzuse până atunci. Semănau întru câtva cu lămpile Argand[1], dar erau mult mai delicate. Tristan se aplecă intrigat pentru a studia una mai îndeaproape, apoi se lăsă într-un genunchi, ca să vadă și partea de jos. Oare cum își trăgea fitilul ulei din rezervor?

– În sfârșit, răsună o voce feminină din spatele lui. Nu mi-am imaginat niciodată că o să te văd stând într-un genunchi.

– Nu e din motivul pe care ți l-ai dori tu, zise Tristan, fără să se uite în jur. Ce fel de lampă e asta?

– De unde vrei să știu? Femeia sughiță din cauza alcoolului băut în exces, apoi intră în cameră.

Tristan abia dacă se uită la ea. Lady Elliot fusese amanta lui timp de câteva săptămâni pasionale cu o toamnă în urmă, până când îi spusese prostește că voia să se mărite. Cum tocmai în acel moment erau implicați într-o activitate amoroasă febrilă, aproape de momentul crucial, considerase asta o formă de coerciție. „Nu o să obții asta de la mine", îi spusese el smulgându-se din brațele ei și părăsind dormitorul, în timp ce femeia striga după el implorându-l ca măcar să-i ofere un orgasm.

[1] Un tip de lampă pe bază de ulei, folosită pentru iluminarea încăperilor, inventată și patentată în 1780 de către Aimé Argand.

– Ai dreptate, zise el absent. A fost o prostie să te întreb tocmai pe tine.

– Ei, haide, nu fi așa. Femeia își trecu degetele pe gulerul hainei sale, apoi prin părul lui. Probabil îți amintești că știu și eu anumite lucruri.

Tristan ridică prudent abajurul lămpii și tresări când sticla fierbinte îi arse degetele. Suflă în flacără și ridică lampa, studiind-o pe toate părțile.

– Îmi amintesc că aveai o părere foarte bună despre farmecele tale.

– Și tu credeai la fel, șopti ea pe un ton jucăuș. Sau poate ai uitat? Ți-aș putea arăta din nou... în seara asta...

– Am alte planuri.

La baza lămpii era un soi de dispozitiv mecanic cu o cheiță în spate. O întoarse ușor și studie modul în care afecta mecanismul intern. Extrem de inteligent! Trebuia să-l întrebe pe lordul Malcolm ce fel de lampă era și de unde putea obține și el câteva pentru casa lui.

– Schimbă-le. Mi-a fost dor de tine, Burke... Lasă-mă să-mi cer scuze pentru despărțirea noastră bruscă și nepotrivită.

Tristan se uită în sus. Femeia se aplecă, astfel încât pieptul ei impresionant, strâns într-un corset cu decolteu adânc, să se afle chiar la nivelul ochilor lui.

– Jessica, nu e bine. Nu mă voi însura cu tine, așa că găsește-ți alt bărbat pe care să-l onorezi cu favorurile tale.

Ea se bosumflă, însă continuă să se joace cu părul lui. Tristan își smuci capul într-o parte, când o simți trăgând ușor de panglica de piele care îi ținea părul strâns. Să-l apere de Dumnezeu de femeile care se îmbătau ușor de la șampanie, dar tot continuau să o consume în exces.

– Dar te vreau. Mi-e dor de tine. Ești așa de puternic, neîmblânzit și pasional! Vino, hai să o mai facem o dată, de dragul vremurilor de demult.

– Nu, mulțumesc. Se întoarse înapoi la studierea lămpii, dar înjură aprig câteva minute mai târziu, când femeia îi aruncă pe cap pantalonașii ei tiviți cu dantelă.

– Vino, iubitule, zise ea chicotind. Eu știu cum îți place. Foșnindu-și fustele în sus până deasupra genunchilor, se dădu

în spate și se prăbuși pe o canapea. Râdea tare și stătea întinsă pe spate. Își ridică fustele și mai mult, dezgolindu-și corpul până la talie. Își desfăcu apoi larg coapsele și ridică picioarele în aer. Sunt a ta și aștept să mă invadezi!

Tristan rămase încremenit o clipă. Doamne, era chiar mai îndrăzneață decât își amintea! Dar își păstră luciditatea. Nu avea de gând să profite de oferta ei, indiferent cât de... aventuroasă putea fi.

– E deschisă ușa, zise el și așeză lampa înapoi pe masă. Te faci de râs, Jessica...

Un geamăt reverberă prin încăpere. Tristan se întoarse imediat și își văzu dușmanul în pragul ușii. Furia stătea acolo încremenită, cu ochii mari și cu gura căscată. Preț de o clipă aerul deveni dens ca melasa. Doar chicotitul de beție al lui Lady Elliot – care încă mai dădea din picioare și avea fustele trase peste cap – rupea tăcerea aceea apăsătoare.

– O, Doamne! exclamă în cele din urmă domnișoara Bennet cu vocea tremurândă.

Lady Elliot ridică atunci capul și se uită pe sub marginea fustei.

– Din păcate, strigă ea, am fost prinși *in fragrante delicto*, Burke!

– Nu noi, zise el, aruncându-i pantalonașii. Ci tu. Făcu apoi trei pași mari și traversă încăperea. O apucă de braț pe domnișoara Bennet, o trase afară și închise ușa în spatele lor.

– Îmi pare rău, zise ea cu falsă disperare, în timp ce el o conducea în jos pe coridor și după colț. Chiar am crezut că până și tu ai mai multă decență decât să păcătuiești cu ușa larg deschisă și în văzul tuturor...

– Ascultă-mă, îi porunci el oprindu-se brusc, strângând-o de braț. Nu păcătuiam cu femeia aia, așa că să nu îndrăznești să începi să le spui oamenilor că m-ai prins făcând asta.

– O, nu, șopti ea și coborî privirea cu sfială. Asta ar fi ceva absolut greșit. Cu conștiința curată, nu pot decât să povestesc ce am văzut cu ochii mei. Îi aruncă apoi o privire scandalos de cochetă, printre gene. Îndrăznesc să spun că nu cred că Lady Elliot s-ar supăra.

Tristan se străduia din răsputeri să nu înjure cu voce tare. Cum reușea mereu femeia aceea să-l facă să fie în defensivă?

– Te așteptam pe dumneata, zise el, încercând s-o tulbure.

Furia ridică ușor capul.

– Pe mine? Ești complet nebun, domnule, dacă te aștepți ca *eu* să mă întind pe canapea și să-ți arăt...

– În nici un caz, zise Tristan, încercând să nu se gândească la asta. Nu voia să se uite sub fustele Furiei, așa cum nu voia nici să-și imagineze cum ar fi arătat ochii ei strălucitori, întunecați de dorință... Și cu siguranță nu își dorea să ajungă să se întrebe cum și-ar fi făcut simțită prezența în pat femeia asta atât de imprevizibilă. Am un lucru care îți aparține și voiam să ți-l înapoiez.

Ea îl privi atunci, extrem de neîncrezătoare.

– Serios? Ce anume?

– Nu poți să ghicești?

– Nu-mi vine în minte nimic din ce ai putea avea dumneata și mi-aș putea dori eu.

Tristan se aplecă spre ea. Îi admiră ochii de culoarea cafelei măriți de uimire și savură din plin momentul. Micile raze aurii din ei păreau să strălucească de-a dreptul.

– Nimic? Ești sigură de asta, domnișoară Bennet?

Ceva din atitudinea ei amabilă părea că începe să dispară.

– Da, destul de sigură, zise ea, fără a fi sigură absolut deloc.

– Interesant, șopti el. Obrajii ei aveau o nuanță ușor trandafirie, nu roz.

Ea tresări dintr-odată, iar culoarea îi dispăru din obraji.

– Scuză-mă, te rog, domnule, zise ea repede. Dar trebuie să plec.

O, nu! Nu avea de gând s-o lase să scape atât de ușor.

– Dar unde te grăbești? În fond, el venise la balul acela blestemat numai și numai ca s-o vadă pe ea. Nu vrei să iei înapoi ce-ți aparține?

– Nu acum, șopti ea, părând foarte agitată. Orice ar fi, poți să-l păstrezi. Încercă apoi să se strecoare pe lângă el și să se întoarcă pe coridorul care ducea spre sala de bal.

Tristan își propti atunci mâna de perete și-i bloca drumul, fără să se gândească la ceea ce făcea.

– Nu așa de repede. Am câteva lucruri să-ți spun...

– Vine mama! șuieră ea. Lasă-mă să trec!

Într-adevăr. Singurul lucru pe care și-l amintea limpede Tristan despre Lady Bennet era privirea aceea încruntată și glacială pe care i-o aruncase mereu, de când prietenul său îl invitase să-și petreacă vacanța la conacul Bennet. Avea doar doisprezece ani atunci, totuși fusese suficient de inteligent să înțeleagă că nu va mai fi invitat acolo a doua oară. Pe moment i se păruse un lucru nedrept – mai ales că majoritatea boacănelor care îi câștigaseră dușmănia femeii fuseseră făcute la inițiativa fiului ei. Dar se îndoia că o mamă și-ar învinui propriul copil, când exista o țintă mult mai convenabilă. De-a lungul anilor, prietenul său afirmase de mai multe ori că mama lui tot nu era de acord cu Tristan. Înainte nu îi păsase deloc, dar în clipa aceea...

– Ți-e frică? întrebă el. Nu se deranjă să-și ascundă amuzamentul, în timp ce domnișoara Bennet încerca disperată să treacă pe lângă brațul lui.

– Da!

Și chiar părea înspăimântată.

Ar fi trebuit să o lase să plece. Să ridice brațul pur și simplu și să o lase să fugă. În schimb, răsuci clanța ușii de lângă el și o împinse înăuntru. O urmă îndeaproape și închise ușor ușa în spatele lui, chiar în clipa în care două femei mai în vârstă treceau prin dreptul coridorului lat.

– Atunci ar trebui să te ascunzi.

Abia dacă îi putu vedea conturul palid al brațului, înainte să-i tragă o palmă peste umăr.

– De ce ai făcut asta? Sub șoapta ei se ascundea șocul. Chiar ești complet idiot?

– Înțeleg acum. Așadar, nu ți-e deloc frică să sfidezi buna-cuviință când vine vorba de a da buzna în dormitorul fratelui tău sau de a te strecura într-o librărie cu o reputație destul de proastă, dar apropierea minunatei tale mame te face să tremuri de frică.

– Și te-ar speria și pe dumneata, dacă ai avea vreun pic de minte, izbucni ea. Ce vrei, Lord Burke? Farmecul tău n-a făcut altceva decât să se diminueze de la ultima noastră întâlnire.

– Fără îndoială. Dar tot am ceva ce îți aparține. Scoase apoi pachetul pe care-l luase de la vânzătorul de la librărie. Era încă împachetat în hârtie și legat cu sfoară, așa că îl legănă prin fața ei.

Ochii i se obișnuiră repede cu întunericul din cameră, așa că văzu cum fata rămase cu gura căscată de uimire. În clipa aceea se simți destul de mulțumit. Aparent, reușise în cele din urmă să o lase fără cuvinte.

– L-ai desfăcut? întrebă ea cu voce gâtuită.

– După cum vezi, nu. Trase apoi ușor de sfoară. Dar mai am timp, desigur...

– Oprește-te, zise ea repede. Te rog, nu-l deschide.

Tristan zâmbi.

– Dar nu-l pot lua acum, adăugă ea. Unde l-aș putea pune?

Tristan se uită atunci pentru prima dată la rochia ei. Era de culoare albastru-deschis și avea înfiorător de multă dantelă în jurul decolteului. Ba chiar mai rău, fusta stătea înfoiată, din cauza a patru volane mari care împodobeau odios partea de deasupra tivului. Privirea lui călători apoi în sus. Pana pe care o purta în păr ascundea o diademă micuță, care înconjura un coc înalt, făcut din cosițe împletite. Dar cel mai îngrozitor dintre toate era de departe mulțimea aceea de bucle strânse, care i se ondulau la tâmple. În lumina slabă a lunii, părea ca și când ar fi avut câte un ciorchine de struguri la fiecare tâmplă.

– Ai ceva împotriva modei măgulitoare? o întrebă atunci.

Ochii ei aproape izbucniră în flăcări.

– Este o rochie foarte la modă!

– Dar nu e deloc măgulitoare pentru silueta dumitale, zise el răspicat. Chiar și o nuanță mai închisă de albastru ar fi fost mai bună. Arăți de parcă ai purta o umbrelă pe jumătate desfăcută.

– Ești insuportabil...! Își strânse imediat mâna. Lasă-mă să plec sau îți trag un pumn.

– Serios? Nu se putu abține să nu rânjească auzindu-i cuvintele. Nu mi-a tras niciodată un pumn o... Au! Ultimul lui cuvânt ieși sub formă de urlet, în clipa în care pumnul ei se lipi de nasul său. Lovitura fusese destul de bună. Probabil că Bennet o învățase cum să lovească. M-ai lovit! exclamă apoi uimit.

– Și să nu crezi că n-o s-o fac din nou cu plăcere. Se strecură apoi pe lângă el și deschise ușa. Îți urez o seară frumoasă, Lord Bădăran... Vreau să spun, Lord Burke.

Tristan încă se mai ținea de nasul dureros. Așa că nu putu face altceva decât să o privească șocat și neputincios. Îl învinsese

și ieșise încă o dată victorioasă. Probabil nu ar fi trebuit să o împingă în camera aceea, dar nu intenționase altceva decât s-o tachineze puțin și să o facă să-l roage frumos să-i dea înapoi pachetul, pe care-l luase de la vânzător. În schimb... în schimb, va avea nasul umflat și tot nu reușise să o pună la punct pe Furie.

Întrecuse orice limită. Asta însemna război!

Capitolul 6

Joan aproape că fugi înapoi în sala de bal. Inima îi bubuia în piept și abia putea respira din cauza corsetului, care i se părea mai strâns decât de obicei. Să o ajute Dumnezeu, dacă mama ei descoperea ceva din tot ce se întâmplase. Nu doar că vorbise cu Tristan Burke – care în ochii mamei ei era Cel Mai Periculos Bărbat din Londra –, dar îi mai și trăsese un pumn în față. Deși, dacă stătea să se gândească mai bine, probabil mama ei ar fi fost de acord cu asta. Da, se poate ca ea să fi aplaudat faptul că fiica sa respinsese atenția grosolană a acestui ticălos notoriu...

Cu toate astea, Joan nu își dorea să-și confirme presupunerea spunându-i mamei ei ce se întâmplase.

Încetini pasul când ajunse la ușa sălii de bal, chiar dacă inima îi bătea în continuare cu putere în piept. Încercă să pară liniștită când se îndreptă spre prietenele ei. După ce li se alătură, Abigail Weston o privi curioasă.

– Unde ai fost?

– În sala de toaletă, zise Joan.

– După aceea, vru să știe Abigail, ridicând din sprâncene. Am fost cu tine, dar ai plecat prima și ai dispărut.

Joan se uită în jur prudentă. Erau singure și ignorate – la fel ca întotdeauna. Cu toate acestea, își coborî vocea într-o șoaptă:

– Am fost acostată.

Penelope, sora mai mică a lui Abigail, icni de uimire.

– Serios? De către cine? Aparent, interpretase greșit lucrurile, întrucât îi străluceau ochii de interes.

– De un idiot excentric.

Cu colțul ochiului, îl văzu atunci pe idiotul despre care vorbea apărând în pragul ușii. De la distanța aceea părea insuportabil de fermecător... își ținea mâinile încrucișate peste pieptul lat, iar buzele lui schițau un zâmbet păcătos. În timp ce îl privea peste umăr, ochii lui verzi se întâlniră brusc cu ai ei, de parcă ar fi căutat-o prin mulțime. Ridică bărbia sfidătoare și se întoarse cu spatele la el.

– De lordul Burke, mai exact. Dar asta probabil a fost pentru că l-am surprins seducând pe cineva în sala de muzică.

– A sedus pe cineva? întrebă Penelope, curioasă și plină de speranțe. A sedus pe cineva sincer și cu adevărat?

– Pe o canapea. Avea fustele ridicate deasupra taliei. Joan știa că ar fi trebuit să menționeze și că lordul Burke se afla la câțiva metri mai încolo de canapea, dar cu toate acestea tăcu. Așa îi trebuie, pentru că a lăsat ușa larg deschisă! Oricum probabil în câteva minute ar fi sedus-o negreșit pe Lady Elliot.

– O, Doamne! Penelope își întoarse atunci ochii mari și albaștri spre sora ei, care o studia mult prea îndeaproape pe Joan.

– Dacă era ocupat să seducă pe altcineva... cum... și de ce... te-a mai acostat pe tine?

– A fugit după mine, zise Joan, cu o urmă de indignare. M-a prins de braț, m-a tras după el pe coridor și m-a ținut prizonieră într-o cameră întunecoasă. A trebuit să-l iau la bătaie ca să pot scăpa.

Abigail ridică sprâncenele, apoi le coborî bănuitoare.

– Serios?

– Da, serios! De ce te îndoiești de mine?

– Pentru că sună mult mai bine să spui că l-ai luat la bătaie, decât că ai făcut așa mare zarvă, că te-a lăsat să pleci.

– Dacă chiar vrei să știi, îi răspunse Joan, destul de arogantă, de fapt nu l-am luat efectiv la bătaie.

– Știam eu, murmură Abigail.

– I-am tras un pumn în față. Se întoarse apoi și se uită direct la lordul Burke. I se păru absolut tulburător că omul încă o mai fixa cu ochii săi imperturbabili. Vezi? Mâine o să aibă nasul umflat ca o prună coaptă.

Se întoarseră toate trei ca să se uite la el. Tristan Burke o privea lung din cealaltă parte a sălii de bal, extrem de îndrăzneț și de obraznic. În clipa aceea, tocmai se sprijinea de unul dintre stâlpii

de marmură din fața sălii, cu mâinile împreunate la spate. Dar, într-un fel, Joan îi putea simți prezența până în acel colț liniștit în care se afla. De fapt, în timp ce-l privea, aproape i se păru că el îi zâmbește.

Asta sigur nu însemna nimic bun. Se întoarse hotărîtă să nu se mai uite în direcția lui.

– Și chiar seducea pe altcineva în sala de muzică? întrebă Penelope. Pentru că se uită foarte intens la tine, Joan.

– Păi i-a tras un pumn în față, îi aminti repede Abigail. O să te apărăm noi, dacă vrea să se apropie de tine, Joan.

Joan afișă un zâmbet sfios. Ca să vezi! Se pare că avea nevoie să fie apărată de unul dintre cei mai mari crai din Anglia. Dar nu din aceleași motive din care ar fi avut nevoie de protecție orice altă femeie în afară de ea. Se aplecă apoi spre urechea lui Abigail.

– Spune-mi adevărul, îi șopti la ureche prietenei ei. Chiar arăt ca o umbrelă pe jumătate desfăcută?

Abigail se încruntă.

– Cine a spus asta? Arăți... O studie imediat din cap până în picioare, apoi clipi și după o foarte scurtă ezitare, pe care Joan o observă negreșit, zise: Arăți minunat.

– Ca o umbrelă minunată, pe jumătate desfăcută. Scrâșni apoi din dinți și se întoarse ca să-i arunce o privire veninoasă lordului Burke. „Lua-l-ar naiba!", gândi ea. Poate că omul era extrem de chipeș și priceput la a seduce femeile... dar în afară de asta, era un mojic fără pereche. De ce se aruncă toate doamnele la picioarele lui? se întrebă apoi supărată și cu voce tare.

– Din cauza gropiței pe care o are în obraz, șopti Penelope, care încă îl mai privea fascinată pe lordul Bădăran. Uite... atunci când zâmbește...

– Pentru că e putred de bogat și viconte, zise Abigail, ca o prietenă adevărată și loială.

– Oh! exclamă Penelope. Privirea ei nu se clinti de la el. Și astea sunt lucruri extrem de atrăgătoare. Dar trebuie să recunoști că e cel mai fascinant bărbat din sala de bal.

– Fascinant, pufni Joan batjocoritoare, gândindu-se la toate insultele pe care i le adresase numai în ultimele două zile. E nepoliticos, pus pe harță și grosolan...

– Dar, cu siguranță, mai are și alte farmece în afară de avere, titlu, umerii aceia lați și gropița aceea obraznică din obraz. De parcă ar avea nevoie de mai mult decât... Ei bine, decât atât. Penelope termină propoziția cu respirația întretăiată.

– Mama n-ar permite niciodată așa ceva, îi spuse atunci sora ei. De fapt, dacă te prinde holbându-te la el, o să te trezești încuiată în camera ta până la bătrânețe, departe de toți domnii cu reputații îndoielnice.

– S-ar putea să merite. Apoi Penelope își întoarse fără tragere de inimă privirea de la el.

– Presupun că arată destul de bine fără cămașă, murmură Joan, încă pierdută în gânduri.

Surorile Weston se întoarseră spre ea la unison, cu ochii mari și gura căscată.

– Joan... reuși în cele din urmă să bâiguie una din ele. Dar tu când ai...?

– Mi-a deschis ușa pe jumătate dezbrăcat când am fost să-l vizitez pe fratele meu, zise ea, ignorând fierbințeala trădătoare care îi cuprindea obrajii. Se pare că s-a mutat acasă la Douglas.

Penelope zâmbi imediat. Abigail încercă să se abțină, dar până la urmă oftă.

– Oh, Joan!

– I se putea întâmpla oricui!

– Dar nu *ți se întâmplă* decât ție, sublinie Penelope. Și încep să fiu foarte geloasă pe tine.

– Poate asta îți va mai domoli gelozia. Are exemplarul meu din ultima ediție a revistei *50 de moduri de a păcătui*.

Reacția lor fu peste măsura așteptărilor ei. Penelope se răsuci ca arsă, cu ochii mari, iar lui Abigail i se tăie respirația.

– A apărut o ediție nouă? Când?

– Și a pus el mâna pe ea? ceru să știe Penelope.

Joan coborî din nou vocea.

– După ce l-am vizitat pe fratele meu, m-am dus pe Madox Street, la librăria despre care mi-ai spus tu. Și vânzătorul mi-a zis că tocmai ce a primit câteva exemplare noi în dimineața aceea! Continuă apoi furioasă: Dar lordul Burke m-a urmărit acolo și m-a înfuriat atât de tare, încât am plecat înainte ca vânzătorul

să mi-o poată da. Presupun că a cumpărat-o el în locul meu... pentru că în seara asta, m-a *tachinat* cu ea!

– Numai ție ți se putea întâmpla asta, Joan, repetă Abigail.

– Așadar, acum o are la el? Penelope se încruntă, gânditoare. L-am putea ademeni afară și acolo am putea să i-o luăm cumva...

– Sau Joan ar putea să i-o ceară pur și simplu, zise Abigail, care încă se mai uita spre el. Vine încoace!

Joan încremeni. Avea o bănuială îngrozitoare despre ce ar fi putut face. Un bărbat care deschidea ușa cuiva șocant de dezbrăcat, îi permitea unei femei să-și expună complet zona inferioară și răpea apoi altă femeie, cu siguranță nu ar ezita să se răzbune îngrozitor pentru pumnul primit în nas.

Și exact asta făcu. Omul acela îngrozitor se opri în fața lor, apoi făcu o plecăciune, cu un zâmbet extrem de obraznic pe chip. Docile, cele trei fete făcură și ele reverențe. Joan făcu prezentările de rigoare. Apoi bărbatul atacă:

– Îmi acorzi următorul dans, domnișoară Bennet?

Joan rămase totuși cu fruntea ridicată.

– De ce? Te aștepți cumva să plouă în curând?

Tristan clipi, apoi rânjetul acela diabolic își făcu din nou loc pe chipul său.

– M-ai lăsa să mă ascund sub fustele dumitale dacă aș spune că da?

Joan putea simți privirile șocate ale prietenelor ei. De fapt, era și ea destul de șocată de răspunsul său. Bădăranul! Era urât din partea lui să-i spună ei asta în față... dar să repete același lucru de față cu prietenele ei...

– Nici măcar dacă ar veni un uragan, îi răspunse ea dulce.

Tristan nu se mișcase din loc, dar, cu toate acestea, părea să fie mai aproape de ea cu fiecare minut care trecea.

– Ai vrea să dansezi cu mine, dacă ți-aș pune că vreau să-mi cer scuze?

– Nu se dansează pentru așa ceva. De fapt, cred că ar fi mai bine să nu mai încerci să faci două lucruri în același timp. Pentru că mi se pare că nu prea ai putere de concentrare, domnule.

– Hmm. Privirea lui se mută atunci spre Abigail și Penelope, care încă mai priveau și ascultau conversația lor fără nici o rușine. Lordul Burke coborî atunci vocea și, de data asta, chiar se aplecă

spre ea. Poate dacă mă ofer să-ți înapoiez un anumit obiect ilicit, pe care ai vrut să-l cumperi din magazinul de pe Madox Street?

Afirmația aceasta chiar îi atrase atenția. Cu siguranță ea, Abigail sau Penelope vor găsi o modalitate de a transporta acasă revista. La urma urmei, și-o putea ascunde și în jartieră... Aruncă o privire rapidă spre prietenele ei și înțelese imediat că ele erau întru totul de acord ca ea să facă acel sacrificiu. De fapt, Penelope părea mai mult decât pregătită să se sacrifice ea însăși, iar asta înclina balanța în favoarea lui.

– Ai spus în sfârșit ceva convingător, îi răspunse Joan. Accept.

Tristan îi oferi zâmbet diabolic.

– Știam că vei accepta.

Cu toate acestea, inima începu să-i bată cu putere când îi oferi mâna și se lăsă condusă, pentru a se alătura celorlalți dansatori. Mai mulți oameni se uitară mai întâi la el, apoi la ea. Apoi din nou la el, extrem de șocați. Joan se întrebă atunci ce îi surprindea cel mai mult... faptul că Tristan Burke dansa sau că dansa *cu ea*. Cu siguranță ambele lucruri i se păreau șocante și ei. Totuși, nu-și putu stăpâni un zâmbet mic în clipa în care orchestra începu să cânte. O, Doamne, Dumnezeule! Era un vals! Joan nu mai dansase niciodată vals cu altcineva în afară de instructorul ei de dans și de tatăl ei. Și o dată cu fratele ei – însă doar după ce-l constrânsese. Lordul Burke era foarte nesuferit, dar câtă vreme dansa vals rezonabil de bine, avea să fie îngăduitoare și să-l ierte. Cel puțin pentru moment.

Avea până și înălțimea potrivită. Joan era foarte hotărâtă să se bucure de dans, așa că își ținu ochii ațintiți drept în față, nu spre fruntea partenerului ei – cum se întâmpla de obicei. Așa că ajunse că privească atent acul argintiu fixat în lavaliera sa. Era un leopard care stătea și avea un ochi de smarald, care părea să-i sclipească de cruzime. Joan îi zâmbi atunci leopardului. Nu numai că dansa! Dar dansa cu un bărbat care era mai înalt decât ea și, pe deasupra, valsa atât de frumos – slavă Domnului –, că abia își simțea picioarele atingând podeaua. În clipa aceea nici nu mai avea nevoie să-l audă cerându-și scuze. Ar fi fost mulțumtă și doar să alunece așa pe podea într-o tăcere desăvârșită.

Dar, desigur, el nu permise asta.

– Te gândești la viitoarele dumitale ore de lectură sau complotezi să mă omori?

Se îmbujoră de îndată ce Tristan făcu aluzie la *50 de moduri de a păcătui*.

– Nici una, nici alta, zise ea tăios. Doar spuneam în gând o rugăciune de mulțumire că știi pașii de vals. Vezi dumneata, chiar mi-am făcut griji pentru asta.

– A, da, este extrem de dificil. Chiar trebuie să număr... *un, doi... doi...* ce vine după asta? Vai de mine, se pare că am uitat deja. Ca să sublinieze faptul că era un dansator foarte bun, făcu apoi o întoarcere din scurt, fără a pierde însă acel contact fragil, dar foarte ferm cu ea.

Joan parcă zbura. Doamne, Dumnezeule! *Monsieur* Berthold nu o făcuse niciodată să se simtă așa.

– Mi-am dat seama, zise ea, părând să fi rămas din nou fără suflare.

Îl observă apoi cu coada ochiului pe Douglas, care dansa cu Felicity Drummond, dar se uita la ei. Pe chipul lui se citea un amestec de șoc și furie. Asta o făcu să se gândească la mama ei și la ce-ar fi spus ea dacă ar fi aflat că dansase vals cu lordul Burke. Joan suspină, ușor dezamăgită. Aparent, tot ce-i plăcea era nepotrivit pentru o doamnă.

– Ar fi mai bine să-ți ceri scuze până nu se termină muzica, îi zise în cele din urmă.

Rânjetul lui vag dispăru. Din păcate însă, părea și mai chipeș când era serios. Joan începu să-și spună că pesemne Dumnezeu o ura, de vreme ce i-l tot scotea pe Tristan Burke în cale. Omul era nesuferit și nepoliticos, și totuși al naibii de atrăgător.

– Da. Îmi pare sincer rău că am spus că în seara asta arăți ca o umbrelă.

Joan se încordă. Ar fi preferat să nu mai audă niciodată *asta*.

– Mi se pare o mare prostie ca femeile să poarte haine care nu li se potrivesc doar pentru că sunt la modă. Pe de altă parte însă, îmi dau seama că nu e deloc treaba mea cum te îmbraci.

– Chiar nu este, murmură ea.

O scrută cu privirea

– Cât timp a durat să-ți faci toate buclele acelea?

– O oră. De ce? Te gândești să încerci și dumneata?

Tristan rânji. Joan se străduia din răsputeri să nu se uite la gropița care se formase în obrazul lui.

– Nu, nu chiar.

– Mai bine. Pentru că probabil nu ți-ar sta bine așa. Deși, la norocul ei, erau toate șansele ca el să încerce coafura aceea doar ca să o enerveze pe ea și apoi să arate ca un cavaler de demult, romantic și elegant, îmbrăcat în brocart și dantelă.

– Buclele au fost ideea mamei tale?

Joan se înroși la față.

– De ce ai crede una ca asta?

– Ai adus vorba despre ea ieri, când înșirai toate culorile alea în care nu ți-ar sta deloc bine.

Joan știa că nu reușea niciodată să fie elegantă. Nici măcar dacă purta cele mai la modă creații vestimentare din Londra. Era de acord cu el întru câtva. Albastrul-deschis nu era culoarea ei preferată, chiar dacă era mai mult decât potrivit pentru doamnele necăsătorite. Dar mai degrabă ar fi purtat haine portocalii sau verzi prin Hyde Park decât să recunoască asta de față cu el.

– Dar dacă chiar vrei să știi, zise ea pe un ton nonșalant... Coafura asta a apărut în ultima ediție din *Ackermann*. Mă aștept ca în curând să devină ultimul răcnet în modă și să fie purtată de toate femeile din oraș.

– Asta tot n-ar face să-ți stea mai bine cu ea.

Joan mijii ochii.

– Serios, domnule, zise ea. Ești mult prea interesat de hainele și de părul meu! S-ar putea să încep să mă întreb care sunt de fapt intențiile dumitale!

Dar Tristan nu părea deloc îngrijorat. Mai mult, afirmația ei părea să-i fi adus din nou zâmbetul pe buze. Joan se uită atunci în sus la gura lui... era extrem de aproape de a ei. Simți dintr-odată cum i se strânge stomacul. De ce naiba o invitase la dans? Una din mâinile lui era pe spatele ei și o ținea aproape de el, în timp ce în cealaltă palmă a lui se afla mâna ei. Era extrem de ușor ca imaginația ei să prindă aripi și să-și închipuie că nu era cel mai mare bădăran din toată Londra... ci un bărbat care îi spusese cândva că-i plăceau fetele obraznice.

– Ești în siguranță cu mine, îi spuse. Intențiile mele nu sunt decât să-mi cer scuze, să-ți dau înapoi cartea și apoi să mă duc să fac ceva care chiar îmi place.

Joan aproape că-și dădu ochii peste cap. Poate că nu era în pericol de a fi sedusă, dar cu siguranță asta nu o scutea de enervare.

– Accept scuzele dumitale. Chiar dacă au fost insuficiente și fără tragere de inimă. Cred că începe să mă doară o gleznă, așa că mă poți însoți înapoi la prietenele mele. Majoritatea domnilor ar fi acceptat grațios o astfel de scuză, așa că spera ca și lordul Burke să facă măcar o dată în viața lui un gest cuviincios.

Cu toate acestea, el continuă să danseze.

– O, nu. Nu încă. Nu am terminat cu dumneata.

Înainte ca ea să poată întreba la ce se referea, Tristan o învârti puțin mai tare, iar asta îi trimise pe amândoi în spatele unui stâlp din apropiere și direct în alcovul care era cu câțiva metri mai în spate, unde se aflau niște palmieri în ghivece.

– Ce...? începu ea într-o șoaptă furioasă, dar el puse un deget înmănușat pe buze, în timp ce cu cealaltă mână scoase din buzunarul hainei sale *50 de moduri de a păcătui*. Joan observă imediat că revista era desfăcută din hârtia în care o împachetase vânzătorul și întreg titlul se afla la vedere.

– Îmi cer scuze și pentru că te-am făcut să plângi la librărie, zise el, întinzându-i revista.

Joan se uita la revistă cu o dorință exasperată. Era atât de aproape de ea, și totuși îi era imposibil să o ia.

– Nu mă pot întoarce înapoi în sala de bal cu ea în mână! Unde să o pun?

Tristan legănă revista în fața ei. Strălucirea răutăcioasă din privirea lui submina cu desăvârșire expresia nevinovată și solemnă de pe chipul său.

– Doar nu vrei să spui că ai cumpărat o carte indecentă, nu-i așa, domnișoară Bennet?

– Dacă o vede cineva, o să jur că dumneata ai încercat să mă îndemni la depravare cu porcăria asta... Nu că aș avea cea mai mică idee ce este.

În clipa aceea, el rânjea.

– Depravare! Mă faci să-mi fie teamă, dar, în același timp, și un pic curios. Dar ce fel de depravare crezi că am plănuit

să se întâmple la trei metri distanță de oaspeții lui Lady Malcolm? Prefer mai multă intimitate decât pot oferi niște palmieri în ghiveci.

– Lady Elliot ar fi uimită să audă asta!

Tristan începu să râdă. Era un sunet jos, calm, neafectat de emoțiile care puseseră stăpânire pe Joan.

– Ea a lăsat ușa deschisă, nu că aș fi îndemnat-o eu în vreun fel la depravare. Dar gata cu tachinările. Chiar voiam să-mi cer scuze și să-ți dau înapoi povestioara asta. Se aplecă apoi și mai mult spre ea, încă zâmbind. Poftim, zise el încet și aproape provocator. Ia-o.

Joan își împreună mâinile. Sub nici un chip nu își putea ascunde revista sub jartieră de față cu el.

– Nu pot. Trebuie s-o păstrezi dumneata.

El oftă.

– Scutește-mă de asta, femeie lipsită de imaginație! Întoarce-te.

– De ce?

Înainte să poată protesta în vreun fel, el o prinse de umeri și o răsuci cu fața la perete, apoi se înghesui în ea, până deveni aproape invizibilă pentru oricine ar fi trecut pe acolo. Joan își propti mâinile de perete, ca să poată avea loc suficient să respire. Doamne, Dumnezeule! Îl putea simți în spatele ei. Piciorul lui alunecase între ale ei și pieptul lui era lipit de spatele ei. Își mișcă picioarele, încercând în zadar să se mai apropie un centimetru de perete, dar simți atingerea genunchiului lui pe partea din spate a piciorului ei. Iar apoi îi simți degetele pe închizătoarea corsetului ei, desfăcând puțin șnururile care i-l țineau strâns.

La fel ca soția lui Lot[1], care fusese transformată într-o stană de piatră, Joan se simțea încremenită în fața ticăloșiei din fața ei. Sau mai degrabă din spatele ei. Cel mai notoriu crai din Londra îi desfăcea rochia.

– Nu-ți face griji, îi șopti el, la ureche. Virtutea ta e în siguranță în seara asta.

[1] Referință biblică. Se vorbește despre Sodoma și Gomora. Lot și familia lui au fugit din Sodoma, fără a privi în urmă. Însă soția lui nu a ascultat, a privit în urmă și a fost transformată într-o stană de piatră.

Poate că virtutea da, însă nu și imaginația. Se chinui să respire în clipa în care i se lărgi corsetul. Joan închise ochii, încercând să nu își dorească ca el să fi avut și alte planuri cu virtutea ei. Dar nu pentru că *îl dorea*, desigur. Ci pentru că nu fusese niciodată obiectul dorinței incontrolabile a cuiva. Și, cu siguranță, nu mai fusese niciodată lipită de un perete de către un bărbat, măcar pe jumătate demn de a fi dorit. Dar oricât de grosolan ar fi fost Tristan Burke, nici măcar Joan nu putea nega faptul că era un bărbat care stârnea dorință.

– Doamne, Dumnezeule... cât de tare ți-ai strâns corsetul ăsta?

Simți cum se îmbujorează de rușine auzindu-i cuvintele șoptite. Normal că observase asta.

– Nu mai contează, zise ea, printre dinții încleștați. Doar grăbește-te...

Se opri cu o mână pe talie, cu degetele întinse spre șoldul ei.

– Dacă ai de gând să te strângi ca să îți expui pieptul, poate ar fi mai bine să renunți la toate astea. Îndepărtă apoi cu cealaltă mâna valul de dantelă care acoperea răscroiala rochiei ei. La ce bun să-ți afișezi în mod delicios pieptul, dacă nu se poate bucura nimeni de priveliște?

– Pieptul meu nu este în nici un fel treaba dumitale!

Tristan făcu o pauză scurtă înainte de a-i răspunde.

– Desigur că nu.

Joan îi simți atunci degetele alunecând pe partea din spate a rochiei ei, care era slăbită destul de mult, apoi simți o hârtie mototolită. Tristan îi ascundea *50 de moduri de a păcătui* în corset.

– Sper că ai încredere în camerista dumitale.

– Se pare că acum nu mai am de ales, nu-i așa? Închide-mă la loc! șuieră ea.

Tristan râse scurt, iar în clipa următoare degetele lui abile trăgeau din nou de șnururile corsetului ei. Joan se încruntă la o crăpătură mică de pe peretele din fața ei. Își dori să nu fi simțit pe spate fiecare atingere a degetelor lui, chiar și prin corsetul pe care-l purta – și care părea să devină tot mai strâns cu fiecare clipă care trecea. Încercă în schimb să inventeze o poveste extraordinară pe care să o poată spune în caz că dădea cineva buzna peste ei în alcov. I se părea că se aflau acolo de o oră sau chiar mai mult.

Se răsuci spre el de îndată ce degetele lui se ridicară de pe spatele său.

– Mulțumesc. Și acum lasă-mă să trec.

În loc să se dea la o parte, Tristan pur și simplu își propti cotul de perete, în dreptul capului ei, blocând-o în continuare.

– De ce te lași atât de mult controlată de mama dumitale?

– Controlată de...? De data asta chiar dădu ochii peste cap. Păi, stai să mă gândesc. Pentru că sunt o femeie necăsătorită și nu am o avere a mea, personală. Spre deosebire de dumneata, eu nu am libertatea de a mă întâlni cu cineva în cotloane retrase. Nici chiar cu cineva pe care nu îl interesează câtuși de puțin virtutea mea. Pentru că e ceva necuviincios. Ba chiar ceva ce m-ar putea ruina. Nu că și-ar fi manifestat cineva interesul să mă pângărească, dar chiar și așa. Vezi dumneata, aparențele sunt extrem de importante pentru o domnișoară. Rosti ultima afirmație, imitând foarte bine vocea mamei ei. Apoi oftă. Probabil mamei dumitale nu-i pasă de reputația dumitale, dar mamei mele îi pasă de a mea, și încă foarte mult. Chiar nu vreau să-mi petrec restul sezonului închisă în camera mea, doar pentru că dumneata nu ai fost în stare să-ți ceri scuze într-un mod normal și politicos. Așa că te rog să mă lași să trec.

Tristan ridică dintr-o sprânceană.

– Dar cine zice că nu mă interesează virtutea dumitale?

Joan rămase cu gura căscată.

– Păi... dumneata ai zis!

– Ba nu. Am spus că e în siguranță cu mine în seara aceasta. O trase ușor de una dintre bucle. E o mare diferență.

Joan încremeni și-l privi precaută. Dar omul nu dădea semne să fi fost copleșit de pasiune sau că ar fi fost gata să sară pe ea înnebunit de dorință. Nu că și-ar fi dorit astfel de lucruri. Mai ales nu de la el. Strânse din buze.

– Iartă-mă, te rog, dacă nu descifrez subtilitățile dumitale în momentul acesta.

Lui Tristan îi zvâcniră buzele, apoi zâmbi strâmb.

– Tot obraznică ai rămas.

– Crede-mă când îți spun că nici n-ai idee, zise ea.

– Crede-mă, nu mă îndoiesc că... Se opri în mijlocul frazei și ridică ușor capul, de parcă ar fi ascultat ceva. Apoi se aplecă brusc și o ghemui și pe ea în spatele palmierilor.

– Ce faci? Vine cineva? Joan încercă să-l dea la o parte.

– Da, șuieră el. Sst!

Joan se albi la față.

– E mama? scânci ea.

– Sst!

Nu era deloc atent la ea, dar clar asculta ceva. Expresia de pe chipul lui era încrâncenată, dar în același timp distantă.

Doamne, Dumnezeule! Chiar dacă nu era mama ei, putea fi orice altă persoană căreia îi plăcea o bârfă suculentă. Joan își imagină imediat că, dacă va fi văzută în brațele lui Tristan Burke, va avea de îndurat un an de exil în Cornwall, unde ar fi departe de prietenele ei și de toate magazinele din oraș, unde îi plăcea să facă cumpărături. Singura ei speranță era să pună o distanță cât mai mare între ei. Se smuci în strânsoare mâinii lui.

– Lasă-mă să plec sau o să țip.

– Taci din gură, șopti el. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, taci din gură, măcar o dată în viața ta!

– De ce? Cine vine? Cu siguranță îți dai seama că, dacă o să mă vadă cineva în brațele dumitale, își va crea o impresie total greșită...

El se uită în jos la ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu poți să faci niciodată ce te roagă cineva? Chiar ești complet nebună?

Joan închise imediat gura. Era o persoană foarte rezonabilă. El era de vină în clipa aceea. O târâse cu forța într-o cameră întunecoasă, îi luase cărțulia și apoi o înfruntase la bal, în văzul tuturor celor prezenți. Iar în clipa aceea o țintuise de un perete, în spatele unor palmieri. Și trebuia să scape de acolo, în ciuda faptului că inima îi bătea cu putere și simțea ceva ce semăna cu exaltarea, care făcea să-i clocotească sângele în vine, din cauza felului cum o ținea în brațe. Privirea ei o întâlni pe a lui, apoi trase aer în piept adânc pregătindu-se să țipe.

I se păru apoi că îl aude șoptind:

– La naiba!

Și apoi, înainte să apuce să scoată vreun sunet, gura lui coborî pe a ei. Joan icni o clipă surprinsă și aproape că leșină, înainte ca brațele lui să se strângă și mai tare în jurul ei.

Nu era prima dată când o săruta un bărbat. Sau, mai degrabă, crezuse că mai fusese sărutată și altă dată. Dar în clipa aceea, experiențele ei anterioare semănau mai de grabă cu niște pupici pe obraz, în comparație cu sărutul lui. Tristan Burke o ținea în brațe într-un fel care nu lăsa loc de îndoială cu privire la intențiile lui. Simțea fiecare centimetru din corpul lui tare și neînduplecat lipit de al ei. Avea brațul încolăcit în jurul taliei ei și, în mod absolut șocant, mâna lui stătea cuibărită pe șoldul ei și-i ținea trupul lipit de al lui. Iar cealaltă mână a lui se odihnea pe ceafa ei împiedicând-o să se retragă. Desigur, ar fi făcut asta de îndată, dacă nu ar fi ținut-o așa în brațe. Dacă nu ar fi sărutat-o cum o săruta... Apoi limba lui trecu peste buzele ei și Joan încercă să protesteze. Dar Tristan scoase un sunet ciudat... ca un om flămând care vedea un festin... Și ea se simțea la fel.

Avea senzația că trecuse un an când Tristan ridică ușor capul. Joan ar fi putut jura că, de fapt, trecuse chiar un secol de când buzele lui le întâlniseră pentru prima dată pe ale ei. Dar în clipa aceea simțea că trebuia să se țină de el. Și, de fapt, chiar asta făcea. Oare când se întâmplase asta? Se străduí apoi să-și tragă răsuflarea.

– Tu... m-ai sărutat, gâfâi ea.

Corsetul ei strâns părea să-i fi tăiat complet respirația. Bâjbâi atunci după evantai, chinuindu-se din răsputeri să nu leșine.

Tristan se uita în jos la ea și încă o mai ținea strâns în brațe. Însă în clipa în care auzi cuvintele ei, clătină ușor de cap, apoi slăbi strânsoarea.

– Aveam nevoie să mă aud o clipă gândind.

O ustura afirmația lui. Se încruntă atunci la el, în ciuda faptului că inima îi bătea tare și era gata să-i sară din piept.

– Există și alte feluri de a...

El se aplecă mai aproape de ea, cu o expresie foarte hotărâtă pe chip. Joan închise gura imediat. Oare avea de gând să o sărute din nou? Și dacă da, ce-ar fi trebuit să facă? Să-i tragă o palmă? Sau să-l sărute și ea de data aceea?

– Dar asta a funcționat, îi șopti el. Să nu crezi că nu o s-o fac din nou.

Apoi se întoarse și plecă. Era pentru prima dată când o lăsa complet fără cuvinte.

Capitolul 7

Joan ajunse cumva înapoi în sala de bal, sperând că nimeni nu-și putea da seama ce se întâmplase, doar privind-o. Dar, la urma urmei, nici măcar ea *nu știa* ce se întâmplase – pentru că doar etapele întâmplării nu puteau explica mai nimic. Tristan Burke dansase cu ea. Se putea gândi că asta făcea parte din planul lui de a o chinui la fiecare pas. Își ceruse scuze pentru că îi spusese că arăta ca o umbrelă. Dar pe de altă parte, probabil asta nu însemna altceva decât că omul încă mai avea câteva urme de bune maniere – chiar dacă o făcuse în felul său arogant obișnuit. Doar că apoi spusese că pieptul ei arăta minunat și sugerase că i-ar fi plăcut să-l vadă. Insinuase că virtutea ei nu va fi mereu în siguranță cu el. Și apoi o sărutase, așa cum un crai și-ar fi sărutat amanta. Așa cum și-ar fi sărutat un bărbat nevasta, după o absență de un an. Așa cum visase ea în ultimii opt ani să fie sărutată.

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat în locul lui, probabil în clipa aceea ar fi plutit pe norișori. Dar de vreme ce Tristan Burke fusese cel care o sărutase atât de profund și de pasional... Joan nu era sigură ce ar fi trebuit să simtă. Și nu avea nici cea mai mică idee nici ce să le spună prietenelor ei, care, cu siguranță, observaseră că lordul Burke dispăruse cu ea după colț, preț de mai multe minute. Fetele nu ar fi crezut, sub nici un chip, că nu făcuse altceva în acel răstimp, decât să-i dea *50 de moduri de a păcătui*.

Din fericire, tatăl ei o salvă de curiozitatea lui Abigail și a lui Penelope.

– Joan, plecăm, îi spuse tatăl ei, care o prinse chiar înainte de a ajunge la surorile Weston. Mama ta nu se simte bine.

– O, Doamne, serios? Se uită apoi peste umărul tatălui ei și aproape o putea vedea pe Penelope dansând pe loc, nerăbdătoare. Chiar și Abigail o privea cu o curiozitate fățișă. Fără îndoială

o aștepta un interogatoriu pătimaș. Dar e... e îngrozitor. Se simte foarte rău?

– Ei bine, sper că nu e ceva grav, dar are nevoie de odihnă. Ești foarte dezamăgită că trebuie să plecăm mai devreme? L-aș putea ruga pe Douglas să te aducă el acasă...

– Nu, nu, zise ea repede. Douglas îi aruncase o privire întunecată când o văzuse dansând cu prietenul lui. Și nu voia să fie mustrată tocmai de el, dintre toți oamenii. Vin și eu acum. Ridică mâna și-și luă la revedere de la prietenele ei, ignorând expresia indignată de pe chipul lui Penelope. Apoi îl urmă pe tatăl ei afară din sala de bal.

O găsiră pe mama ei odihnindu-se pe o canapea micuță, în holul principal. Lady Bennet era palidă și părea obosită. Începu să tușească chiar când intrară ei acolo.

– Mamă! Joan uită imediat de neliniștea pe care i-o provocase lordul Burke. Nu era obișnuită să o vadă pe eleganta ei mamă într-o stare atât de proastă. Mai cu seamă în public! Ce s-a întâmplat? o întrebă atunci.

Lady Bennet îi zâmbi.

– O criză de tuse, draga mea. Mă doare gâtul și tușesc neîncetat. Tatăl tău s-a îngrijorat, dar nu vreau ca tu să ratezi balul...

– Oh, nu-ți face griji pentru asta, răspunse ea repede. Dar e mai mult decât o simplă durere în gât. Tușești de câteva zile bune!

– Vezi? interveni tatăl ei, care-și ținea brațele încrucișate la piept. Și Joan a observat. Marion, trebuie neapărat să te vadă un doctor.

Lady Bennet flutură din mână, îndepărtând acea sugestie.

– O să-mi spună să beau ceai cald și să mă odihnesc. O să fiu bine, George.

– Atunci *pe mine* trebuie să mă vadă un doctor, ca să-mi dea ceva să nu îmi mai fac griji pentru tine, răspunse soțul ei. Oricum, am trimis deja după doctor.

Mama ei oftă.

– Foarte bine, atunci. Dar voi trebuie să rămâneți aici, ca să nu rateze Joan balul. Arată minunat, George! Și-n plus, s-a preocupat atât de mult de părul ei...

În mintea lui Joan, răsună vocea diabolică a lordului Burke, care o întrebase: „Cât timp a durat să-ți faci toate buclele alea?"

– Prostii! strigă atunci Joan. Și dacă vrei să știi adevărul, mamă, chiar mă simt un pic obosită, așa că nu mă deranjează deloc să plecăm. Se aplecă apoi, ca s-o ia de mână, dar simți ceva fosnind pe spatele ei. „A, da! Mai e și asta!" gândi atunci. I se părea ciudat că, de când o sărutase lordul Burke, nu se mai gândise nici o clipă la *50 de moduri de a păcătui*.

Apăru un lacheu, care le spuse că trăsura lor era gata, așa că tatăl ei o ajută pe mama sa să se ridice, apoi o conduse afară. Lady Malcolm veni în grabă să-i ureze lui Lady Bennet însănătoșire grabnică, însă soțul ei îi mulțumi în locul ei. Joan făcu o reverență scurtă și murmură și ea câteva cuvinte de mulțumire. După aceea se îndreptară cu toții spre casă.

Era prima dată când călătoreau în liniște. În mod normal, mama ei ar fi întrebat-o cum i se păruse balul, dacă văzuse ceva ciudat, dacă întâlnise vreun domn sau dacă auzise vreo bârfă interesantă. Dar în seara aceea stătea cu ochii închiși, sprijinită de brațul soțului ei. Tatăl ei îi întâlni atunci privirea din partea cealaltă a trăsurii întunecate și îi zâmbi.

– Te-ai simțit bine în seara asta? o întrebă el.

Joan încuviință din cap. Era mai sigur așa, decât să spună orice altceva.

– Mi s-a părut că te-am văzut dansând, adăugă el. Cine era domnul acela?

– Doar un prieten de-ai lui Douglas, zise ea, sperând în sinea ei ca tatăl ei să nu fi văzut cine era și rugându-se să nu îi mai pună și alte întrebări. Eu l-am văzut pe Douglas dansând de două ori cu Felicity Drummond, continuă ea repede, încercând să schimbe subiectul. Părea pe jumătate fermecat de ea. Cred că e posibil ca planul mamei să aibă sorți de izbândă până la urmă.

Mama ei zâmbi, dar rămase cu ochii închiși.

– Știam că o să-i placă de ea dacă va ajunge s-o întâlnească.

Spre marea ei ușurare, nu mai zise nimeni nimic despre dans. Ajunseră apoi acasă și *papa* o ajută pe mama ei să se dea jos din trăsură și apoi să meargă până în casă. Joan fu lăsată în pace, iar asta îi convenea de minune. Nu îi dorea răul mamei ei. Dar se bucura că în seara aceea, mai mult decât oricând altcândva, avea o clipă de răgaz, în care să scape de supravegherea acerbă a mamei sale. Le spuse noapte bună părinților ei și îi ură mamei

ei însănătoșire grabnică, după care se duse repede în camera sa. Acolo o aștepta Janet, slujnica mamei sale.

– Du-te la Lady Bennet. Nu se simte bine, îi spuse imediat Joan.

Janet lucra pentru mama sa de aproape treizeci de ani. Femeia făcu ochii mari, vizibil alarmată.

– O s-o trimit pe Polly să vă ajute, zise femeia, apoi dispăru pe ușă și se îndreptă spre camera lui Lady Bennet.

De îndată ce rămase singură, Joan bâjbâi după șireturile de la corset. Dacă lordul Burke nu i le legase foarte strâns, putea să le desfacă și să scoată de acolo cărțulia, înainte să vină Polly s-o ajute. Nici măcar imaginația ei vie nu ar fi putut inventa o scuză plauzibilă prin care să explice cum ajunsese în corsetul ei cea mai infamă poveste din Londra. Se răsuci și se zvârcoli câteva minute, cu ambele mâini îndoite la spate, ca într-un soi de balet tăcut și frenetic. În cele din urmă găsi șireturile și descoperi că, din fericire, nu i le înnodase. Trase apoi de ele și-și lărgi corsetul. Întinse apoi brațul cât de mult putu peste umăr și pipăi cât putu de jos după revistă. Reuși să găsească cu degetele colțul revistei și o trase afară, chiar în clipa în care Polly bătea la ușă.

– O clipă, strigă ea. Fugi apoi în celălalt colț al camerei și ascunse revista sub pernă. Intră.

– Am venit, domnișoară. Îmi pare rău, icni apoi Polly, când dădu buzna în cameră și o văzu pe Joan cu rochia atârnându-i de pe umăr. Am venit de îndată ce mi-a spus Janet, dar dacă aș fi știut că erați așa de nerăbdătoare să vă dezbrăcați...

– Nu, e în regulă, zise Joan repede. Corsetul era strâns un pic mai tare decât de obicei și m-am gândit că îl pot desface singură, asta-i tot.

– A! Polly își mușcă limba și se grăbi să-i termine de descheiat rochia. Înțeleg la ce vă refereați, domnișoară. E într-adevăr foarte strâns, zise ea după o clipă. Să vă aduc o cârpă rece?

– Nu, zise Joan, agitându-se, când Polly luă rochia ca s-o împacheteze. Doar desfă-mi corsetul. Sunt sigură că o să fie mai bine după ce mi-l desfaci.

Și chiar se simți mai bine după ce se eliberă din strânsoarea corsetului. Inspiră adânc și-și ținu răsuflarea o clipă. Începea să creadă că va scăpa cu bine după aventura din acea noapte. Fără

îndoială era doar o chestiune de timp până când mama ei va afla bărbatul cu care dansase era Tristan Burke. Dar odată ce se îndepărtase de el și de strălucirea aceea enervantă și tulburătoare din ochii lui, Joan era sigură că va putea născoci o poveste convingătoare care să explice totul. Își propuse să dea o parte din vină pe Douglas. Va spune că Douglas pusese pariu cu prietenul lui, acesta fiind singurul motiv pentru care o invitase Tristan la dans. Cu siguranță, mama ei nu-l va crede pe fratele ei când el va insista că nu făcuse așa ceva – Lady Bennet s-ar putea să nu dorească să știe cât de sălbatic era în realitate fiul ei, dar nu era nici naivă –, iar Joan va adăuga că acceptase doar ca să evite o scenă. Iar dacă mama ei o întreba ceva despre comportamentul lordului Burke, îi va spune că era un bărbat plictisitor, fără maniere alese. Desigur, nu va menționa absolut nimic despre palmierii în ghiveci.

– Să vă pieptăn părul, domnișoară? întrebă atunci Polly.

Joan se uită la buclele ei, care erau rodul muncii asidue al lui Janet și oftă. Spre deosebire de coafura elegantă a fetei din revista *Ackermann,* părul ei stătea înfoiat în toate părțile și o făcea să arate ca un pudel.

– Da.

Polly trecu atunci pieptenele prin părul ei și îndepărtă tot efortul depus de Janet în realizarea coafurii sale. Joan își studie reflexia din oglindă. Chiar nu era o femeie frumoasă. Dar, cu toate acestea, lordul Burke o sărutase. Își spuse că toate afirmațiile lui se datorau faptului că era un crai notoriu și nici o femeie nu era în siguranță în preajma lui. Dar pe de altă parte... spusese că pieptul ei arăta încântător. Își schimbă atunci poziția în scaun și inspiră profund, încercând să înțeleagă la ce se referise. Pieptul ei era plin și rotund – la fel ca și restul siluetei sale. Janet îi legase foarte strâns corsetul în seara aceea, în încercarea de-a i-l face să pară mai mic, însă nu funcționase. Joan doar se simțise ca o gâscă și, în plus, îi mai și fusese greu să respire toată seara. Încă de când împlinise șaisprezece ani, își privise silueta rotundă ca pe ceva înspăimântător. Înălțimea ei peste medie i se păruse mereu un lucru îngrozitor... dar să mai fie și plinuță, pe deasupra? Nu avea deloc o siluetă rafinată pentru o domnișoară. Tinerele doamne trebuiau să fie slăbuțe și delicate ca să le stea bine cu rochiile

la modă. Era oare posibil ca unor domni să le placă o siluetă mai generoasă?

Nu că i-ar fi păsat vreun pic ce părere avea Tristan Burke despre asta. Își reaminti atunci că el nu era altceva decât un crai notoriu. Așa că nu, nu avea de ce să-i pese! Omul era un ticălos. Un derbedeu. Și nu ar fi trebuit să se mai gândească deloc la el. Și nu voia să știe nici dacă se dovedea că era într-adevăr genul de bărbat care i-ar fi admirat silueta... darămite să-i mai și pese.

Cu toate acestea, dacă lui i se păruse că avea un piept încântător, era posibil ca și un alt bărbat să fie de aceeași părere.

După ce plecă Polly, Joan rămase singură și putu să scoată în sfârșit de sub pernă exemplarul din *50 de moduri de a păcătui*, pe care-l câștigase cu greu. Cu toate acestea, nu se putea concentra deloc. Răsuci revista pe toate părțile. Părea destul de nevinovată. Pe copertă era scris cu litere simple *50 de moduri de a păcătui*. Era o scriere demnă de orice broșură teologică. Însă povestea dinăuntru numai decentă și plină de învățăminte nu era. Fiecare număr povestea flirturile lui Lady Constance – o femeie de lume, cu un nume destul de nepotrivit, după părerea lui Joan. În afara faptului că era o văduvă cu o poziție socială bună, Constance nu spunea prea multe despre ea acolo. Însă scria foarte mult despre bărbații care căutau să îi intre în grații. Și în loc să folosească fraze rezervate și sfioase, care să lase loc imaginației, Lady Constance descria fiecare detaliu intim al întâlnirilor ei amoroase.

Numai asta ar fi fost suficient pentru a face scrierile ei de-a dreptul scandaloase. Însă povestea ei se transforma în cea mai căutată publicație din Londra datorită domnilor pe care îi primea Constance în budoarul ei. Aceștia erau oameni de stat, ofițeri, oameni de știință și oameni de litere, care semănau izbitor de mult cu anumiți domni din viața reală. Oricine ar fi crezut-o pe cuvânt ar fi putut înțelege că Lady Constance se însoțea cu elita societății engleze, chiar sub nasul ei. O parte a societății se declara de-a dreptul îngrozită de asemenea indiscreții. Iar bărbații în cauză susțineau că nu erau vinovați de astfel de activități carnale și ofereau recompense pentru aflarea identității autoarei. Dar toți ceilalți primeau cu bucurie provocarea de a-l demasca pe fiecare dintre amanții lui Constance.

Joan știa că până și mama ei citea poveștile, pentru că auzise frânturi de conversații cu alte doamne. Desigur, asta nu însemna că era de acord ca și fiica ei să le citească. Din contră, credea că era o lectură nepotrivită, tocmai pentru că știa ce conținea *50 de moduri de a păcătui*. Iar asta, firește, nu făcea altceva decât să intensifice dorința lui Joan de a citi revista, în ciuda tuturor obstacolelor. Era publicată într-un fel misterios și aproape tainic, totuși era distribuită regulat. Trebuia să știe dinainte ce librării o vindeau și să abordeze problema exact la momentul potrivit. Edițiile noi apăreau fără nici un avertisment și se vindeau toate în mai puțin de o oră. Iar acela era primul număr pe care Joan reușise să-l procure de una singură. Până atunci, Penelope era cea care fura exemplarele mamei ei și le împărțea cu ea și cu Abigail. Cele trei fete urmăreau cu aviditate seria de povestiri.

Dar, într-un fel sau altul, când deschise revista în seara aceea... Joan vedea numai frunze de palmier în loc de cuvinte. Pentru că în seara aceea fusese sărutată de un crai adevărat și a citi despre săruturi și îmbrățișări fictive părea în comparație cu evenimentele reale.

Se pomeni întrebându-se dacă lordul Burke citise și el vreun număr al revistei. Sau dacă știuse vreodată ce era cu adevărat. După felul în care o tachinase în librărie, acuzând-o că citea poezii erotice, părea puțin probabil să fi știut ce era și să se fi abținut de la a comenta pe subiect. Dar, pe de altă parte, nu s-ar fi gândit niciodată nici că ar fi cumpărat revista pentru ea... chiar dacă o făcuse doar ca să o chinuiască.

Își lipi palma de tâmplă, încercând să și-l scoată cu forța din minte pe lordul Bădăran. Normal că nu citea revista. În fond, de ce ar fi avut nevoie s-o citească? Probabil că viața lui era de zece ori mai desfrânată decât orice se regăsea în paginile acelea. Asta presupunând că un om putea fi mai desfrânat de atât. Anumite pasaje o făceau să se înroșească și să stea trează noaptea în patul ei întrebându-se dacă actele descrise erau cu adevărat posibile. Oare exista vreun bărbat pe lume care să poată duce o femeie atât de sus pe culmile extazului, încât aproape să leșine? Asta făcea o poveste palpitantă – atât de palpitantă, încât părea incredibilă. Totuși, în seara aceea se gândi pentru prima dată că poate era

posibil. Cu siguranță extrem de exagerat, dar poate că exista și o urmă de adevăr undeva acolo.

Deschise din nou revista și netezi prima pagină, cu un interes nou descoperit. În numărul precedent, apăruse o scenă foarte tensionată care avea loc la operă – în care amantul lui Constance se furișase în loja ei și îngenunchease pe podeaua din spatele scaunului ei, ca să o satisfacă. Fuseseră pe punctul de a fi descoperiți, întrucât gemetele și suspinele lui Constance atinseseră punctul culminant exact în clipa în care muzica se oprise brusc. Descrierea dovedea că autoarea chiar fusese acolo. Și, bineînțeles, toată lumea din Londra era sigură că stătuse chiar în loja de lângă ea. Totul se încheiase cu Constance jurând că din clipa aceea va avea un comportament extrem de decent. Dar nimeni nu credea asta, desigur – sau cel puțin nu voia să creadă. Joan își aranjă perna, apoi se instală în pat, ca să citească și să afle în ce mod păcătos își va încălca aceasta jurământul.

Paginile care urmau erau extrem de șocante. Lordul Everard, descris ca o bestie mare de om, îi spuse lui Constance că auzise de aventura de la operă. Și, aparent, asta o făcea foarte atrăgătoare în ochii lui, așa că stabiliră o întâlnire chiar pentru noaptea aceea. Joan făcu ochii mari când citi metoda prin care ajungeau cei doi pe culmile plăcerii: lordul Everard o bătea la fund pe Constance! Iar apoi o implora să-l biciuiască și ea pe el cu o cravașă în timp ce făceau dragoste. Joan rămase cu gura căscată până când ajunse la finalul povestirii. Dădu imediat înapoi la început, ca să o mai citească o dată, înainte de a se prăbuși în pat și a se ghemui rușinată între perne.

Datorită unor cărți de poezie pe care reușise să le șterpelească de la fratele ei, în clipa aceea Joan știa mult mai multe decât alte domnișoare despre împreunările care aveau loc între un bărbat și o femeie. Toate acele cunoștințe era desigur în zadar pentru o fată bătrână. Totuși, Joan nu-și pierduse speranța. Poate că într-o zi va apărea un bărbat care s-o considere suficient de atrăgătoare, încât să vrea să se însoare cu ea. Iar atunci va putea explora și ea toate acele delicii senzuale. Se întrebă atunci cât de excitant trebuia să fie să încerce astfel de lucruri pe propria piele, dacă totul i se părea extrem de tulburător doar citind despre asta.

Își trecu ușor degetele pe gât, închipuindu-și cum ar fi fost să fie și ea obiectul unei dorințe carnale nestăvilite. Cum ar fi fost să știe că undeva în lume exista un bărbat care o admira și o dorea cu atâta disperare, încât ar fi riscat orice scandal ca să aibă relații intime cu ea... să o țină în brațe și să facă dragoste cu ea pasional, până când ar fi murit de plăcere. Petrecu câteva minute savurând acest gând, și, dintr-un motiv sau altul, iubitul misterios începu să semene în mintea ei cu lordul Burke. Chiar și atunci când încerca în mod deliberat să alunge imaginea acelui pretendent stăruitor – închipuindu-și-l cu părul blond și cu trup zvelt –; ochii lui tot păreau să strălucească la fel de diabolic precum cei ai lordului Burke.

Se răsuci pe burtă enervată și răsfoi prin *50 de moduri de a păcătui,* ca să recitească scena-cheie. Doar că de data asta zăbovi supra fiecărui cuvințel, citind din nou cum Sir Everard o conducea pe Constance spre orgasm. Femeia mărturisea că, deși o usturau loviturile lui, o și excitau și-i amplificau plăcerea, aducând-o în pragul leșinului. Era evident că actul de a face dragoste era mult mai complex decât și-ar fi imaginat vreodată Joan. Iar în clipa aceea îi veni din nou în minte un gând ticălos... că un crai imoral precum Tristan Burke cunoștea cu siguranță toate felurile de a face o femeie să delireze de plăcere...

Din salonul de la parter se auzi un ceas anunțând ora două dimineața. Sunetul acela neașteptat care se propagă prin casa liniștită o sperie teribil. Era un singur lucru mai rău decât să fie prinsă înainte de a apuca să citească *50 de moduri de a păcătui.* Iar acesta era să fi prinsă în dimineața următoare, când venea Polly să facă patul. Se ridică din așternuturi fără tragere de inimă și se duse la biroul ei, unde ascunse broșura între paginile unei cărți despre strategii de administrare a unei gospodării. Avea cartea de la mama ei, dar, din fericire, aceasta nu-i pusese niciodată întrebări cu privire la conținut. În ochii lui Joan cartea aceea era extrem de valoroasă, pentru că putea ascunde între paginile ei lucruri ilicite, precum *50 de moduri de a păcătui.*

După aceea se băgă înapoi în pat, încercând să-și alunge din minte imaginile acelea păcătoase. Una peste alta, noaptea fusese un succes. Îi trăsese un pumn în nas lordului Burke, obținuse exemplarul ilicit din *50 de moduri de a păcătui* și, în cele din urmă,

fusese sărutată de un crai adevărat. Și mai presus de orice nu fusese prinsă făcând nimic din toate astea. Un singur lucru îi plăcea mai mult decât să fie obraznică... și anume să fie obraznică fără a suferi consecințele.

După mult timp, Joan adormi cu zâmbetul pe buze.

Însă momentul ei de respiro se încheie a doua zi dimineață, la micul dejun.

– Bună dimineața, draga mea, zise mama ei, când Joan ajunse în salonul unde se lua micul dejun.

Părea că se simțea mult mai bine.

– Bună dimineața! Se duse apoi să-și sărute mama pe obraz. Se pare că ți-ai revenit complet.

Lady Bennet flutură din mână.

– Da. Tatăl tău a ținut medicul aici mai mult de o oră. Doar m-am suprasolicitat.

– Și n-o să mai faci din nou, adăugă tatăl ei, din celălalt capăt al mesei.

– Sunt bine, George.

– N-o s-o mai faci din nou, repetă el, dând pagina ziarului său. Măcar din milă pentru nervii mei, dacă nu din alt motiv.

Soția lui părea pe punctul de a-și da ochii peste cap. Joan sări imediat în apărarea mamei ei.

– Arată foarte bine în dimineața asta, *papa.* Și, oricum, un bal ar suprasolicita pe oricine. A fost foarte cald acolo azi-noapte.

Tatăl ei o țintui imediat cu privirea.

– Așadar, sunt învins? Atunci te însărcinez pe tine, domnișoară, să te asiguri că mama ta își bea toată doza de tonic. Făcu apoi semn din cap spre un pahar mic de lângă cotul lui Lady Bennet, în care se afla un lichid mov-închis. O să plec acum și o să încerc să-mi revin după neliniștea de noaptea trecută. Se ridică în picioare și făcu o plecăciune scurtă. Sunt servitorul dumneavoastră, doamnelor.

– La revedere, *papa,* rosti Joan dulce. Să ai noroc când pariezi la cursele de la Tattersall.

– Obrăznicătură mică, zise el, făcându-i cu ochiul, apoi părăsi încăperea.

– Chiar te simți bine, mamă? întrebă Joan, întorcându-se din nou spre femeie, după plecarea tatălui ei.

Lady Bennet arăta într-adevăr mult mai bine. Dar, de aproape, Joan observă că era încă destul de palidă.

– Destul de bine. Expresia ei aspră dispăru însă imediat, pentru că o apucă o criză de tuse. Joan îi împinse în liniște doza de tonic. Of, bine, bine, murmură mama ei. O bău pe toată, apoi se strâmbă. Poftim. Poți să-l înștiințezi pe tatăl tău că am băut amestecul acesta îngrozitor. Și acum poți să-mi spui cum ai ajuns să dansezi cu lordul Burke aseară.

Mama ei pregătise acea ambuscadă ca o maestră. Joan abia ce începuse să zâmbească aprobator la sugestia de a-l înștiința pe tatăl său, așa că fu prinsă cu garda jos de cuvintele ei. În loc de răspunsul calm și neinteresat pe care-l pregătise, scoase pe gură o întrebare aproape vinovată:

– De unde știi de asta?

– Azi-dimineață la prima oră am primit o scrisoare de la Lady Deveres.

Joan ridică lingura și împunse ouăle din farfuria sa. Lady Deveres este cunoscută pentru talentul ei de bârfitoare. Dacă transmitea o poveste sigur era adevărată – indiferent cât de șocantă ar fi părut. Până atunci, Joan considerase asta un lucru bun, dar în momentul acela nu mai era așa de sigură.

– Aha! Ei bine, da, am dansat cu el, dar numai pentru că mi-a fost teamă că altfel ar fi putut face o scenă.

Lady Bennet bătu din degete pe masă.

– Fără îndoială. Dar el este absolut inacceptabil. E mult prea sălbatic și lipsit de maniere.

– La fel ca Douglas, îndrăzni Joan să adauge. Mă gândesc că probabil Douglas a pus pariu cu el pe vreo sumă exorbitantă că nu va dansa cu mine și el a acceptat doar ca să-i facă în ciudă.

– Fratele tău nu e genul care să pună pariuri cu oameni de teapa lui Burke. Ar fi complet depășit de situație, zise Lady Bennet. În plus, Douglas n-ar implica niciodată numele tău în vreun pariu.

Douglas chiar ar fi riscat orice pentru un pariu care i se părea interesant. Însă Lady Bennet avea perfectă dreptate când spunea că era complet depășit când venea vorba de lordul Burke. Douglas primea de la tatăl său o alocație lunară de burlac, dar

se zvonea că lordul Burke avea disponibile peste douăzeci de mii de lire pe an. L-ar fi putut cumpăra și vinde pe Douglas de mai multe ori și probabil făcuse asta nu doar o dată. Joan renunță la a mutila ouăle și-și turnă niște ceai.

– Nu-mi vine în minte nici un alt motiv pentru care m-ar invita la dans lordul Burke. În plus, Douglas mi-a aruncat o privire atât de urâtă în timp ce dansam, încât am fost sigură că i-am făcut un mare rău acceptând invitația. Și trebuie să recunoști și tu că Douglas s-a băgat în multe belele la îndemnul lordului Burke.

Lady Bennet strânse din buze.

– Am să discut cu el despre asta.

– Chiar cred că ar fi bine s-o faci, afirmă Joan, serioasă. Dacă nu știai, lordul Burke stă la el acasă. Cine știe la ce trăsnăi l-ar putea încuraja pe Douglas?

Mama ei se încruntă. Joan se gândi că spusese suficient, așa că se întinse să mai ia o brioșă.

Intră un lacheu care ținea pe tavă o scrisoare.

– Acum a venit, milady, zise el, oferindu-i scrisoarea lui Lady Bennet.

Mama ei citi destinatarul de pe plic, înainte de a i-o întinde.

– E pentru tine.

Joan deschise scrisoarea.

– E de la Penelope Weston. Mă invită să mă plimb cu ea prin parc, poimâine. Joan se miră că Penelope putea aștepta atât de mult. Probabil ea și Abigail erau disperate să afle ce se întâmplase noaptea trecută. Într-un fel, Joan se așteptase ca Penelope să dărâme ușa la prima oră a dimineții.

Mama ei închise ochii o clipă. Fetele Weston nu prea făceau parte din categoria persoanelor din societate cu care îi plăcea să se asocieze fiica ei. Domnul Weston era fiul unui avocat și-și clădise averea făcând transport maritim – ceea ce nu era la fel de rău ca negustoria –, dar tot nu era o afacere tocmai rafinată. Dar, chiar și așa, o averea era o avere. Iar domnul Weston le oferise fiicelor lui o zestre imensă, în speranța că așa vor mai urca pe scara socială. Și, ca rezultat, familia era invitată la cele mai importante evenimente sociale. Amfitrioanele londoneze nu-și puteau priva fiii cei tineri de posibilitatea de a prinde o moștenitoare bogată.

Și, indiferent că aveau avere sau nu, Joan găsise niște spirite înrudite în Abigail și Penelope. Chiar dacă și-ar fi dorit nespus de mult ca familia să aibă relații sociale mai bune, Lady Bennet nu putea să nu recunoască faptul că doamna Weston era o femeie stilată și rafinată. Iar fiicele ei erau plămădite din aceeași esență.

– Nu am nimic împotrivă, zise ea. Joan... ți-a spus cumva lordul Burke că a acționat aseară din cauza unui pariu?

Joan se opri, pe jumătate ridicată din scaun.

– Nu, zise ea cu prudență. Așa am presupus ... Nu cred că și-a dorit cu adevărat să danseze cu mine. Nu părea deloc să-i facă plăcere. Îndepărtă din minte cu fermitate ultimele câteva minute ale întâlnirii lor. S-a contrazis cu mine tot timpul, iar când s-a terminat dansul a plecat fără măcar să-și ia la revedere.

Lady Bennet o studie cu atenție. Joan păstră pe chip o expresie inocent de indiferentă.

– Mi se pare ciudat, zise în cele din urmă mama ei pe un ton bănuitor. Nu prea cred că ești genul de femeie care să-l intereseze pe un bărbat ca el. Își înăbuși apoi în batistă o criză de tuse, dar când Joan se întinse după ceainic, îi făcu un semn din mână că nu era nevoie. Foarte bine, poți pleca. Dar, Joan, draga mea, dacă te mai invită la dans pe viitor, va trebui să-l refuzi. Nu am încredere în el.

Joan răsuflă ușurată și zâmbi. Încercă să nu ia în seamă faptul că propria mamă considera că era neatrăgătoare pentru bărbați – cel puțin pentru bărbații diabolic de chipeși. Tot ce conta era că va reuși să scape de orice urmări grave.

– Desigur, o să-l refuz, mamă. Deși mi se pare foarte puțin probabil ca lordul Burke o să mă mai caute vreodată.

Capitolul 8

A doua zi după bal, Tristan se trezi devreme și se duse la salonul de box. Nu se mai dusese acolo de mult, dar de data asta se dezbrăcă până la talie și petrecu aproape trei ore în ring, întrecându-se cu oricine voia să lovească și să fie lovit. Și ar mai

fi zăbovit acolo, savurând felul în care îl ardeau mușchii de la fiecare lovitură aplicată sau primită, doar că apăru Bennet, care se postă lângă ring și rămase acolo uitându-se urât la el.

Era exact ceea ce sperase să evite când plecase de acasă în acea dimineață. În noaptea precedentă o lăsase pe domnișoara Bennet – îmbujorată și tulburată – în spatele palmierilor din ghiveciul lui Lady Malcolm și părăsise sala de bal și conacul familiei Malcolm. Traversase orașul până ajunse pe aleile întunecate din spatele Covent Garden – unde un om putea uita de el în cârciumi și spelunci. Pentru că avusese nevoie să se piardă acolo și să uite de el. Doamne, Dumnezeule, o sărutase pe Furie și... gura lui încă mai tânjea după a ei. Și nici măcar un râu de băuturi spirtoase nu-i putuseră ostoi acea nevoie.

Făcuse o mare greșeală. Și nu era una pe care era dispus să o repete. La fel cum nu era nerăbdător nici să audă întrebarea inevitabilă a fratelui ei. Oricum, ce naiba i-ar fi putut spune? Aproape că ar fi preferat să o fi lăsat pe Jessica Elliot să-l găsească – indiferent cât de supărată ar fi fost în clipa în care fusese pe punctul de a-l surprinde în spatele palmierilor cu domnișoara Bennet. Dar se gândise că alegerea înțeleaptă era să rămână ascuns – ceea ce de fapt demonstra că instinctele sale nu erau bune de nimic.

Îl ignoră pe Bennet până își termină meciul. Cu toate acestea, prietenul său îl urmă de îndată ce coborî din ring și se îndreptă spre cada cu apă din colțul salonului. Tristan se aplecă peste ea și-și turnă câteva căni de apă pe față și pe piept. Un servitor îi întinse apoi un prosop, iar el și-l aruncă peste părul ud.

– Ce e? întrebă odată ce avu chipul ascuns și în siguranță.

– Același lucru voiam să te întreb și eu! izbucni Bennet. Ce naiba a fost în capul tău să dansezi cu sora mea?

Tristan ridică din umeri, în timp ce continua să-și usuce părul.

– Mi-a fost milă de ea. N-a dansat nici măcar un singur dans.

– Asta nu e în nici un fel vina ta! Și îndrăznesc să spun că oricum nu-i place să danseze, de vreme ce e mai înaltă ca majoritatea bărbaților din încăpere.

Bennet nu-și cunoștea deloc sora, dacă putea crede cu adevărat că femeilor nu le plăcea să danseze. Apăruse o oarecare emoție pe fața ei în timpul dansului de seara precedentă... o încântare

care era atât melancolică, cât și hotărâtă – de parcă își dorea cu ardoare să se bucure de fiecare clipă de dans, indiferent cine era partenerul ei. Expresia aceea de pe chipul ei îl ținuse treaz până foarte târziu în noapte și era parțial responsabilă pentru dorința lui de a se pedepsi din ziua aceea. Ea își dorise din toată ființa ei să danseze. Ba chiar tânjise s-o facă, în ciuda faptului că el nu fusese un partener prea fermecător.

– Nu e vina ei că e înaltă. Nu era obligată să accepte când am invitat-o.

– Dar de ce naiba ai invita-o de la bun început? ceru să știe Bennet. Tu ai fost cel care-a zis că e o pacoste și că ar trebui evitată. Și acum mama vrea să mă jupoaie de viu pentru că am expus-o în fața ta! M-a acuzat că am pus pariu cu tine să dansezi cu Joan. Ce gând îngrozitor! Să risc să pierd bani pe ceva care ar avea legătură cu sora mea! Se strâmbă. Sunt sigur că ar face orice i-ar sta în putință ca să mă facă să pierd.

Tristan aruncă prosopul deoparte.

– Ai venit aici ca să îi aperi onoarea surorii tale sau să râzi de mine că am dansat cu o asemenea gorgonă? N-are nici o logică ce spui, Bennet.

Prietenul lui îl urmă în încăperea alăturată.

– Din păcate, amândouă. Mama a venit personal la ușa mea azi-dimineață ca să-și verse nervii pe mine, după ce a aflat că ai dansat cu Joan... Unde mai pui că fost și un vals!

– Toată lumea dansează vals. De fapt, în timp ce dansam, mi s-a părut că te-am văzut și pe tine în brațe cu o blondă fermecătoare.

Bennet se înroși la față.

– Ei bine... da... Mama a insistat să mai dansez o dată cu domnișoara Drummond.

Tristan destupă o cană de apă rece și luă o înghițitură lungă. Încă mai evita să dea ochii cu Bennet – ceea ce era o dovadă de lașitate. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să se schimbe.

– Voiai să stau pe margine ca un nătărău în timp ce tu dansai pe-acolo ca o lebădă? Tu m-ai pus să merg la blestematul ăla de bal.

– Dar nu ca să dansezi cu Joan, mârâi Bennet. La naiba, Burke! Se opri o clipă din vorbit și-și trecu mâinile prin păr. Știi că mama nu te-a plăcut niciodată, continuă apoi calm.

– Asta n-a fost din cauza a ceva ce am făcut eu, sublinie Tristan, aruncându-i în sfârșit o privire aspră. Știi al naibii de bine că mă consideră responsabil pentru toate viciile tale, dar nu se oprește nici o clipă să se întrebe cum reușești să continui cu ele și în absența mea.

Bennet se înroși și mai tare.

– De acord! Dar n-are sens să mă mai contrazic cu ea acum. Este foarte înverșunată împotriva ta. Așa că las-o în pace pe Joan, de dragul amândurora. Rânji apoi trist. Nu ar trebui să fiu atât de tranșant. Ai spus chiar tu că e o mare belea. Să știi că de fapt chiar îți fac o favoare... Dacă te mai întâlnești vreodată cu ea, ai permisiunea mea să fugi în direcția opusă.

Tristan doar mârâi și apoi pocni din degete, ca să i se aducă hainele. Furia era într-adevăr o belea... și chiar mai mare decât ar fi bănuit el vreodată. Pentru că Tristan nu voia să fugă în direcția opusă când o va vedea pe domnișoara Bennet – oricât de enervantă ar fi fost. Voia să o învingă și să o lase fără cuvinte. Voia să o audă mărturisind că ea se înșela, iar el avea dreptate – indiferent de subiect. Și cel mai îngrijorător lucru dintre toate... voia să o sărute până când uita de ea, după ce făcea asta. Sau poate chiar și înainte. Pesemne îi lipsea o doagă.

– Așadar, spune-mi, ar trebui să te felicit? întrebă atunci, încercând să schimbe subiectul și să-l facă pe Bennet să nu mai vorbească despre Joan. Va trebui să mă mut la un hotel, ca mireasa ta să poată redecora casa?

– La naiba, Burke, nu sunt logodit... zise uitându-se urât.

– După ce ai dansat două dansuri cu aceeași femeie? Sigur nu mai durează mult.

– Am vrut doar să-i fac pe plac mamei mele, mârâi Bennet.

Servitorul se întoarse cu hainele. Tristan luă cămașa și și-o trase peste cap.

– Îmi amintesc vag de mama ta. Nu era chiar cea mai îngrozitoare femeie din lume. De ce, Doamne iartă-mă, inspiră atâta groază în inimile copiilor ei, încât nu pot nici să clipească fără să se teamă de pedeapsa ei?

– Nu e vorba de groază! exclamă Bennet. Doar că... doar... Doar că nu e niciodată o idee bună să o înfurii, atâta tot. Pentru că așa ai parte de liniște și pace. Se încruntă. S-a plâns și Joan la tine în legătură cu ea?

Servitorul îi întinse lavaliera, călcată frumos.

– Nu a ieșit pe furiș sora ta alaltăieri, după ce a venit la tine acasă? M-am gândit că făcea asta împotriva dorințelor mamei tale, deși, de fapt, n-a făcut altceva decât să se plimbe pe Bond Street. Iar tu nu ești în stare nici măcar să-i spui că refuzi să te duci la un bal. Începu apoi să-și înnoade lavaliera, cu ochii ațintiți spre oglinda pe care i-o ridicase servitorul. Presupun că într-un fel e de înțeles de ce o doamnă nemăritată este ținută din scurt de mama ei, adăugă el. Dar tu ești un bărbat în toată firea. Trebuie să prinzi curaj, bătrâne! A fi împăciuitor duce la subjugare.

– De parcă ai ști tu! pufni Bennet.

Ai fost liber ca pasărea cerului toată viața ta!

Tristan trase capătul liber al lavalierei prin nod și îl fixă cu un ac.

– Da, liber de toată supravegherea asta parentală, care te scoate pe tine din minți. Tristan nu avusese nici un cămin iubitor, însă se abținu să pomenească asta. Părinții lui muriseră de atât de mult timp, încât nici nu-și mai amintea de ei. Așa că nu avea de unde să știe că mama lui nu ar fi fost chiar mai rea decât mama lui Bennet.

– Cu siguranță nu mi s-a părut niciodată că te-ar deranja asta! Bennet îl bătu prietenește pe spate. Aparent îi revenise voia bună. Crede-mă pe cuvânt când îți spun... e mai ușor doar să fii împăciuitor cu mama. Am dansat cu fata, toată lumea a fost mulțumită și acum sunt liber din nou.

– Dar ți-a plăcut de ea?

Bennet clipi.

– Poftim?

– Te întreb dacă ți-a plăcut de ea? repetă Tristan, îmbrăcându-și haina. Dacă tot trebuie să dansezi vals cu o fată, poți la fel de bine să te bucuri de moment.

Celălalt bărbat se uită la el o clipă, apoi izbucni în râs.

– Să fiu al naibii! Nu trebuie să-ți placă de o fată ca să-ți placă să dansezi vals cu ea. Știi foarte bine că domnișoara Drummond

nu seamănă deloc cu femeile care-mi plac mie. Dar te-aș putea întreba și eu dacă ție ți-a plăcut să dansezi cu sora mea!

Tristan ar fi trebuit să râdă. Ar fi trebuit să fie de acord cu el și să lase lucrurile așa. În schimb, își aminti zâmbetul de pe chipul ei din clipa în care începuse muzica și-și aminti cum i se legăna trupul la brațul lui. Dintr-un motiv sau altul, nu putea să-și bată joc de domnișoara Bennet. Nici măcar de dragul fratelui ei.

– De fapt, chiar mi-a plăcut, zise el și plecă, înainte ca Bennet să-și poată reveni din șoc.

Capitolul 9

În dimineața zilei în care urma să se întâlnească cu surorile Weston ca să se plimbe prin parc, Joan trândăvi în pat până târziu, încercând să născocească o poveste care să le satisfacă pe deplin curiozitatea lui Abigail și Penelope – fără a dezvălui însă prea mult. Învățase de-a lungul timpului că era mai bine să se păstreze cât mai aproape de adevăr, ca să evite să se încurce în minciuni mai târziu. Cu toate acestea, era evident că trebuia să le spună despre sărut. Nu doar că era o știre de o importanță monumentală, dar sărutul fusese suficient de plăcut – iar omul suficient de enervant, încât să necesite o analiză detaliată.

Însă trebuia să aibă la îndemână și o diversiune, în caz că situația devenea stânjenitoare. Decise cu regret că va trebui să sacrifice *50 de moduri de a păcătui*. Dar când coborî într-un final din camera ei, uită de asta cu desăvârșire. Servitorii alergau în toate părțile, iar Smythe, majordomul, părea și mai ursuz decât de obicei. Se opri pe hol, întrebându-se ce se întâmplă. Spre marea ei uimire, coborî și tatăl ei, care era îmbrăcat de călătorie. Îl escorta pe doctorul Samuels – medicul care fusese acolo și-n dimineața trecută, ca s-o consulte pe mama sa.

– Ce s-a întâmplat, *papa?* îl întrebă imediat după plecarea doctorului.

– O duc pe mama în Cornwall, zise el. Pentru sănătatea ei.

Joan rămase cu gura căscată când îl auzi.

– Oh! O, Doamne! Atunci înseamnă că nu se simte bine, nu?

Mama ei tușise foarte mult în ziua precedentă și se culcase mai devreme decât de obicei. Dar nimeni nu lăsase de înțeles că era vorba despre ceva grav.

– Nu, zise tatăl ei sumbru, nu se simte mai bine. Starea ei s-a înrăutățit peste noapte și l-am chemat pe Samuels înainte de ivirea zorilor.

– Și ce a zis că are?

– A zis că ceva îi inflamează plămânii și că se simte și mai rău din cauza aerului de la Londra.

Joan nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei atât de îngrijorat.

– Janet termină chiar acum de împachetat și vom pleca de îndată ce are bagajul gata, explică el.

– Biata mama! strigă ea. *Papa,* o să se facă bine, nu-i așa?

– Da, așa cred. Zâmbetul îi era sincer, deși destul de încordat. Intenționez să fac tot ce e omenește posibil ca să mă asigur că se va însănătoși.

– Sigur că da. Pentru câteva clipe înspăimântătoare, Joan se gândi că era posibil ca mama ei să moară. Îl strânse de mână pe tatăl ei. Ar fi trebuit să mă trezești... Habar n-am avut! O pun pe Polly să-mi facă bagajele imediat. Va dura cel mult o jumătate de oră și...

– Nu, zise el ferm. Nu vii cu noi... *nu ai voie* să vii cu noi, adăugă apoi, de îndată ce ea dădu să protesteze. Doctorul nu e sigur ce anume a îmbolnăvit-o pe mama ta, și, chiar dacă ai vrea să vii în Cornwall, nici eu, nici mama ta nu-ți vom îngădui. Nici unul din noi nu vrea să te îmbolnăvești și tu.

– Dar tu te duci! protestă ea. *Papa,* pot fi de ajutor...

– Știu asta, dragă fată, zise și o îmbrățișă. Dar nu vii, și cu asta am încheiat subiectul.

– Bine. Joan rămase tăcută o clipă, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Atunci voi locui cu familia Weston până vă întoarceți voi?

– Nu. Tatăl ei șovăi o clipă. Nu știu exact cât timp vom fi plecați și, în plus, e prea din scurt și n-aș vrea s-o deranjez pe doamna Weston. Am rugat-o pe mătușa Evangeline să vină să stea cu tine.

– Pe mătușa Evangeline! Joan rămase încă o dată cu gura căscată de uimire.

Evangeline, contesa de Courtenay, era sora tatălui ei. Femeia rămăsese văduvă de două ori și se apropia de cincizeci de ani. Cu toate acestea, orice presupunere că titlul sau vârsta ar fi transformat-o într-o femeie așezată și respectabilă era total greșită. Evangeline era plină de viață, neconvențională și nu se temea de blamul sau dezaprobarea celorlalți. În primul sezon al lui Joan, Evangeline provocase un mic scandal, asociindu-se cu renumitul și mult mai tânărul cercetător, Sir Richard Campion. În cele din urmă, cei doi plecaseră la Chelsea, unde Sir Richard reușise să-și cumpere o moșie învecinată cu cea a lui Evangeline. Iar asta o făcuse pe Lady Bennet să-i taie pe amândoi de pe listele ei de invitați. Joan chiar o și auzise pe mama ei numind-o ușuratică, iar acesta era unul dintre cele mai grave lucruri pe care le putea spune despre orice doamnă. Mătușa Evangeline se autointitula oaia neagră a familiei Bennet și aparent și savura asta din plin.

Și acum mătușa Evangeline venea ca să-i fie însoțitoare?

– Ooo... Își drese glasul. Sunt sigură că o să fie minunat. Ce face mătușa Evangeline?

– E într-o formă foarte bună, zise tatăl ei, aruncându-i o privire de avertizare. Să nu o încurajezi în nici un fel, Joan!

Fără să vrea, ea se îmbujoră puțin.

– Sunt sigură că nu înțeleg la ce te referi.

Tatăl ei pufni.

– Știi foarte bine la ce mă refer. Dacă Evangeline îți oferă coniac, va trebui să o refuzi.

– Da, *papa.*

– Același lucru e valabil și pentru whisky, vin de Porto și orice altă băutură care e mai tare decât un pahar de șampanie, fata mea deșteaptă. Amintește-ți de mama ta.

Joan țuguie buzele.

– Dar cu siguranță mama nu și-ar dori să fiu nepoliticoasă cu mătușa Evangeline.

– Nu. Dar și-ar dori să o refuzi elegant și fermecător, cum te pricepi prea bine. Îi zvâcniră apoi buzele, de parcă s-ar fi străduit să nu zâmbească. Mama ta o să-și facă griji pentru asta dacă

nu îți dai cuvântul, iar eu nu vreau să se îngrijoreze din nici un motiv.

– Nu, sigur că nu. Joan redeveni serioasă. Și cât timp crezi că o să fiți plecați?

– Două luni. Sau poate trei.

Asta însemna foarte mult timp. De fapt, mult mai mult timp decât fusese departe de părinții ei de ani de zile. În clipa aceea își dădu seama cât de îngrijorat trebuia să fie tatăl ei pentru sănătatea mamei sale dacă era dispus să plece din Londra atât de din scurt și pentru mai mult de câteva săptămâni.

– Dar o să ne scrii, nu-i așa? Ca să știm și eu, și Douglas cum se simte mama?

– Douglas nu o să fie nici el în Londra, zise tatăl ei și un alt rid de îngrijorare îi brăzdă fruntea. Plănuisem să plec la Ashwood House, ca să văd cum merg lucrurile acolo. Cineva trebuie să supravegheze reconstrucția casei după inundații. Așa că o să-l trimit pe Douglas, de vreme ce eu nu pot ajunge.

– Pe Douglas? Joan îl privi lung, din nou extrem de șocată. Îl trimiți pe Douglas să construiască ceva? „Mai întâi Evangeline, și acum asta?", se gândi Joan. Era ca și cum lumea s-ar fi răsturnat cu susul în jos, schimbând complet ani întregi de așteptări.

– Nu va trebui să construiască nimic acolo. Trebuie doar să supravegheze lucrările și să mă țină la curent cu tot ce se întâmplă. Tatăl ei se opri o clipă. Oricum, cred că o să-i prindă bine experiența asta. Anul acesta n-a făcut altceva decât să provoace necazuri în oraș.

– Știu, dar... o, Doamne! Joan nu simțea nici cea mai mică remușcare că îl învinovățise pe nedrept pe fratele ei pentru faptul că dansase cu lordul Burke. Merita asta din plin și oricum era sigură că făcuse lucruri mult, mult mai grave decât cele despre care aflaseră părinții ei. Și cum a primit vestea?

– Destul de bine.

Majordomul veni și-i șopti ceva la ureche tatălui ei, iar acesta încuviință din cap. Se întoarse apoi încă o dată spre Joan.

– O să te înțelegi bine cu Evangeline, nu-i așa? Am încredere în tine că vei face tot ce-ți stă în putință.

– Ai mai multă încredere în mine decât ai în ea.

– Am încredere și în ea, zise el fără să clipească, însă combinația mă îngrijorează.

Înainte ca Joan să-i poată răspunde, o mișcare de pe scări îi atrase atenția. Janet tocmai cobora scările. Cu o mână își încheia nasturii de la haină, iar în cealaltă ținea perne și pături de călătorie. În spatele ei coborau doi lachei. Se mișcau mult mai încet și prudent și o purtau între ei pe Lady Bennet. În loc să protesteze, mama ei era palidă și obosită. În plus, tresărea la fiecare pas. Joan se gândi atunci că părea bolnavă – foarte bolnavă – și inima i se strânse imediat de frică.

– O să fiu bine, *papa*, promise ea iute. O să am grijă și de mătușa Evangeline și o s-o fac pe mama să fie mândră de mine.

– Știam eu.

Tatăl ei îi aruncă un zâmbet scurt, înainte de a traversa coridorul cu pași mari. Urcă scările câte două deodată, grăbindu-se să se apropie de soția lui. Lady Bennet îi aruncă și ea un zâmbet slab, dar plin de recunoștință. Tatăl ei îi făcu apoi semn unui lacheu să plece și o cuprinse cu brațul său.

Joan simți lacrimile împânzindu-i ochii. Când ajunseră la baza scărilor, tatăl ei o luă în brațe pe Lady Bennet. Se purta cu ea cu foarte multă grijă – de parcă ar fi fost plămădită din cea mai fragilă sticlă. Mama ei fusese cea puternică toată viața... cu o voință de fier și un spirit îndărătnic. Tatăl ei fusese mereu părintele comod, care închidea ochii la micile obrăznicii ale lui Joan și care era mereu dispus să-i dea pe furiș un biscuit sau să-i cumpere o bonetă după ce era pedepsită sau mustrată de mama ei. Ea nu-l considerase niciodată un om slab – nici din punct de vedere fizic, nici intelectual. Însă tot i se părea șocant să-l vadă respingând fără să clipească protestul mamei sale – cum că se putea deplasa singură –, dând ordine detaliate servitorilor și părăsindu-și fără nici o ezitare toate îndatoririle și responsabilitățile.

Îl urmă pe tatăl ei până la trăsura care aștepta, apoi se grăbi să o ajute pe Janet să aranjeze pernele sub picioarele și spatele mamei sale. Lady Bennet fu cuprinsă de două ori de accese de tuse, iar Joan văzu batista pătată de sânge înainte ca Janet să o îndepărteze și să o înlocuiască în mâna stăpânei ei cu una curată. Aruncă o privire îngrijorată spre tatăl ei. Expresia sumbră de pe chipul lui îi dădea clar de înțeles că văzuse și el sângele. Aplecă

apoi capul și netezi pledul de pe picioarele mamei ei. Mama ei părea să se fi micșorat cumva, iar degetele îi erau la fel de albe ca batista pe care o ținea strâns în mână. Când ridică privirea, mama ei îi zâmbi slab.

– Îți mulțumesc, draga mea, îi zise atunci. Avea vocea moale și răgușită.

Joan o luă de mână, cu blândețe.

– Fă-te bine repede, mamă! I-am zis deja lui *papa* că trebuie să-mi scrie săptămânal ca să-mi spună cum te mai simți.

Lady Bennet zâmbi.

– O să fac tot ce-mi stă în putință. Și tu... se uită apoi la Janet. Ai vorbit cu *papa*?

Joan încuviință din cap.

– Da. Mi-am dat cuvântul, zise ea încet. Să nu-ți faci griji pentru mine.

Mâna mamei i-o strânse atunci pe a ei.

– Nu o să-mi fac.

Joan se aplecă în trăsură și o sărută pe obraz pe mama ei, în semn de la revedere, apoi coborî.

Tatăl ei tocmai își punea mănușile. Majordomul stătea în spatele lui, cu pălăria pregătită.

– Probabil călătoria va dura mai multe zile, zise el. Nu vreau s-o forțez mai mult decât e cazul.

– Sigur că nu. Joan clipi de mai multe ori, copleșită de nevoia de a protesta. Când ar trebui să sosească mătușa Evangeline?

Tatăl ei strânse din buze și se uită în josul străzii.

– Din clipă în clipă. I-am trimis de veste azi-dimineață că vom pleca pe cât de curând posibil. Se opri o clipă. Dacă nu sosește astăzi, va trebui să te duci la Doncaster House.

Contesa de Doncaster era sora mamei sale. Dacă ar fi fost acolo verișoara ei, Joan s-ar fi dus bucuroasă să locuiască la conacul Doncaster. Însă Mariah nu era acolo. De fapt, bănuia că în clipa aceea nu mai era acolo decât contele, pentru că mătușa Cassandra se dusese să-i fie alături lui Mariah când avea să nască. Nu ar fi putut spune că îi era efectiv frică de contele de Doncaster... însă, cu siguranță, omul o intimida.

– Ăă... poate ar fi mai bine dacă m-aș duce la familia Weston, zise ea, apoi adăugă repede: doar până vine mătușa Evangeline, desigur.

Din interiorul trăsurii se auzea cum mama ei tușea din nou. Tatăl ei se încruntă, îngrijorat.

– Da, mergi la familia Weston dacă vrei, zise distras. Foarte bine. Trebuie să plecăm acum.

Joan încuviință energic din cap. Foarte bine! Să plece mai repede și s-o ducă pe mama ei într-un loc cu aer mai sănătos. Sunetul crizei de tuse o speria de moarte.

– La revedere, *papa*. Ai grijă de mama!

– O să am grijă de ea cât pot de bine. O sărută pe frunte și spuse: Scrie-ne. Mama ta se va bucura să afle vești despre tine.

– Așa o să fac, *papa*. Am să vă scriu în fiecare săptămână.

Tatăl ei urcă în trăsură și lacheul închise ușa în urma lui. Mama se aplecă în față, ca să-i facă cu mâna. Joan se forță să afișeze un zâmbet strălucitor și-i făcu și ea cu mâna. Rămase pe caldarâm până când trăsura dispăru în capătul străzii.

Se întoarse încet și intră înapoi în casă. I se păru dintr-odată mare și pustie. Nu se mai auzea râsul colorat al lui *papa* și nici nu se mai simțea energia debordantă a mamei sale. Era ca și când cineva ar fi aruncat peste ea un giulgiu funerar. Joan se cutremură și-și strânse mai tare șalul în jurul umerilor. Până când sosea mătușa Evangeline, poate ar fi trebuit să meargă la familia Weston. Nu era sigură că voia să stea singură în casa aceea goală și cu ecou.

Dar, pe de altă parte, nu prea avea dispoziția necesară nici pentru bârfe și râsete. Iar acestea răsunau negreșit în conacul familiei Weston. Abigail ar fi înțeles-o și ar fi lăsat-o în pace, însă Penelope n-ar fi putut să tacă din gură nici măcar ca să-și salveze viața. De obicei, Joan se bucura de fiecare clipă pe care o petrecea alături de surorile Weston. Dar nu și în ziua aceea.

– Să pun să vi se aducă niște ceai, domnișoară Bennet? întrebă încet majordomul.

Ea își frecă brațele și încuviință din cap.

– Mulțumesc, Smythe.

Omul făcu o plecăciune, apoi plecă și o lăsă singură în hol. Joan nu își amintea ultima dată când fusese complet singură

în casă. Rătăci agale spre salonul de dimineață. Se simțea lăsată de izbeliște. Ce va face fără mama ei care s-o supravegheze? Oare mătușa Evangeline îi va permite să iasă în oraș? Sau poate tatăl ei îi lăsase instrucțiuni stricte? Oare cum va fi să locuiască alături de mătușa Evangeline?

Se mai înveseli un pic, în ciuda tuturor grijilor, când se gândi la mătușa ei renegată. Nu o mai văzuse de când mama ei refuzase să o mai primească în casa lor. Însă auzise multe zvonuri – nu că putea avea încredere în ele, desigur. Credea totuși că lui Evangeline îi plăceau băuturile alcoolice și că purta rochii pe care mama ei le considera complet nepotrivite. În plus, îl văzuse pe Sir Richard Campion de la depărtare, așa că nu îi venea deloc greu să creadă că Evangeline ar trece peste dezaprobarea societății ca să fie cu un bărbat ca el. Dar, cu siguranță, restul era o mare exagerare. O contesă nu participa la meciuri la box – darămite să mai și parieze. Și mai mult ca sigur, o doamnă nu călărea pe moșia ei, îmbrăcată în pantaloni din piele de căprioară, ca să ajute la repararea gardurilor. Și era absolut convinsă și că zvonurile potrivit cărora Evangeline ar fi condus o trăsură în urma unui pariu erau tot pure invenții.

Ca și cum ar fi fost invocată de gândurile ei, o trăsură intră pe stradă zguduindu-se, apoi se opri în fața ușii, care rămăsese deschisă. Joan ieși imediat să o întâmpine pe mătușa ei notorie. O chinuia totuși curiozitatea.

Evangeline, Lady Courtenay, coborî atunci din caleașca ei cu patru cai și o îmbrățișă imediat pe Joan.

– Draga mea fată! exclamă ea. Au plecat deja părinții tăi? Am venit de îndată ce am primit scrisoarea tatălui tău, însă am avut o problemă cu o roată pe drum. Ești bine? Se trase înapoi și îi studie chipul. Nu văd lacrimi. Ăsta e un semn bun. Înțeleg că ești la fel de dârză precum ceilalți membri ai familiei Bennet.

– Oh! Ei bine... Joan o privea uimită pe mătușa ei. Nu am vrut s-o supăr și mai tare pe mama.

Lady Courtenay zâmbi, apoi o luă de braț pe Joan.

– Ce fată bună! Să intrăm. Am adus cu mine o singură valiză, în care am pus doar lucrurile esențiale. Va veni mai târziu și camerista mea cu restul cuferelor. Sper că nu ești singură de mult, nu?

– Nu, nu de mult, răspunse Joan când intrară în casă.

Când ajunseră în hol, mătușa ei își scoase boneta și pelerina îmblănită de călătorie, care era albă și lungă. Interesul lui Joan se mută imediat la rochia femeii. Nu era deloc ultimul răcnet în modă, însă era absolut superbă. Corsajul avea o croială simplă și curată, care îi sublinia perfect silueta. Fără dantelă sau alte podoabe. Avea un decolteu adânc, dar nu prea adânc, scoțând minunat în evidență pieptul femeii, care era la fel de plin ca al lui Joan. Fusta părea să plutească pe șoldurile ei, apoi cobora până la podea. Iar mânecile în formă de clopot erau împodobite cu aplicații aurii minuscule și strălucitoare, care semănau cu cele pe le care văzuse într-o ilustrație care o înfățișa pe soția unui pașă turc. Cu toate acestea, materialul rochiei i se părea cel mai șocant dintre toate: era un bumbac portocaliu lucios, brodat cu ață galbenă. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

– O, Doamne! exclamă Lady Courtenay, privind holul. A trecut foarte mult timp de când nu am mai fost aici. Preț de o clipă, expresia ei deveni gânditoare. Douglas e bine? Îmi amintesc cum aluneca în jos pe scările acelea pe un atlas pe care îl adusese de la școală. Era atât de mândru de el, în vreme ce mama ta aproape că înnebunea de groază!

Joan își înăbuși cu greu un hohot de râs.

– Da, e bine. Tata l-a trimis în Norfolk să supravegheze reconstrucția conacului Ashwood. Au fost inundații și e nevoie de reparații... Ei bine, cumva tata a hotărât că cel mai bine ar fi să-l trimită acolo pe Douglas.

Un alt zâmbet, de data asta mai slab, lumină chipul mătușii ei.

– A, da. Îmi amintesc că și tatăl meu a procedat oarecum asemănător cu fratele meu. Ei bine, sper să-i fie de folos și lui Douglas, cum i-a fost tatălui tău.

– Ce vrei să spui, mătușă Courtenay?

Lady Courtenay îi făcu cu ochiul.

– Atunci a cunoscut-o pe mama ta. Dar gata cu amintirile. Vino și povestește-mi despre tine. Simt că o să ne înțelegem de minune, nu crezi? Trebuie să-mi spui Evangeline... „Mătușa Courtenay" sună a femeie bătrână și cocoșată... și nu e plăcut. Sper că nu te deranjează, dar trebuie neapărat să merg la croitor. N-am ajuns

deloc la Londra anul trecut și nu pot să mă fâțâi prin oraș în rochii de acum doi ani.

Joan rămăsese cu ochii fixați la ea, apoi încercă să îndepărteze gândul primei întâlniri a părinților ei.

– O, nu, nu am absolut nici o obiecție! exclamă ea. Dar... Se mai uită o dată cu jind la rochia lui Evangeline. La ce croitoreasă mergi? Nu recunosc deloc lucrătura.

– Ssst! șopti Evangeline și un zâmbet năzdrăvan luminându-i ochii. Nu trebuie să-i spui nimic mamei tale. *Croitoreasa* mea nu este o femeie! Este italian și are un ochi excelent pentru culoare și textură. Îmi face rochiile astfel încât să mi se potrivească mie bine, nu neapărat după ultima modă. Îți place asta? întrebă ea, făcând semn spre rochie.

Era absolut magnifică – și ceva ce mama ei n-ar fi lăsat-o niciodată să poarte, în ciuda faptului că, dintr-odată, își dorea și ea din tot sufletul una la fel. Înghiți în sec.

– Da. Foarte mult!

– Atunci o să-l punem pe Federico să-ți facă și ție o rochie.

Evangeline păru să observe pentru prima dată rochia pe care o purta Joan. Se opri din vorbit și făcu ochii mari. Joan înțelegea prea bine de ce. Purta o rochie galbenă de dimineață, care avea fusta și corsajul împodobite din abundență cu funde albastre. În ciuda faptului că fusese făcută după un tipar din ultima ediție a revistei *La Belle Assemblée,* părea copilăroasă și împopoțonată pe lângă rochia extravagantă și exotică a lui Evangeline.

– Oh... sau poate ai deja un stil al tău, zise Evangeline politicoasă.

Joan se uită imediat în jos la rochia ei. Era deschisă la culoare și drăguță, perfectă pentru o domnișoară minionă de șaisprezece ani. Dar nu și unei femei robuste de douăzeci și patru.

– Mama a ales-o, recunoscu ea. Este foarte la modă.

– Și în plus e minunată, zise Evangeline repede. Doar că... galbenul pai nu pare să fie o culoare care să ți se potrivească foarte bine...

– Dar auriul? Întrebarea îi ieși pe gură, fără să se gândească. Joan se crispă de îndată ce o rosti.

– Ți-ar sta minunat în auriu! exclamă imediat Evangeline. Da, ar arăta într-adevăr minunat în combinație cu părul și ochii tăi.

Sunt sigură că Federico va putea crea ceva special... poate o jupă de culoare violet, cu o rochie aurie din crep și cu corset. Și... el nu ar sugera niciodată asta, dar cred că ar arăta absolut magnific cu niște mărgeluțe cusute pe deasupra! Creează un efect vizual uimitor și nu mai poartă nimeni așa ceva.

Joan clipi când auzi asta. Să poarte ceva ce nu mai purta nimeni? Ceva ce nu era la modă? Dar, pe de altă parte... se mai uită o dată la rochia extraordinară a lui Evangeline. Numai o femeie foarte curajoasă ar purta culoarea aceea – deși arăta absolut minunat.

– Sau poate albastru, zise ea ezitând. Îmi place destul de mult și albastrul.

– Magnific! Evangeline strălucea de bucurie. O să comandăm una de îndată ce avem ocazia. Smythe!

Majordomul venise în hol și așteptase în tăcere. Fața de obicei severă a omului se lumină imediat când femeia se întoarse și îl strigă.

– Mă bucur foarte mult să te revăd, Smythe!

– Bine-ați revenit, milady, zise el și făcu o plecăciune.

– Îmi amintesc de Smythe de când era un lacheu tânăr, îi zise Evangeline lui Joan. M-a salvat o dată de o bătaie zdravănă, lăsându-mă să intru în casă pe fereastra de la spălătorie. Mă strecurasem pe furiș să văd o întrecere de alergat dintre doi lachei. A avut loc undeva lângă Vauxhall, dincolo de râul Tamisa. Mi-a luat o veșnicie să ajung înapoi acasă. Mi se interzisese să merg, dar... Doamne, Dumnezeule! A fost o întrecere absolut legendară! Doamne, și tata aproape că și-a smuls părul din cap, încercând să-și dea seama cum am intrat în casă. Mă bucur foarte mult să văd că ești încă aici, îi zise majordomului, cu căldură.

– Da, sunt, milady. Am pregătit ceaiul în salon, domnișoară Bennet.

– Doamne, ce bine mi-ar prinde o ceașcă de ceai! Am plecat speriată, de îndată ce am primit scrisoarea de la tatăl tău. Evangeline o luă de braț pe Joan. Trebuie neapărat să-mi spui tot ce-ți place să faci în oraș.

Joan încuviință din cap spre majordom, apoi se lăsă condusă spre salon. Lumea se întorsese cu susul în jos. Douglas – cel mai iresponsabil ticălos din Anglia – fusese trimis să supravegheze

reconstrucția casei de pe moșia de vânătoare a tatălui lor. Evangeline – care părea să fie la fel de sălbatică precum se temea Lady Bennet – îi era însoțitoare lui Joan. Iar Smythe – pe care Joan îl crezuse cel mai scorțos și cuviincios om – o ajutase pe Evangeline să se strecoare înapoi în casă pe fereastra de la spălătorie, ca să evite pedeapsa.

Avea un presentiment ciudat că următoarele câteva săptămâni vor fi mult mai ciudate decât își închipuise ea vreodată.

Capitolul 10

– Burke! Aici erai. Trebuie să-ți cer o favoare.

Tristan se opri prudent în capătul scărilor. Se străduise din răsputeri să-l evite cât mai mult pe Bennet de la confruntarea de la sala de box. Nu fusese prea greu să stea cât mai mult plecat în oraș, dar fusese greu să evite seara toate localurile preferate ale lui Bennet. Se pregăti sufletește să fie aruncat în stradă. Lucrul în sine n-ar fi fost mare scofală, dar chiar nu voia să-și piardă un prieten din cauza unui blestemat de vals. Oricum nu-i plăcuse chiar atât de mult dansul.

Dar ceea ce venise după vals... Nu! Era mai bine să nu se mai gândească deloc la asta.

Îl urmă pe prietenul său, care se întorsese în camera sa.

– Ce e? întrebă el din pragul ușii.

Bennet își trecu mâinile prin părul care-i stătea deja în toate direcțiile.

– Unde naiba îmi sunt cizmele? Nu cele de la Hoby, cele de țară. Se aplecă atunci să verifice sub pat. Murdoch! urlă el. Unde îmi sunt cizmele?

Tristan se dădu la o parte, când un Murdoch hărțuit trecu furtunos pe lângă el, cu câte o cizmă în fiecare mână.

– Poftiți, domnule. Una din cizme era lustruită, în timp ce cealaltă încă mai avea pe ea urme de noroi. În câteva minute o să fie...

– Dă-l naibii de noroi! Bennet apucă cizmele și le aruncă în cufărul deschis din spatele său. Servitorul tresări când văzu noroiul uscat împrăștiindu-se peste hainele curate și frumos împachetat din cufăr, însă Bennet nu reacționă în nici un fel. Și pelerina mea? Și haina de ploaie?

– Da, domnule. Murdoch fugi din nou afară.

– Plănuiești o călătorie? îl întrebă Tristan, în cele din urmă. Se relaxase suficient cât să se sprijine cu umărul de tocul ușii. Bennet nu părea supărat pe el.

– Da. Bennet aruncă deoparte o cămașă șifonată, apoi deschise biroul și începu să scotocească prin el. Trebuie să mă duc în Norfolk.

Tristan ridică dintr-o sprânceană.

– În perioada asta a anului?

– Imediat. Bennet înjură, scoase apoi toate documentele din sertar și le aruncă la grămadă în cufăr, deasupra cizmelor. Nu am timp să le ordonez acum. Murdoch, ai trimis vorbă să vină trăsura? urlă el.

Tristan asculta atent.

– A trimis, îi zise prietenului său, după ce auzi un „da" înăbușit de jos. Dar de ce te grăbești așa?

Bennet se opri o clipă, apoi începu să se învârtă în cerc, de parcă nu știa ce să facă mai întâi. Părea copleșit.

– Tata mă trimite la Ashwood House. Au fost inundații acum două săptămâni și s-au deteriorat mai multe clădiri. Trebuie să supraveghez reparațiile.

Tristan ridică din ambele sprâncene. Din câte știa el, era prima dată când tatăl lui îi cerea fiului său să facă ceva pentru el. Și nu i se părea deloc de bun augur că simpla sarcină a pregătirii pentru călătorie îl transformase pe Bennet într-o femeiușcă agitată.

– Foarte inoportun.

– Nu, zise Bennet. Adică nu e ceva care să-mi convină foarte mult, dar... Inspiră apoi adânc, parcă pentru a prinde curaj. Adevărul este că mama este foarte bolnavă. Tata o duce în Cornwall, în speranța că aerul de mare o să-i facă bine la plămâni. Plănuise să supravegheze de la Londra lucrările de pe moșia din Norfolk și să se ducă acolo peste o lună, după încheierea sezonului, dar acum... Ei bine, mă trimite pe mine în locul lui și cu asta,

basta. Deveni apoi brusc extrem de hotărât, își adună instrumentele de bărbierit și le aruncă și pe acelea în cufăr.

Aha! Deci asta era! Sir George nu-l trimitea acolo neapărat pentru că avea în încredere în el – ci de nevoie.

– Îi doresc mamei tale însănătoșire grabnică.

Bennet îi aruncă imediat o privire de mulțumire.

– Ce favoare voiai să-mi ceri? adăugă Tristan.

În clipa aceea era dispus să-l ajute cu orice. În plus, era un lucru foarte bun pentru el. După câteva săptămâni petrecute în Norfolk, Bennet va uita complet de acel vals periculos. Și, cu puțin noroc, casa lui va fi gata înainte să se întoarcă Bennet, iar asta va înlătura orice tensiune suplimentară provocată de locuință. Cu cât era o distanță mai mare între el și oricine – sau toți oamenii – cu numele de Bennet, cu atât mai bine.

– A, da... aproape că uitasem. Bennet își dădu părul la o parte de pe frunte. Voiam să te rog să ai grijă de Joan în locul meu.

Tristan încremeni.

– Poftim?

– Părinții mei au lăsat-o în Londra, pentru că tata nu vrea să riște să se îmbolnăvească și ea. A lăsat-o în grija mătușii noastre, Lady Courtenay, care e un pic... mă rog, e suficient să spun că ar fi trebuit să rămân aici să le supraveghez pe amândouă dacă nu ar fi fost problemele de la Norfolk.

– Ce vrei să spui prin „să am grijă de ea"? întrebă Tristan, cântărindu-și cu grijă cuvintele. Își simțea inima ca un ciocan care se lovea tare și zgomotos de pieptul lui. Să aibă grijă de Furie? Să riște să-și piardă mințile petrecând timp cu ea? Tocmai ce jurase să o evite pe cât de mult posibil – la îndemnul lui Bennet, desigur.

Bennet flutură din mână.

– Fii și tu atent să nu se bage în belele. Vezi să se și simtă bine, pe cât posibil. Dansează cu ea o dată sau de două ori, dacă iese în oraș. Știi tu, ca să nu se mai gândească la toate problemele astea. Majoritatea băieților fug de ea ca dracul de tămâie, dar îndrăznesc să spun că i-ar face plăcere să mai danseze din când în când. Nu cred că-ți cer prea mult. Îi aruncă apoi o privire tăioasă. Din câte am reținut, parcă ai zis că ți-ai plăcut și ție să dansezi cu ea în seara aceea.

– Din câte îmi amintesc eu, în aceeași conversație mi-ai zis și să nu mă mai apropii niciodată de ea, contracară Tristan. Ba chiar la ordinele mamei tale. Și acum că venerabila ta mamă a plecat din oraș, mă trimiți să fiu la cheremul surorii tale? Chiar ți se pare că sunt atât de nesăbuit?

Lui Bennet i se înroșiră urechile.

– Nu e nimic nesăbuit în asta! Nu trebuie să fie la cheremul ei, doar să... să faci pentru ea ce aș face și eu.

Tristan miji ochii.

– Și ce mama naibii ai face tu pentru ea dacă ai fi în oraș? Ultima dată când v-am văzut pe amândoi în aceeași cameră înjurai de mama focului.

– Ei da... bine... Bennet își drese glasul. Asta a fost înainte. Acum lucrurile s-au schimbat. Desigur, aș avea grijă de sora mea în absența tatălui nostru. Ai grijă să iasă în oraș, dar să nu intre în belele. Viziteaz-o să beți ceaiul și ascult-o pălăvrăgind. Lucruri de-astea.

– Bennet, asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, îi zise Tristan, extrem de sincer.

Prietenul lui se strâmbă.

– Poate, dar vezi tu... n-am cui altcuiva să-i cer asta. Dunwood e un bou, Hookham e un bețiv și Spence... ei bine, nu vreau ca Spence să se aproprie sub nici o formă de sora mea. Tu, pe de altă parte, ai dansat deja cu ea și nu ai înnebunit din cauza asta. Tu... ție ți-a intrat în cap să fii împotriva ei, nu înțelegi?

Tristan strânse din pumni, chiar dacă inima îi bătea cu putere. Își spuse că era de teamă, în nici un caz de nerăbdare.

– Ai înnebunit de tot dacă ai senzația că o să-mi petrec restul sezonului tăiat și spânzurat de limba ei ascuțită!

– Încearcă să fii fermecător cu ea. Bennet rânji. Te-a învins deja o dată la capitolul ăsta și, cu siguranță, vrei să-ți iei revanșa. Pun pariu cu tine pe zece guinee că nu-i poți îmblânzi temperamentul în două săptămâni.

Tristan se încruntă și-i răspunse nepoliticos.

Zâmbetul lui Bennet deveni atunci extrem de arogant.

– Pe douăzeci de guinee!

– Las-o baltă! mârâi Tristan, dorindu-și ca Bennet să fi dorit mai degrabă să se lupte în ring vreo câteva runde.

Asta... *Asta* era mult mai îngrozitor. Să fie la cheremul domnișoarei Bennet? Să danseze cu ea din nou? Să se supună din nou de bunăvoie limbii ei ascuțite? Și totul fără să o mai sărute vreodată... pentru că jurase că nu se mai va întâmpla niciodată. Nu, sigur nu! Probabil Bennet avea o doagă lipsă dacă putea crede că asta era o idee bună sau măcar acceptabilă. Dintre toți oamenii de pe lume, Bennet știa cel mai bine cât îi plăceau femeile: văduve sau măritate, aventuroase și disponibile. Lady Bennet ar fi făcut o criză de apoplexie dacă ar fi aflat ce sugera propriul fiu.

– Burke. Bennet se opri brusc din râs și deveni extrem de serios. La naiba, Tris! Tata nu e aici ca să aibă grijă de ea. Și nici eu nu o să fiu aici. Știu că Joan poate fi o mare pacoste, dar nu este o persoană detestabilă... La urma urmei, e sora mea. Nu vreau să i se întâmple nimic rău. Nu am încredere în nimeni mai mult decât am în tine. O să-ți rămân veșnic îndatorat dacă faci asta pentru mine.

Tris. Închise ochii de îndată ce auzi acea poreclă din copilărie. Bennet era prietenul lui de peste douăzeci de ani. Fusese alături de el la bine și la greu și nu-l abandonase niciodată – spre deosebire de alți tovarăși, care apăruseră în viața lui și apoi dispăruseră. Cu siguranță era o mare dovadă de prietenie din partea lui Bennet să nu considere că trimitea un lup să aibă grijă de un mielușel – nu că i se părea că domnișoara Bennet ar fi semănat în vreun fel cu un mielușel lipsit de apărare. Poate mai degrabă cu o mioară bătrână, care nu se temea de nimic. Dar cu toate acestea, Tristan tot se temea că, în ceea ce o privea, instinctele îl îndemnau să se poarte mai de grabă ca un lup decât ca un cioban protector.

– Of, bine. Mai inspiră o dată adânc, apoi deschise ochii. Deci, trebuie doar să fiu cu ochii în patru să nu intre în belele. Și dacă începe să-mi dea ordine, o să-i îndeplinesc dorințele. De acord?

Pe chipul lui Bennet apăru imediat o expresie ușurată.

– De acord! Îi întinse apoi mâna ca să dea noroc. Mulțumesc.

Tristan îi strânse atunci mâna, sperând în sinea lui să nu fi făcut o mare greșeală.

– Ține minte că m-ai implorat să fac asta.

– Sigur că da. Bennet se întoarse apoi la împachetat. O s-o rog să nu fie prea acră cu tine.

„Nu la asta mă refeream", gândi Tristan. Încuviință totuși din cap, apoi plecă, înainte să mai cadă și în alte capcane întinse de prietenul său.

Capitolul 11

A doua zi, Joan începu să înțeleagă mai bine cum va fi viața alături de mătușa ei.

Sosiră cuferele, precum și camerista ei, Solly. Solly se dovedi a fi o femeie înaltă și frumoasă, de origine africană. Avea două degete lipsă la mâna stângă și vorbea cu un accent melodic, care făcea ca vorbele ei să curgă lin, precum mierea. Zâmbea și râdea cu Evangeline, într-un mod foarte familiar, care i-ar fi provocat o criză de apoplexie lui Janet.

Dar Joan era fascinată de garderoba mătușii ei. Și nici rochia pe care o purtase Evangeline când sosise nu făcea excepție. Toate hainele ei erau luminoase, îndrăznețe și neconvenționale. Și o invită pe Joan să le studieze pe toate, promițându-i că îl vor vizita în aceeași zi pe croitorul ei, Federico.

– Să-mi spui dacă vezi ceva care îți place în mod deosebit, îi spuse Evangeline, în timp ce Solly despacheta și scotea la iveală un veritabil curcubeu de rochii elegante. Federico va hotărî ce vrea să facă pentru tine... așa e el! Destul de enervant, știu... dar dacă refuză să ne asculte, atunci Solly poate modifica orice rochie de-a mea, ca să-ți vină. Avem aceeași înălțime.

Asta era adevărat, deși Joan era un pic mai mare decât mătușa ei. Atinse broderia luxuriantă de pe corsetul unei rochii de culoare roșie aprins. Majoritatea rochiilor lui Evangeline aveau stiluri și culori mult prea îndrăznețe pentru o femeie nemăritată, cum era ea. Totuși, asta nu o împiedica să-și dorească să le poată purta. Însă ar fi fost vai și amar dacă afla mama ei că se plimba prin Londra, îmbrăcată în portocaliu sau în roșu.

– Cum l-ai descoperit pe domnul Salvatore, mătușă Evangeline? Eu n-am mai auzit până acum de un bărbat croitor.

– Este croitorul lui Sir Richard. Ne-am întâlnit în treacăt și, câteva zile mai târziu, mi-a trimis schița unei rochii. Nu i-a plăcut prea mult ce purtam când ne-am întâlnit, așa că mi-a sugerat un model mai bun, zise Evangeline și începu să râdă. Mi s-a părut foarte amuzant, așa că am comandat rochia. Și, Doamne, ce să vezi? Am descoperit că îmi venea mult mai bine decât toate celelalte rochii ale mele! Sir Richard a fost de acord și de atunci l-am luat pe Federico sub patronajul meu.

– Dar nu e... indecent să discuți cu un bărbat despre astfel de lucruri?

Mătușa ei se încruntă un pic.

– Indecent?! Păi, doar nu îți cere să te dezbraci în lenjerie în fața lui. Are o asistentă perfect respectabilă și pricepută. Și, oricum, ce înseamnă, de fapt, decență? Acum zece ani, fetele de vârsta ta purtau rochii albe simple, care abia dacă ar fi considerate demne de a fi furouri în ziua azi. Și modestia unei doamne era încălcată de mult ori din cauza unei brize mai puternice. Și trebuie să știi că și domnii vorbesc despre îmbrăcămintea de femei. Și îndrăznesc să spun că se gândesc la asta aproape la fel de mult ca femeile.

Îi răsună atunci în minte vocea lordului Burke: „Ar trebui să porți auriu". „Arăți ca o umbrelă pe jumătate desfăcută." Joan se îmbujoră imediat.

– Da, cred că ai dreptate, murmură ea. Dar asta nu înseamnă că se și pricep la astfel de lucruri.

– Federico se pricepe, zise Evangeline și se ridică. Stai să îi scriu chiar acum. Și, te rog, nu te sfii să-i ceri lui Solly să-ți arate orice îți place.

Solly se dovedi binevoitoare. Despachetă imediat și expuse rochii de dimineață, de seară, paltoane îmblănite și șaluri. Garderoba lui Evangeline era extrem de variată, spre deosebire de cea a lui Joan.

– Toate sunt absolut minunate! zise ea, melancolică, mângâind o rochie de plimbare, din mătase de culoare bej, cu dungi albastre subțiri. Materialul acela s-ar fi potrivit absolut minunat pentru o vestă bărbătească, însă era îndrăzneț și neașteptat pentru o rochie.

– Lui Lady Courtenay îi place să fie mereu la patru ace, zise Solly cu drag.

Joan oftă și îi înmână rochia. Și-ar fi dorit și ea să fie mereu la patru ace. De fapt, nu. Își dorea să fie *frumoasă,* dar se temea că acesta era un lucru aproape imposibil. Își văzu reflexia în oglindă și încercă să-și dea seama dacă avea cât de cât potențial. Din păcate, era tot înaltă, tot plinuță și părul ei era tot drept și castaniu, iar asta însemna că nu putea face altceva cu el decât să-l strângă în codițe împletite sau să-l chinuie cu fierul încins pentru a-l transforma în bucle strânse. Dar pe de altă parte... Evangeline era aproape la fel de înaltă ca ea și la fel de plinuță. Iar până atunci nu o văzuse niciodată cu bucle. Și chiar dacă era evident că hainele ei nu urmăreau ultima modă ilustrată în revista *Ackermann*, era de-a dreptul superbă și nu arăta nicidecum ca o umbrelă. Așa că poate mai exista o speranță și pentru ea.

Solly tocmai scotea cutiile cu pălării.

– Vreți să vedeți, domnișoară? Cred că o să vă placă asta.

Deschise apoi una dintre cutii.

Joan luă pălăria. Avea o croială destul de simplă pentru o bonetă și nu arăta atât de neconvențional pe cât ar fi crezut. Poate că nu i-ar fi stat chiar atât de rău. Cu siguranță bonetele care erau la modă în clipa aceea o făceau să arate uriașă.

– Încercați-o, murmură Solly. Nu se va supăra.

Joan ezită un moment, apoi zâmbi larg.

– Doar pentru o clipă, aprobă ea, apoi se grăbi să se așeze la măsuța de toaletă.

Își puse boneta și apoi întoarse capul dintr-o parte în alta. Partea de sus era mai discretă – și nu avea înălțimea care se purta în acel moment –, iar borul era mai lat și nu la fel de ascuțit. Era împodobită cu o singură pană, care era înfășurată în jurul coroanei și nu adăuga în nici un fel înălțime. Și cel mai bun lucru dintre toate era că nu-i făcea fața să pară rotundă. Zâmbi mulțumită. Da, cu siguranță, mai era speranță și pentru ea.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi intră Smythe.

– Aveți un oaspete, domnișoară Bennet, zise el.

Joan se admira purtând boneta lui Evangeline, așa că abia dacă se uită spre majordom.

– Da? Cine e?

– Vicontele Burke.

Aproape că își înfipse acul de pălărie prin scalp.

– Cine?

– Lordul Burke. Pentru a-i dovedi identitatea vizitatorului, îi întinse apoi tava de argint, pe care se afla o carte de vizită simplă.

Joan se uită alarmată la cartea de vizită. Oare ce voia?

– Să îi spun că nu sunteți acasă? întrebă Smythe, după o clipă lungă.

– Ăă... Puse boneta înapoi în cutie. Nu, am să-l primesc.

Își spuse că doar curiozitatea o împingea să coboare, să se întâlnească cu el. La urma urmei, trecuseră cinci zile de la *Sărut*. Deși nu voia să recunoască, Joan se întrebase – cu o mică speranță agitată – dacă o va căuta. Dacă nu cumva acel sărut însemnase și pentru el ceva mai mult decât o modalitate de a o face să tacă. Dacă nu cumva, din vreo întâmplare ciudată, fusese și el la fel de tulburat de acel sărut cum fusese ea.

Dar absența lui totală îi dăduse clar de înțeles că nu era cazul. Al naibii libertin!

Și cu toate acestea, în ziua aceea se afla acolo, în salonul ei. Înainte să intre, se uită fugitiv într-o oglindă de pe coridor. Nu avea nimic pe față. Avea dinții curați. Și, din fericire, părul ei era drept. Ridică bărbia mai sus, sperând că un aspect rece și calm va ascunde faptul că îi bătea foarte tare inima. Intră în salon.

– Bună ziua, Lord Burke. Făcu o reverență foarte scurtă.

El stătea în partea cealaltă a salonului și se uita pe geam. Se întoarse de îndată ce o auzi salutându-l. Preț de o clipă părul încremenit, în timp ce se uita la ea cu o expresie mai degrabă mirată, apoi făcu o plecăciune.

– Domnișoară Bennet... Făcu o pauză lungă. Am venit să îți prezint urările mele sincere de însănătoșire grabnică pentru Lady Bennet.

– Mulțumesc.

De aceea venise? Joan aștepta, însă el rămase pe loc, privind-o. Era mult prea chipeș pentru liniștea ei sufletească.

– Mi-ai adus vreun mesaj de la Douglas? întrebă ea, în cele din urmă.

Tristan strânse din buze.

– Într-un fel. Să înțeleg atunci că nu ți-a trimis nici o scrisoare.

– Nu, de ce mi-ar fi trimis? Din câte am înțeles, trebuia să plece în Norfolk. De fapt, am crezut că a plecat deja. Nu-mi dau seama ce ar fi avut să-mi spună înainte să plece.

Lordul Burke închise ochii o clipă, de parcă și-ar fi strunit temperamentul.

– A pățit ceva Douglas? întrebă ea.

Vizita lui o nedumerea peste măsură.

– Am venit să mă ofer să fiu escorta dumitale, zise el scurt. Dacă vrei să ieși în oraș.

Joan rămase cu gura căscată de uimire.

– Escortă!

– Am venit la porunca fratelui dumitale, adăugă el. Bennet se temea că în absențelor părinților dumitale, vei sta singură acasă.

Douglas? *Douglas* îl trimisese să o escorteze în societate? Era acolo doar ca să-i facă o favoare fratelui ei?

Joan inspiră furioasă. Cum îndrăznea fratele ei să-și trimită prietenul desfrânat să o escorteze prin oraș? Și cum de îndrăznise lordul Bădăran să fie de acord cu asta, după ce ea își exprimase clar antipatia față de el și de manierele lui? O să le arate ea lor! Amândurora! Va... va... Un gând diabolic îi trecu atunci prin minte și, în loc să-și verse nervii pe lordul Burke, îi zâmbi. Extrem de dulce. Avea să le dea o lecție amândurora și se va distra de minune făcând-o.

– Serios? Foarte atent și grijuliu din partea lui! Și foarte frumos și din partea dumitale să aloci atât de mult din timpul dumitale pentru amuzamentul meu.

Era evident că Tristan se așteptase la cu totul alt răspuns. Ochii lui verzi și vii păreau să se uite direct prin ea.

– Da, e foarte frumos din partea mea, nu-i așa?

– Și în plus, exprimat cu mult entuziasm și preocupare! Își așează o mână pe piept, continuând să zâmbească frumos. Se pare că reputația dumitale de a fi fermecător e pe deplin meritată.

– Păi, așa sper, pufni Tristan enervat. Ar fi bine să ții minte asta.

Joan începu atunci să chicotească delicat, ca una dintre fetele acelea simandicoase care păreau să pună mâna mereu pe un soț încă din primul lor sezon.

– Cum aș putea să uit? După ultima noastră întâlnire, vreau să spun.

– Oh? Tristan își încrucișă brațele la piept, părând interesat de ce avea ea de zis. Și ce anume te-a impresionat așa de tare de la ultima noastră întâlnire?

– Păi, stai să mă gândesc... Bătu apoi cu degetul pe buze, prelungind momentul. Privirea lui era ca un soare strălucitor, care-i încălzea pielea. Joan știa că era greșit din partea ei să facă asta... dar nu se putea abține să nu-l tachineze. Își dorea să i-o plătească, după ce o sărutase, lăsând-o apoi complet nedumerită. Tânjea să se răzbune pe el pentru că plecase pur și simplu și o lăsase acolo, în loc să fie și el uimit, cu sufletul la gură și copleșit de dorința nebunească de a o săruta din nou, oricât de greșit ar fi fost acest lucru. Dar merita să fie chinuit și el, dacă era în stare să sărute astfel o femeie și apoi să plece fără nici o grijă. În numele tuturor femeilor, se simțea chiar obligată să-l tortureze și ea. Să fi fost poate felul în care m-ai invitat la dans? Nu, ai fost destul de grosolan atunci. Sau felul în care ți-ai cerut scuze că m-ai insultat? Scoase apoi un sunet gutural și oarecum disprețuitor. Nu, nici asta n-ai făcut prea bine. Joan continuă, pocnind din limbă în semn de reproș. Poate că a fost felul în care te-ai oferit să-mi dai înapoi acel lucru care îmi aparținea.

– Eu am plătit pentru el.

– Și dacă ai fi avut vreun pic de minte, ai fi trimis un servitor să mi-l aducă, răspunse ea.

Tristan o învălui cu privirea lui strălucitoare.

– Mi s-a părut mult mai satisfăcător să îți returnez pachetul personal.

Pentru o clipă ciudată și intensă, Joan simți din nou atingerea degetelor lui pe spatele ei și felul în care îi desfăcea rochia. Se îmbujoră puțin.

– Asta a fost o dovadă de planificare proastă. De fapt, la fel ca orice altceva necesită să te ascunzi după niște ghivece cu palmieri.

Își aminti mult prea târziu și un alt lucru pentru care fusese nevoie să se ascundă după palmieri. Se îmbujoră și mai mult, în timp ce pe chipul lui își făcu loc un zâmbet diabolic, care demonstra că și el își amintea de sărut.

– Nu chiar *orice*, șopti el.

Joan se străduia din răsputeri să îndepărteze acel gând din mintea ei. Însă amintirea atingerii gurii lui pur și simplu refuza să dispară. Încercă să nu se gândească la felul în care se agățase și ea de el. Sau cum se simțise în brațele lui. Se străduia să nu-și mai aducă aminte cât de tare îi bătuse inima, cum simțise că i se taie respirația sau cum pielea ei păruse să se strângă sub atingerea lui... pe scurt, se străduia să uite că reacționase exact la fel cum spunea Lady Constance că se simțea cu amanții ei.

– Asta înseamnă că ai de gând să mă săruți din nou? întrebă ea, încercând să liniștească tumultul interior, stârnit de amintirea sărutului.

– Nu, răspunse el, înainte ca ea să fi terminat măcar întrebarea. În cele din urmă își mută privirea de la ea, eliberând-o de strânsoarea aproape palpabilă a ochilor lui asupra ei.

– Foarte bine, zise ea, cât putu de calmă. Pentru că nu prea mi-a plăcut.

Preț de o clipă, Tristan nu se mișcă deloc. Doar îi tresări un mușchi de pe maxilar. Se întoarse și se îndreptă spre ea – pas sigur după pas sigur. Joan rămase fermă pe poziții. Era sigură că îl lovise într-un punct sensibil. Dar o merita! Dacă o sărutase numai ca să o facă să tacă și nu avea bunul-simț măcar să pretindă că-i făcuse plăcere cât de puțin, atunci nici ea nu avea nici o problemă în a-i desconsidera priceperea la sărutări.

Dar cu cât se apropia de ea, cu atât mai mult își dorea să nu fi spus asta. Nu îndrăznea să se retragă și pentru asta avu nevoie să-și adune toată voința. Când ajunse la mai puțin de o jumătate de metru distanță de ea, Tristan se opri. Era atât de aproape, încât simțea mirosul slab al parfumului cu care se dăduse.

– Asta sună ca o veritabilă provocare, zise el, cu vocea joasă și catifelată. Provocările, domnișoară Bennet, sunt ca laptele matern pentru mine. Ai grijă cum le emiți.

– Ai rămas tot un băiețel care are ceva de demonstrat? întrebă ea, aruncându-i o privire superioară. Mai întâi ai ieșit pe geam ca să iei trandafiri, iar acum săruți fete bătrâne? Presupun că ai face-o din nou, fără să stai pe gânduri, dacă cineva ar pune pariu cu tine pe asta.

În clipa aceea, zâmbetul lui deveni și mai periculos.

– O să accept acest pariu. Pariez pe un șiling că pot să te sărut și să te fac să-ți placă.

– Credeam că nu ai de gând să mă mai săruți. Făcu ochii mari, mimând o inocență batjocoritoare. Acum vrei să mă săruți *și* să-mi iei o monedă?

Ridică puțin din umăr, de parcă ar fi râs de ea. Se aplecă spre ea, până când Joan putu să vadă scânteile aurii din ochii lui.

– Am spus că nu *aveam de gând* să te mai sărut, șopti el. Nu am spus niciodată că *nu o să te sărut* din nou.

I se uscă gâtul.

– E același lucru, încercă ea să spună.

De data aceea, Tristan chiar izbucni în râs.

– Se pare că o să aflăm, nu-i așa? Se dădu un pas mai în spate și făcu o plecăciune grăbită, fără să-și ia însă ochii de la ea. Să ai o zi minunată, domnișoară Bennet.

Apoi ieși pe ușă – din nou – înainte ca ea să apuce să se miște sau să respire.

Când ieși din salon, Tristan simți fiori pe șira spinării. Doamne, Dumnezeule! Chiar era o femeie periculoasă. Îl cuprinsese un sentiment nejustificat de euforie, pentru că o lăsase încă o dată cu sufletul la gură. Își dorise ca el să o sărute – chiar atunci și acolo. Știa asta foarte bine. Din păcate, simțise și el la fel, iar asta însemna că picase un test crucial. Indiferent de câte ori își spunea că ar fi trebuit să se comporte fratern cu ea, trupul lui pur și simplu refuza să o vadă „ca pe o soră".

Nu prea înțelegea de ce. Nu era o frumusețe ieșită din comun. Dar în ciuda faptul că purta o rochie care îi provoca dureri de ochi, îi plăcuse mult mai mult cum arăta în ziua aceea, cu părul drept și moale. Recunoscu apoi, fără tragere de inimă, că avea și o gură frumoasă. De fapt, foarte frumoasă. Moale, roz și periculos de ispititoare. În plus, și ochii îi străluceau într-un mod atrăgător. Și probabil sclipirea aceea i s-ar fi părut și mai interesantă dacă nu ar fi știut că apărea pentru că abia aștepta să-l enerveze. Cu toate acestea, o lăsase de două ori uimită și fără cuvinte – iar aceea era o victorie pe care nu o putea ignora nici un bărbat.

Când ajunse pe hol, o altă femeie își făcu apariția, iar un valet țâșni să-i aducă pălăria și mănușile. Pentru o clipă, crezu că era

însăși Furia, care îl urmărise ca să-i mai aplice o ultimă lovitură cu limba ei ascuțită. Dar își dădu aproape imediat seama că femeia era mult mai în vârstă. Avea același gen de siluetă ca și Furia lui, însă purta o rochie care chiar o avantaja. Părul ei negru, presărat cu argintiu era strâns într-o coafură simplă și care nu includea nici o buclă. Iar ochii ei – de fapt întregul ei chip – se lumină de interes în clipa în care îl văzu.

Probabil femeia aceea era mătușa care fusese trimisă să-i țină companie Furiei – cea despre care Bennet afirmase că avea la fel de multă nevoie de supraveghere precum sora lui. Tristan se opri și făcu o plecăciune.

– Bănuiesc că am onoarea de a vorbi cu Lady Courtenay.

– Așa e, răspunse ea, fără a se obosi să-și ascundă amuzamentul. Și dumneata...?

– Vicontele Burke, doamnă. La dispoziția dumneavoastră.

Zâmbetul ei se lărgi și mai mult.

– E o plăcere să te cunosc, domnule. Probabil ai venit să o vizitezi pe nepoata mea.

Dintr-un motiv sau altul, Tristan simți că îl arde ceafa. Dar încercă să alunge senzația, întrucât nu făcuse nimic rău. Nici măcar nu o atinsese pe domnișoara Bennet, darămite să o seducă. Venise acolo doar pentru că Bennet îl păcălise să-i promită că va avea grijă de sora lui.

– Da. La rugămintea fratelui ei. Mi-a poruncit să mă îngrijesc de sănătatea și mulțumirea ei cât timp el este plecat din oraș.

– De mulțumirea ei! Femeia ridică un pic din sprâncene. Foarte frumos din partea dumitale. Și ai găsit-o mulțumită?

Tristan își drese glasul, întrebându-se ce ar fi răspuns Furia la întrebarea aceea. Păruse totuși destul de bine când sosise el.

– Destul de bine, da, doamnă.

– Excelent.

Lady Courtenay râdea de el și își putea da și el seama de asta. Se străduia din răsputeri să nu se încrunte.

– Și sper că va rămâne așa, adăugă apoi femeia. Am luat-o sub aripa mea protectoare în absența părinților ei. Dar probabil știai asta deja de la fratele ei. Am de gând să mă asigur că iese mult în oraș, ca să-și țină mintea ocupată cu alte lucruri

și să nu se îngrijoreze prea mult. Făcu apoi o scurtă pauză. Poate vei veni să luăm ceaiul împreună.

La naiba!

– Poate, zise el, deja încercând să găsească o scuză plauzibilă.

Tristan ura ceaiul.

– Minunat, zise ea și zâmbi din nou. Aștept cu nerăbdare să-i cunosc și eu pe prietenii nepoatei și nepotului meu. Vei fi bine-venit peste două zile.

Tristan încremeni și mintea i se goli.

– Păi... Tuși apoi. Poftim?

– Poimâine, repetă ea. Dacă intenționezi să o însoțești în oraș pe nepoata mea, va trebui mai întâi să vii la ceai. Până atunci, îți urez o zi bună, Lord Burke.

– Dar... vocea lui se stinse în clipa în care femeia înclină din cap, încă zâmbind. Însă era un zâmbet viclean și mulțumit. Tristan își drese glasul încă o dată, recunoscând o înfrângere. Da. O zi bună, Lady Courtenay!

– La revedere, Lord Burke!

Tristan bătu grăbit în retragere. Abia aștepta să plece din casa aceea. Să-l ajute Dumnezeu! În clipa aceea erau două Furii pe care trebuia să le înfrunte.

Capitolul 12

Joan habar nu avea ce să creadă după ce Tristan o părăsi amenințând că o va săruta din nou. Deși poate „amenințare" nu era chiar cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie ce se întâmplase. Omul acela blestemat părea să știe cât de mult o tulburase primul lor sărut. Ce era în neregulă cu el de își dorea să o sărute numai ca să o neliniștească? Își spuse că trebuia să fie din cauza că era un crai, care probabil credea că putea săruta orice femeie din lume, urmând ca aceasta să leșine în brațele sale. Nu însemna nimic pentru el. Joan se gândi că n-ar fi trebuit să însemne nimic nici pentru ea. Se consolă apoi cu gândul că acel sărut putea fi totuși considerat o lecție valoroasă de la un maestru de renume. Și fără

îndoială se va bucura că avea acele mici cunoștințe în clipa în care va fi sărutată de un domn respectabil, cu intenții onorabile. Da, acela era modul corect de a privi lucrurile. Nu avea nimic de-a face cu ea... sau cu el. Ci avea legătură cu plănuirea unor viitoare întâlniri – mult mai romantice – cu un domn adevărat.

Și mai era Douglas. El îl asmuțise pe omul acela asupra ei. Cu siguranță cunoștea reputația prietenului său. Mai mult, poate Douglas chiar fusese prezent la „instruirea" lui păcătoasă. Nu înțelegea ce fusese în mintea fratelui ei. Doar știa că mama lor nu era de acord cu lordul Burke!

Dar, desigur, mama lor nu era acolo. Și nu părea că Evangeline se va împotrivi ca Joan să petreacă timpul cu el – sau cu oricare alt domn, de altfel. Nu că alți domni și-ar fi anunțat intenția de a o escorta în oraș. Se întrebă de ce fusese lordul Burke de acord cu asta. Spuse apoi în gând o rugăciune scurtă, nădăjduind ca atenția lui – orice ar fi putut însemna asta – să nu îi provoace necazuri.

Lăsă gândurile deoparte și se îndreptă din nou spre camera unde explorase fericită colecția de bonete a lui Evangeline, înainte ca el să-și facă apariția. Doar că se întâlni cu mătușa ei, care tocmai urca scările.

– Ai vrea să mergem chiar acum la Federico? Dintr-un motiv sau altul, Evangeline părea destul de mulțumită. N-am mai avut răbdare. I-am trimis un bilet în care i-am spus că e posibil să-l vizităm chiar în după-amiaza aceasta. Dacă ne comandăm niște rochii azi, ar trebui să fie gata într-o săptămână. Și am sentimentul că vom dori să ieșim în oraș mai mult.

– O, da, desigur!

Joan îl îndepărtă rapid pe lordul Burke din gândurile ei.

Era extrem de curioasă să îl cunoască pe creatorul garderobei lui Evangeline. În ziua aceea, mătușa ei purta o rochie al cărei corset semăna mai degrabă cu o cămașă bărbătească decât cu un corsaj feminin. Avea guler și mâneci largi. Nu semăna deloc cu rochia pe care o purta Joan, însă părea extrem de confortabilă și, mai important decât atât, nu o făcea să semene cu o umbrelă.

– Stai să îmi iau boneta, adăugă ea în grabă.

– Draga mea, nu trebuie să te sperie comportamentul lui Federico, zise Evangeline, după ce urcară în trăsură. În general

nu prea e de acord cu sugestiile mele, dar să știi că are o judecată impecabilă.

– Desigur.

Evangeline fusese suficient de norocoasă încât să găsească pe cineva care să știe să creeze haine care să-i măgulească silueta. Joan... ei bine, Joan știa că mama sa avea intenții bune. Însă știa la fel de bine și că toate modelele alese cu atenție de mama sa nu arătau niciodată la fel de elegant pe ea cum arătau în ilustrații. Se săturase să încerce să-și ascundă silueta cu corsete strâmte. Și renunțase la orice speranță de a arăta bine, purtând ultimele creații de modă. Și se săturase și să stea nemișcată o oră, în timp ce Janet îi ondula părul ca să-i facă niște coafuri care, în cele din urmă, nu reușeau decât s-o facă să pară și mai înaltă, și mai voinică. Iar dacă domnul Salvatore reușea să creeze o rochie – orice fel de rochie – care s-o facă să arate atrăgătoare, atunci Joan ar fi purtat-o chiar și cu riscul de a stârni un scandal minor. Asta cu siguranță l-ar fi pus la punct pe lordul Bădăran, care spusese că arăta ca o umbrelă, nu-i așa?

– Vicontele Burke te caută des?

– Ăă... Joan oferi un răspuns vinovat la aceea întrebare neașteptată. L-ai văzut?

– Da. Evangeline așteptă, dar privirea ei nu făcu altceva decât să aducă o îmbujorare în obrajii lui Joan.

– Oh! Își drese imediat glasul. Da. Ei bine... vezi tu, e prieten cu Douglas și... și... și a venit ca să-mi transmite gânduri bune pentru însănătoșirea mamei. Nu știa de ce, dar pur și simplu nu îi venea în minte nici o altă poveste mai simplă și nevinovată. Îi tot răsuna în minte vocea lui, care îi spunea că ar fi putut-o săruta din nou și s-o facă să-i placă... de parcă nu făcuse asta și înainte.

– Foarte frumos din partea lui. Să înțeleg deci că se înțelege bine cu mama ta?

Joan se juca agitată cu mănușa, gândindu-se frenetic ce să-i răspundă. Dacă i-ar fi spus adevărul, probabil Evangeline l-ar fi trimis imediat la plimbare, fără drept de apel. Fără îndoială, tatăl ei o pusese și pe Evangeline să jure că se va comporta exemplar. Iar promisiunea pe care i-o făcuse Joan tatălui ei, mai mult ca sigur presupunea ca ea să-i mărturisească femeii că mama ei nu-l plăcea și chiar îl respingea pe lordul Burke.

Dar Joan nu voia să-i spună asta – din motive la care nu voia să se gândească.

– Nu cred că lordul Burke și mama se cunosc foarte bine, zise ea, sperând în sinea ei că n-o va trăsni fulgerul pentru afirmația aceea doar pe jumătate adevărată. Însă e prieten cu Douglas de secole și, fără îndoiala, a venit, doar din politețe.

– Mie mi-a spus că Douglas l-a rugat să aibă grijă de tine. Ca un fel de frate surogat.

Joan se încruntă. Era clar că nu mai avea nici un rost să încerce să pună vizita lui într-o lumină obișnuită și neinteresantă.

– Da. Mi-a zis ceva de genul acesta și mie.

Se așternu o clipă de tăcere.

– Seamănă extraordinar de mult cu tatăl său, remarcă Evangeline. Of, ce tragedie! Colin Burke era un unicat.

Joan o țintui imediat cu privirea pe mătușa ei, însă aceasta înclinase capul ca să se uite pe fereastră.

– Da?

– O, da, așa e! Evangeline zâmbi când își aminti de el și chipul i se lumină de o expresie oarecum admirativă. Era genul de tânăr cu care tatăl tău nu avea voie să se asocieze. *Papa* se temea că o astfel de prietenie putea reaprinde fiecare impuls păcătos al lui. Ei bine, fără îndoială avea dreptate! Știi că tatăl tău era un strengar la fel de mare ca Douglas, nu? Dar Colin Burke... O, Doamne, asta e altă poveste! Avea un farmec demn de însuși diavolul, era cel mai chipeș bărbat din Anglia și nu se temea de nimic. Toate domnișoarele erau absolut fascinate de el... pentru că era periculos, foarte atrăgător și extrem de charismatic! Însă nu era moștenitor, așa că s-a însurat cu fiica unui ofițer naval, care își construise o avere pe mare. Zâmbetul lui Evangeline dispăru. Of, ce tragedie! șopti ea încă o dată.

Joan își mușcă buza de neliniște. Nu știa efectiv ce se întâmplase cu părinții lordului Burke, însă totul suna destul de trist. Poate că nu era doar vina lui că crescuse fără bune maniere.

– Tragedie?

– Da. Expresia de pe chipul mătușii ei deveni foarte tristă. Și el, și soția lui au murit amândoi înainte de a împlini 25 de ani. El s-a înecat, din câte știu. Și ea... ei bine, nu mai știu exact

ce s-a întâmplat cu ea. Poate că a murit de inimă rea. Eu, una, aș fi murit dacă aș fi fost soția lui.

Joan făcu niște calcule în gând.

– Lordul Burke trebuie să fi fost foarte mic când au murit.

– E de aceeași vârstă cu Douglas, nu? Da, cu siguranță era foarte mic. Țin minte că am auzit despre moartea lui Colin Burke în vara în care m-am căsătorit. Iar asta a fost cu un an înainte să te naști tu. A! Iată, am ajuns! Trăsura tocmai opri.

Evangeline nu mai spuse nimic altceva despre lordul Burke, așa că nici Joan nu mai întrebă nimic, în timp ce o urma pe mătușa ei. Poate nici nu-și mai amintea de părinții lui. Joan nu-și putea închipui cum ar fi fost să ducă o viață fără părinții ei – chiar dacă o mai deranja din când în când strictețea mamei sale. Iar dacă aceștia ar fi murit când era foarte mică, probabil ar fi ajuns să fie crescută de Lady Doncaster și de soțul ei. Joan se încruntă la acest gând. Nici măcar faptul de a o avea ca soră pe verișoara sa Mariah nu ar fi compensat. Cumva, i se părea foarte puțin probabil ca părinții ei să-i fi lăsat pe ea și pe Douglas în grija lui Evangeline. Joan se întrebă atunci cine îl crescuse pe lordul Burke și cum se făcea că în toate poveștile pe care le auzise despre el de la fratele ei, acesta părea să-și petreacă mereu vacanțele acasă la vreun coleg de școală.

Desigur, acesta nu era un motiv să îi placă de el. Dar poate era un motiv să nu îl mai judece atât de aspru.

Capitolul 13

Tristan era atât de preocupat de întâlnirea provocatoare pe care o avusese cu domnișoara Bennet, încât intră în casa lui Bennet fără a suspecta că mai urmau și alte necazuri.

Murdoch îl întâmpină în hol – ceea ce era destul de neobișnuit. Ba mai rău de atât, omul părea chiar îngrijorat.

– Vă așteaptă o doamnă, milord, șopti el.

Pentru o clipă scurtă și pătimașă, Tristan crezu că domnișoara Bennet se grăbise cumva să traverseze orașul, ca să continue

confruntarea lor. Era evident că ea ar mai fi avut multe de spus despre faptul că se oferise să fie escorta ei și că o amenințase că o va săruta din nou. În plus, plecase și o lăsase fără să apuce să-i răspundă. Iar în acel moment scurt și intens, se înfioră de nerăbdare.

Deveni numaidecât rațional – bineînțeles că nu ar fi avut cum să ajungă acolo înaintea lui. Plecase de la conacul familiei Bennet, încălecase și apoi se îndreptase direct spre casă. În plus, ea n-ar fi venit acolo sub nici o formă. Singura dată când își făcuse apariția, își vizitase fratele – care locuia de drept în casa aceea – și nici măcar nu știuse că se mutase acolo și Tristan.

Îl privi precaut pe Murdoch.

– Cine este?

Existau foarte puține femei care *ar fi venit* să-l vizite acolo. Și, din păcate, toate erau doamne pe care nu-și dorea să le vadă.

Veni apoi și răspunsul:

– Lady Burke.

După părerea lui Tristan, aceasta era cea mai rea variantă posibilă. Se întrebă dacă ar fi putut pleca pur și simplu. Dar înainte de a-și putea pune planul în aplicare, mătușa lui strică totul și-și făcu apariția în pragul salonașului.

– Lord Burke, zise ea pe un ton rece, dar civilizat. Te așteptam.

Tristan își scoase pălăria și i-o aruncă lui Murdoch.

– Sigur nu merit atâta deranj din partea dumitale, doamnă. Mi-aș dori să nu te fi deranjat să vii până aici.

– N-aș fi venit dacă n-ar fi fost ceva foarte important. Îi aruncă apoi o privire tăioasă lui Murdoch, care încă mai aștepta în hol. Altfel nici prin gând nu mi-ar fi trecut să te vizitez.

Tristan își scoase încet mănușile – câte un deget pe rând – chinuindu-se să născocească o scuză pentru a scurta întrevederea. Mătușa lui nu-l plăcuse niciodată, încă de când era copil. După moartea părinților săi, fusese pur și simplu lăsat câțiva ani în casa bunicului său, cu o doică. Iar acest lucru îi convenise de minune, de vreme ce doica aceea era bătrână și cam surdă, așa că putuse să facă ce voia – ba chiar să se și strecoare afară, ori de câte ori avea chef. Dar când împlinise vârsta la care trebuia să meargă la școală, unchiul său, lordul Burke, hotărâse că venise momentul să se preocupe mai mult de nepotul său, așa că aranjase

ca el să meargă la școală în Eton și să-și petreacă vacanțele la moșia Wildwood din Hampshire.

Wildwood era un loc minunat, pe care însă Tristan ajunsese repede să-l urască. Știa că fusese un copil neastâmpărat și dificil. Și mai știa și că mătușa lui era o femeie extrem de sensibilă și delicată, care considera țipetele și fugitul de acasă lucruri absolut îngrozitoare. Femeia era minionă și cuviincioasă și-și crescuse cele două fiice gemene după chipul și asemănarea sa. Acestea din urmă fuseseră mereu ca două păpuși de porțelan. Tristan obișnuia să meargă să se scalde în lac, de unde se întorcea mereu ud și murdar – și, de fiecare dată când ajungea acasă, verișoarele lui îl priveau de parcă ar fi fost cea mai dezgustătoare creatură din lume. Nu-i luase mult să-și dea seama că nu prea îi plăcea să trăiască sub acoperișul unchiului său, dacă asta însemna să trebuia să locuiască și cu mătușa lui. Așa că făcuse tot posibilul să o evite pe femeie, dându-se bine pe lângă orice coleg de școală care era dispus să-l invite să-și petreacă vacanțele acasă la el. La rândul ei, mătușa lui îl ignorase aproape cu desăvârșire – lucru care se dovedise pe placul amândurora. Dar, în clipa aceea, nu numai că venise să-l viziteze, ba chiar îl și așteptase. Iar asta îi dădea foarte clar de înțeles că era vorba despre ceva foarte important.

– Atunci haideți să discutăm. Îi aruncă mănușile lui Murdoch și adăugă aproape mârâind: Adu-i doamnei o ceașcă de ceai.

Servitorul încuviință din cap și se îndreptă grăbit spre partea din spate a casei. Tristan scrâșni din dinți și o urmă pe mătușa lui în salon.

Cineva – probabil Murdoch – așezase două dintre scaunele lui Bennet în fața șemineului. Din păcate însă, acestea nu semănau deloc unul cu altul. Mătușa Mary se așeză pe un scaun, însă Tristan se sprijini de cămin.

– Despre ce treabă importantă e vorbă? întrebă el, sperând cu disperare să fie un lucru banal.

– Am venit să te întreb când va fi gata casa din Hanovra Square.

Tristan se încruntă, suspicios.

– De ce?

Mary se înroși imediat în obraji, însă expresia de pe chipul ei nu se îmbună deloc.

– Cred că Alice și Catherine ar avea perspective mai bune de căsătorie dacă aș putea primi cum se cuvine oaspeți în casa familiei tatălui lor.

Pentru o clipă îndelungată, Tristan o privi uimit. De asta nu-i plăcea de mătușa lui. Îl căuta numai atunci când voia ceva – și de obicei asta însemna o grijă în plus pentru el. Cu doar două luni în urmă, descrisese casa aceea ca fiind intolerabilă, nepotrivită pentru niște doamne și sub demnitatea ei. Și înțelesese de ce, la două săptămâni după ce femeia plecase să locuiască într-o altă casă din oraș, când acoperișul se prăbușise, distrugând complet camerele servitorilor și mansarda, inundând dormitoarele și ruinând în mare măsură și tencuiala. Și acum voia să se întoarcă acolo?

– Din discuția pe care am avut-o acum câteva săptămâni, am înțeles că reședința familiei tatălui lor... care, din întâmplare, este și casa familiei mele... era prea demodată și înghesuită pentru un bal decent.

– Și așa și era.

– Iar acum e un dezastru și mai mare, cu muncitori perindându-se în toate părțile.

– Dar nu pentru mult timp, zise ea. Am trecut pe acolo ieri și mi s-a spus că e aproape gata.

„Aha!" gândi el. Atunci se făcu în sfârșit lumină în mintea lui. Mătușa lui trecuse pe acolo ca să vadă în ce hal distrusese casa – și, fără îndoială, se așteptase s-o găsească în ruină. În schimb, descoperise că o renova – și nu doar că o renova, ba chiar o și îmbunătățea cât se putea de mult. Iar asta o făcuse să privească totul cu alți ochi. Și pe bună dreptate, după părerea lui Tristan. Pe lângă faptul că fusese neglijată și lăsată în paragină, casa chiar *era* și demodată, și înghesuită. Dar după ce căzuse acoperișul și întregul conac ajunsese de nelocuit, Tristan profitase de ocazie pentru a mări ușile, a ridica plafoanele etajelor superioare și a reconstrui scara interioară. În plus, avea de gând să adauge casei sale toate îmbunătățirile moderne pe care le văzuse și admirase de-a lungul timpului în locuințele altora. De la un sistem de încălzire pe bază de aburi, la conducte pentru băi și toalete cu apă curentă la toate etajele. De unde fusese cândva demodată, în scurt timp casa lui avea să fie cea mai modernă din Londra. Și probabil că îmbunătățirile fuseseră la fel de evidente și pentru Mary. Și, fără îndoială,

voia și să reia aranjamentul de dinainte – adică să locuiască acolo și să nu plătească nici un fel de chirie.

Tristan își trecu mâna prin păr și se așeză pe scaun, în cele din urmă.

– Iartă-mă dacă nu înțeleg prea bine. După moartea unchiului, am fost de acord cu dumneata că ar fi un lucru crud și nedrept să le alung pe verișoarele mele din casa lor, așa că v-am lăsat să locuiți acolo timp de opt ani. Apoi, în primăvară, ai venit și mi-ai spus în mod categoric că nu mai considerai conacul o locuință potrivită și că plecați de acolo, ca să vă mutați într-o casă mult mai bună de pe Charles Street. Eu am renunțat la toate celelalte case ale mele, așteptând să mă mut înapoi în Hanovra Square. Și acum îmi spui că sunteți nemulțumite de casa de pe Charles Street și că vreți să vă mutați înapoi în Hanovra Square? Mai exact ce anume s-a schimbat între timp la ambele case?

Postura femeii păru să devină și mai rigidă, dacă era posibil așa ceva.

– Casa din Charles Street este mult prea întunecată. Și am fost indusă în eroare cu privire la starea hornurilor. În plus, nu prea îmi place cartierul.

– Ești o văduvă care dispune de o rentă, sublinie el. Găsește-ți altă casă.

– Este mult prea târziu în sezon pentru a găsi o proprietate decentă!

– Da, asta așa este. După ce-am plecat de unde am locuit înainte, nu am avut de ales și a trebuit să-mi deranjez prietenii și să locuiesc pe la ei cât timp era în reconstrucții casa din Hanovra Square. După cum vezi, acum că m-ai găsit aici. Făcu apoi semn spre salonul spartan al lui Bennet, care de-a lungul timpului găzduise mai mult partide de cărți și meciuri de box. Era posibil chiar să fi existat și urme de săbii pe tencuială.

– Dar casa din Hanovra Square este încă liberă. Și este în totalitate în puterea dumitale să o oferi altcuiva.

– Sau să o păstrez pentru mine.

Buzele lui Mary erau deja albe ca varul.

– Aș vrea să reintru în posesia casei, zise ea. De îndată ce va fi gata.

Tristan își puse atunci piciorul pe genunchi.

– Dar a început să mi se pară și mie atrăgătoare perspectiva de a locui acolo.

– Ne-a fost extrem de dor de casă la toate trei.

– Serios? Așa cu acoperișul din care curgea apă? Cu honurile pline de fum și cu spălătoria care se inunda la fiecare ploaie torențială?

– Constructorii m-au asigurat că s-au ocupat de aceste probleme.

– Da, pe cheltuiala mea considerabilă, afirmă el. Și la cererea mea. Mă întreb... ce anume te-a făcut să fii brusc atât de interesată de o casă pe care ai părăsit-o de bunăvoie, încât să te duci și să îmi interoghezi angajații, de parcă aveai tot dreptul să știi ce reparații s-au făcut de când ai plecat?

Mătușa lui se îmbujoră imediat când îl auzi.

– Îmi permiți sau nu să le readuc pe fiicele mele înapoi în casa lor? întrebă ea printre dinții încleștați.

– Nu, zise el politicos. Reconstruiesc casa după gustul meu. Și, ca să fiu exact, este casa mea. Și încă de opt ani. Ți-am permis să rămâi acolo, din respect pentru fiicele dumitale, dar eu nu o să mai am unde să locuiesc dacă îți dau dumitale casa.

Femeia își strânse exasperată buzele.

– Dumneata îți permiți să-ți cumperi orice casă din Londra. Eu nu!

Tristan rânji. Averea familiei Burke era într-adevăr considerabilă, iar unchiul său o administrase cu pricepere. Mătușa Mary primise o rentă generoasă ca moștenire, iar fiicele ei, Alice și Catherine, primiseră și ele câte o zestre frumușică. Nici un contabil din lume nu le-ar fi considerat sărace sau lipsite de mijloace materiale.

Ca un al doilea fiu respectuos, tatăl lui Tristan se căsătorise cu o moștenitoare – singura fiică a unui amiral decorat, care îi lăsase ei averea lui enormă. Și după moartea părinților săi, Tristan devenise mult mai bogat decât unchiul său nobil, iar acest lucru o deranjase mereu pe mătușa Mary. Nu numai că acel băiat murdar, enervant și neastâmpărat devenise succesorul averii și titlului familiei Burke, dar aceea era și cea mai mică parte a moștenirii lui. Și, spre marea ei indignare, în clipa aceea el avea totul, în timp ce ea era o obligată să trăiască de pe urma unei rente

de văduvă – care deși nu era mică, era totuși fixă și limitată. Fără îndoială, vizita din acea zi se datora faptului că, pentru prima dată în viața ei, femeia era nevoită să-și plătească singură chiria.

– Ce vrei, de fapt, doamnă? întrebă el scurt și la obiect, fiind gata să scape de ea. Vrei să plătesc chiria casei din Charles Street? Cumva o trăsură nouă îți va mai alina supărarea? Sau poate vreuna din fiicele dumitale are nevoie de o rochie de bal nouă? Intenționez să păstrez casa din Hanovra Square, așa că poți să încetezi să îmi mai ceri asta.

Femeia își drese glasul și rămase tăcută câteva clipe.

– Chiria este într-adevăr o povară mai mare decât am bănuit, zise ea printre buze. Așa că ar fi un gest extrem de generos din partea dumitale.

– Foarte bine. Tristan sări în picioare. Trimite-i lui Tompkins o copie a contractului de închiriere și am să-l însărcinez să plătească suma aferentă pentru restul sezonului.

– În plus, cărbunii sunt foarte scumpi, continuă ea.

El încuviință din cap.

– Am să-l plătesc eu pe negustorul de cărbune.

– Și mai sunt și câteva facturi restante. În clipa aceea femeia era roșie ca racul și se uita într-un punct fix de dincolo de umărul lui Tristan. De la croitoreasă. Și de la modistă. Și... și mai e și măcelarul.

El înclină uimit capul.

– Atât de multe? Poate ar trebui să vorbesc cu omul care se ocupă de afacerile dumitale. Nu gestionează fondurile în mod corespunzător? Renta dumitale ar trebui să fie mai mult decât suficientă ca să trăiești confortabil, mătușă.

– Ei bine, nu este, șuieră ea, aruncându-i o privire plină de ură.

– Dar ar trebui să fie, răspunse el, accentuând a doua parte a frazei. Eu nu am nici o obligație să te susțin financiar. Mă ofer să fac asta acum pentru că înțeleg că ai avut sarcina suplimentară de a le sponsoriza pe fiicele dumitale în timpul sezonului de anul acesta. Dar să nu te mai aștepți la asta și pe viitor.

Femeia se ridică plină de amărăciune.

– Este foarte generos din partea dumitale, Lord Burke.

– O zi bună, Lady Burke.

Tristan făcu o plecăciune și o conduse pe femeie până la ieșire, în ciuda faptului că ea nu-l mai privi deloc.

Murdoch apăru pe hol, chiar în clipa în care închidea ușa după mătușa lui. Tristan se uită urât la el.

– Cum îndrăznești s-o lași pe femeia aia să intre în casă? Dacă mai vine vreodată pe aici să mă caute, spune-i că nu sunt acasă, nu știi când mă voi întoarce și că în nici un caz nu mă poate aștepta!

Servitorul tresări.

– Îmi cer iertare, milord. Domnul Bennet nu mi-a lăsat instrucțiuni în această privință și nici dumneavoastră. În plus, a trecut ca fulgerul pe lângă mine, de parcă ar fi fost vreo prințesă regală sau ceva.

– E bine măcar că nu i-ai adus ceaiul. Altfel ar fi stat aici o oră, numai ca să mă bage la cheltuială cu frunzele de ceai. Oftă.

Toată energia aceea bună pe care o căpătase în urma întâlnirii cu domnișoara Bennet se risipise sub acea tensiune plină de resentimente, care punea mereu stăpânire pe el după o întrevedere cu mătușa sa. Chiar dacă femeia nu mai avea nici un fel de autoritate asupra lui și balanța puterii se schimbase radical în relația lor, Tristan tot mai putea simți povara grea a mustrărilor ei, usturimea dezgustului pe care îl afișa față de el și singurătatea disperată pe care le îndurase mereu, când era trimis acasă la unchiul său. Femeia aceea îl făcea să se simtă mizerabil și nedorit. Și nu-i plăcea deloc asta. Luă pălăria din cuier și-și trase mănușile.

– Ies în oraș, îi spuse lui Murdoch. Din clipa aceasta și până la întoarcerea domnului Bennet, nu trebuie să lași să intre în casă nici o femeie care vine mă caute, dacă vrei să-ți păstrezi slujba. Aruncă-te în fața ușii dacă e nevoie. Spune-le că locuința a fost lovită de ciumă. Fă orice trebuie să faci, dar ține orice femeie departe de casă.

– Da, domnule. Expresia de pe chipul lui Murdoch se înseninâ de ușurare. Am să fac întocmai după cum porunciți, milord.

Tristan ieși din casa și se îndreptă pe jos spre casa din Hanovra Square. Avea nevoie de un pic de mișcare, ca să-și limpezească mintea. Voia să aibă o discuție cu muncitorii și să le spună să nu mai lase alți oameni să-i viziteze casa. De fapt, le va da și lor aceeași poruncă pe care i-o dăduse lui Murdoch: nici o femeie nu avea voie

în incintă, sub nici un motiv. Poate că era mai bine să se mute chiar în clipa aceea în casă – chiar dacă era nefinisată și întoarsă pe dos. Indiferent ce voia să creadă mătușa Mary, casa era departe de a fi terminată. Cu toate acestea, va fi locuibilă într-o lună sau chiar mai puțin. Nu avea de gând să primească oaspeți, așa că putea trăi și cu ipsos umed pe pereți și cu lachei care se învârteau în toate părțile. Ba, la naiba cu tot! Nu mai conta pentru el nici dacă se mai scurgea un pic de apă de ploaie prin acoperiș din când în când! Ar fi fost un preț mic de plătit ca să trăiască în liniște și intimitate... și pentru a scăpa complet de orice influență feminină.

Capitolul 14

Vârtejul recent de evenimente necesita o discuție lungă cu Abigail și Penelope. Joan le trimisese o scrisoare scurtă în care le spusese că părinții ei plecaseră din oraș și amânase astfel plimbarea prin parc, iar Abigail îi răspunsese exprimându-și îngrijorarea și transmițându-i urări de sănătate pentru Lady Bennet. Doar că asta se întâmplase cu multe zile în urmă. Și între sosirea lui Evangeline, promisiunea periculoasă a lordului Burke și vizita la domnul Salvatore, Joan simțea că era pe cale să explodeze dacă nu vorbea. Și judecând după răspunsul prompt pe care-l primise cererea ei de a le vedea, părea clar că și cele două surori erau nerăbdătoare să asculte tot ce avea ea de povestit. Abigail propuse o plimbare prin parc, și Joan fu de acord, imediat ce obținu permisiunea mătușii ei.

– În sfârșit! Astfel o salută Penelope, de îndată ce Joan se întâlni cu ele. N-am mai închis un ochi de la balul familiei Malcolm! Mi-am făcut foarte multe griji pentru tine!

– E adevărat că nu a dormit, dar nu am auzit din gura ei numai îngrijorări, zise Abigail. Ca să știi, Joan, urmează să fii interogată până nu mai știi de tine.

Penelope se strâmbă imediat.

– Îndrăznesc să spun că vreau să aflu tot! Nu e bine din punct de vedere fizic să ții totul în interior. E bine pentru splină să dai afară.

– Am fost uimită că ați așteptat atât de mult să mă întrebați.

– Lui *papa* i-a intrat în cap că trebuie să cumpere o moșie la țară ca să ne crească statutul. Abigail părea amuzată. A aranjat să mergem cu toții să vedem proprietăți în Chelsea, apoi în Greenwich și chiar și în Richmond. Mama i-a spus că nu merge în nici un loc care e la o distanță mai mare de o zi de mers de la Londra. Așa că suspectez că a trasat un cerc pe hartă în jurul orașului și a început să se intereseze de toate proprietățile disponibile din zona aceasta.

– Lasă toate astea, zise Penelope. Eu n-am putut să fiu deloc atentă la moșiile pe care le-am vizitat, fiindcă eram prea îngrijorată pentru Joan! Și acum trebuie neapărat să ne spui tot, altminteri cred că o să mor de nerăbdare.

– Olivia a venit ca să ne însoțească, și Jamie s-a hotărât să vină și el, în ultimul moment. Așa că nu vom avea parte de o intimitate deplină. Abigail avea mereu o minte mult mai limpede decât sora ei, așa că se uită spre Joan și adăugă: Sper că nu te superi. Dar Oliviei îi face bine să iasă.

– Sigur că nu. În realitate, Joan chiar o prefera pe Olivia Townsend ca însoțitoare decât pe doamna Weston. Fata era doar cu câțiva ani mai mare decât Abigail și cunoștea de mulți ani familia Weston. Și mereu când ieșea cu ele, se comporta mai degrabă ca o soră mai mare, decât ca o văduvă respectabilă. Joan bănuia că doamna Townsend se afla într-o situație destul de neplăcută, pentru că rareori o vedea în oraș fără familia Weston.

James era fratele mai mare al lui Abigail și Penelope. Lui Joan nu prea îi plăcea de el, pentru că era mult prea serios și cumpătat, însă cel puțin se purta frumos cu ea. În plus, surorile lui știau mereu cum să scape de el. Nu era nevoie decât de o discuție scurtă despre ciorapi și cosmetice, iar fratele lor fugea mâncând pământul în direcția opusă. Și de vreme ce fetele erau însoțite atât de doamna Townsend, cât și de domnul Weston, mama lor nu mai considera necesar să vină ea însăși sau să trimită o servitoare pe urmele lor.

Călătoriră spre parc în caleașca deschisă cu patru cai, în timp ce James Weston călărea pe lângă ele. Conversația fu simplă și lipsită de griji, iar doamna Townsend o mustră o singură dată pe Penelope pentru râsul ei mult prea colorat. Era o zi minunată, așa că Joan își întoarse fața spre soare. Să-i ia naiba de pistrui! Era bine să fie afară și împreună cu cele mai bune prietene ale ei.

Din păcate, se pare că toată lumea gândise la fel. Parcul era aglomerat, iar șirul de trăsuri se mișca încet. După un sfert de oră, Penelope începu să se agite.

– Dacă nu poți sta locului, n-ai decât să cobori și s-o iei pe jos, zise doamna Townsend, care împărțea bancheta cu Penelope.

– O idee genială, Olivia! Penelope se întoarse spre ea, radiind de bucurie. Jamie, vrem să ne plimbăm, îi strigă fratelui ei, care încuviință din cap și dădu pinteni calului ca să înainteze și să poată vorbi cu vizitiul. Vrei să vii cu noi, Olivia?

Doamna Townsend afișă un zâmbet ironic.

– Și să vă stric momentul de a vă face confidențe cu domnișoara Bennet? Nici nu mă gândesc. O să-mi facă plăcere și doar să stau aici și să mă bucur de soare.

Dură ceva timp până vizitiul găsi un loc unde să parcheze caleașca. Dar în cele din urmă opri. Domnul Weston descălecă și le ajută pe toate trei să coboare, apoi rămase în urmă să stea de vorbă cu doamna Townsend.

De îndată ce se îndepărtară de trăsură, Penelope izbucni:

– Spune-ne tot!

– De fapt, vrea să te întrebe ce s-a mai întâmplat de când s-a îmbolnăvit mama ta, nu-i așa? zise Abigail, aruncându-i o privire tăioasă surorii ei. Ești bine, Joan?

– O, da, destul de bine. Făcu apoi o scurtă pauză. Sunt îngrijorată pentru mama. Nu prea se îmbolnăvește de obicei, și de data aceasta... *Papa* aproape că a fost nevoit să o ducă în brațe până la trăsură. A fost un moment destul de alarmant.

– Și știi dacă au ajuns cu bine în Cornwall?

Joan ridică o mână, neputincioasă.

– Nu știu. Poate. *Papa* a zis că vor călători încet, ca să nu o oboseasscă prea tare pe mama. Am primit o scrisoare scurtă în care îmi spunea că au ajuns la Bath, dar că au fost nevoiți să se oprească acolo, ca să se odihnească mama. A promis să-mi scrie de îndată

ce ajung în Cornwall, așa că sper să primesc vești de la ei în curând.

– Sunt sigură că a fost lucrul înțelept de făcut.

Fetele rămaseră tăcute un moment. Joan își mușcă buza, când mintea îi fu invadată de imaginea mamei ei – slăbită și tușind cu sânge. Era nerăbdătoare să afle vești de la tatăl ei, dar în același timp o preocupa gândul că și-ar fi putut întârzia călătoria, doar ca să se oprească și să-i trimită o scrisoare cum că ajunseseră la Devonshire. Cel mai important lucru era s-o ducă pe mama ei în siguranță în Cornwall, chiar dacă lipsa veștilor de la ei o lăsa pradă unor temeri și îngrijorări îngrozitoare. Încerca să nu se gândească prea mult la asta, în plus, prezența lui Evangeline se dovedise o distragere minunată a atenției. Cu toate acestea, Joan se gândea în fiecare noapte la mama ei.

– Te înțelegi bine cu mătușa ta? o întrebă Penelope în grabă. Nu ne-ai mai vorbit despre ea până acum.

Joan se forță să zâmbească.

– Păi, nu prea o cunoșteam înainte. Mama considera purtarea ei scandaloasă și oricum nu a venit prea des la Londra. Nu o mai văzusem de ani buni.

– Și tatăl tău te-a lăsat în grija ei?

Abigail făcu imediat ochii mari de uimire.

– Da. Însă înainte m-a pus să jur solemn că o să mă port frumos.

– Mie mi se pare că și-a asumat un mare risc! exclamă Penelope. Tatăl tău trebuia să știe mai bine.

– Cred că s-a găsit prins între ciocan și nicovală, îi răspunse Joan. Pe Douglas l-a trimis la Ashwood, ca să reconstruiască după inundații.

– Douglas? Să construiască o casă? Penelope aproape că se înecă din cauza șocului.

În spatele lor, domnul Weston se îndrepta spre ele oarecum încruntat. Abigail îi făcu semn cu mâna și afișă un zâmbet strălucitor, în timp ce o împunse în braț pe sora ei.

– Taci, Pen. Jamie e cu ochii pe tine.

– N-are decât, zise Penelope, dar coborî totuși vocea. Mi se pare foarte amuzant să mi-l imaginez pe Douglas gândindu-se ce fel de tapet să pună pe pereți sau ce draperii să cumpere!

– E destul de amuzant, nu-i așa? Joan rânji. Mă aștept ca în două săptămâni să-și smulgă deja părul din cap, abia așteptând să se întoarcă la Londra!

– Dar cum rămâne cu mătușa ta? întrebă Abigail, privind-o cu asprime pe Joan. Nu pari deloc năpăstuită.

– A, nu! Chiar din contră! Joan se uită în jur, dar domnul Weston se întorsese să discute cu doamna Townsend și nici unul din ei nu mai era deloc atent la ele. E o femeie foarte excentrică. Bea coniac după cină și l-a salutat pe Smythe, majordomul nostru, ca pe un vechi prieten. A ajutat-o cândva de mult să se strecoare înapoi în casă, după ce s-a furișat afară ca să vadă o întrecere. Și nu-i pasă câtuși de puțin de modă. Dar garderoba ei este absolut minunată și toate hainele îi vin atât de bine că mă sufoc de invidie!

Apăru atunci un schimb de priviri între surorile Weston.

– Abia aștept s-o cunosc, zise Penelope.

– Și atunci ești fericită că a venit să stea cu tine? Abigail părea de-a dreptul uimită.

Gândurile lui Joan zburară imediat spre noua rochie de zi pe care i-o cosea domnul Salvatore chiar în acel moment. După cum o avertizase Evangeline, Federico hotărâse singur toate detaliile rochiei, fără ca măcar să-i caute aprobarea. Nu-i spusese nimic despre cum va arăta, cu excepția faptului că va fi verde. Dar cuvintele pe care i le adresase i se păruseră foarte blânde și încurajatoare. Afirmase că în ea se ascundea o zeiță Venus și că el știa cum să o scoată la iveală. Joan spera din toată inima ei ca omul să fi avut dreptate și să găsească o modalitate de a face silueta ei rotundă și înaltă să arate bine – și nu ca o umbrelă pe jumătate desfăcută.

– Chiar cred că s-ar putea fie un noroc neașteptat.

Cu toate acestea, nu le pomeni nimic despre rochie. Își dorea să le vadă reacțiile sincere și nepregătite, în clipa în care o vedeau pentru prima dată purtând-o.

– Mă bucur foarte mult să aud asta, zise Abigail.

– Și eu la fel. Și acum... ce s-a întâmplat cu lordul Burke la balul familiei Malcolm? întrebă Penelope.

– Mi-a dat *50 de moduri de a păcătui*, zise Joan, trăgându-și poșeta. O vrei? O rulase bine și o legase cu o panglică, astfel încât

să o țină ascunsă. Absența mamei sale... sau mai degrabă a lui Janet... îi ușurase cu mult sarcina de a o ține ascunsă.

– Poți s-o păstrezi. Am reușit să fur exemplarul mamei seara trecută.

– De-aia te-a scos din cameră în pași de vals?

Joan se simți descurajată când o văzu pe Penelope atât de dezamăgită. De obicei discutau cu mare interes pe orice subiect – de la plauzibilitatea faptelor descrise în revistă, la posibila identitate a domnilor din oraș, care o inspiraseră pe Lady Constance să-și scrie povestea.

– A fost doar pentru o clipă.

– Ba, de fapt, au fost câteva minute. Și chiar dacă el a apărut după aceea și a plecat imediat de la bal, tu ai venit mult mai târziu. În plus, păreai foarte tulburată. Ce s-a întâmplat? o incită Abigail. La cât de îmbujorată erai, sper că a fost ceva delicios.

– Sunteți îngrozitoare amândouă! Joan se încruntă atunci la ele. N-am voie să am și eu secretele mele?

Penelope pufni.

– Nu în legătură cu asta! Altfel data viitoare o să te urmărim când te mai invită la dans și atunci o să-i fie mult mai greu să facă dragoste cu tine!

– *Penelope!* Joan simțea deja că se înroșise ca racul.

– Și nu neagă nimic, observă Abigail. Era prima dată când era la fel curioasă ca și sora ei. Păi? Și ce a făcut?

Joan își țuguie buzele, dar o parte din ea era dornică să le povestească. Fusese sărutată... în adevăratul sens al cuvântului... aproape sedusă de un crai adevărat. Și chiar existau șanse s-o facă din nou. Se uită în jur, ca să se asigure că erau singure, apoi zise, pe o voce șoptită:

– Nu trebuie să spuneți nimănui!

– Nu, niciodată! ziseră în cor prietenele ei.

– Și-a cerut sincer scuze că a zis că arăt ca o umbrelă... O văzu atunci pe Penelope ridicând uimită din sprâncene... apoi mi-a dat revista, ascunzându-mi-o în rochie... în clipa acea Abigail icni tare... și apoi m-a sărutat. Rosti ultimele cuvinte într-o șoaptă grăbită, care aproape fu asurzită de țipătul lui Penelope.

– Și ți-a plăcut? ceru să știe Abigail.

– Ha! Cui îi pasă? pufni sora ei. A fost sărutată de cel mai chipeș viconte din toată Londra!

– A fost foarte plăcut, zise Joan pe un ton afectat. Era perfect conștientă că fața ei era roșie ca racul. Până când a zis că a făcut-o numai ca să mă facă să tac.

Expresiile de pe fețele prietenelor ei erau foarte amuzante: Penelope era indignată, iar Abigail consternată. După aceea încercară amândouă să-și ascundă amuzamentul.

– Of, Joan, suspină Abigail, cu ochii strălucindu-i de amuzament. Ai atras atenția unui crai notoriu și apoi te-a sărutat.

– Vreau să fiu și eu ca tine într-o zi, icni Penelope, agitându-și umerii.

– Da, ei bine... asta nu e tot. M-a vizitat ieri și mi-a spus că Douglas l-a pus să promită că mă va escorta prin oraș. Presupun că se referea să o facă precum un frate, dar vă puteți închipui?

– Încerc cu disperare să-mi imaginez asta, șopti Penelope.

– Desigur, mi s-a părut o ocazie excelentă să mă răzbun pe el pentru impertinența sa, așa că nu l-am refuzat. Dar nu m-am putut abține să nu-l întreb dacă avea de gând să mă sărute din nou și el a răspuns „nu" categoric. Joan zâmbi mulțumită. I-am zis că nu mi-a plăcut prima dată...

– Mincinoaso! rosti Abigail în șoaptă.

– Și atunci a zis că asta suna ca o provocare, continuă Joan cu o expresie întunecată. A zis chiar și că ar paria pe un șiling că m-ar putea săruta și să mă facă să-mi placă... Se opri imediat în clipa în care realiză cu întârziere că poate dezvăluise prea mult.

Penelope scoase un mic țipăt.

– Un pariu? Păi, și l-ai acceptat?

– Desigur că nu.

– Dar ai fi vrut. Abigail o studia îndeaproape, cu zâmbetul pe buze. Și tu vrei să te mai sărute o dată.

Joan dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

– I-am promis tatălui meu că mă voi comporta exemplar. Sub nici o formă nu m-aș putea implica în ceva atât de lipsit de eleganță precum un pariu.

– Doar în sărutări. Penelope începu să râdă.

– Dar, Joan... Abigail deveni brusc foarte serioasă. Este foarte palpitant ca un domn să-ți fure un sărut... sau două... dar ce vrei să se aleagă din asta? Acum câteva nopți l-ai poreclit lordul Bădăran și în plus i-ai tras un pumn în față.

– Nu mai fi așa serioasă, Abby, îi zise Penelope cu dispreț. A fost doar un sărut!

– Și un pariu pus pe mai multe săruturi. Cred doar că Joan ar trebui să aibă grijă. Abigail ridică din umeri. E un crai notoriu, cunoscut pentru aventurile lui scandaloase. Și mă îndoiesc că Joan vrea să fie implicată în așa ceva.

– Nu, nu prea, șopti ea melancolică.

Desigur, o aventură scandaloasă ar fi fost ceva îngrozitor după ce se termina. Însă cât timp dura... ei bine, probabil ar fi fost foarte palpitant.

– Dacă nu cumva se îndrăgostește nebunește de ea și apoi o cere în căsătorie, sugeră Penelope. S-au mai terminat așa și alte aventuri scandaloase. Să știi că și craii notorii se mai îndrăgostesc uneori!

Abigail se uită atunci la Joan.

– Asta speri să se întâmple?

Însă ea nu avea nici cea mai mică idee ce să-i răspundă. Nu putea nega că fusese extrem de plăcut să-l sărute pe Tristan Burke. De fapt, mai mult decât plăcut. Îi inflamase toate terminațiile nervoase și-i făcuse pielea să tânjească după atingerea lui. Partea păcătoasă din ea era încântată de gândul unor atingeri mai intime... alimentat, bineînțeles, de amintirea atingerii mâinii lui pe șoldul ei și de felul în care o ținuse strâns la piept. Și nu știa cum l-ar fi putut refuza dacă își dorea și el. Indiferent de motivațiile care se ascundeau în spatele dorinței lui. A se simți dorită – chiar și pentru o perioadă scurtă – era o ispită foarte puternică.

Dar să se îndrăgostească de ea lordul Bădăran? Nu-și putea închipui așa ceva. Din contră, i se părea că de fiecare dată când se întâlneau căuta din răsputeri să găsească noi modalități de a fi nepoliticos și impertinent cu ea. Joan nu voia să se mărite cu un bărbat care să se certe mereu cu ea, să-i spună că era neatrăgătoare sau să o intimideze să i se supună voinței. Și chiar dacă

el ar fi reușit prin vreo minune să-și îmbunătățească manierele, tot ar fi trebuit să țină cont și de familia ei. Mama ei mai degrabă ar fi închis-o într-o mănăstire decât s-o lase să se mărite cu cineva de teapa lordului Burke. Și dacă se lăsa cumva atrasă într-un scandal, o mănăstire și o ușă încuiată vor face, cu siguranță, parte din planurile lui Lady Bennet.

– Nu, zise încet în cele din urmă.

– Atunci ai grijă. Abigail îi aruncă un zâmbet trist. Da, știu, nu e cel mai interesant plan din lume, dar...

– Scuzați-mă, domnișoarelor! Sunteți gata să mergem acasă? Doamnei Townsend a început să-i fie cald de la soare. Vocea domnului Weston le făcu pe toate trei să tresară. Fratele lor descălecase și venise în spatele lui Abigail.

– Oh! Da, suntem gata.

Penelope îl luă de braț pe fratele ei și-l conduse înapoi spre trăsură, aruncându-i lui Joan o privire plină de compasiune.

– Jamie, cum îndrăznești s-o lași pe Olivia să stea în soare? Trebuia să fi oprit undeva la umbră...

Abigail venea încet în urma lor, însă ignora complet pălăvrăgeala surorii ei.

– Chiar a fost minunat, nu-i așa? Atunci când te-a sărutat, mă refer. Mi-am dat seama de asta după expresia de pe chipul tău.

Joan oftă. În ființa ei se dădea o luptă între dor și regret.

– Da.

Prietena ei rămase tăcută o clipă.

– Dar se pare că și el vrea să te mai sărute o dată dacă a pus pariu că te va putea face să-ți placă data viitoare...

– A spus asta doar ca să mă tachineze.

– Ești sigură de asta?

Joan pufni ca răspuns. Ajunseseră la caleașcă, și domnul Weston o ajuta deja pe Penelope să urce.

În loc să înainteze, ca să urce în trăsură, Abigail se întoarse către Joan.

– Cred că lucrul cel mai înțelept e să nu aștepți să fii implicată într-un scandal, șopti ea. Dar să aștepți ca sentimentele unui domn să devină mai puternice... Nu e nimic nebunesc în asta.

– Cu *acest* domn în mod special, cred că ar fi o nebunie să mă aștept la orice, îi răspunse Joan. Oftă apoi dulce-amărui, sperând ca nu cumva să uite asta.

Capitolul 15

Tristan descălecă în fața casei familiei Bennet din South Audley Street și nu se grăbi deloc să-și lege calul. Cu puțin noroc, avea să fie o vizită scurtă. Dar cu toate acestea, începuse să-și dorească să fi adus cu el ceva „răcoritoare". Cum trebuia vizita lui – o vizită la ceai – s-o facă pe Furia lui să se bucure mai mult de acel sezon? Mai degrabă ar fi pariat că ea ar fi vrut să nu-l mai vadă.

Se întrebă atunci pentru a o suta oară cum de se lăsase păcălit să accepte așa ceva. Avea să i-o plătească lui Bennet, după ce se întorcea în oraș. „Ai grijă de sora mea", îi spusese. La naiba cu tot, dar Tristan ar fi preferat ca prietenul său să-l roage să prindă un porc mistreț și să-l călărească până în York. Probabil mistrețul ar fi apreciat eforturile sale la fel de mult ca Furia.

Își aranjă haina și ciocăni la ușă, pregătindu-se sufletește. Cu cât intra mai repede și bea niște ceai, cu atât putea pleca mai repede. Nu trebuia să-i răspundă în nici un fel Furiei, indiferent ce i-ar fi spus și oricât de mult l-ar fi provocat.

O va întreba de sănătate, apoi se va interesa despre starea de sănătate e mamei ei. Și apoi o va întreba dacă ea voia ca el să-l împuște pe fratele ei pentru că îi împinsese pe amândoi să accepte această farsă. Apoi va pleca. Iar gândul acesta îl înveseli. Va scăpa după câteva minute de conversație politicoasă.

Îl întâmpină majordomul, care îl conduse în salon. Dar acolo îl aștepta doar Lady Courtenay. Chipul ei era luminat de un zâmbet un pic cam prea larg.

– Lord Burke! Mă bucur foarte mult să te văd. Mulțumesc că ai venit în vizită.

Tristan făcu o plecăciune în fața femeii, dar rezistă impulsului de a se uita pe coridorul din spatele lui. Dacă avusese ghinionul

să vină în vizită când domnișoara Bennet nu era acasă, să fie al naibii dacă rămânea.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă. Am fost încântat de invitația dumneavoastră.

– O, da, sunt sigură, zise ea amuzată. N-ai vrea să iei loc? Se întoarce imediat și nepoata mea. Ne pregăteam să ne delectăm cu niște ceai și sandviciuri. Ai vrea să ni te alături?

– Desigur, vă mulțumesc de invitație. Se așeză apoi pe scaunul de vizavi de ea.

Contesa sună din clopoțel ca să cheme o servitoare. Când fata apăru, femeia îi porunci să mai aducă niște sandviciuri și prăjituri împreună cu ceaiul.

– Bun. Lady Courtenay îi zâmbi. Și acum spune-mi, ce mai face Douglas? Nu l-am mai văzut de ani buni și nepoata mea mi-a spus că locuiești cu el în momentul de față.

– Momentan este plecat în Norfolk. Dar era sănătos și foarte binedispus când a plecat, doamnă.

– Mă bucur să aud, zise femeia cu afecțiune. Îmi amintesc că era un mare șirengar în copilărie. Era mereu în căutare de noi aventuri și dispus să încalce regulile ca să obțină ceea ce-și dorea... Oh, dar nu cred că ar trebuit să-ți spun asta dumitale... Altfel, nu m-ar ierta niciodată! Te rog mult să treci cu vederea aceste aduceri-aminte ale unei mătuși care ține foarte mult la el.

– Desigur, murmură Tristan.

Se simți brusc copleșit de un sentiment nedorit de invidie față de Bennet. I-ar fi plăcut ca și mătușa lui să aibă o părere la fel de bună despre el și escapadele lui din copilărie. Pe chipul lui Lady Courtenay nu se citea nici un pic de dezaprobare. Ba chiar puțină admirație.

– Trebuie să recunosc că a fost mereu un băiat pe placul meu, continuă ea. Mi-am dat seama de asta din clipa în care a alunecat pe scările acestei case cu un atlas pe post de sanie. Doamne, a provocat mare zarvă atunci! Părinții lui găzduiau o serată elegantă și el a deranjat petrecerea, zburând prin hol și chiuind cât de tare îl țineau plămânii.

– Cred că orice băiat ar fi chiuit în locul lui, dacă aluneca în jos pe scară pe un atlas, zise Tristan zâmbind. S-ar putea să fi făcut și eu asta o dată sau de două ori. Mai exact, făcuse asta de trei ori,

înainte de a fi prins și pedepsit atât de tare, că încă îl mai tulbura și simpla amintire a penitenței.

Lady Courtenay se aplecă ușor în față și îi șopti, încă zâmbind larg:

– Desigur! Am făcut și eu asta când eram mică, după ce mi-a arătat fratele meu cum se face. Dar, cu toate acestea, noi am fost suficient de inteligenți, încât să așteptăm să plece de acasă părinții noștri.

– Un lucru foarte înțelept, aprobă el pe un ton serios.

Se deschise ușa și intră o femeie.

– Lord Burke! zise ea, oarecum cu sufletul la gură. Ce surpriză plăcută!

Tristan rămase încremenit, privind-o lung. Sărise în picioare în clipa în care auzise ușa deschizându-se. Iar dacă Lady Courtenay nu i-ar fi spus că nepoata ei trebuia să se întoarcă destul de curând, nu ar fi crezut că femeia din pragul ușii era într-adevăr domnișoara Bennet. Rochia ei nu avea nici măcar un singur volan. Și nici o urmă de dantelă. De fapt, nu era împodobită absolut deloc. Era de culoare verde-închis... la naiba, dar avusese dreptate că i se potriveau culorile închise! Era decorată cu o singură panglică lată de satin în jurul decolteului. Iar în loc de volane și încrețituri, fusta era brodată și se legăna delicat dintr-o parte în alta în timp ce mergea. Iar coafura ei... O, Doamne! Dispăruseră complet toate buclele! Părul ei castaniu era pieptănat pe spate și aranjat într-un coc cu niște bucle lejere, care îndemnau parcă un bărbat să-și treacă degetele prin ele.

– Ți-ai schimbat coafura! izbucni el.

Ea clipi.

– Da. Mi s-a desprins un ac de păr și a trebuit să-l repar.

Dintr-un motiv sau altul, Tristan nu se putea gândi decât cum să scoată acel ac de păr și pe toate celelalte care-i țineau părul strâns și să-i lase părul să-i alunece în jos pe umeri. Își drese glasul, în timp ce domnișoara Bennet traversă camera și luă loc pe canapea.

– Da. Foarte bine.

– Tocmai vorbeam despre Douglas, zise Lady Courtenay. Și despre faptul că era un mare șirengar în copilărie.

Domnișoara Bennet își întoarse atunci privirea strălucitoare spre el.

– Asta trebuie să fie o conversație lungă! Sunt sigură că lordul Burke știe destul de multe pe acest subiect.

– Îmi ceri cumva să spun povești despre fratele dumitale, domnișoară Bennet?

Tot îi venea greu să creadă că femeia din fața lui era aceeași cu Furia care îl chinuise la întâlnirile lor anterioare. Dar oricât de atent ar fi studiat-o, nu vedea nimic care să-i dea de înțeles că, de fapt, nu era ea. Doar că până atunci nu-i observase niciodată pielea ei albă expusă până în jos, spre sâni. De fapt, fără dantelă și alte ornamente, îi putea vedea mult prea bine decolteul și restul siluetei sale minunate. Spre deosebire de rochia roz oribilă pe care o purtase nu demult, cea de acum nu o făcea deloc să pară grasă, ci voluptuoasă și încântătoare. Se simți imediat copleșit de dorința de a-i atinge talia ca să vadă cât de subțire era. Iar asta îi provocă mâncărimi în palme.

– O, Doamne! Fără îndoială eu și mătușa mea am leșina amândouă dacă ți-am auzi povestirile.

Flutură din gene spre el, iar asta nu făcu altceva decât să-i atragă atenția spre ochii ei care străluceau plini de viclenie.

Asta îl făcu să rânjească. Părea din nou neînfricată și îndrăzneață ca în ziua aceea când invadase casa lui Bennet. Îi plăcea mult mai mult de ea așa, decât în postura de creatură agitată și neliniștită – cum fusese la balul familiei Malcolm. Și nu îi era deloc rușine să recunoască asta. Dacă tot trebuia să fie la cheremul unei femei, era cu atât mai bine să fie și o experiență interesantă.

– O, Doamne, nu! zise Lady Courtenay râzând. Cum să vorbim despre Douglas dacă bietul băiat nu e aici ca să se apere?

– E mai ușor așa decât dacă ar fi aici, murmură domnișoara Bennet.

Tristan tuși, ca să-și ascundă un hohot de râs.

– Sper că starea de sănătate a lui Lady Bennet se îmbunătățește.

– Am primit doar o scrisoare scurtă de la Sir George, zise Lady Courtenay. Au fost obligați să se oprească în Bath. Dar cred că este un lucru destul de bun pentru Lady Bennet. Personal,

am considerat mereu orașul ca fiind revigorant și odihnitor. Dumneata ai fost vreodată în vizită la Bath, Lord Burke?

Fusese acolo o dată demult, într-o vară, când avea 11 ani. Nu reușise să facă rost de nici o invitație de a petrece vacanța acasă la vreun coleg de școală, așa să fusese nevoit să petreacă o lună la Bath cu mătușa și unchiul său. Mătușa Mary era însărcinată în perioada aceea – iar sarcina o făcuse să fie și mai dezagreabilă decât de obicei. Nu că fusese prost dispusă. Din contră, femeia fusese sigură că va avea un băiețel și că astfel va reuși să-l împiedice pe Tristan să revendice titlul familiei Burke, așa că fusese extraordinar de binedispusă tot timpul. Tristan se întrebase mereu cât de dezamăgită fusese când născuse două fiice, în loc de un fiu. Dar își va aminti mereu de vara petrecută la Bath, din cauza zâmbetului aceluia mulțumit de sine pe care i-l arunca în fiecare zi a acelei luni blestemate.

Tristan îndepărtă grăbit acea amintire îngrozitoare.

– Nu chiar, Lady Courtenay, răspunse el. Doar am trecut o dată prin oraș.

Femeia îl studie o clipă, gânditoare.

– Ar trebui să mergi acolo o dată. E un oraș minunat.

Tristan încuviință din cap simplu, în timp ce servitoarea intra, aducând o tavă.

Lady Courtenay îi făcu apoi semn nepoatei sale să toarne ceaiul, fără a-și muta însă atenția de la el.

– Dar iată-mă cum te încurajez să pleci din oraș, când sunt multe lucruri interesante de făcut în Londra și sigur ți-ar lua o viață întreagă să te bucuri de toate! Chiar în dimineața aceasta discutam despre ce invitații să acceptăm. Știi cumva dacă Lady Brentwood servește vinuri de calitate la balurile ei?

– Ăă... Tristan o privi lung, luat prin surprindere. Nu știu, doamnă.

Lady Courtenay flutură apoi dintr-o mână.

– Ei bine, nu mai contează. Ne vom asuma acest risc. Cel puțin ne putem baza pe faptul că Lady Martin va avea cu siguranță o selecție excelentă de vinuri la serata pe care o organizează joi seară. Joan, poți să-i trimiți chiar în după-amiaza aceasta o scrisoare lui Lady Brentwood, prin care să-i spui că acceptăm invitația ei. Vei fi prezent și dumneata, Lord Burke?

Tristan se uită spre domnișoara Bennet, care tocmai îi întindea o ceașcă de ceai. Se gândi că, la urma urmei, și-ar fi îndeplinit datoria față de Bennet dacă dansa cu ea o dată sau de două ori.

– Foarte probabil, Lady Courtenay.

Doamna de vizavi de el coborî privirea, dar nu înainte de a-și da ochii pese cap.

– Poate că domnișoara Bennet îmi va rezerva un dans în seara aceea, adăugă el.

Ea ridică fruntea surprinsă, apoi un rânjet arogant își făcu loc pe chipul ei.

– Mă tem că nu pot face asta, domnule.

Tristan aproape că scăpă ceașca din mână. Nu obișnuia să invite la dans multe doamne. Însă nu era niciodată refuzat în rarele ocazii în care lansa o astfel de invitație. Și în loc să se simtă ușurat, asta îl făcea și mai mult să-și dorească să danseze cu ea. Voia să știe dacă mai folosea acel parfum minunat. Voia să o simtă din nou aproape de el. Și, la naiba cu tot, nu voia să accepte un refuz.

– Fratele dumitale m-a pus să promit solemn și explicit că am să dansez cu dumneata.

Ea afișă atunci un zâmbet extrem de strălucitor, care îl făcea să nu se mai simtă atât de încrezător.

– O, Doamne! Se pare atunci că mă găsesc într-o situație extrem de dificilă. Mama mea m-a pus *și pe mine* să-i promit solemn că nu am să mai dansez cu dumneata. Probabil în cazul acesta ea și Douglas vor trebui să se înfrunte până la capăt... deși, te asigur, domnule... mama îl va învinge pe Douglas de fiecare dată.

– Poate că Douglas ar fi trebuit să facă asta, înainte de a mă pune să-i dau cuvântul meu.

Afirmația aceasta făcu să dispară expresia încrezută de pe chipul ei.

– Însă, de vreme ce nici unul din ei nu este aici acum, poate ar trebui să lăsăm o a treia persoană să ia această decizie. Lady Courtenay, zise el, fără a-și lua ochii de la domnișoara Bennet, care promisiune ar trebui considerată mai importantă? Cea pe care i-am făcut-o eu domnului Bennet, de a mă asigura ca sora lui o să fie bine și mulțumită sau cea pe care i-a făcut-o ea mamei sale, de a refuza o rugăminte stăruitoare de a dansa?

Lady Courtenay începu să râdă.

– Ei bine, ca o femeie care a fost cândva o domnișoară dornică de a nu sta pe margine la nici un dans, sunt sigură că pot permite ca nepoata mea să onoreze această invitație, cu condiția ca... Femeia își mută atunci privirea spre nepoata ei. Cu condiția ca această invitație să fi fost făcută cu cele mai bune intenții, în interesul de a bucura ambele părți implicate și nu doar pentru a onora o obligație sumbră.

– Expresia de pe chipul dumnealui este destul de sumbră, mătușă dragă, zise domnișoara Bennet, fericită din nou. Nu-mi pot închipui că pentru dumnealui ar fi o mare bucurie să danseze cu mine.

– Păi, ar trebui să cred altceva, de vreme ce o simplă invitație la dans a dat naștere unei dispute? Tristan sorbi apoi din ceai. Cu toate acestea, aș dori să am satisfacția de a-mi păstra promisiunea.

– O, Doamne! exclamă mătușa ei. N-am putut niciodată rata ocazia de a demonstra unui domn că se înșală!

– Accept, zise nepoata ei, aproape în același timp.

Pe chipul lui Tristan apăru atunci o expresie triumfătoare, feroce. Știa că se afla pe un teren periculos. Probabil Furia avea de gând să-i ofere mătușii ei capul lui pe o tavă de argint. Dar nu-i păsa deloc de asta. Nu voia să se gândească la ce bârfe ar fi putut stârni acest lucru. Nu voia să se gândească nici la ce pericole s-ar fi putut ascunde sub faptul de a petrece și mai mult timp cu ea. Însă, dintr-un motiv sau altul, perspectiva de a o atinge din nou îi copleșea orice judecată sănătoasă.

În acel moment intră un lacheu, care îi înmână o scrisoare lui Lady Courtenay. Femeia citi expeditorul și aproape că sări din scaun.

– O, Doamne! Trebuie să mă scuzați. Așteptam scrisoarea aceasta și s-ar putea să fie nevoie să răspund fără întârziere. Joan, draga mea, îi mai torni tu niște ceai invitatului nostru?

– Așteptai vești proaste, mătușă? întrebă domnișoara Bennet alarmată.

– Nu, nu. De fapt, sper să nu fie vești proaste, zise îndreptându-se deja spre ușă. Continuați fără mine! Mă întorc numaidecât!

Femeia dispăru apoi din salon și închise ușor ușa în spatele ei.

Tristan sărise și el în picioare în clipa în care se ridicase contesa, iar atunci se întoarse spre domnișoara Bennet. Părea la fel de șocată și de confuză ca și el, însă se adună repede. Se întinse după ceainic și-i umplu din nou ceașca.

– Mă întreb de când aștepta să se strecoare afară.

Tristan se întoarse încet înapoi la scaunul lui. Îi răsuna în minte tot ceea ce-i spusese de-a lungul timpului lui Bennet, despre felul în care femeile manipulau bărbații, ca să-i convingă să se căsătorească. O recunoscuse deja pe Lady Courtenay ca fiind o Furie cu care nu era de glumit...

– Crezi că a fost ceva plănuit?

– Scrisoarea? Poate, dar mi se pare foarte puțin probabil. Îndrăznesc să spun că aceasta a fost doar o scuză convenabilă.

– Păi, și de ce ar vrea să se strecoare afară?

Domnișoara Bennet se îmbujoră imediat.

– Sigur nu ca să scape de pălăvrăgelile dumitale pline de duh. Dacă pleci acum, nu voi încerca să te opresc.

– Dumneata ai vorbit chiar și mai puțin decât mine, constată el. Dintr-odată, nu mai era fel de dornic să evadeze de acolo. În plus, încă nu mi-am terminat ceaiul. Luă o înghițitură lungă. Nu era deloc atent la gustul ceaiului, însă extrem de vigilent la felul în care i se întunecaseră ochii, în timp ce îl privea.

– Știu de ce ești aici, zise ea. Chiar dacă mă simt onorată de toată atenția dumitale, te rog să nu crezi că mă aștept să te deranjezi prea mult pentru amuzamentul meu. Fratele meu nu avea nici un drept să abuzeze astfel de bunăvoința dumitale.

– Ba nu. Chiar deloc. Se aplecă apoi în față și îi întinse ceașca de ceai. Îmi pui, te rog, niște zahăr? Îmi place ceaiul dulce.

Pentru o clipă, Tristan avu senzația că avea de gând să arunce în el cu zaharnița. Apoi inspiră adânc și îi puse în ceșcuță o linguriță cu vârf de zahăr. Probabil acum ceaiul avea un gust oribil. Dar sorbi totuși din el.

– Cum se face că Douglas te-a ales tocmai pe dumneata, dintre toți oamenii, ca să te arunce în calea mea?

El ridică din umeri.

– Ceilalți prieteni ai săi erau nepotriviți pentru această sarcină.

– Mai nepotriviți decât dumneata? se miră ea.

– Cu mult, mult mai nepotriviți, aprobă el, amintindu-și de netrebnicii cu care se însoțea Bennet de obicei. Ar trebui să te simți flatată. S-a temut că ar fi posibil să te stingi pe picioare de îngrijorare, dar știa că asta ar fi fost imposibil, dacă eram *eu* escorta dumitale.

– Să mă sting pe picioare! Îi străluceau ochii de furie. De parcă aș avea nevoie de ajutorul dumitale... sau de al lui... Se opri, inspiră adânc și-i oferi încă o dată un zâmbet sfios, care îi reaminti lui Tristan să nu lase garda jos. Dar acum, că ai adus vorba, există un lucru pe care l-ai putea face pentru mine și care m-ar face să mă bucur mult mai mult de aceste zile lungi și singuratice, petrecute fără familia mea.

– Da? Ce anume?

– Există o publicație care mă bucură întru câtva. Deja aproape că vorbea în șoaptă. Ai putea să-mi faci rost de ea?

Aha! Tristan se aplecă mai în față.

– E vorba despre aceeași publicație pe care ți-am ascuns-o în corset?

Joan se înroși în obraji, dar zâmbetul ei se lărgi.

– Da, chiar aceea! Doar că nu trebuie să mai faci niciodată ce ai făcut.

– Foarte bine, domnișoară Bennet. Să stabilim atunci o întâlnire la balul familiei Brentwood?

– Nu, zise ea grăbită. Poate ai putea să mai vii și altă dată la ceai.

– Eu nu beau ceai, șopti el.

Privirea lui Joan se mută imediat spre ceșcuța pe care o ținea în mână.

– Ba normal că bei ceai. Toată lumea bea ceai!

Tristan rânji.

– Urăsc ceaiul. Trebuie să încetezi să mai crezi că sunt după cum te aștepți dumneata să fiu. Dacă vrei revista, trebuie să-mi permiți libertate în modul de livrare.

Tânăra își țuguie buzele, apoi încuviință din cap o dată.

– Foarte bine. Atâta timp cât modul dumitale de livrare nu creează o scenă.

– Riscul de a se crea o scenă se reduce considerabil când am parte de cooperarea dumitale. „Foarte interesant!", gândi atunci.

Începea să devină din ce în ce mai intrigat de publicația aceea. Și cu atât mai bine, dacă asta îi oferea ceva ce să-i ascundă din nou în corset. Cum se numește publicația aceasta? Am uitat.

– *50 de moduri de a păcătui,* șopti ea, uitându-se neliniștită spre ușă. Este... Ăăă... Păi, este o serie pentru doamne.

– Doar pentru doamne?

– Ei bine... cred că numai doamnele o citesc. Își ținguie buzele din nou. Așadar, o să-mi faci rost de ea?

Tristan studie felul în care i se întredeschiseră buzele de nerăbdare.

– Dacă vrei.

– Da! zise ea, radiind de fericire. Mi-ar plăcea asta foarte mult. Mulțumesc. Înclină ușor capul. Mai exact cu câtă grijă te-a făcut Douglas să promiți că o să ai grijă de mine?

– Rezonabil de multă.

– Cum ar fi să dansezi cu mine?

Ea încă îi mai zâmbea. Iar zâmbetul acela îi distrăgea foarte mult atenția, chiar dacă știa că era înșelător și, mai mult ca sigur, de rău augur. Avea în el ceva năstrușnic și plin de viață. Ceva ce ispitea sălbăticia din el să tânjească după aventură și pericol. Fu nevoit să clipească de câteva ori, ca nu se lase prea tare fascinat de el.

– M-a încurajez să dansez cu dumneata, da. Dacă dansul îți face plăcere.

– Sper să îmi facă. Mai era și altceva?

Tristan se gândi o clipă.

– Nimic în particular. Și-a exprimat într-adevăr o dorință generală ca dumneata să te simți bine, dar nu mi-a dat vreo listă specifică de sarcini.

Domnișoara Bennet își strânse buzele într-un zâmbet.

– Dar nu m-aș putea bucura de un dans decât dacă o să fie cu cineva care are intenții bune.

– Bineînțeles. Intenționa să evite să o mai sărute din nou. Iar acesta era un lucru absolut onorabil din partea sa.

– Atunci cauți doar plăcerea noastră comună, după cum a sugerat mătușa mea? Domnișoara Bennet îl privi printre gene.

Tristan fu nevoit să-și aducă aminte că discutau despre dans. Ce naiba era în neregulă cu el? Ar fi trebuit să-i acorde satisfacția

de a-l refuza din prima. Chiar ar fi trebuit să facă asta pentru binele amândurora!

– Ce altceva aș putea căuta?

– Hmm...

Joan ridică atunci ochii și-și atinse cu degetul colțul gurii. Privirea lui era atrasă de gestul ei precum o busolă de nord. Cum de nu observase până atunci că gura ei fusese plămădită pentru a fi sărutată? Și pentru a săruta înapoi. Preț de o clipă trădătoare simți din nou atingerea buzelor ei pe ale lui: ezitante, nevinovate... dar dornice și nerăbdătoare. Îl chinuia o dorință ciudată de a o învăța să sărute bine. Ceea ce însemna că trebuia să o sărute din nou – și deja petrecuse mult prea mult timp gândindu-se la asta. Și în al doilea rând, ar fi pus astfel capăt oricărei răzbunări pe care o plănuia pentru comportamentul lui de mai devreme. De fapt, era chiar posibil să fi fost în interesul lui să facă asta. Era destul de sigur că o putea săruta suficient de bine pentru a-i distrage atenția de la orice planuri malefice care se învârteau în spatele ochilor ei strălucitori.

– Să te răzbuni? sugeră ea în cele din urmă.

Uneori aproape i se părea că îi putea citi gândurile. Iar acela era un gând alarmant.

– Ai făcut ceva rău? Vreau să spun, în afară de faptul că mi-ai tras un pumn în față.

Obrajii ei se colorară ușor.

– Asta a fost răzbunare pentru faptul că m-ai sechestrat, împotriva voinței mele.

– A fost o lovitură bună, îi zise el atunci. Ai nimerit bine, dar numai pentru că m-ai luat prin surprindere.

– Nu trebuie să crezi că toate doamnele vor leșina de emoție în clipa în care le acorzi un pic de atenție, zise ea tăios.

Tristan afișă o expresie oarecum mirată, în ciuda faptului că îi clocotea sângele în vine.

– Ce bărbat și-ar dori asta? Emoția constă tocmai în a cuceri o femeie și a o convinge că vrea să... mă rog. Rânji când o văzu încruntându-se la el. Asta îmi amintește de ceva ce îmi doresc de mult să te învăț. Ridică-te și învață cum să aplici corect o lovitură de pumn.

Joan rămase cu gura căscată.

– Cum să aplic corect o lovitură de pumn?! Dar n-am avut niciodată nevoie să lovesc pe cineva. Cu excepția ta, desigur.

– Dacă ți-ai fi comandat mai multe rochii ca aceasta pe care o porți acum, cu siguranță ai fi fost nevoită s-o faci. Ridică-te, repetă el.

Ea își așeză ușor mâna în palma lui întinsă și îl lăsă să o ajute să se ridice.

– Îți place rochia mea?

Întrebarea ei îl făcu să se uite în jos. Pentru că stătea foarte aproape de el, privirea lui ateriză direct pe pieptul ei. Până atunci se străduise din răsputeri să ignore priveliștea cărnii ei voluptuoase. Dar în clipa aceea se dovedea un lucru imposibil. Doamne, Dumnezeule! Sânii ei arătau spectaculos, chiar și în rochia aceea simplă de zi. Nu îl mai orbeau panglicile și dantela, așa că era de-a dreptul fermecat de pielea ei catifelată. Oare așa arătase de fapt tot timpul, pe sub toate volanele acelea roz? Privirea lui fascinată coborî apoi și mai jos. Rochia era strânsă pe talie și-i sublinia lungimea picioarelor. Lui Tristan îi plăceau femeile înalte. Și cele voluptuoase. Iar o femeie înaltă și voluptoasă, cu o piele superbă... Asta era cu totul altă poveste! Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla în spatele palmierilor dacă ar fi purtat rochia aceea la balul familiei Malcolm.

– Crezi că rochia aceasta este mai măgulitoare? întrebă ea, întrerupându-i contemplarea.

Privirea lui zbură imediat înapoi la chipul ei. Părea de-a dreptul tulburat. Una era să recunoască un piept splendid, și cu totul altceva să fie prins holbându-se ca un flăcău needucat.

– Da, recunoscu el. Aș putea spune că e cea mai frumoasă rochie în care te-am văzut vreodată îmbrăcată.

Joan zâmbi plăcut surprinsă.

– Așadar, nu mai seamăn cu o umbrelă?

El își încleștă maxilarul și preț de o clipă fu copleșit de tristețe. Oare ce anume îl făcuse să afirme asta, când ghicise că era o sirenă încă din primul moment în care o văzuse?!

– Deloc. Ți-am mărturisit deja că am greșit când am spus asta. A fost o lipsă de politețe de neiertat din partea mea.

Veselia ei dispăru brusc.

– Atunci de ce ai spune așa ceva?

Tonul ei era curios, dar întrebarea în sine ascundea un reproș care îl făcu imediat să aibă mustrări de conștiință. Nu-i stătea în fire să insulte o femeie. Iar faptul că domnișoara Bennet avea ceva care-l chinuia și-l provoca dincolo de orice rațiune nu era nici o scuză.

– Pentru că sunt un bădăran nepoliticos și fără maniere, zise el pe un ton frivol, încercând oarecum să ascundă sinceritatea acelui răspuns.

Joan își țuguie buzele.

– Asta înseamnă să te ușurezi mai mult decât ai băut.

Tristan ridică din sprâncene, uimit, dar bucuros.

– Ce limbaj pentru o doamnă!

– Sunt sigură că ai auzit mult mai rău de atât, îi răspunse ea. Dar... te rog nu-i spune mătușii mele că am spus asta. Mi-au ieșit vorbele pe gură înainte să mă pot opri.

– Ce minciuni! Ți-a făcut plăcere să le rostești. Dar chiar și așa, adăugă el, când ea se încruntă la el... secretul dumitale e în siguranță cu mine. Îmi plac femeile perspicace.

– Și de aceea te comporți ca un bădăran nepoliticos și fără maniere?... Ca să îndepărtezi orice femeie perspicace?

– Nu. Dar femeile perspicace sunt atrase de comportamentul meu nepoliticos. Și nu am nici un motiv să mă schimb, de vreme ce genul acesta de femei îmi plac cel mai mult.

– Adică femeile ușuratice, zise ea pe un ton disprețuitor. Și derbedeii, ca fratele meu.

– Da, fratele dumitale e cam derbedeu, aprobă el.

– Mama te învinovățește pe dumneata pentru comportamentul lui sălbatic.

Lui Tristan îi dispăru zâmbetul.

– Un lucru îmbucurător, zise el tăios. Atunci aș putea să mă mândresc cu faptul că am corupt descendentul unei familii atât de respectabile.

Domnișoara Bennet îl privi gânditoare. Cu toate acestea, nu părea deloc deranjată de afirmația lui.

– Of, știu că Douglas ar avea un comportament îngrozitor chiar și fără influența ta corupătoare. Dar chiar și așa, cred că până și el este mai manierat decât să-i spună în față unei femei că e urâtă.

– N-am spus niciodată că ești urâtă, zise el imediat. Ți-am insultat doar rochia, nu și chipul.

Ea scoase un sunet care lui Tristan i se păru că semăna suspect de mult cu un fornăit.

– Mi-a fost greu să sesizez diferența.

– Este o mare diferență.

Își plimbă privirea pe chipul ei, care era la fel de pur ca laptele proaspăt. Iar buzele ei, la fel de roz și de delicioase ca la balul familiei Malcolm. Încercă din răsputeri să nu se gândească la gustul lor. În clipa aceea, nu mai săreau scântei din ochii ei, dar se temea parcă și mai mult de privirea ei sinceră și deschisă.

– Nu ți-aș putea insulta niciodată chipul, zise el în șoaptă. N-aș putea face asta niciodată. Ai ascuns tot ce e frumos la dumneata în spatele unor coafuri ridicole și a unor rochii înzorzonate. Și asta am insultat. Nicidecum pe dumneata.

Joan făcu ochii mari și buzele i se întredeschiseră puțin.

– Mulțumesc, zise ea încet. Asta aproape că a sunat ca un compliment.

Chiar era un compliment. Dar nu îndrăznea să mai spună și altceva. Deja gândurile lui se îndreptau pe cărări periculoase. Adevărul înfricoșător era că domnișoara Bennet devenea din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când o vedea. Și mirosea minunat. Și îl făcea să râdă. Îl tachina și îl provoca atât de mult, încât gândurile lui ajunseseră să fie dominate de imaginea ei, până în punctul în care începuse să creadă că trebuia să fie o vrăjitoare, hotărâtă să-l înnebunească de tot. Iar gura ei încă îl mai ispitea să o sărute. Și acum își cumpărase o rochie decentă, care îi sublinia pieptul generos și talia subțire și îl făcea să-și imagineze picioarele ei lungi încolăcite în jurul șoldurilor lui...

Tristan își drese glasul.

– Vrei să înveți sau nu cum să dai un pumn?

Joan oftă lung.

– Nu cred că am nevoie să învăț asta.

Suspinul acela îi făcu pieptul deja delicios să se umfle și mai mult. Își strânse apoi mâinile în pumni și se mută în poziție de luptă.

– Ar trebui să știi cum. Trebuie să ții mâinile așa.

Ea își dădu ochii peste cap, dar ridică totuși pumnii, în oglindă cu ai lui.

– Și-acum, lovește-mă.

– Poftim?! exclamă ea și coborî mâinile pe lângă corp. Nu!

– Haide, că doar ai mai făcut-o o dată. Lovește-mă din nou. Așa. Întinse apoi ușor brațul drept, într-o lovitură de pumn.

– Dar nu vreau să te rănesc.

Tristan începu să râdă.

– N-o să mă rănești.

– Dar atunci te-am rănit, îi aminti ea, cu un aer destul de mândru.

– Pentru că m-ai prins cu garda jos. N-o să mă rănești. Imaginează-ți că e Douglas aici în locul meu.

În clipa aceea, expresia de pe chipul ei deveni din nou înflăcărată.

– Foarte bine. Îi trase apoi un pumn în braț.

– Nu acolo, în față, zise el exasperat. Așa nu vei putea descuraja niciodată un bărbat impertinent. Ea se încruntă și încercă din nou. Tristan întoarse capul și primi doar o lovitură superficială în maxilar. E mai bine, dar trebuie să lovești mai repede. Ca să-l iei prin surprindere.

– N-am cum să te iau prin surprindere dacă îmi spui cum să te lovesc, zise ea printre dinții încleștați.

Tristan rânji.

– Dar vrei să-mi dai un pumn, nu-i așa? Crezi că merit un pumn, nu? Tânjești să-mi muți maxilarul din loc sau să-mi spargi nasul...

Ea mai aruncă atunci un pumn, dar el se feri și-l primi în umăr.

– Ai fost foarte aproape! zise el, bucurându-se de ceea ce se întâmpla. Îl clipa aceea ochii îi străluceau ca niște stele și se înroșise în obraji. Se întrebă dacă și ei i se părea totul la fel de excitant cum i se părea lui. Străduiește-te mai mult. Și acum pășește când aplici lovitura.

– Asta fac! Mai aruncă apoi o lovitură, care se îndreptă spre nasul lui.

El îi prinse atunci pumnul instinctiv, apoi o prinse și pe ea cu totul, pentru că impulsul loviturii o făcu să înainteze. Pentru

o clipă rămaseră amândoi nemișcați. Îi putea simți pulsul, din felul în care i se zbătea vena de la baza gâtului. Respirația ei rapidă era singurul lucru care se auzea în încăpere. Îl privea lung cu ochii ei mari și rotunzi, care păreau mai aurii decât oricând. Îi țiuiau urechile în mod ciudat. Nu trebuia decât să coboare ușor capul și gura lui ar fi întâlnit buzele ei moi și roz, deja întredeschise și nerăbdătoare. Nu trebuia decât să-și lase mâna să alunece pe talia ei și ar fi fost în brațele lui... cu pieptul ei glorios lipit de al lui. Nu trebuia decât să...

Dar ea se smuci și făcu un pas în spate.

– Cred că asta se pune ca o lovitură bună.

Tristan lăsă brațele în jos pe lângă corp. Chiar se simțea de parcă primise o lovitură puternică într-o parte a corpului.

– Da. De data asta, da.

Ea își umezi buzele.

– Nu cred că va trebui să se mai întâmple și altă dată, Lord Burke.

– Cum dorești... Joan, șopti el.

Ea rămase o clipă încremenită, privindu-l lung.

– E un apelativ foarte familiar!

– M-ai acuzat deja că sunt desfrânat și fără maniere. Așa că eu cred că ai putea să renunți la aparența etichetei și să-mi spui și tu pe nume.

– Ce lucru modern! Dar sunt sigură că nu merit o astfel de onoare. Îi zâmbi și clipi din gene, însă îmbujorarea îi trăda adevăratele sentimente.

Tristan observa imediat când Joan se simțea incomod, pentru că începea să se comporte ca o doamnă agitată – să chicotească și să surâdă prostește.

Fără voia lui, buzele sale luară forma unui zâmbet diavolesc.

– Îți dau un șiling dacă îmi spui Tristan.

– N-am nevoie de șilingul dumitale.

– Ba s-ar putea să ai. Din câte reții, am pus un pariu.

Joan se înroși din nou, însă, în loc să nege, zise doar:

– Nu l-ai câștigat încă.

El încuviință din cap. Avea dreptate. Nu câștigase *încă*. Dar va câștiga, și să le ia naiba de consecințe!

– Ai vrea să mergem mâine la o plimbare?

– Văd că iei foarte în serios obligația pe care o ai față de fratele meu, remarcă ea.

Tristan era destul de sigur că scrâșnea din dinți, în spatele zâmbetului pe care-l afișa.

– Întrebarea nu are nici o legătură cu fratele tău. Vrei să mergi cu mine mâine să ne plimbăm? repetă el.

– Unde, milord?

Ea continua să-și umezească buzele. Și era un lucru absolut chinuitor pentru el.

El rânji și înclină ușor capul spre tânără.

– Unde ai vrea să mergem, Joan?

– Păi... ei bine... O deruta complet să-și audă numele rostogolindu-se de le buzele lui. Oriunde, dar nu în parc, trânti apoi dintr-odată.

Îi răsună prin minte o zicală pe jumătate uitată despre drumul spre iad. Intenționase să se plimbe cu ea prin parc. Acela era modul obișnuit și normal de a acorda atenție unei femei. Sau nu? În schimb, ea îl surprinsese încă o dată.

– Nu în parc, zise el gânditor. Ce provocare! Înseamnă că va trebui să mă gândesc la o destinație neobișnuită și amuzantă.

Joan păru descumpănită o clipă. Începu să râdă agitată și privirea îi zbură imediat spre ușă.

– Nu am vrut să fie o provocare. Doar că mi se pare îngrozitor de plictisitor și de banal să te plimbi prin parc, precum niște cai în ringul de la Astley.

El începu să râdă.

– Ai foarte mare dreptate. Atunci să nu facem nimic plictisitor sau banal. Sau poate că mâine e prea devreme. Am nevoie de puțin timp de gândire. Ca să mă gândesc la ceva... interesant.

– Încă n-am fost de acord să merg cu tine.

– Nu? întrebă el și ridică din sprâncene. Dar nici nu m-ai refuzat. E nevoie să... Privirea lui coborî din nou, mai întâi spre buze și apoi spre pieptul ei. Trebuie să te conving, atunci?

Fata se opri o clipă, de parcă ar fi înțeles exact la ce se referea, și se gândi dacă să-l provoace sau nu s-o facă. Lui Tristan îi trecu prin minte s-o ia în brațe și s-o sărute până când spunea da. Ce naiba? Trebuia să fi făcut asta de mai devreme, când aproape căzuse în brațele lui, chiar dacă își spunea neîncetat că sigur era

doar un impuls care va dispărea, fără îndoială, dacă stătea departe de ea... Însă atunci când se afla în prejma lui Joan, nu părea să fie capabil să-și păstreze judecata limpede, nici măcar timp de câteva minute. Poate că era mai bine să o sărute numaidecât și să termine cu tot.

– Cum aș putea refuza o amenințare atât de politicoasă?... vreau să spun... o rugăminte. Mi-ar face plăcere. Făcu apoi o reverență. Pe mâine, Lord Burke... Sau, mai bine zis, voi aștepta să-ți vină o idee interesantă.

– Spune-mi Tristan, zise el. Pe curând, Joan. Făcu apoi o plecăciune și părăsi încăperea. Era timpul să scape de acolo... înainte să-și piardă complet mințile și s-o tragă în brațele lui, ca să vadă dacă pielea ei avea un gust la fel de dulce precum gura.

Capitolul 16

Joan încă stătea neclintită și se uita la ușă, când se întoarse Evangeline.

– O, Doamne, a plecat deja lordul Burke? Ochii îi erau foarte alerți, și tonul vocii destul de dezamăgit.

„Deja?" se întrebă Joan. După părerea ei, stătuse cam prea mult.

– Da.

– Îmi pare rău că nu am avut ocazia să-mi iau la revedere de la el. Ați avut o discuție plăcută?

– Presupun că da. Joan se încruntă.

La început, întâlnirea aceea semănase extrem de mult cu toate întâlnirile lor anterioare: o derutase și o enervase. Dar existase apoi acel moment în care o privise ca și cum o considera mai mult decât o provocare... Ca și cum chiar și-ar fi dorit sincer să o sărute, și nu doar ca să o facă să tacă din gură sau ca să câștige un pariu. Îi mai spusese și că n-ar fi putut-o insulta niciodată *pe ea,* ci doar gustul pe care îl avea în materie de îmbrăcăminte. Și chiar păruse sincer. Iar atunci se pomenise gândindu-se că îi rămânea datoare

lui Douglas pentru că îl trimisese pe lordul Burke să aibă grijă de ea.

Apoi redevenise din nou el însuși și o provocase să-l pocnească. Și nu doar o dată, ci de mai multe ori. Lady Bennet ar fi fost îngrozită de purtarea ei. Pe de altă parte, ar fi fost la fel de îngrozită de faptul că Joan acceptase să danseze și să iasă la plimbare cu el. Să o ajute Dumnezeu! Sigur va da de belea în clipa în care mama ei va afla lucrurile astea. Dacă se plimba cu trăsura cu lordul Burke prin Hyde Park sigur le-ar fi făcut pe femeile bârfitoare din oraș să trimită zeci de scrisori în Cornwall.

Totuși... o plimbare în parc era un lucru perfect normal. Și banal. Îi apăruseră fluturași în stomac în clipa în care o invitase la plimbare și apoi insistase, amenințând să o *convingă* să accepte. Să-l ia naiba! Dar sigur ar fi funcționat dacă ar fi încercat să o sărute, ca să o convingă. Cu toate că omul era absolut enervant, Joan nu putea uita amintirea sărutului de la bal sau felul în care arăta în clipa în care afirmase că nu i-ar fi jignit niciodată chipul. Îi răsunară atunci în minte sfatul lui Abigail și sugestiile lui Penelope... Uneori chiar și cei mai mari crai se îndrăgosteau și se așezau la casele lor. La urma urmei, acesta fusese și cazul propriului tată. Era oare greșit să se întrebe dacă nu cumva lordul Burke era la fel? Și ar fi fost o greșeală din partea ei să încurajeze acest lucru, dacă omul dădea semne că își ameliora comportamentul imoral și se îndrăgostea de ea? Era atât de chipeș, și înalt, și puternic! Și, în plus, dansa atât de bine! Iar în clipa în care își pierduse echilibrul și aproape căzuse în brațele lui, îi inspirase parfumul săpunului de bărbierit și descoperise că și mirosea foarte bine!

Joan oftă. Era foarte puțin probabil să afle vreodată dacă era pe cale să-și schimbe sau nu comportamentul imoral. Pesemne un moment de nebunie temporară îl îndemnase să-i acorde atât de multă atenție. Și se holbase la pieptul ei pentru că, la urma urmei, era un crai. Probabil i se păreau minunați sânii tuturor femeilor. Gândul acesta o înfurie din nou. Dacă reușise în cele din urmă să atragă atenția unui crai, de ce nu putuse măcar să fie unul fermecător? Faptul că nu acceptase imediat invitația lui de a-i trage un pumn în fața aia frumoasă era o mare dovadă de reținere și stăpânire de sine din partea ei.

– Încercăm să-l aducem pe lordul Burke la standardele impuse? întrebă Evangeline dintr-odată. Femeia se așezase înapoi pe scaunul ei și probabil ghicise ce o preocupa pe nepoata ei.

Joan se îmbujoră.

– Nu!

Mătușa ei ridică din sprâncene când auzi vehemența cu care nega. Încercă apoi să adopte un ton mai liniștit.

– Doamne! Ce gând îngrozitor! Nu cred că e genul de bărbat potrivit pentru căsătorie. E mai degrabă genul de bărbat care va ajunge un berbant bătrân și libidinos, care va saliva după servitoare și va ignora cu desăvârșire doamnele respectabile.

– Ei bine, cu siguranță asta va face fericită o femeie imorală.

Joan rămase cu gura căscată.

– Evangeline!

– Ce? Femeia mai în vârstă nu regreta nimic. E un diavol foarte chipeș! Doamne, ce umeri are! Iar când zâmbește și-i apare gropița aceea în obraz... Da, îndrăznesc să spun că e într-adevăr un pic cam sălbatic, dar să știi, draga mea, că și bărbații sălbatici se așază la casele lor. Iar cei plictisitori rămân plictisitori pentru tot restul vieții. Tu vrei să te căsătorești cu un bărbat plictisitor?

– Ei bine... nu...

– Ai putea găsi ceva mult mai rău decât vicontele Burke, sublinie Evangeline. În plus, cu el n-ar trebui niciodată să-ți faci griji că s-a căsătorit cu tine doar pentru zestrea ta.

– Să știi că nu are nevoie de nici un ban! pufni ea, pe un ton disprețuitor.

– Sigur că nu. În plus, din câte mi-am putut da seama, e un bărbat tare încăpățânat! Dacă te cere în căsătorie, o să fie numai pentru că te vrea cu disperare.

Faptul că se gândea și se vorbea atât de mult despre lordul Burke o făcea pe Joan să o doară capul. Ba mai rău, o făcea să o doară inima! Și nu-i plăcea deloc asta. De-a lungul timpului, mai suferise de pe urma unor astfel de îndrăgosteli pasagere, dar, la sfârșit, nu se alesese cu nimic de pe urma lor. După câteva zile de plâns și tristețe, ajungea mereu să uite complet ce anume o atrăsese de la bun început la acei bărbați. Așteptase plină de speranță să fie curtată de domni respectabili și adecvați, dar, de îndată ce aceștia veneau s-o viziteze, descoperea că abia aștepta să scape

de ei. Și mereu când i se părea interesant un bărbat, acela își muta aproape imediat toată afecțiunea spre o altă fată. Iar în puținele și neînsemnatele dăți în care un bărbat devenise interesat de ea, își dăduse repede seama că era absolut anost. Nu credea că lordul Burke s-ar fi putut transforma dintr-odată într-un om anost, dar nu voia nici să-l vadă întorcându-și zâmbetul diabolic și farmecul letal spre o altă fată.

– Mătușă Evangeline, zise ea, încercând să-și mute gândurile pe un teren mai sigur. Nu vrea să se însoare cu mine. Ba mai mult, nu cred că se va însura niciodată. Îmi acordă atenție doar pentru că Douglas l-a făcut să promită că...

Mătușa ei pufni imediat.

– Chiar crezi că s-ar fi mai ținut de promisiune dacă te considera dezagreabilă?

– Ei bine... poate! Chiar a și spus odată că provocările i se par irezistibile, zise, simțind cum se înroșește în obraji. Dar asta înseamnă că mă vede ca pe o provocare, nu ca pe o potențială mireasă. E o prăpastie uriașă între a nu mă considera dezagreabilă și a-și dori cu disperare să se însoare cu mine. Și îți promit că nu se va însura cu mine.

– Nu și dacă mai continui să-i tai macaroana de fiecare dată când îți face un compliment.

Joan era complet șocată.

– Dar nu mi-a făcut nici un compliment! Faptul că îi spusese că purta în sfârșit o rochie care nu era urâtă nu putea fi considerat un compliment... Chiar dacă reușise să facă afirmația să sune ca unul. „Dacă mi-ar fi făcut, atunci aș fi... leșinat din cauza șocului", gândi ea. Da, sigur ar fi leșinat din cauza șocului și a unei bucurii nemărginite. I-aș fi mulțumit politicos, adăugă, încercând să pară calmă.

Evangeline începu să râdă încet.

– Draga mea copilă! Felul în care *s-a uitat la tine* a fost un compliment în sine.

Joan încremeni și rămase cu gura căscată de uimire. Închise gura brusc și se așeză din nou pe canapea. Nu avea ce să-i răspundă la asta. Dar nu era ca și când o femeie îi putea mulțumi unui bărbat pentru că *se uita* la ea. Chiar dacă asta îi trimitea

furnicături pe piele. Ba, probabil că ar fi trebuit chiar să-l plesnească dacă o făcea să se înfioare.

Totuși... era posibil să-i fi plăcut asta. La urma urmei, i se luminaseră ochii într-un mod destul de ciudat și în clipa în care-l pocnise.

– Și, mai mult, cred că îți place și ție de el. Nu ți-am văzut niciodată chipul mai vioi decât în clipa în care vorbeai cu el.

– Nu-mi vine să cred că discutăm despre asta, zise Joan, amestecând energic în ceaiul ei rece. Părinții mei n-ar fi niciodată de acord cu el. Și chiar și dacă s-ar târî într-un genunchi la ușa noastră și i-ar cere tatei mâna mea, tot ar pleca dezamăgit.

Pe chipul lui Evangeline apăru urma unei expresii de dispreț.

– Știi foarte bine că asta nu-i adevărat. Dacă ții cu adevărat la el... sau la orice alt pretendent... ar trebui să le spui asta părinților tăi. Nici unul din ei nu-și dorește să te vadă singură sau nefericită. Și, Joan, nu pot să cred că ar refuza să te lase să te căsătorești cu un bărbat pe care-l iubești cu adevărat.

Ea înghiți apăsat. Chiar îi venea greu să-și închipuie că tatăl ei ar fi refuzat-o într-o astfel de situație. Însă nu era la fel de sigură în privința mamei.

– Nu contează, zise ea încet. Cel puțin, nu acum.

– Doar ține minte ce ți-am spus, draga mea, zise cu blândețe Evangeline. Nu lăsa inima să-ți fie condusă de frica față de mama ta.

– Dar nu mi-e frică de mama! Se opri apoi o clipă din vorbit. Nu se temea de ea... chiar nu se temea. Doar că era un pic neliniștită când trebuia să discute cu ea despre anumite lucruri. Și dacă aș avea sentimente pentru lordul Burke... nu mai zic de dragoste adevărat... și dacă mi-ar arăta și el că simte la fel și că vrea să se însoare cu mine, poți fi liniștită! I-aș cere lui *papa* să fie de acord, când ar veni să mă ceară în căsătorie. Dar la cum stau lucrurile acum, nu am nici un motiv să le vorbesc nici unuia din ei despre lordul Burke... și sper să nu le spui nimic nici tu, adăugă temătoare. Deja îi apăruse în minte o viziune îngrozitoare cu Evangeline scriindu-i tatălui ei să încurajeze curtea inexistentă pe care i-o făcea lordul Burke... și știa foarte bine ce nebunie totală ar fi stârnit o astfel de scrisoare.

Mătușa ei tresări și Joan regretă imediat ultima ei izbucnire.

– Draga mea, eu sunt ultima persoană de pe lume care te-ar încuraja să te căsătorești împotriva voinței tale, zise Evangeline încet. Îmi pare rău, Joan. Nu am vrut să te fac să te simți stânjenită. Nu o să te mai bat la cap în legătură cu asta. Femeia se ridică în picioare și părăsi încăperea înainte ca Joan să știe ce să-i mai spună.

Oftă adânc și lăsă ceașca jos și-și ascunse chipul în palme. Era un dezastru! Oare ce fusese în mintea ei? După ce o să fie văzută plimbându-se cu lordul Burke, Evangeline nu va mai fi singura persoană care să creadă că încerca să-l aducă la standardul cerut pentru căsătorie. Probabil fusese nebună să nu-l refuze ferm și categoric în clipa în care lansase acea invitație. În schimb, inspirase nesigură și inima ei sărise peste o bătaie. Ba mai mult decât atât... era nerăbdătoare să comită ambele păcate.

Asta însemna că nu putea face decât un singur lucru ca să-și liniștească nervii și emoțiile. Era un singur lucru care îi putea distrage atenția de la grijile sale... și Joan aproape că se simți un pic mai bine numai gândindu-se la asta.

Trebuia să meargă la cumpărături.

Și, din fericire, putea conta pe Abigail Weston. Penelope era o persoană destul de amuzantă, însă era mereu atrasă de cele mai șocante și neobișnuite lucruri. Abigail, pe de altă parte, era mereu atentă și grijulie să aibă un comportament adecvat. Și probabil de aceea ea era liberă să se plimbe singură pe Bond Street, în timp ce sora ei, nu. În plus, se dovedise și că Penelope fusese foarte neglijentă, iar mama ei o descoperise citind *50 de moduri de a păcătui*.

– A fost numai vina ei că a prins-o mama, zise Abigail, în timp ce se plimba la braț cu Joan, cu câțiva pași în urma doamnei Townsend. Am prevenit-o că mama trebuia să se întoarcă acasă din clipă în clipă.

– Și stătea și citea în salon?

Lui Joan pur și simplu nu-i venea să creadă.

Abigail încuviință din cap.

– Stătea îndrăzneață și nepăsătoare pe scaunul de la fereastră cu o ceașcă de ceai și un platou cu biscuiți. Mama a văzut-o

pe fereastra din stradă, desigur. Iar când a venit și a întrebat-o ce citea, prostuța a încercat să mintă.

– O, Doamne! șopti Joan.

– Așadar, acum mama știe că Pen este cea care îi fura exemplarele din revistă. Și știi și tu prea bine despre ce era vorba în ultimul număr.

Joan își amintea foarte bine aventurile pe care le avusese Lady Constance cu imoralul Lord Everard. Se cutremură când se gândi la ce-ar fi spus propria ei mamă dacă ar fi știut că și ea citea revista.

– Și cât timp e pedepsită?

– O săptămână. Mama i-a interzis să participe la orice fel de bal sau petrecere. Nu mai are voie să iasă din casă decât ca să meargă la biserică, și mama a început să-i deschidă toate scrisorile.

– Dar tu cum ai scăpat de pedeapsă? întrebă Joan uluită. Cu siguranță doamna Weston bănuia că probabil și Abigail știa tot ce știa sora ei.

Prietena ei se îmbujoră ușor.

– Pen a jurat că eu nu am luat parte la așa ceva și că mi-a ascuns ceea ce făcea. Nu aș fi zis că o s-o convingă pe mama, însă a crezut-o pe cuvânt, iar eu am fost doar avertizată să nu urmez exemplul surorii mele. Și de vreme ce mama e cu ochii pe ea, Pen m-a pus să jur că o s-o răsplătesc aducând acasă pe ascuns orice număr nou.

– La început am fost uimită de altruismul ei, dar acum încep să înțeleg mai bine de ce a procedat așa, zise Joan zâmbind.

– Da, un gest extrem de altruist, aprobă Abigail ironică. A fost numai vina ei, dar, oricum, mă bucur că nu sunt și eu închisă în camera mea. Singura problemă e că acum mă bate la cap să-i fac rost de un număr nou. Și habar nu am cum să fac asta, fără să atrag atenția mamei asupra mea. Și dacă află că și eu, și Pen am mințit-o... Se cutremură imediat. Nu aș vrea să mor tânără, Joan.

Joan își stăpâni cu greu un hohot de râs.

– O, Doamne, nu! Nici măcar mama mea n-ar ezita să mă închidă într-o mănăstire, până când aș îmbătrâni și nu mi-ar mai păsa de povestioare deocheate.

Abigail zâmbi.

– Adevărat. Dar mă tem că până la urmă Pen o să ajungă să mă omoare de plictiseală, dacă nu-i duc ceva interesant în curând. Aruncă o privire nostalgică spre Madox Street, pe lângă care tocmai treceau. Dar n-am cum să mă strecor să întreb dacă nu au un număr nou, fără să o fac suspicioasă pe Olivia.

Joan rezistă cu stoicism dorinței de a se uita spre librăria nesuferită, unde o urmărise lordul Burke, cu unicul scop de a o enerva și insulta.

– Nu. Mai bine nu risca. S-ar putea să pot să procur numere noi fără a ne pune în pericol pe nici una din noi.

– Poftim? Fața lui Abigail se lumină imediat. Cum?

Joan se uită imediat cu teamă spre spatele doamnei Townsend. Tânăra văduvă nu părea să fie deloc atentă la ele. În plus, Abigail jurase că Olivia le va păstra orice secret dacă va fi nevoie. Dar Joan nu era sigură de asta. Își coborî vocea până la o șoaptă:

– Nu mai contează cum. S-ar putea să funcționeze. Dar dacă merge, promit să împart exemplarele mele cu tine și cu biata Penelope.

– Uaau! exclamă Abigail și făcu imediat ochii mari. Să nu-mi spui că mătușa ta te lasă să...

– Taci din gură! exclamă Joan și o ciupi frenetic de braț pe prietena ei. De parcă aș întreba-o așa ceva! *Papa* a pus-o să jure că se va comporta exemplar, și pe mine la fel. Și cumva că îndoiesc de faptul că Evangeline ar considera *50 de moduri de a păcătui* material de lectură potrivit pentru o tânără doamnă.

– Cum poți fi atât de sigură? N-ai de unde să știi că nu e chiar ea autoarea.

– Abigail! icni Joan, înspăimântată.

Prietena ei lăsă apoi capul jos.

– Îmi pare rău. Am spus un lucru teribil de insensibil. Dar nu crezi că Lady Constance începe să se expună?

– Vrei să spui întregii Londre, spre deosebire de câte unui domn o dată?

Abigail pufni amuzată.

– Da! Cu siguranță știe că își sfidează singură norocul dacă se angajează în astfel de acte chiar și la teatru! Seara trecută am auzit-o pe Lady Willets vorbind cu Lady Moulter, și amândouă

au fost la teatru în seara în care i s-a rupt coarda violonistului. Și amândouă au jurat că au auzit gemete... genul acela de gemete pe care le-ar scoate cineva în pragul morții. Așa că probabil se afla foarte aproape de ele!

– Dar cine a scos acele sunete? Cine este Constance și cine sunt Sir Gallant și lordul Everard?

– Sunt sigură că Sir Gallant este Sir Perry Cole, zise Abigail. Trebuie să fie el! A fost auzit exprimându-și slăbiciunea pentru operă și, în plus, e un fost ofițer chipeș, care și-a pierdut o mână. Sigur este Sir Perry!

– Dar a declarat tuturor că nu se afla la operă în seara aceea. Și dacă s-a întâmplat... așa cum susține Lady Willets că a auzit... atunci trebuia să se fi aflat acolo.

Prietena ei clătină din cap.

– Probabil a mințit ca să-și ascundă identitatea. Dar n-am idee cine ar putea fi lordul Everard. Se încruntă puțin. Dar sunt sigură că o jumătate din bărbații din Londra știu adevărul. Probabil știe chiar și Jamie. O prinse apoi de braț pe Joan. Și *sigur* știe și lordul Burke!

Dintr-un motiv sau altul, Joan se îmbujoră imediat.

– Mă îndoiesc de asta, mormăi ea. Nu cred că citește revistele.

Abigail încremeni.

– L-ai întrebat? O, Doamne, Dumnezeule! *Joan!* El o să-ți facă rost de ultimele numere, nu-i așa?

– Nu și dacă strigi asta în gura mare pe Bond Street! șuieră Joan în șoaptă. S-ar putea să-mi facă rost de ele. Asta dacă putem să avem încredere că omul acesta enervant se va ține de cuvânt. Dar sunt foarte sigură că nu știe despre ce e vorba.

– Cum așa? Abigail se întinse spre ea, în clipa în care doamne Townsend se întoarse curioasă spre ele. De unde știi că nu e interesat de revistă?

– Dacă ar fi știut, ar fi putut râde de mine fără milă pe acest subiect, zise ea cu sinceritate.

Dacă Tristan Burke fusese în stare să o amenințe că o va săruta numai pentru a obține un dans... oare ce îi va cere la schimb pentru procurarea celei mai lascive publicații care circula prin Londra? Joan era absolut sigură că acceptase rugămintea ei doar pentru că nu știa despre ce era vorba.

– Aha. Așadar, te înțelegi mai bine cu domnia sa, nu? Nu mai e lordul Bădăran?

– Tot bădăran a rămas, răspunse ea imediat. Dar poate că... Ei bine, e posibil să fi căzut la pace.

– Și o să-ți aducă povestiri păcătoase. Lui Abigail îi străluceau ochii de bucurie. După ce a pus pariu pe un șiling că te putea săruta din nou și să te facă să-ți placă. Off! Mi-ar plăcea să pot să cad și eu așa la pace cu un viconte chipeș!

– Vorbești ca Penelope.

Prietena ei începu să râdă.

– Uff! Biata Pen! I-ar plăcea la nebunie povestea asta! Deveni apoi, dintr-odată, foarte serioasă. Crezi că e posibil ca lordul Everard să fie chiar lordul Burke?

– Nu!

Olivia Townsend se întoarse imediat ce auzi exclamația indignată a lui Joan. Cele două fete adoptară niște expresii vesele și îi făcură cu mâna. Dar Abigail zise, pe sub acel zâmbet larg:

– Ce nu categoric!

Joan nu voia să se gândească la mâinile lordului Burke alunecând pe trupul lui Constance. Din păcate însă, restul descrierii i se cam potrivea – era înalt și puternic și, cu siguranță, neîmblânzit. Dar oare era în stare să bată la fund o femeie și apoi să-i ceară să-l biciuiască? Cu siguranță părea să-i fi plăcut când îl pocnise – ba chiar făcuse asta la porunca lui! Oare era în stare să aranjeze o întâlnire amoroasă cu o femeie doar pentru o noapte, fără nici un fel de atașament ulterior? Îi spusese foarte ferm că nu se întovărășea cu Lady Elliot, dar, pe de altă parte, femeia își scosese pantalonașii pentru el în seara aceea la balul familiei Malcolm. Simplul gând că lordul Burke ar fi putut fi lordul Everard îi alungă lui Joan orice bucurie și entuziasm cu privire la acea scenă lascivă din revistă. Iar dacă încă nu se însoțea cu Lady Constance... probabil era doar o chestiune de timp, până când avea s-o facă...

Se încruntă.

– Cred că e mult mai probabil ca lordul Everard să fie de fapt lordul Hammond. Arată ca un urs și nu-mi pot închipui cum ar putea avea relații intime cu el orice femeie dacă nu ar avea voie să-l biciuiască. Hai să mergem la Madame Carter, să vedem dacă

a adus ceva bonete noi. O luă înainte fără să mai aștepte răspunsul prietenei sale și îi spuse doamnei Townsend că voiau să meargă să se uite la bonete.

Odată ajunse la magazin, Joan se îndepărtă de tovarășele ei, care erau atrase de bonetele cele mai la modă – care aveau coroane înalte și multe pene. Joan știa foarte bine că bonetele acelea o făceau să arate de parcă ar fi avut șase metri înălțime. Studie bonetele mai simple de pe alt raft. În sinea ei își dorea să fi avut curajul să le sugereze să viziteze și magazinul domnului Salvatore. Fusese atât de mulțumită de rochia pe care i-o crease, încât își mai comandase câteva. Dar, din păcate, nu erau gata încă. Știa că tatăl ei ar fi putut refuza să-i mai dea alocația timp de doi ani dacă nu era de acord cu rochiile acelea. Dar găsise în sfârșit un croitor care știa să facă rochii cu care să-i stea bine, așa că-și dorea mai multe. Dacă o simplă rochie verde de zi îi putuse schimba atât de radical părerea lordului Burke despre înfățișarea ei... oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut o rochie de bal creată de domnul Salvatore? Spera să aibă cel puțin încă o rochie nouă măgulitoare, până când se hotăra lordul Burke să o ducă la plimbare.

Dar desigur, chiar și o rochie frumoasă ar fi fost acoperită de pelerină. În plus, boneta ei ar fi stat acolo, chiar sub ochii lui. Joan își întoarse capul și studie o bonetă simplă de paie, cu boruri mai înguste și o coroană mai joasă. Poate că aceea ar fi fost mai potrivită, împodobită cu o panglică de mătase și o singură floare mică...

Se uită în jur, însă vânzătorul le ajuta pe Abigail și pe doamna Townsend. Joan știa că Abigail încerca să-i facă mici cadouri Oliviei, de fiecare dată când mergeau la cumpărături. Dar îi lua mereu mult timp să o convingă pe văduvă să le accepte. Se gândi că poate de data asta îi era mai ușor prietenei ei – pentru că doamna Townsend tocmai proba o bonetă superbă, care-i ședea absolut minunat. Abigail proba și ea tot felul de modele, iar vânzătorul – care anticipa o vânzare bună – încuviința din cap și zâmbea.

Iar ceilalți vânzători din magazin se ocupau de o doamnă mai în vârstă care era acolo cu cele două fiice ale sale. Doamnele acelea păreau cliente fidele și exigente. Cele două tinere semănau

ca două picături de apă – Joan nu mai văzuse niciodată două persoane care să semene atât de mult. Erau slăbuțe, minione și aveau părul blond strălucitor și ochi albaștri de culoarea cerului. Iar rochiile lor, împodobite generos, în conformitate cu ultima modă, erau confecționate din mătase roz și dantelă aurie. Cele două domnișoare păreau să o fie o ilustrație din revista *Ackermann*, care prinsese viață. Joan se străduia din răsputeri, însă nu-și putu înăbuși un oftat. Îi plăcea foarte mult noua ei rochie verde și chiar se simțea destul de atrăgătoare atunci când o purta. Totuși, de ce nu se putuse naște și ea cu o înfățișare precum a celor doi îngeri diafani? Atunci orice bonetă din magazin i-ar fi venit bine.

Una dintre fete ridică privirea și o văzu. Joan înclină din cap politicoasă și se întoarse înapoi la boneta de paie. Dar, spre surprinderea ei, fata veni imediat lângă ea.

– Domnișoara Bennet, presupun, zise atunci fata. Încerci să-l înhați pe vicontele Burke, nu-i așa?

Joan clipi când auzi acea acuzație grosolană.

– Eu... poftim? Ăă... Nu, sigur că nu!

– Ești nebună, îi răspunse fata. Vocea ei era surprinzător de stridentă pentru o ființă atât de delicată. Ești nebună dacă îl vrei și o să fii o nebună care regretă amarnic dacă vei reuși să pui mâna pe el.

O, Doamne! Oare fata aceea îl voia pentru ea? Joan nu mai fusese niciodată în postura ca altă fată să fie invidioasă pe ea pentru atenția pe care i-o acorda un domn, așa că nu știa ce să spună. Totuși, i se părea oarecum măgulitor că cineva o credea o rivală – și tocmai pentru afecțiunea lordului Burke! Se uită în jur stânjenită, dar Abigail încă mai încerca să o convingă pe doamna Townsend să accepte boneta.

– Îmi pare foarte rău, dar nu-mi amintesc să ne fi cunoscut...

– Sunt Alice Burke. Lordul Burke este vărul meu. Se îmbujoră un pic, iar asta o făcu să pară și mai încântătoare, chiar dacă ochii îi străluceau amenințător. Și îl urăsc.

A! Abia atunci își aminti. Domnișoarele Burke erau cu câțiva ani mai mici decât ea și în anul acela erau considerate două dintre cele mai frumoase fete de pe piața căsătoriilor. Se zvonea că mama lor refuzase să le lase să se mărite cu vreun bărbat care

avea un titlu mai mic decât cel de conte. Familia lor nu se învârtea în aceleași cercuri cu a ei. Și de vreme ce erau amândouă foarte frumoase, acestea nu lâncezeau niciodată prin colțurile sălilor de bal, precum Joan și fetele Weston. Joan știa cine erau, însă nu fuseseră niciodată făcute prezentări oficiale.

Și tot ce se întâmpla în clipa aceea o făcea să nu regrete absolut deloc că nu le cunoștea nici pe domnișoara Alice Burke, nici pe sora ei, Kitty.

– Bună ziua, domnișoară Burke, zise ea vioaie. Mă bucur să te cunosc. Cu siguranță Abigail trebuia să fi observat ce se întâmpla și să vină să o salveze... Dar, pe de altă parte, poate că nu. Spre deosebire de Penelope, Abigail nu era genul care să se amestece în situații incomode.

– Sunt sigură că mama dumitale ar fi oripilată să vadă cum te arunci în brațele lui, continuă domnișoara Burke, de parcă nu ar fi auzit nici măcar un singur cuvânt din ce spusese Joan. Mama abia poate să stea de vorbă cu el și o face numai atunci când este obligată și nu are de ales.

Joan se întrebă atunci ce persoană sănătoasă la cap ar fi considerat că ea se arunca în brațele lui Tristan Burke. Doar încercase să îl evite mai mult decât orice altceva. Dar nu o mira deloc că avea ghinionul ca oamenii să creadă exact opusul.

– O? Dar cine, Doamne iată-mă, ar putea-o obliga?

– Roagă-te ca tatăl dumitale să nu moară și să te lase la mila unor nemernici. Domnișoarei Burke îi tremurau buzele, de parcă îi venea să plângă. De când a murit tata, și omul acela oribil a moștenit totul, mama a trebuit să-l înfrunte mulți ani și în mod regulat pe lordul Burke.

– Ce îngrozitor, zise Joan, în semn de simpatie. Și da, mă rog în fiecare seară ca Dumnezeu să-l țină sănătos pe tata, mulțumesc. Cu toate acestea, dacă ar fi murit tatăl ei, iar Douglas ar fi moștenit totul, probabil mama sa l-ar fi ținut și mai din scurt pe fratele ei. Se întrebă apoi dacă domnișoarei Burke îi era vreun pic milă de vărul ei, care își pierduse ambii părinți la o vârstă fragedă. Probabil ți-e îngrozitor de dificil să ieși în societate, de teamă să nu te întâlnești cumva cu el.

Fata ridică din sprâncene, în semn de repulsie.

– De parcă ne-am lăsa intimidate de el! El e cel care ar trebui să ne evite pe noi! Dar oricum, sunt sigură că nimeni nu-l vrea ca invitat.

– Asta ar explica de ce este invitat peste tot, șopti Joan.

– Este un om îngrozitor, repetă Alice Burke. Voiam doar să te previn.

Joan clipi.

– Un om îngrozitor? Una era să nu-i placă purtarea omului, și cu totul altceva să-l considere un om atât de îngrozitor. Cum așa, domnișoară Burke? întrebă.

– Ne-a obligat să plecăm din casa noastră și nu ne mai dă voie să ne întoarcem acolo. Mama l-a rugat... ba chiar l-a implorat... dar el i-a râs în față și a refuzat-o. Ce fel de om ar face așa ceva, domnișoară Bennet?

– Dar credeam că s-a prăbușit acoperișul acelei case. Se încruntă un pic, chinuindu-se să-și amintească mai multe. Îl tachinase mai demult pe seama faptului că locuia în casa fratelui ei, iar el îi spusese că nu avea de ales, de vreme ce casa lui era o ruină. Nu poate să locuiască acolo nici el.

Cealaltă fată pufni cu dispreț.

– Reparațiile sunt aproape gata. Eu și sora mea am crescut acolo... Acolo sunt toate amintirile pe care le avem cu dragul nostru tată, dar el nu vrea să ne lase să ne întoarcem. Am visat întotdeauna să iau micul dejun nupțial în salonul de acolo, dar acum este imposibil. Acesta este genul de om cu care ai dansat, domnișoară Bennet.

Joan își strânse buzele. Nu prea avea cum să o contrazică și să spună că Tristan Burke era un mare gentleman. Și-l putea închipui râzând și refuzând o rugăminte, dacă era vorba despre ceva ce îl deranja. În plus, își amintea vag și că afirmase cândva, demult, că mătușa și verișoarele lui îl urau și că și el le ura pe ele. Dar ceea ce spunea fata aceea era plin de dușmănie... și nu își putea imagina că Tristan s-ar fi coborât la un asemenea nivel. În fond, de ce ar fi făcut-o?

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit, domnișoară Burke. Dar acum trebuie să mă scuzi, văd că îmi fac semn prietenele mele. Făcu

o scurtă reverență și se duse să li se alăture lui Abigail și doamnei Townsend.

Pentru a ascunde cumva întâlnirea aceea tulburătoare, Joan cumpără pălăria de paie. Însă rămase tăcută de îndată ce ieșiră din magazin. Abigail și doamna Townsend sporovăiau fericite despre boneta pe care reușise Abigail să i-o cumpere prietenei sale... așa că Joan fu lăsată în pace, cu gândurile ei. Oare Tristan Burke fusese în stare să fie atât de crud cu mătușa și verișoarele lui, după cum spunea domnișoara Burke? Aproape toată experiența lui Joan cu domnii se rezuma la experiențele cu fratele ei. Își aminti apoi de toate certurile pe care le avusese de-a lungul timpului cu Douglas și înțelese că se întindea într-adevăr o prăpastie nemărginită între ceea ce considera ea ca fiind cruzime și părerea lui. Dar bărbații pur și simplu gândeau altfel decât femeile. Probabil domnișoara Burke – cu buclele ei blonde și ochii ei mari și albaștri – nu prea era obișnuită ca un bărbat să îi refuze ceva... cu atât mai mult ceva ce își dorea cu disperare. Iar lordul Burke părea mai puțin impresionat de sensibilitățile feminine decât ceilalți bărbați.

Cu toate acestea, părea ceva extrem de nepoliticos să-i râdă în față unei mame, care-l implora să le dea înapoi copiilor ei casa familiei lor. Da, mult prea nepoliticos... chiar și pentru el! Nu că nu îi râsese și ei în față – ba chiar de mai multe ori – și ea la rândul ei considerase asta un lucru nepoliticos. Dar fusese mereu vorba despre lucruri banale, cum era faptul că îl obligase pe Douglas să semneze hârtia aceea. Iar acțiunile lui creaseră un contrast și mai mare în clipa în care venise acasă la ea la ceai... Pentru că atunci fusese plin de admirație. Fascinant. Atent chiar. Iar felul în care o privise pe sub pleoapele acelea cu gene grele și urma aceea diabolică de zâmbet...

Rosti în barbă un cuvânt urât. Nici măcar faptul că fusese la cumpărături și își achiziționase o bonetă nouă nu reușise să-l îndepărteze din gândurile ei. Oare așa era mereu când o doamnă avea de-a face cu un domn? Joan își imaginase adesea cum ar fi fost să aibă pretendenți. Dar nu își închipuise nici o clipă că ar fi putut fi atât de frustrant.

Îi luă câteva minute să își dea seama că începuse să se gândească la el ca la un pretendent.

Capitolul 17

A doua zi de dimineață, Joan își dădu seama că Evangeline avea un musafir încă dinainte de a ajunge în salon să ia micul dejun. Putea auzi murmurul ușor al unei conversații, vocea unui bărbat și intonația veselă a vocii mătușii ei. Și apoi, chiar când apăsă pe clanță ca să intre, auzi și un lătrat puternic.

Când intră, Evangeline și un domn foarte chipeș se întoarseră spre ea, ca niște amanți vinovați. Mătușa ei părea fericită. Era îmbujorată de râs și mângâia blând un cățeluș pe care-l ținea în poală. Stătuse aplecată în față – cu tot corpul înclinat spre oaspetele ei –, dar în clipa aceea se îndreptă în scaun.

– Bună dimineața, Joan! Îi aruncă apoi o privire tristă oaspetelui ei. Nu mă așteptam să te văd trează așa de devreme. El este Sir Richard Campion. Sir Richard, ți-o prezint pe nepoata mea, domnișoara Joan Bennet.

Sir Richard se ridicase deja în picioare și făcea o plecăciune elegantă.

– Este o plăcere să te cunosc, domnișoară Bennet.

– Plăcerea este de partea mea, răspunse ea, studiindu-l cu interes.

Așadar, acesta era exploratorul neînfricat care escaladase munții din Elveția și călătorise în adâncurile întunecate ale Africii – și care, în plus, era iubitul faimos al mătușii ei. Zvonurile spuneau că era cu mult mai tânăr decât Evangeline, dar Joan nu ar fi ghicit asta după înfățișarea lui. Omul avea înălțimea tatălui ei, dar era foarte în formă – aproape slab. Părul șaten-deschis îi era brăzdat cu fire argintii, iar chipul lui era bronzat și ridat, în special în jurul ochilor. Însă ochii aceia, de un albastru uimitor erau vii și alerți. Și în plus, întregul său trup emana o energie debordantă. Era îmbrăcat ca un boier de țară, însă avea în mișcări eleganța unui aristocrat londonez.

Câinele roșcovan din poala lui Evangeline mai lătră o dată, scoțând un scheunat ascuțit. Evangeline zâmbi cu afecțiune și întinse urechile câinelui.

– Și el este Louis. Sir Richard a avut grijă de el, în absența mea. Iar acum l-a adus în vizită pe Louis al meu.

– I-a fost foarte dor de tine, draga mea, zise Sir Richard zâmbindu-i.

Omul avea un ușor accent străin, foarte interesant.

– Trebuie să-l cunoști cum se cuvine, Joan. Uite. Ia un pic de bacon și chemă-l la tine. Cățelușul cu blană lucioasă sări pe podea de îndată de Joan luă o felie de bacon de pe platoul de pe bufet. Se duse apoi lângă ea și se așeză la picioarele ei. Dădea frenetic din codița lui mică, și ochii lui negri fixau bucata de șuncă.

– Bravo, Louis, zise Evangeline. Fii politicos!

Louis se ridică apoi pe picioarele din spate și întinse o lăbuță din față. Arăta ca un cavaler care implora să primească mâna unei domnițe, pentru un dans.

– Doamne, ești atât de drăgălaș, Louis! strigă Joan. Se opri și îi întinse bucata de carne. Câinele o ciuguli delicat din mâna ei, apoi se lăsă pe podea, ca să o mestece. Joan se uită în sus. De ce nu l-ai adus cu tine când ai venit, Evangeline?

Mătușa ei flutură din mână.

– E un mititel tare exigent. În plus, știam că nu o să prea poată face mișcare aici în oraș. Este mult mai fericit în Chelsea.

– Aha.

Louis își terminase de mâncat bucățica de șuncă și o privea plin de speranță, agitându-și energic codița. Joan îl lăsă să îi miroasă mâna și să-i lingă degetele, apoi îl mângâie pe blăniță. Cățelușul întinse gâtul și apoi închise ochii, în clipa în care Joan se apucă să-l scarpine sub bărbie, unde avea blănița cea mai moale.

– Nu m-ar deranja să rămână.

Ridică ochii și surprinse un schimb precaut de priviri între Evangeline și oaspetele ei.

– Mi-ai promis că pot să-l țin cel puțin o lună, zise Sir Richard, vesel. Cine altcineva îl poate ține la respect pe Hercule?

Evangeline zâmbi atunci. Lui Joan i se păru că zâmbetul ei era plin de recunoștință.

– Bietul Hercule! Îmi închipui că de-abia așteaptă ca Louis să plece.

– Cine este Hercule? Între timp, Joan veni și se așeză pe scaunul, pe care i-l trase Sir Richard.

– Hercule! zise simplu Sir Richard, luând loc din nou pe scaunul său.

Se auziră imediat zgârieturi din partea cealaltă a camerei. Spre uimirea lui Joan, apăru de după masă cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată. În cea mai mare parte, blana sa era de culoare neagră, însă avea pete maronii și albe pe cap și pe picioare. Se așeză ascultător lângă scaunul lui Sir Richard, și Joan observă imediat că îi ajungea capul aproape până în dreptul umărului stăpânului său.

– E uriaș, zise ea încet.

– Dar e foarte prietenos. Sir Richard luă un cârnat de pe farfurie și i-l oferi câinelui. Hercule mai întâi îl mirosi și apoi îl înghiți pe tot, dintr-o singură îmbucătură. L-am adus din Elevația, adăugă Sir Richard, în timp ce se apleca în față, ca să-l scarpine pe gât. Câinele lăsă imediat capul pe spate și scoase un oftat gutural de plăcere. S-a născut ca să alerge pe munți și să păzească turme de capre. Și tot ce i-am dat eu au fost străzile londoneze.

– Și un cățeluș mic și enervant, care să-l sâcâie în fiecare moment, zise Evangeline ironică, în timp ce Louis își făcea loc între labele lui mari, adulmecând o bucățică mică de cârnat și călcând peste câinele mai mare. Louis! Vino aici imediat, zise apoi, mustrând animălușul.

Louis scoase un scâncet ascuțit, apoi se întoarse la stăpâna sa. Evangeline îl ridică în poală și-și lipi obrazul de blănița lui, în timp ce cățelușul o lingea pe bărbie.

– Ar trebui să plecăm, zise apoi Sir Richard și luă o ultimă înghițitură din ceașca de cafea, înainte de a se ridica de la masă. N-ar trebui să mai fie gâște pe străzi și ar trebui să reușim să ajungem acasă fără probleme.

– Foarte bine. Evangeline oftă și lăsă cățelușul jos.

Sir Richard îi puse o lesă.

– O zi bună, Lady Courtenay.

Sir Richard ridică mâna lui Evangeline la buze.

De pe scaunul ei, Joan zări chipul strălucitor al femeii. Indiferent de zvonurile care circulau despre ei, era mai mult decât

evident că Evangeline îl adora pe Sir Richard. Omul făcu apoi o plecăciune și în fața ei.

– Domnișoară Bennet.

Se îndreptă spre ușă, cu Hercule pe urmele sale. Louis se duse și el de bunăvoie, apoi se întoarse de lângă Hercule și veni în pragul ușii, de unde lătră ascuțit spre Evangeline. Joan aproape că putea înțelege cerința ascunsă sub acel lătrat: „Vino cu noi!"

– Louis! zise ferm Sir Richard și împunse ușor câinele cu piciorul. Dar câinele îl ignora cu desăvârșire. Se dădu repede la o parte din calea cizmei lui și lătră din nou la stăpâna lui. Sir Richard se uită atunci exasperat la Evangeline.

– Louis, zise ea, cu o voce plină de reproș.

Cățelușul ei lăsă imediat coada jos. Mai lătră o dată, abătut, apoi plecă alături de Sir Richard și de Hercule. Piciorușele lui mici lipăiau pe podelele lustruite.

După plecarea lor se instală liniștea în salon. Joan își umplu și ea farfuria la bufet și observă cum o servitoare veni numaidecât să elibereze locul unde stătuse Sir Richard. Vizita lui fusese foarte scurtă. Era încă devreme, așa că probabil sosise cu cel mult o oră în urmă. Și probabil că Evangeline îl așteptase, dacă era trează și deja îmbrăcată la o oră atât de matinală. În plus, era foarte aranjată pentru o dimineață.

– De ce nu l-ai luat cu tine pe Louis? întrebă ea, când se așeză din nou la masă. Sunt sigură că tata nu s-ar fi supărat.

Evangeline rămăsese cu privirea ațintită spre ușă, așa că tresări ușor când auzi întrebarea lui Joan.

– Păi, draga mea, ar fi extrem de nepoliticos să aduci cu tine un câine când vii în vizită! În plus, Louis se simte bine cu Sir Richard la casa lui din Chelsea. Acolo poate alerga prin grădină, fără să fie urmărit de gâște, care îl sperie de moarte. Sir Richard aproape că a fost nevoit să îl care în buzunar pe Louis azi-dimineață când se ducea la piață și au dat peste un cârd de gâște. Femeia zâmbi și se întinse după ceainic. Îți poți închipui? Louis stând cu capul afară din buzunarul redingotei lui Sir Richard și lătrând frenetic la o gâscă amenințătoare?

Joan întinse cu grijă niște unt pe o felie de pâine prăjită. Spusese suficient de multe adevăruri evazive în viața ei, încât să recunoască unul când îl auzea. Evangeline renunțase la câinele și la iubitul ei, ca să vină acolo să stea cu ea și nu era nici un mister de ce. Cu siguranță, nu era un accident că amândoi veniseră foarte devreme – înaintea orei la care se așteptau să se trezească Joan și înainte ca vecinii să observe un bărbat sau niște câini care veniseră în vizită. Joan nu și-l putea închipui pe tatăl ei având ceva împotriva câinilor, însă cu cât se gândea mai bine, își amintea că mamei ei nu-i plăcea să aibă animale în casă. Și își putea doar închipui ce ar fi spus despre domnul sosit în vizită.

Așteptă ca servitoarea să plece din cameră cu tava cu farfurii, apoi întrebă:

– O să te căsătorești cu Sir Richard?

Ochii lui Evangeline îi întâlniră imediat pe ai ei. Păreau precauți și imposibil de citit.

Joan își mușcă buza, însă continuă oricum:

– Știu că e nepoliticos din partea mea să întreb, dar... ei bine, mi-am dat seama că ții foarte mult la el. Și probabil și el ține foarte mult la tine dacă ți-a adus în vizită câinele la o oră atât de matinală. Mama mă tot asigură că voi găsi și eu un bărbat care să țină la mine și că apoi mă voi căsători cu el. Așa că nu pot să nu fiu curioasă de ce nu te-ai căsătorit cu Sir Richard, de vreme ce este evident că ai găsit un bărbat care ține foarte mult la tine.

Evangeline lăsă ușor ceainicul jos. Își puse niște zahăr, amestecă în ceai și apoi mai adăugă niște zahăr. Și totul fără să se uite măcar la Joan.

– Nu este atât de simplu. Sir Richard... eu... Inspiră adânc și păru că tremură un pic. Adevărul este că nu vreau să mă recăsătoresc. Am îngropat deja doi soți. Zâmbi cu tristețe. Oricine se căsătorește cu mine are ghinion! Toți cei care au făcut-o au murit la mai puțin de zece ani după nuntă. Sărmanului bărbat îi e mai bine așa.

– Ți-ai iubit soții? întrebă Joan încet.

Mătușa ei sorbi din ceai.

– Nu. Joan, draga mea, adevărul e că tu ești foarte norocoasă că părinții tăi vor să-ți găsească un soț pe care să-l iubești

și care să te iubească la rândul lui. Dar nu toată lumea are aceeași imagine tandră despre căsătorie.

– Când spui așa, totul sună foarte simplu... să găsești pe cineva pe care să-l iubești și care să te iubească și el. Dar de fapt nu este atât de ușor, zise ea oftând. Mama vrea să găsesc un bărbat care să mă iubească... dar care să aibă și educația și manierele corespunzătoare, conexiuni sociale bune și o avere a lui. În timp ce eu...

– Da? o îndemnă cu blândețe Evangeline, când se opri din vorbit. Tu ce-ți dorești?

Joan ridică din umeri.

– Cred că îmi doresc ce își dorește orice fată. Un bărbat care să fie bun și atent, chipeș și politicos, înalt și puternic. Dar, din păcate, se pare că în clipa asta în Londra e un deficit de astfel de bărbați.

– Și lordul Burke nu are nici una dintre calitățile astea...?

Joan ronțăi din pâinea prăjită, încercând să lase impresia că nici măcar nu se gândise la el.

– Lordul Burke? Ei bine, e înalt, asta da.

– Și foarte chipeș, adăugă mătușa ei. Și în plus, se mișcă asemenea unui pugilist. E foarte agil pe picioare. Și îndrăznesc că presupun că este și un dansator foarte bun. Și un bărbat care face box este de obicei foarte puternic.

Joan aruncă jos pâinea prăjită.

– Dar nu e deloc atent și a fost de-a dreptul nepoliticos cu mine. Mi-a zis că arăt ca o umbrelă pe jumătate desfăcută.

Evangeline ridică din sprâncene.

– Nu-mi vine să cred! Când a venit să servim ceaiul?

– Nu, zise ea, extrem de conștientă că se înroșise. La un bal, în urmă cu două săptămâni. Și m-a întrebat dacă am ceva împotriva modei măgulitoare.

– Suspectez că și-a schimbat deja părerea, șopti mătușa ei. A părut foarte impresionat când ai apărut în rochia aceea verde și minunată, draga mea.

Da, aici avea dreptate. Amintirea aceea îi aduse un mic zâmbet, pe care Joan nu îl putu ascunde.

– Poate puțin, permise ea. Dar am auzit ceva despre el ieri... Ai cunoscut-o cumva pe mătușa lui, Lady Burke?

– O, Doamne! Ea! Evangeline inspiră adânc. Foarte puțin. Dar de ce, ce ți-a spus despre el?

– Eu nu am cunoscut-o, se grăbi Joan să adauge. Dar am auzit că s-a purtat destul de crud cu ea și mă întrebam dacă ar putea fi adevărat. Un bărbat care se poartă urât cu mătușa și verișoarele lui nu poate fi considerat un om bun, nu-i așa?

– Crud?! Evangeline pufni cu cinism. Mary Burke e o femeie nesuferită, și mereu a fost așa. A fost o mare frumusețe la vremea ei, însă comportamentul ei a îndepărtat bărbații cei mai eligibili. S-a căsătorit cu Edward Burke, care a fost un bărbat destul de chipeș, dar cel mai plictisitor om în viață. Totuși, acesta a fost un pas în sus pentru familia ei. Cred că îți amintești ce am spus despre tatăl actualului Lord Burke, nu?

Joan încuviință din cap.

– Acesta era fermecător și sociabil, în aceeași măsură în care fratele său mai mare era rezervat și serios, iar Mary nu a fost niciodată de acord cu el. Și nu era nici un secret că femeia a crezut mereu că nu o să sfârșească bine... Ochii lui Evangeline se întunecară apoi. Și presupun că a avut dreptate. Dar pentru Mary, cel mai rău lucru pe care l-a făcut Colin Burke a fost că s-a căsătorit cu o moștenitoare. Cea mai mare parte a averii lui Burke vine din partea bunicului său matern... nicidecum de la tatăl său.

– Ceea ce înseamnă că era mai bogat decât unchiul său, încă de mic copil, zise Joan încet. Iar mătușa lui...

– Lordul Burke seamănă foarte mult cu tatăl său, așa că era normal ca femeii să nu-i placă deloc de el. Dar da, sunt sigură că și povestea cu banii a fost o lovitură în mândrie pentru ea.

– Atunci, tu nu ai lua în seamă ceea ce spune ea despre el?

Evangeline se încruntă imediat.

– Mai degrabă aș considera că e adevărat exact opusul a ceea ce spune ea despre el... sau despre oricine altcineva, de altfel.

Asta punea lucrurile într-o lumină complet nouă. Nu doar că lordul Burke își pierduse părinții de la o vârstă fragedă, dar, aparent, avusese dreptate când afirmase că mătușa și verișoarele

lui îl urau. Joan începu să se joace cu lingura. Cu siguranță se putea trece cu vederea un pic de cruzime din partea lui dacă femeile se purtaseră atât de îngrozitor cu el. Iar dacă felul în care se comportase domnișoara Burke la magazinul de pălării indica în vreun fel modul în care se purtaseră cu el... atunci probabil avea tot dreptul din lume să le urască. Totuși... să le alunge din propria casă?

– Lady Burke se află într-o situație dificilă din punct de vedere financiar? Ținuta domnișoarei Burke fusese absolut splendidă, dar Joan se gândi totuși că ar fi putut fi cumpărată pe datorie. Dar asta părea un lucru foarte dificil, dacă rămăseseră într-adevăr fără un acoperiș deasupra capului.

– Mă îndoiesc de asta, zise Evangeline, surprinsă. Familia Burke a fost întotdeauna înstărită și n-am văzut în viața mea un zgârcit mai mare decât răposatul Lord Burke.

Joan încuviință din cap. Cu toate acestea, afirmația mătușii ei nu excludea și posibilitatea unui atașament afectiv real față de conacul din Hanovra Square – ceea ce pretinsese și domnișoara Burke... Dar asta nu ar fi putut fi considerată cruzime.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă și Smythe intră cu două cutii cu flori. Puse câte o cutie în fața fiecăreia dintre ele.

– O, Doamne! exclamă Evangeline surprinsă și desfăcu panglica. Mă întreb cine ar fi putut trimite florile astea?

Joan ignoră întrebarea retorică a mătușii ei și se grăbi să-și desfacă și ea cutia. Mai primise flori și altă dată... însă ultima dată se întâmplase în al doilea sezon al ei – adică în urmă cu mult timp. Iar florile acelea erau cu totul diferite de margaretele pe care le primise atunci. În interiorul cutiei, se afla un buchet de cale cu tulpini lungi. Frumusețea lor era de o simplitate care îi tăie respirația.

– Cale, zise Evangeline. Extrem de exotic!

– Sunt minunate.

Joan ridică apoi o floare ca s-o privească mai îndeaproape.

– Văd că lordul Burke chiar se pricepe la flori.

Evangeline scoase apoi bilețelul din cutia ei, în care se aflau niște lalele absolut minunate.

Joan lăsă apoi calele înapoi în cutie și deschise și ea bilețelul ei. Scria:

Sper că poimâine-dimineață îmi vei face onoarea de-a mă bucura de compania ta. Să fii gata devreme. O să merite așteptarea.

Burke

Pentru o clipă, Joan se strădui să-și înăbușe un zâmbet foarte mulțumit. Poate că omul era o enigmă, dar sigur însemna ceva faptul că îi trimitea flori, nu? Nu fusese obligat să o facă. La urma urmei, nu era ca și când o curta... Sau da? Așa ar fi interpretat lucrurile, dacă florile și invitația la o plimbare ar fi venit din partea altcuiva. Dar îi era imposibil să-și dea seama ce însemna asta venind din partea lui.

– Îmi cere permisiunea să te scoată la o plimbare cu trăsura poimâine. Evangeline îi întinse biletul ei. O să-i dau permisiunea mea, dacă vrei să te duci. Dar dacă am interpretat greșit lucrurile, draga mea... și de fapt nu vrei să mergi cu el, atunci sunt perfect dispusă să-mi asum toată vina și să refuz să îl însoțești.

Joan își mușcă buza. Bilețelul pe care i-l trimisese lui Evangeline era doar puțin mai lung decât al ei, însă mult mai politicos. Îi mulțumea pentru invitația la ceai de deunăzi și îi cerea, în mod corespunzător, permisiunea de a o scoate pe Joan la o plimbare. Aparent, știa cum să fie un gentleman galant, atunci când voia. Dar ce dorise să spună prin faptul că va merita așteptarea? Oare ce plănuia? Îi dădu înapoi bilețelul mătușii sale.

– A menționat într-adevăr ceva despre o plimbare, dar mă așteptam să fi uitat complet.

Mătușa ei îi aruncă o privire perplexă.

Joan strânse din buze.

– Și nici măcar acum nu a stabilit concret o oră! A zis doar... devreme! Ce înseamnă asta? O să apară aici în zori cu un plan nebunesc de a merge la plimbare în Greenwich?

– Asta sigur nu, zise Evangeline. M-ar omorî tatăl tău.

– Ei bine, cred că i-ar sta în caracter unui prieten de-ai lui Douglas să-ți ceară voie și apoi să nu apară deloc. Două zile înseamnă o întârziere destul de lungă.

– Eu cred că o să vină. Doar nu i-a cerut nimeni să te scoată la plimbare. Și să nu zici că Douglas, adăugă mătușa ei, de îndată ce Joan dădu să zică ceva. Douglas este la sute de kilometri distanță de aici. În plus, lordul Burke nu mi se pare genul de om care să accepte să primească ordine.

Asta era adevărat.

– Asta nu înseamnă că n-o să-i pară rău că m-a invitat.

Evangeline doar îi zâmbi.

– Poate că ar fi mai bine să-ți pregătești boneta aceea nouă... așa, pentru orice eventualitate.

Dintr-un motiv sau altul, lucrul acesta o făcea să-și încordeze umerii. Era foarte posibil ca în două zile domnul Salvatore să aibă timp să îi mai termine o rochie. Dar tot nu avea o bonetă decentă! Și Joan chiar nu era dispusă să poarte una dintre bonetele ei vechi și urâte când mergea la plimbare cu Tristan.

– Nu știu cum să fac asta, fără să mă facă să par înaltă.

– Dar ești înaltă, draga mea, sublinie mătușa ei. Cum vrei să ascunzi acest lucru?

– Păi, e absolut evident că nu am cum, zise Joan cu un aer melancolic. Dar chiar și așa, nu trebuie să port o bonetă care să mă facă să par uriașă.

Evangeline izbucni în râs.

– Uriașă! Ei haide, fii serioasă. Nu-i așa de rău. Pur și simplu ai stat pe lângă oamenii nepotriviți. Nu ești exagerat de înaltă.

– Poate pe lângă tine nu par așa, dar pe lângă oricine altcineva, da.

– Și nici pe lângă lordul Burke.

Joan se încruntă la ea.

Evangeline adoptă imediat o expresie nevinovată.

– E adevărat! Probabil e cu cel puțin zece sau cincisprezece centimetri mai înalt decât tine. Ai putea purta chiar și pantofii mei de mătase brodați cu mărgele... care au un toc înalt minunat... și tot ai fi mai scundă decât el.

– Nu totul trebuie să aibă legătură cu lordul Burke! mârâi ea. Dar cu toate acestea, nu ar fi deranjat-o deloc să poarte pantofii

aceia albi din mătase despre care vorbea mătușa ei. Se gândi că probabil ar fi meritat sacrificiul, chiar și dacă lordul Burke era singurul bărbat cu care ar fi putut dansa, în timp ce îi purta... Se ridică în picioare și își luă buchetul. Merg să o rog pe Polly să pună florile în apă, înainte să mă gândesc ce să fac cu boneta.

– Ai grijă să aleagă o vază corespunzătoare, zise Evangeline, în timp ce ea se îndrepta spre ușă. Calele sunt flori înalte.

Joan se uită suspicioasă peste umăr și o văzu pe mătușa ei inspirând parfumul unei lalele.

– Se pare că lordului Burke îi plac lucrurile înalte, comentă ea.

– Ești incorigibilă, afirmă Joan.

Mătușa ei râse.

– Știu. Dar nu-i spune asta și mamei tale.

Joan clătină din cap și dădu să plece, însă chiar în clipa aceea apăru majordomul cu corespondența. Joan zăbovi acolo, în timp ce mătușa ei sorta scrisorile.

– Mai multe invitații, afirmă ea. Și... O, Doamne! Aruncă imediat teancul de scrisori și deschise repede una dintre ele.

Joan încercă să nu se arate curioasă, dar renunță imediat când recunoscu scrisul de pe plic.

– E de la *papa!*

– Da, așa e. Uite, e una și pentru tine. Evangeline îi întinse apoi o scrisoare mai mică, care fusese ascunsă în cea pentru ea.

Joan o luă imediat și o deschise. Se așternu liniștea în încăpere, în timp ce citeau amândouă.

Tatăl ei îi scria că rămăseseră la Bath. Pe mama ei o obosise foarte tare călătoria până acolo, iar după ce își mai revenise, îi ceruse soțului ei să nu mai bată drumul până în Cornwall. Vremea era foarte bună la Bath, iar asta le permisese să iasă la plimbare în fiecare zi. În plus, aerul de țară părea să îi facă bine la plămâni mamei ei. Închiriaseră o casă în Crescent și-și petreceau zilele acolo în liniște. Dar cu toate acestea, Lady Bennet spera să reînceapă să mai iasă în societate, pe măsură ce își revenea cu sănătatea. Tatăl ei insista ca Lady Bennet să meargă în fiecare zi la izvoarele cu apă termală, și aparent asta îi făcuse extrem de bine. Întreaga scrisoare era scrisă într-o notă ironică și amuzată, iar Joan se mai relaxă un pic pe măsură ce o citea. Trecuseră două săptămâni de când plecaseră părinții ei, dar Joan își dădu seama

că tatăl ei nu mai era la fel de îngrijorat pentru starea de sănătate a mamei. Cu siguranță Lady Bennet se simțea mult mai bine, dacă avea puterea de a se ciondăni cu soțul ei pe seama mersului la băile termale.

– Mama se simte mult mai bine, zise ea împăturind scrisoarea. Sunt atât de ușurată!

– Da, chiar sunt vești foarte bune! Evangeline strălucea de bucurie. Tatăl tău zice că e posibil să se întoarcă într-o lună.

– Așa de repede? Joan încercă să nu se gândească ce însemna asta pentru plimbările ei în parc cu lordul Burke. Probabil doctorii sunt foarte optimiști. Am crezut că *papa* o să insiste ca mama să rămână la țară pentru tot restul anului.

Evangeline își plecă fruntea și împături și ea scrisoarea.

– Da, a fost mereu extrem de protector față de ea. Și în cazul acesta, aș zice că a fost un lucru înțelept.

Iar Evangeline va pleca, după ce se vor întoarce părinții ei. Joan se uită îndelung la mătușa ei. Nu o cunoștea aproape deloc cu două săptămâni în urmă, dar în clipa aceea simțea cumva că erau spirite înrudite. O să-i fie dor de ea, de comportamentul ei neconvențional și de firea ei plăcută. Se ridică din nou să plece, dar ezită totuși când ajunse la ușă.

– Sper sincer ca Louis să mai vină în vizită. Și la fel și Sir Richard, dacă ai vrea să îl mai vezi. Sunt sigură că mama nu ar avea nimic împotrivă. La urma urmei, Lady Bennet fusese de acord ca Evangeline să vină acolo. Joan își spuse că n-ar fi deranjat cu nimic vizita unui cățeluș atât de mic ca Louis. În plus, Sir Richard se purtase pe atât de cuviincios pe cât s-ar fi așteptat oricine.

Expresia de pe chipul lui Evangeline se îndulci.

– Mulțumesc, draga mea. Îți mulțumesc din suflet!

Capitolul 18

În afară de bilețelul primit odată cu calele, Joan nu mai primi nici o altă veste de la lordul Burke, legată de plimbarea lor. Își spuse în sinea ei că nu putea conta pe el, dar cu toate aceasta,

se trezi devreme în dimineața indicată de lordul Burke și se îmbrăcă imediat, în loc să mai tândălească în pat. Se gândi că era bine să facă asta, ca să nu fie prinsă cu garda jos... în fond, era destul de posibil și ca Sir Richard să-l aducă din nou în vizită pe Louis. Și oricum, era sănătos să se trezească devreme. Putea să meargă să se plimbe prin parc cu Abigail. Sau poate o putea convinge pe Evangeline să facă o plimbare în Piccadilly în căutarea unor panglici cu care să-și împodobească boneta. Nu avea de gând să-și petreacă tot restul zilei așteptându-l pe lordul Burke. Dar nici nu voia să o găsească nepregătită în cazul puțin probabil în care chiar își făcea apariția.

De îndată ce își termină micul dejun, se auzi o trăsură oprind în fața casei. Se gândi că procedase corect și lăsă ceșcuța de ceai jos, atât de tare, încât porțelanul din care era făcută aproape se sparse la contactul cu farfurioara. Se grăbi apoi în hol, ca să-l oprească pe Smythe, înainte să-l trimită pe lordul Burke în treaba sa. Asta dacă era într-adevăr el.

Majordomul tocmai deschidea ușa. Se dovedi că pe verandă se afla însuși bărbatul acela enervant.

– Am venit s-o văd pe domnișoara Bennet, zise el.

Părea mult prea energic pentru o oră atât de matinală. Și neașteptat de atrăgător. Realiză atunci încă o dată că omul era extrem de chipeș, mai ales când nu era hotărât să o chinuie. Lumina dimineții părea să-i scoată și mai mult în evidență umerii lați. În plus, întregul chip părea să-i strălucească.

Smythe se întoarse spre ea. Avea o expresie rigidă de dezaprobare. O văzuse venind în fugă, iar în clipa aceea, aștepta o poruncă din partea ei. Joan reuși să-și înăbușească dorința de a fugi în continuare și pluti de-a lungul holului aproape la fel de grațios cum ar fi făcut mama sa.

– Bună dimineața, domnule, zise ea și făcu o reverență. Ai făcut bine că ai menționat „devreme".

Un rânjet îi lumină imediat fața. Gropița era foarte vizibilă în ziua aceea.

– E nevoie de ceva timp pentru a putea avea parte de o aventură formidabilă.

– O aventură formidabilă?

El doar încuviință din cap.

– Ești gata de plecare?

Dumnezeule! O aventură formidabilă! Oare la ce Dumnezeu se referea prin asta? Ca de obicei, nu se comporta deloc după cum se aștepta ea. Dar în mod neobișnuit, asta o făcea extrem de curioasă.

– O clipă.

Joan se grăbi să se pregătească. Își încheie cu degete nesigure jacheta scurtă de culoare gri și fu nevoie să inspire adânc, ca să se liniștească, înainte de a coborî din nou la parter. De data aceea mergea într-un ritm demn și solemn care spera că îi ascundea pulsul accelerat.

Afară o aștepta o cabrioletă elegantă care strălucea în lumina dimineții. Un flăcău tânăr ținea caii de capete. Tristan o ajută să urce și apoi luă frâiele de la lacheul său. Pocni din hățuri și caii porniră imediat. Nu vru să-i spună nimic când ea îl întrebă despre ce aventură formidabilă era vorba. Conduse apoi spre nord – spre ieșirea din oraș – și o vreme Joan doar se bucură de peisaj. Nu se mai plimbase niciodată pe străzi atât de devreme, pentru că de obicei dormea la ora aceea. Părea să fie un cu totul alt oraș! Servitoarele măturau grăbite scările, iar străzile erau pline de căruțe care se îndreptau spre piață, în loc de trăsuri, care să ducă doamnele în vizite. Trecură pe lângă parc, unde o ceață densă încă mai plutea la firul ierbii și apoi traversară Oxford Road și lăsară în urmă partea cunoscută a orașului. Ceața era și mai densă acolo, în câmp deschis, și văzu doar câteva căsuțe răspândite la distanțe mari una de alta. I se părea ca și cum ar fi intrat pe un tărâm fermecat.

Tocmai începuse să se întrebe unde o ducea, când el scoase ceva din buzunarul de la haină.

– Să nu uit să livrez obiectul dorințelor tale, zise el și-i întinse un număr nou din *50 de moduri de a păcătui*.

Joan îl privi lung o clipă, apoi apucă revista.

– Mulțumesc.

El o privi, încercând să o ascundă sub mănuș.

– Vânzătorul s-a uitat destul de ciudat la mine când am cerut-o.

– Sunt sigură de asta. Se rugă ca vântul rece să țină la distanță roșeața din obraji. Își luă un aer dezinteresat și îndesă revista

în poșetă. Ți-am spus că este o serie pentru doamne. Probabil ești primul domn din Londra care cumpără așa ceva.

– Are un titlu sinistru. Coborî apoi vocea și o întrebă: Ești sigură că nu citești ceva ce n-ar trebui?

– Este o comedie despre dragoste, iar titlul este unul ironic, minți ea. E o poveste plină de romantism, cu crai scandaloși care curtează domnițe frumoase, dar care îi țin la distanță până când își declară iubirea prin poezie și cântec și apoi se căiesc pentru păcatele lor și devin soți devotați. Poți s-o citești, dacă vrei. Știa că era o mișcare îndrăzneață din partea ei și habar n-avea ce-ar fi făcut dacă el se prindea că juca la cacealma...

– Nu, mulțumesc. Este suficient de descurajator pentru mine doar să știu că e o serie pentru doamne. Băgă din nou mâna în buzunar, apoi își lipi ceva pe genunchi. Un șiling strălucitor îi făcu imediat cu ochiul. Și iată și miza mea, zise el. Pentru pariul nostru.

Joan trecu într-o clipită de la o stare de ușurare la conștientizarea faptului că se afla foarte aproape de ea. Scaunul păru să se micșoreze sub ea în clipa în care se uită la moneda care stătea în echilibru perfect pe coapsa lui musculoasă... care era extrem de aproape de a ei.

– Dar n-am pus nici un pariu. Înainte ca miza să devină obligatorie, trebuie să fie de acord ambele părți.

– A, deci ești lașă!

– Nicidecum.

– Atunci înseamnă că știi că vei pierde.

Își desprinse de genunchiul lui privirea fascinată.

– Sau poate că doar nu vreau să-ți iau bănuțul.

– Înțeleg. Tristan apucă moneda cu două degete și o ridică, pentru a o studia. Conducea destul de ușor caii cu o singură mână, iar frâiele se jucau între degetele lui înmănușate. Nu te lași prea ușor convinsă, domnișoară. Se pare că miza e mult prea mică pentru o jucătoare de calibrul tău. Așa că o s-o transform într-o guinee.

– Ai putea s-o transformi și într-o maimuță, și tot nu aș juca, îi răspunse ea grațios.

– O maimuță! I se luminară imediat ochii. Doamne, Dumnezeule, ce concurs ar fi acela! Cu siguranță numai o mare dovadă de îndrăzneală și pricepere ar decide câștigătorul. Suma de cinci sute

de lire este doar un fleac pe lângă asta... Reamintește-mi, te rog... Pe ce anume am pus pariu?

Joan izbucni în râs.

– Să înțeleg că pariezi pe orice?

– Încerc să fac majoritatea lucrurilor mai interesante decât sunt de fapt.

– Așadar, un singur șiling poate transforma o chestiune neimportantă în ceva ce trebuie realizat cu orice preț? Clătină din cap. Domnii sunt cele mai ciudate creaturi de pe fața pământului.

– Nu am zis niciodată că e vorba despre o chestiune neimportantă. Băgă moneda în buzunar și întoarse cabrioleta, conducând-o pe iarbă. Aș spune mai degrabă că un pariu este o modalitate de a obține rezultatul dorit.

– Nu te-ai gândit niciodată doar să ceri politicos? Joan strânse poșeta cu o mână și își prinse boneta cu cealaltă, în timp ce trăsura se deplasa zguduindu-se pe teren denivelat, ca să urce dealul.

El îi aruncă atunci o privire ciudată, pe jumătate amuzată și pe jumătate alarmată.

– Și să-mi stric reputația câștigată cu greu? De ce, Doamne iartă-mă, aș face asta?

– Ei bine, pentru că de multe ori e mai ușor așa, afirmă ea. Și nu te costă nimic.

– Hmm. Tristan struni caii, apoi se întoarse spre ea. Dar dacă tu nu câștigi un șiling de la mine, eu cum aș putea câștiga unul de la tine?

– Păi, cine a zis că vei câștiga vreodată un șiling de la mine? întrebă ea, încercând să ignore faptul că inima îi bubuia mai să-i sară din piept. Se referea la blestematul acela de pariu. Iar în clipa aceea se uita la gura ei, cu mult mai mult interes decât i-ar fi putut stârni doar simpla câștigare a unui șiling...

Se aplecă spre ea. Joan își ținu respirația.

– Îmi plac concursurile, șopti el. Și intenționez să-l câștig și pe ăsta. Ce-ar fi să coborâm și să ne plimbăm? adăugă pe un ton firesc. Ține puțin caii, pisicuțo. Sări apoi din trăsură, iar lacheul său veni alergând să prindă hățurile. Îi întinse apoi mâna. Joan?

Ea realiză atunci că rămăsese cu gura căscată, așa că o închise la loc. Tocmai observase un balon cu aer cald, care se ridica deasupra cetii, ca un nor multicolor.

– Cineva merge la plimbare cu balonul! exclamă ea. Ce palpitant! Am mai văzut o singură dată unul... anul trecut la ceremonia de încoronare a regelui. Crezi că se vor înălța în curând?

– Da, zise el și mișcă din degete. Vrei să cobori acum?

Joan îl lăsă să o ajute să coboare din trăsură, dar în tot acest timp se uita la balon cu sufletul la gură. Era minunat! Se înălța falnic deasupra câmpului cu dungile sale viu colorate. Semăna cu o jumătate de portocală, colorată în alb și roșu. În jurul lui erau legate funii lungi care formau un fel de plasă, care cobora până la coșul ridicol de mic în comparație cu mărimea balonului. Joan nu avu nevoie de nici un îndemn ca să țină pasul cu Tristan, care o conducea spre dealul ce se înălța dincolo de iarba plină de rouă. Nu mai văzuse niciodată un balon de aproape. Era uriaș și minunat!

Un bărbat îmbrăcat în haine de țară le ieși în întâmpinare.

– Lord Burke, zise el jovial. Bună dimineața, domnule. Doamnă.

Făcu apoi o plecăciune grăbită, dar abia dacă aruncă o privire spre ea.

Tristan lăsă capul pe spate, miji ochii și se uită la cer.

– Cum e vremea în dimineața asta?

– Foarte, foarte bună. Ceața a început să se mistuie și aerul rece reprezintă un beneficiu suplimentar. Arzătorul funcționează bine azi. Suntem aproape gata să ne înălțăm.

– Excelent. Tristan se uită apoi la Joan. Să urcăm?

Joan rămase încă o dată cu gura căscată.

– Să urcăm? În balon?

– Nu, în nacela de sub el, zise el. Balonul e plin cu gaz. Nu ai loc înăuntru.

– Adică eu... noi... doar nu vorbești serios! protestă ea și privi emoționată balonul.

Acum că se afla atât de aproape de el, putea să vadă materialul ondulându-se exact ca o bucată fină de mătase aruncată în bătaia vântului. Privit de aproape, părea mai degrabă fragil decât frumos. Iar gândul de a se înălța la cer, îmbarcată în el, i se părea extrem de îngrijorător. Era sigură că mama ei ar fi leșinat și ar fi murit numai dacă ar fi aflat despre asta. Cu siguranță orice doamnă respectabilă ar fi făcut la fel. Totuși...

– Ba da, vreau să urcăm, zise Tristan. Ochii îi străluceau de același entuziasm pe care-l simțea și ea, dar, aparent, în cazul lui, nu exista nici un dram de frică. M-am gândit că ți s-ar putea părea palpitant. Gata cu plimbările prin parc.

Joan își întoarse ochii fascinați spre pilotul balonului, care încuviința din cap viguros.

– Să știți că e foarte sigur, doamnă. Eu am urcat de zeci de ori.

– El este domnul Charles Green, cel care a pilotat balonul și anul trecut în Green Park, pentru încoronarea regelui, adăugă Tristan.

Bărbatul își scoase pălăria și-i zâmbi, dar, cu toate acestea, nu-și putu ascunde nerăbdarea de a urca în balon și a se înălța de la pământ. Ar trebui să putem vedea întregul oraș de la 150 de metri înălțime.

– 150 de metri înălțime?! Clătină ușor din cap. O, nu, e mult prea sus!

– Înseamnă doar un pic mai mult decât înălțimea cupolei de la St Paul. Haide... poți să mă ții de mână dacă vrei.

– 50 de metri, zise ea, încercând să se elibereze din strânsoarea mâinii lui.

– 90, contracară el.

Joan se uită neliniștită la balon. Se legăna ușor dintr-o parte în alta și doisprezece bărbați stăteau în jurul coșului balonului – așteptând ca acesta să se ridice de la sol.

– O să te omoare tata dacă o să cad de acolo și o să mor.

Tristan se întoarse cu spatele la domnul Green și îi luă mâinile într-ale lui.

– Nu trebuie să urci dacă nu vrei. Dar e absolut palpitant... Să te desprinzi de la pământ și să te ridici ca o pasăre... nici măcar nu-ți pot descrie în cuvinte senzația. Am putea să urcăm doar un pic și apoi să hotărăști tu dacă vrei sau nu să urcăm și mai mult.

– Și dacă domnul Green dorește să urce mai sus decât vreau eu? șopti ea.

– O să facă orice îi spun eu, zise el. De unde crezi că a primit fondurile pentru un arzător nou?

Joan făcu ochii mari.

– Ai investit tu în asta?

– Modul în care l-a aranjat este de-a dreptul ingenios. Pentru că funcționează pe gaz obișnuit, spre deosebire de altele, care au nevoie de hidrogen. Sistemul de ardere este mult mai eficient și costă și cu mult mai puțin... Se opri și rânji. Dar nu te interesează pe tine toate astea. Vrei să urci cu mine în balon?

Inima începu să-i bată tare. Entuziasmul lui era de-a dreptul contagios. Și odată ce trecuse peste surpriza inițială, ideea i de părea din ce în ce mai atrăgătoare. Îi strânse mâna și zâmbi – chiar dacă un pic agitată.

– Da.

Tristan se simți inundat de o bucurie sălbatică în clipa în care Joan fu de acord. Ea își lăsă capul pe spate și se uită la balon. Ochii îi străluceau de încântare și un zâmbet mic își făcuse loc pe buzele ei. Lui Tristan aproape că îi venea să se aplece să o sărute, chiar acolo, de față cu domnul Green și oamenii săi. Aceasta era expresia pe care sperase să o aducă pe chipul ei: mulțumită și emoționată... chiar dacă și un pic nesigură. Dar, în loc să o sărute, o strânse de mână și îl urmă pe domnul Green. Se simțea ca un băiețel pe punctul de a porni într-o aventură formidabilă.

Nacela era confecționată din răchită rezistentă și avea podeaua de lemn. Nu era foarte largă și echipamentul ocupa cea mai mare parte a spațiului. Domnul Green și oamenii lui se apucară de ultimele pregătiri, iar atunci Tristan o trase aproape pe Joan și o lipi de el.

– Nu trebuie să le stăm în drum, îi explică el, în clipa în care ea îl țintui cu ochii ei de culoarea cafelei. N-am vrea să perturbăm pregătirile. Mâna lui zăbovi o clipă pe curba șoldului ei. Slavă Domnului că-și cumpărase niște rochii decente și nu mai purta o duzină de jupoane. Îi simți forma trupului prin bumbacul tare, iar asta îi stârni în minte o sută de imagini păcătoase, pe care jurase că nu le va invoca niciodată.

Inspiră adânc. Însă asta nu făcu altceva decât să-i aducă aminte cât de plăcut mirosea. Se dovedea că era un mare idiot. Câteva dansuri sporadice și o vizită sau două ar fi fost de ajuns pentru a-și îndeplini datoria pe care o avea față de Bennet. Era sigur că numai la asta se gândise prietenul său, atunci când îl pusese să-și dea cuvântul. Nu fusese nevoie să pună pariul pe cât de bine o putea săruta... pentru că n-ar fi trebuit să mai facă asta din nou.

Dar, cu toate astea, ori de câte ori o vedea, își dorea s-o sărute. Sigur nu era din cauză că uneori se uita la el cu un fel de provocare mută în privire, aproape cerând să o sărute și să o cufunde într-o stare de liniște și fericire. Ar fi trebuit să petreacă mai puțin timp cu ea, nu mai mult.

Dar după ce o vizitase la ceai – și arătase neașteptat de minunat în rochia ei nouă –, Tristan nu se putuse gândi la nimic altceva decât să o atingă. Iar în clipa aceea hotărâse să facă ceva ca să se simtă fericită – ca o modalitate de a compensa pentru eșecurile sale din trecut. Și să o ducă la o plimbare cu balonul i se păruse o alegere excelentă, mai cu seamă că era ceva ce mai mult ca sigur n-ar fi făcut pe cont propriu. Da, era ceva palpitant și exotic! Voia să își amintească tot restul vieții ei de dimineața aceasta. Și în clipa aceea știa că nu va putea uita niciodată.

Green mai aruncă apoi o greutate, și nacela se bălăngăni și se ridică de la pământ câțiva centimetri. Joan icni și-l prinse strâns de braț.

– Am uitat să te întreb cum vom coborî înapoi, zise ea râzând nervos.

– O să ne tragă în jos asistenții mei, zise Green. La un zbor liber, am arunca din coș toate sforile. Dar lordul Burke m-a asigurat că nu dorește să-și petreacă toată ziua zburând în derivă spre ceruri... deși este unul dintre cele mai formidabile peisaje pe care poate spera să le vadă un om în decursul vieții sale, adăugă aruncându-i lui Tristan o privire plină de speranță.

– Nu astăzi, zise el, de dragul lui Joan.

Dar, Doamne, Dumnezeule, cu siguranță pe el nu l-ar fi deranjat! Green aruncă toate greutățile, și funiile scârțâiră, în timp ce balonul începu să se ridice spre cerul de azur. Lui Tristan îi venea să strige în gura mare de euforie. Asta iubea cel mai mult! O victorie a științei și a ingineriei, combinată cu fiorul de neegalat al înfrângerii gravitației. Depărtă apoi picioarele pentru echilibru și își puse în mod inconștient mâna liberă pe spatele lui Joan, ca să o stabilizeze și pe ea. Ea încă își ținea palmele încleștate pe cealaltă mână a lui, cu care se ținea de marginea coșului de răchită. Dar se apleca în față, ca să se uite peste marginea lui, așa că nu părea să observe ce făcea.

– O, Doamne! icni ea. Suntem atât de sus!

Tristan rânji. Probabil nu se ridicaseră nici zece metri de la sol.

– Ai răbdare. Uite-te la peisaj.

Green alesese Parliament Hill – care oferea o priveliște minunată asupra Londrei. În timp ce se ridicau deasupra cetii și a copacilor, orașul părea să se întindă sub ei ca un tărâm fermecat. O pătură străvezie de ceață învăluia totul, cu excepția celor mai înalte clădiri. Iar Tamisa părea să o traverseze ca o venă întunecată, care strălucea în est, unde se mai risipiseră norii. Pământul părea un mozaic de câmpuri verzi, întrerupte din loc în loc de garduri vii, iar orășelele mai mici – precum Camden și Islington – arătau ca niște cătune construite din jucării pentru copii.

– Cădem? icni ea și-și întinse gâtul ca să se uite la balonul de deasupra lor. O să explodeze?

– Nu. Tritan își strecură apoi mâna în jurul taliei ei și o trase și mai aproape. Spre marea lui uimire... și plăcere, ea îi permise să facă asta, ba chiar se lipi și mai tare de pieptul lui, rămânând cu ochii ațintiți asupra balonului. Este perfect normal. Fu apoi nevoit să-și apropie gura și mai mult de urechea ei, pentru că Green era la arzător, făcându-l din nou să șuiere asurzitor. Vântul e mai puternic aici sus.

Ea se uită la el cu ochii mari. Vântul îi desprinsese o șuviță de păr de sub bonetă, și aceasta îi flutura ispititor în jurul gurii.

– Tu ai mai făcut asta?

– De trei ori. Și, după cum vezi, încă nu am pățit nimic rău.

– Păi, nu e nevoie să se întâmple decât o dată, îi răspunse ea, dar Tristan îi simți trupul relaxându-se lângă al lui.

– Dacă va fi să ne prăbușim și să murim, nu mă va deranja deloc să-mi faci capul calendar în cădere.

Ea clipi uimită de vorbele lui, apoi zâmbi. După care începu să râdă și ochii îi străluciră absolut minunat.

– Fii sigur că ți-aș face urechile să răsune de durere dacă aș cădea și aș muri!

– Fără îndoială, zise el rânjind. Deși trebuie să recunosc că nu așa aș vrea să-mi petrec ultimele minute din viață.

– Păi, și ce ai face în loc? Ai pune pariu pe ce șanse ai avea să supraviețuiești?

Tristan întinse mâna, ca să mângâie șuvița aceea de păr chinuitoare și-și lăsă vârful degetului să alunece peste buza ei de jos. Ar fi sărutat-o numaidecât dacă Green nu s-ar fi aflat la o jumătate de metru distanță.

– Nu.

Joan întredeschise ușor buzele. Înțelegea foarte bine ce se ascundea în spatele răspunsului lui simplu.

– Bine. Își drese glasul, încă privindu-l. Oricum, presupun că atunci nu ți-ai mai putea colecta câștigurile de pe urma pariurilor.

– Nu. Dar atunci aș încerca să câștig un alt pariu.

Obrajii ei deveniră imediat de culoare roz-închis.

– O?

El zâmbi și înclină ușor capul, până când buzele lui se atinseră de urechea ei.

– Cu siguranță, nu ai refuza să îndeplinești ultima dorință a unui om pe moarte... să-și audă numele de botez.

Joan tresări și râse nervos.

– Fii sigur că l-ai auzit! Strigat tare și în mod repetat... amestecat printre multe înjurături și blesteme.

Tristan începu să râdă.

– Așa îl aud de obicei. Dar ca să fiu sincer... Ridică o mână și arătă în jur. Cu siguranță, treaba asta merită riscul.

Joan se uită dincolo de ceață și i se tăie răsuflarea. Fusese atât de ocupată să privească pământul îndepărtându-se... și apoi de felul în care o ținea în brațele sale, încât abia dacă privise peisajul. În clipa aceea erau atât de sus, încât oamenii de jos, care țineau sforile, păreau doar niște figurine mici și neclare, din cauza ceții. Dar în josul dealului, spre fluviu, se întindea o panoramă minunată. Miji ochii ca să poată deslușì clădirile acelea mici și încercă să-și întipărească în minte peisajul.

– Acolo e St Paul? întrebă ea emoționată, arătând spre un dom care i se părea cunoscut.

– Da. Și acolo este Westminster Abbey. Tristan se întoarse și-i făcu semn spre est. Într-o zi senină poți vedea chiar și Observatorul Regal din Greenwich. Iar dacă am fi un pic mai sus, s-ar vedea și crenelurile Turnului Londrei.

– O, Doamne! exclamă ea, cu sufletul la gură. Încercă apoi să distingă străzi și alte locuri cunoscute, însă totul părea foarte diferit, privit de la înălțimea aceea. Londra părea la fel de liniștită și de somnoroasă ca orice cătun de țară... nu mai exista nici unul din zgomotele și mirosurile de care se simțea atât de legată.

La fel era și cu bărbatul din spatele ei. Cu picioarele depărtate pentru echilibru și cu brațul sprijinit de bara de susținere a arzătorului, Tristan Burke nu mai semăna absolut deloc cu craiul enervant care o tachinase la balul lui Lady Malcolm sau cu bădăranul arogant care îi spusese că seamănă cu o umbrelă. Chipul lui părea însuflețit cum nu-l mai văzuse niciodată. Își aruncă apoi capul pe spate și inspiră adânc, înainte de a se uita la ea cu ochii aceia verzi strălucitori și de a izbucni în râs, de parcă nu și-ar fi mai putut stăpâni bucuria.

– Nu-i așa că e formidabil? îi strigă el, ca să acopere zgomotul arzătorului.

Joan îi răspunse imediat cu un zâmbet. Chiar era absolut formidabil. Nu visase niciodată să încerce așa ceva. Încă se mai ținea ferm de marginea nacelei, în caz că vântul devenea prea puternic... însă totul i se părea extrem de palpitant. Iar bucuria lui fățișă și nestingherită sporea și mai mult senzația. Atunci când era fericit, Tristan era...

Își întoarse privirea de la el. Se aplecase să-i spună ceva domnului Green. Și de vreme ce nacela era atât de mică, era nevoit să se lipească de ea cu totul. Îi simți căldura brațelor lui pe talie chiar și prin rochie și jachetă. Era de departe cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuseră împreună fără să se certe. Iar rezultatul nefericit era că se pomenise dorindu-și ca el să fi fost așa mereu. Când Tristan era în starea aceea, Joan nu se putea abține să nu se răzgândească în privința răspunsului pe care i-l oferise lui Evangeline – despre a-l aduce la înălțimea standardelor cerute pentru căsătorie. Nu că ar fi știut ce i-ar fi răspuns dacă i-ar fi cerut mâna... însă, dintr-odată, o copleși sentimentul înfricoșător că i-ar fi plăcut foarte mult ca Tristan să o curteze. O parte din ea își dorea ca această călătorie cu balonul să nu se sfârșească niciodată. Și pentru o clipă, chiar se gândi să-i spună domnului

Green să arunce frânghiile și să îi lase să plutească ore întregi pe aripile vântului... departe de Londra și de societatea engleză. Departe de orice persoană care ar fi rămas mută de uimire să o vadă cu el.

Și pentru prima dată, se simți un pic enervată. El nu era de neatins pentru ea. La urma urmei, era și ea fiica unui baronet, care avea foarte multe conexiuni sociale respectabile. E adevărat că Tristan era mai bogat decât tatăl ei, dar titlul lui avea o vechime mult mai mare decât cel de viconte, care aparținea familiei Burke. De ce nu putea avea și ea aceleași șanse, în ceea ce-l privea pe Tristan, pe care le avea orice altă fată din Londra? Doar mai existaseră cazuri de bărbați chipeși care se căsătoriseră cu doamne obișnuite. Și ce mai conta dacă ea arăta sau nu ca o amazoană? După cum subliniase Evangeline, el tot era mai înalt decât ea. Și oricât de mult ar fi înfuriat-o uneori, Joan devenea din ce în ce mai sigură de faptul că nu era un netrebnic nepoliticos, după cum îl acuzase ea. Alice Burke îl descrisese ca fiind un om îngrozitor, dar nici măcar ea nu-l văzuse vreodată comportându-se atât de rău. Probabil nu făcuse altceva decât să răspundă la felul în care se purtase ea cu el. Iar asta o făcu să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să flirteze cu el...

Mai rămaseră sus o vreme, admirând peisajul, în timp ce Tristan îi arăta fiecare punct de referință care devenea vizibil, pe măsură ce se ridica și ultimul fuior de ceață. Norii dispăreau și ei ușor-ușor și începea să iasă soarele. Asta făcea ca priveliștea să fie și mai frumoasă. Dar era mai frig acolo decât fusese jos pe pământ, așa că Joan își frecă brațele în cele din urmă, dorindu-și să fi avut cu ea ceva mai călduros decât o jachetă.

– Ți-e frig? o întrebă însoțitorul ei. Apoi, fără a mai aștepta un răspuns, Tristan se lăsă pe vine lângă arzător și strigă: Domnule Green, suntem gata să coborâm acum.

– O, nu e atât de frig, protestă Joan. Dar el se prefăcu că nu o auzea din cauza vântului.

O trase din nou în brațele lui și o învălui cu haina sa. Joan închise ochii și-l lăsă să o țină în brațe, dorindu-și din nou să poată rămâne în zbor pentru totdeauna – mai ales așa îmbrățișați cum erau. La cum stătea în clipa aceea – ascunsă în haina

sa și în siguranță în brațele lui, Joan nu-și mai dorea absolut deloc să coboare înapoi pe pământ.

Dar domnul Green se aplecase deja peste marginea nacelei și flutura din pălărie spre oamenii de la sol. În câteva clipe, simți prima smucitură a frânghiilor, care îi trăgea înapoi spre pământ. Și încet, încet dispăru și priveliștea aceea formidabilă, până când nacela ajunse înapoi jos și se izbi zgomotos de pământul plin de iarbă.

Tristan sări primul din nacelă și întinse brațele. Joan își puse mâinile pe umerii lui, iar el o ridică de acolo, de parcă ar fi fost doar o fetiță. Se clătină un pic, când picioarele ei atinseră din nou pământul solid. I se părea uimitor de stabil în comparație cu coșul de răchită care se legăna. Dar mâinile lui se fixară imediat pe talia ei, stabilizând-o. Joan se văzu silită să se îndepărteze, pentru că îi plăcea prea mult atingerea lui.

Tristan schimbă câteva cuvinte cu domnul Green. Joan îi mulțumi și ea și făcu o mică reverență. Plecară apoi, în timp ce oamenii se grăbeau la balon, ca să-l încarce cu greutăți și să lege frânghiile.

După ce admirase peisajul de la înălțime, lumea privită de jos părea mică și plată. Joan își aminti din nou de dealurile înalte, de fluviul care se unduia, de grupurile de clădiri și de turlele strălucitoare ale bisericilor. Oftă fericită. Ce aventură! N-ar fi visat niciodată la o asemenea priveliște.

– Mulțumesc. Se opri și repetă: Mulțumesc, Tristan.

Tristan ridică imediat capul când își auzi numele și îi aruncă o privire tăioasă. Ochii lui verzi uimitori rămaseră precauți o clipă, apoi un zâmbet își făcu loc pe chipul său.

– Ah, doamna a câștigat! Îți datorez un șiling!

Joan dădu ochii peste cap.

– Păstrează blestematul ăla de șiling. Încercam doar să îți mulțumesc.

Zâmbetul îi dispăru și preț de o clipă păru nesigur.

– Trebuia să fac ceva impresionant.

– De ce? Nu mă așteptam la altceva decât la o simplă plimbare.

– O simplă plimbare?! se miră el strâmbându-se. Cine ar vrea așa ceva? E atât de obișnuit, de banal și de plictisitor... dacă îmi amintesc corect, acestea au fost cuvintele tale, doamnă.

– Și cu tine nimic nu trebuie să fie obișnuit sau banal, zise ea sec. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu ai pus să fie adus balonul în mijlocul parcului St James.

El rânji.

– Ce priveliște ar fi fost aceea! Ai fi mai venit cu mine dacă aș fi făcut asta?

– În mod sigur nu.

– N-ai fi venit? Vocea lui coborî atunci o tonalitate. Dar ți-a plăcut. Ce ar fi fost diferit dacă oamenii *te-ar fi văzut* simțindu-te bine?

– M-ar fi văzut cu tine, zise ea, înainte de a se putea opri.

– Corect. Zâmbetul lui convingător dispăru imediat. Să te apere Dumnezeu de așa ceva!

– Nu! zise ea și încremeni.

Tristan mai făcu câțiva pași și apoi se opri și el.

– Nu asta am vrut să spun, se scuză ea. Mi-a plăcut la nebunie, și numai ție trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai avut ideea asta genială și neașteptată și pentru că ți-ai dat toată silința ca să aranjezi asta.

El rămase privind-o. Părul lui lung se dezlegase parțial în timpul zborului și o șuviță răzleață îi stătea pe obraz. Era pentru prima dată când expresia lui nu avea în ea nimic disprețuitor, arogant... sau măcar amuzat. Pur și simplu stătea acolo, așteptând o explicație.

Și îi datora o explicație sinceră – nu vreo bălmăjeală despre aprobarea mamei sale. Joan își dorise dintotdeauna să fi avut mai mult curaj. Să fi avut o voință îndrăzneață de a-și urma propria cale și propriile interese, indiferent de ceea ce spunea mama ei sau oricine altcineva din înalta societate. Dar revoltele ei erau de calibru mic. Își înăbuși imediat acel impuls când se confruntă cu gândul oprobiului public și al dezaprobării mamei sale. Ascunderea unui exemplar din *50 de moduri de a păcătui* era un foarte mic păcat. Însă a umbla brambura prin oraș cu Tristan Burke sigur nu ar fi fost considerat la fel.

– Pur și simplu nu sunt obișnuită ca oamenii să se holbeze la mine, continuă ea stânjenită. De obicei nu se întâmplă din motivele corecte și foarte rar se termină bine pentru mine.

– Și care ar fi motivul corect? întrebă el după o clipă.

– Păi... începu ea, dar închise imediat gura. Motivul corect ar fi fost acela că purta o rochie uimitor de la modă. Sau că pierduse brusc douăsprezece kilograme și cincisprezece centimetri din înălțime și arăta ca o sirenă. Sau că scosese brusc la iveală un talent până atunci nedescoperit de a cânta opere italiene. Sau poate chiar și faptul că îl atrăsese lângă ea pe cel mai eligibil și greu de prins bărbat din oraș... Pur și simplu nu e niciodată bine pentru mine, zise ea și oftă. De obicei oamenii se uită lung la mine pentru că port o rochie oribilă sau că a mai trecut un bal la care iar nu am dansat nici măcar o dată. Și uneori mă privesc cu milă când fratele meu face ceva absolut îngrozitor. Sau, după cum se întâmplă în ultima vreme, se uită la mine așteptând să vadă în ce moduri scandaloase și rușinoase m-a corupt mătușa mea.

Tristan scrâșni din dinți.

– Și să fii văzută cu mine ar fi ceva scandalos și rușinos.

Chiar ar fi fost. Întreaga Londră ar fi fost șocată. Abigail ar fi fost îngrijorată. Penelope ar fi fost încântată. Evangeline probabil s-ar fi simțit mândră. Dar mama ei... Mama ei ar fi fost absolut îngrozită. Nu numai că nu avea încredere în Tristan Burke, dar o făcuse pe Joan să promită solemn că nu-l va mai vedea niciodată. Iar faptul de a se plimba cu el cu balonul – pe oriunde – cu siguranță era o încălcare a acelei promisiuni... chiar și dacă Joan ar fi inventat o poveste halucinantă despre niște tâlhari la drumul mare, care o răpiseră sub amenințarea armelor, ca să explice acea întâlnire cu el.

– Trebuie să recunoști că te-ai chinuit mult să-ți creezi o astfel de imagine, zise ea, ocolind un răspuns direct.

– Așa am făcut? întrebă el legănându-se pe călcâie. Cred că mă supraestimezi.

Ea îi aruncă atunci o privire plină de dispreț.

– Deschizi ușa pe jumătate dezbrăcat, pariezi pe orice se poate și păcătuiești trupește în public...

– Niciodată în public, contracară el imediat.

– Dar pe aproape!

El ridică din umeri.

– Nu suficient de *pe aproape,* după părerea lui Lady Elliot. Ea e cea care și-a scos pantalonașii și i-a aruncat spre mine.

Joan se înroși imediat.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta! E absolut indecent!

– Tu ai deschis subiectul, zise el fără nici o remușcare.

– Chiar nu știi cum să vorbești cu doamnele, nu-i așa? exclamă ea.

Dar de îndată ce auzi acele cuvinte rostite cu voce tare i se păru că aveau foarte mare logică. Asta explica foarte multe despre întâlnirile enervate pe care le avusese cu el. Nu urma regulile obișnuite de conversație – sau de etichetă – și refuza categoric să se dea pe brazdă. El nu considera că întrecea vreo limită, indiferent de subiectul de discuție... ba chiar părea să-i placă să o șocheze și să o tulbure. Cum putuse să-i spună că femeia aceea își scosese pantalonașii pentru el? De parcă ea ar fi vrut să și-o închipuie pe Lady Elliot oferindu-i-se pe canapea. Cu câteva săptămâni în urmă, Joan ar fi considerat asta o bârfă destul de suculentă, dar în clipa aceea o înfuria la culme. Chiar mai mult decât atunci când Abigail sugerase că Tristan ar fi putut fi lordul Everard din *50 de moduri de a păcătui.* Doar o femeie ușoară ar fi făcut așa ceva, însă... Își dori imediat ca Evangeline să nu fi spus că Tristan ar fi putut face foarte fericită o femeie imorală. Nu era corect. Și nu era corect nici că totul i se părea al naibii de fascinant. De ce nu putea pur și simplu să se comporte un pic mai cuviincios și să o salveze astfel de toate gândurile acelea îngrozitoare? De ce nu și-ar fi putut dori el să facă fericită o femeie destul de decentă? Era un singur lucru de făcut. Trebuia să se gândească la mama ei. Ba nu, trebuia să încerce să gândească la fel *ca* mama ei. Și mai presus de orice, nu trebuia să se întrebe ce-ar fi făcut dacă o femeie... precum însăși Joan, de exemplu... l-ar fi ispitit să câștige acel pariu blestemat chiar atunci și acolo...

Tristan zâmbi. Era zâmbetul acela ușor, pe sub pleoape lenește, care aproape o ardea și o ducea cu gândul la păcat.

– Nu? Mi se pare că reușesc destul de bine să-mi transmit intențiile.

„Gândește-te la mama! Ce-ar spune mama?" Joan inspiră adânc, aproape disperată.

– Exact la asta mă refeream. Vorbești în mod aprobator despre femeile ușoare care-și ridică fustele în fața ta. Vorbești și nu scoți pe gură decât bârfe notorii, pentru că îți place că le lași să plece cu vreun zvon sălbatic, care știi că nu-i adevărat. Dar eviți restul femeilor, pentru că nu ai nici cea mai mică ideea despre cum e să fii cu adevărat politicos sau fermecător sau atent. Ești ca un copil, Lord Burke! Îți place să șochezi și să scandalizezi oamenii.

Cu toate acestea, Tristan nu părea să se căiască sau să se rușineze câtuși de puțin. De fapt, mustrarea ei aspră părea chiar să-l amuze. Pentru că zâmbea.

– Serios? Se miră el. Preferi bărbații plictisitori și fără viață, care nu pot spune nici măcar un singur lucru interesant toată seara?

Deloc! Nici măcar mama ei nu ar fi fost de acord cu afirmația aceea. Joan se încruntă la el. Se simțea însă neputincioasă.

– Cel puțin ei nu mă înfurie la culme!

– Chiar te înfurii la culme? Coborî vocea spre finalul întrebării, reușind să o facă să sune seducătoare și... și interesantă.

O, să o ajute Dumnezeu! Cu siguranță nici măcar mama ei nu ar fi știut ce să-i spună unui bărbat care se uita așa la ea.

– Uneori mă faci să-mi doresc să te pocnesc, zise ea furioasă.

El se uită la ea uimit preț de o clipă, după care își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Joan strânse din buze și trecu mânioasă pe lângă el, îndreptându-se spre trăsură. Avea de gând să-l întrebe pe Sir Richard dacă îl putea pune pe Hercule să-l alerge pe lordul Bădăran până când îl izgonea din oraș. Iar dacă Hercule va fi reușit să-i facă o gaură mare în turul pantalonilor, atunci l-ar fi aplaudat din toată inima.

Tristan fugi imediat după ea.

– Joan, așteaptă! Ea se întoarse furioasă când el îi atinse cotul, așa că ridică ambele mâini în semn de pace. Am greșit, zise el, însă Joan doar ridică dintr-o sprânceană și așteptă să audă ce avea de spus. El adoptă atunci o expresie pocăită și își duse mâna în dreptul inimii. Dragă domnișoară Bennet, n-am avut nici cea mai mică

idee că prezența și comportamentul meu te deranjează atât de tare. Acceptă, te rog, umilele mele scuze.

– Foarte bine, zise fulgerându-l cu privirea. Doar nu-mi mai vorbi despre femei care-și scot pantalonașii pentru tine.

– Niciodată! zise el numaidecât. Nu vei mai auzi niciodată cuvintele acestea din gura mea.

– Și nu vreau să mai aud nici despre alte piese de lenjerie intimă, adăugă ea imediat. Nici despre ciorapi, jupoane, corsete, sau cămășuțe, combinezoane, jartiere sau orice alte lucruri pe care le poartă femeile. Douglas era un maestru la a găsi modalități de a eluda o promisiune, așa că Joan învățase să-i impună limite foarte clare. Ultimul lucru pe care voia să-l audă era cum o altă femeie îl lăsase pe Tristan Burke să-i dezlege corsetul.

Lui Tristan îi zvâcniră buzele, însă încuviință din cap foarte serios.

– Cum dorești. Nu o să mai vorbesc niciodată despre ceva mai nedelicat decât o batistă. Îmi permiți să te însoțesc acasă, înainte să te corup cu influența mea nefastă? o întrebă și-i oferi brațul lui.

Ea se uită la el precaută, dar, în cele din urmă, își puse mâna pe brațul lui.

– Îți permit.

Pentru tot restul călătoriei spre Londra, Tristan avu un comportament la fel de decent cum și-ar fi dorit ea. Ba chiar la fel de cuviincios cum și-ar fi dorit și mama ei. Își ceru scuze chiar și atunci când conduse prea repede peste gropi. Vorbi despre vreme, dar nimic mai controversat de atât. Și i se adresă mereu cu domnișoară Bennet. Ignoră cu desăvârșire privirile sceptice pe care i le arunca pe furiș din când în când. Și spre marea ei uimire, Joan descoperi că asta o plictisea la culme. Se comporta exact așa cum trebuia să se poarte un domn bine-crescut, iar ei nu-i făcea deloc plăcere lucrul acesta. Încercă să-și spună că nu era mulțumită, pentru că știa că totul era de fapt de fațadă. Dar în sinea ei se temea că era din cauză că îi plăcea mai mult de el când era un ticălos. Chiar dacă erau uneori extrem de enervanți, cel puțin derbedeii erau niște oameni interesanți și incitanți. Poate că acționase pripit. Dar ce se întâmpla dacă avea de gând să continue cu acel comportament elegant numai ca s-o chinuie?

Când ajunseră pe South Audley Street, conduse cabrioleta până în fața casei ei. Odată ajunși acolo, sări jos. O ajută să coboare și așteptă politicos în timp ce ea își aranja boneta. Apoi îi luă mâna și făcu o plecăciune elegantă și cuviincioasă în fața ei.

– Domnișoară Bennet, îți mulțumesc că mi-ai oferit plăcerea de a mă afla în compania dumitale. Îi prinse mâna între ale sale și zâmbi larg. Mi-a făcut o plăcere imensă. Dar în clipa în care îi dădu drumul, îi strecură ceva sub marginea mănușii.

Ea făcu imediat ochii mari, când simți metalul rece pe piele.

– Ce...?

– Câștigurile dumitale, șopti el, aruncându-i acea privire vicleană, care-i făcea mereu inima să sară peste o bătaie. La urma urmei, vei avea nevoie de acel șiling... mai târziu.

Apoi sări înapoi în cabrioletă și o lăsă acolo încremenită și îmbujorată, strângând tare în pumn șilingul primit de la el.

Capitolul 19

Evangeline se plimba agitată prin hol când intră Joan în casă.

– Oh, Joan! exclamă ea și se opri imediat la intrare. Ai ajuns!

Joan realiză atunci că fusese plecată mult timp și că mătușa ei își făcuse griji. Își desfăcu boneta și i-o înmână lui Smythe.

– Da, în sfârșit! Nici nu știu cum a trecut timpul.

Mătușa ei strânse din buze.

– Într-adevăr. Afișă apoi un zâmbet fals și îi întinse brațul. Trebuie să fi fost o plimbare exagerat de plăcută. Haide, vino să-mi povestești. Smythe, spune, te rog, să ni se aducă ceai.

Majordomul, care era la fel de sobru ca întotdeauna, făcu imediat o plecăciune. Joan începu să își muște buza și o urmă pe mătușa ei în salon. Aparent, se obișnuise cu atitudinea mai permisivă a femeii și întrecuse măsura. Se gândi la ce ar fi spus mama ei dacă ar fi fost acolo și simți că i se face rău.

– Ei bine? întrebă Evangeline și închise ușa salonului în urma ei.

– N-o să ghicești niciodată! Am fost să ne plimbăm cu balonul! Joan afișă imediat un zâmbet larg și se rugă în sinea ei ca escapada ei să se termine cu bine. A fost o surpriză totală pentru mine! Dar n-o să uit asta niciodată!

Buzele mătușii se întredeschiseră.

– Să vă plimbați cu balonul? Adică sus, în *aer?*

– O, da! A fost extraordinar! exclamă ea entuziasmată, amintindu-și de priveliște. Nu am urcat foarte sus, dar am putut să văd foarte mult... orașul arăta ca o adunătură de clădiri neînsemnate de-a lungul fluviului... și am văzut panorama de la St Paul până în Chelsea! Și chiar și mai departe de atât! Nici măcar n-am visat vreodată la așa ceva!

– Nici eu! zise Evangeline, fără a părea deloc încântată. De fapt, starea ei părea chiar opusul încântării. Ai fost plecată atât de mult, că m-am temut că... ei bine, nu mai contează ce am crezut. Dar Lordul Burke mi-a cerut permisiunea de a te scoate la o plimbare. Pe pământ!

– Păi, ne-am plimbat cu cabrioleta... până la Parliament Hill, unde ne aștepta balonul.

– Până la Parliament Hill? Evangeline se făcu albă ca varul. Adică ați mers până în afara orașului?

– Da! Joan încuviință din cap, continuând să zâmbească larg. Încerca să păstreze iluzia faptului că excursia aceea fusese ceva perfect normal și absolut respectabil și că nu merita nici un alt comentariu suplimentar. Atunci când Tristan o îndemnase să încerce, nu se gândise deloc la cum va reacționa mătușa ei. Dintr-un motiv sau altul, nu se gândise chiar deloc la Evangeline sau la părinții ei. Ar trebui să încerci! Sunt sigură că Sir Richard te-ar însoți, dacă l-ai ruga să vină cu tine.

Mătușa ei izbucni imediat:

– Sir Richard e un om în toată firea. Și dacă vrea să se lase purtat în toate părțile într-un balon, atunci asta e alegerea sa.

– Păi, nu aveam cum să fim purtați în toate părțile, încercă ea să spună. Erau mulți oameni jos, care țineau frânghiile balonului.

– Păi și unde ai fi fost acum dacă s-ar fi rupt frânghiile acelea? Probabil încă mai pluteați în derivă deasupra Angliei, nu? Sau poate și mai rău. Îmi amintesc de cazul unui aeronaut care a căzut

și a murit, pentru că i s-a dezumflat brusc balonul. Și ce le-aș fi putut spune părinților tăi dacă se întâmpla asta?

Joan își mușcă buza.

– Că sunt o femeie în toată firea, care e capabilă să-și hotărască singură soarta?

– Fii sigură că tatăl tău m-ar strânge de gât, înainte să apuc să-mi termin vorba. Evangeline își lipi apoi degetele de frunte și inspiră adânc și zgomotos. Joan, draga mea, trebuie să înțelegi un lucru. Eu nu am avut niciodată copii. Când te-au lăsat în grija mea, părinții tău mi-au făcut cel mai mare compliment cu putință. Nu pretind că știu cum e ca părinte să-ți lași copilul în grija altcuiva... Dar știu sigur că m-aș arunca în Tamisa dacă ți s-ar întâmpla ceva rău... și nu doar ca să-l scutesc pe tatăl tău de a mă omorî cu mâna lui. Te rog, draga mea... Draga mea copilă, te rog, nu mă face să mor de inimă mergând din nou să te plimbi cu balonul.

– Dar nu știam că asta vom face, zise ea încet. Tristan nu mi-a spus nimic.

– Și nebunul acesta nesăbuit nu mi-a spus nici mie! zise mătușa ei pe un ton aspru. Am să discut cu el despre asta.

– Foarte bine, șopti ea, deja complet intimidată.

Evangeline ezită o clipă, apoi clătină din cap și se duse la bufetul din colțul camerei.

– Am îmbătrânit cu un an de zile într-o singură dimineață! Desfăcu apoi sticla de coniac și își turnă un deget generos. Oricum, e mai bine că n-am avut niciodată copii. Aș fi fost o mamă îngrozitoare. Dădu pe gât o jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură.

– O, nu! Nu spune asta! Joan se grăbi imediat în celălalt colț al camerei. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să mă duc. Doar că... doar că nu m-am gândit nici o clipă așa. Dar părea o aventură îndrăzneață... în plus, mai erau și frânghiile... și Tristan a zis că va fi absolut sigur...

Mătușa ei o studie îndeaproape.

– Și nu prea ai parte de aventuri îndrăznețe pe cont propriu, nu-i așa?

Joan clătină din cap, chiar dacă i se părea într-un fel că o trăda pe mama ei. Adevărul era că ea nu avea niciodată parte

de aventuri. Indiferent ce însemna asta, știa doar că plimbarea aceea cu balonul fusese cel mai palpitant lucru pe care-l făcuse vreodată... chiar dacă asta dovedea că avea sufletul unei fete sălbatice, indisciplinate și imprudente... sau că era o fiică dezamăgitoare, pentru că nu putea respecta învățăturile mamei ei. Când decolase balonul și coșul de răchită se desprinsese de la pământ – și Tristan o luase în brațe, ca să o ajute să-și păstreze echilibrul –, se simțise agitată, exuberantă și mai entuziasmată decât fusese vreodată în viața ei.

Evangeline mai luă o înghițitură din coniac, după care lăsă paharul pe masă.

– Vino aici. Se așeză apoi pe canapea și îi făcu semn să ia loc pe perna de lângă ea. După ce se așeză și Joan, Evangeline se aplecă spre ea. Ți s-a părut interesant pentru că ți-ai dorit mereu să te plimbi cu balonul? Sau ți s-a părut palpitant pentru că mama ta nu te lasă să te aventurezi prea departe de ea și ai văzut în asta ocazia de a încerca ceva nou? Se opri o clipă, apoi continuă: Sau ți s-a părut exaltant pentru că te-a dus lordul Burke?

Joan se îmbujoră.

– Sunt sigură că ar fi fost la fel și cu oricine altcineva.

Evangeline ridică dintr-o sprânceană.

– Da? N-a însemnat nimic special că a fost *Tristan* acolo cu tine? Evangeline sublinie numele de botez, făcând-o pe Joan să realizeze că numai așa îi spusese de când de întorsese.

– El mi-a cerut să-i spun pe nume, se apără ea. Ne cunoaștem de când eram copii și e foarte bun prieten cu Douglas, dar, desigur, nu i-aș spune niciodată așa în public. Cât despre celelalte lucruri... Ridică o mână, apoi o lăsă să cadă moale. Cred că toate au făcut să mi pară și mai interesantă călătoria cu balonul.

– Înțeleg. Și cu toate acestea, ești încă absolut convinsă că nu are nici cea mai mică intenție de a se căsători cu tine.

– Păi nu, despre asta n-a zis nimic. Evită privirea atotștiutoare a mătușii ei.

– Și dacă ar aduce vorba despre asta...?

Joan nu răspunse.

– Mă gândeam eu, zise mătușa ei cu blândețe. De ce crezi că mama ta e așa de înverșunată împotriva lui?

– Deoarece crede că e foarte sălbatic. Și chiar este, adăugă Joan, încercând să fie corectă și cu mama sa. Poate să fie nepoliticos și arogant și absolut indiscret. Nu-i pasă deloc ce crede lumea despre el și știi și tu prea bine cât de importantă este decența pentru mama.

– Și totuși? o îndemnă Evangeline. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea despre el?

Joan închise ochii o clipă.

– N-am mai trăit niciodată senzația pe care am simțit-o azi, mărturisi ea. Și a aranjat totul doar ca să-mi facă mie o bucurie. Mă scoate din minți! Dar într-un fel e și din cauză că spune adesea lucruri pe care eu aș vrea să le zic, dar nu am curajul s-o fac. Și de-abia aștept să îl văd pentru că are ceva irezistibil... E ca o întrecere pe care îmi doresc din ce în ce mai mult s-o câștig de fiecare dată când mă zăpăcește.

– E un bărbat foarte chipeș, sublinie atunci Evangeline. Și trebuie să recunosc că eu nu l-am auzit niciodată să fie nepoliticos.

Joan se foi pe canapea.

– Cred că mama și-a format părerea despre el cu mult timp în urmă, când a venit odată aici cu Douglas, într-o vacanță de la Eton. Au făcut atât de multe necazuri, că până și tata a țipat la ei.

– Prostii! Ar fi o dovadă de cruzime să judeci un om după boacănele făcute în copilărie.

– Poate. Dar nici nu a făcut nimic de atunci prin care să-și spele reputația. Îi consolidează fratelui meu înclinațiile depravate și se pare că acest comportament imoral îl face să prospere. Joan oftă. Mama m-a pus să jur că n-o să mai dansez niciodată cu el.

– Aha. Și tatăl tău îi împărtășește disprețul față de lordul Burke?

Joan clipi uimită.

– Habar nu am. Nu-mi amintesc să-l fi auzit vreodată exprimându-și părerea despre Tris... lordul Burke. Deși, mai mult ca sigur, e de acord cu mama.

Un zâmbet slab își făcu atunci apariția pe chipul lui Evangeline, pentru prima dată de când se întorsese.

– Asta ar fi o dovadă de ipocrizie din partea lui! Îndrăznesc să spun că o excursie cu balonul ar fi fost întocmai pe gustul fratelui meu, când era tânăr. Deși, probabil, el nu ar fi vrut frânghii care

să-l țină legat de pământ. Ca să fiu complet sinceră, lordul Burke îmi amintește foarte mult de tatăl tău, când era la vârsta lui. Și, în plus, îmi amintesc bine cum s-a schimbat după ce a cunoscut-o pe mama ta.

„Uneori și craii notorii se îndrăgostesc..." îi răsună în minte lui Joan.

– Dar cum s-a schimbat? Nu mi-o pot închipui pe mama îndrăgostindu-se de un ticălos.

– Păi, a fost un ticălos până în clipa în care s-a hotărât că voia s-o facă fericită, zise Evangeline. O, și crede-mă... l-a disprețuit foarte mult la început. Încuviință din cap când văzu expresia uimită de pe chipul lui Joan. Și pe vremea aceea, tatăl tău era considerat o partidă bună! Dar ea nu a vrut sub nici un chip să danseze cu el. Și când a întrebat-o de ce, mama ta i-a spus exact de ce. Așa că a renunțat la prietenii săi cei mai depravați, a lăsat-o mai moale cu jocurile de noroc și a continuat să o invite la dans. Știu că bârfele răutăcioase spun că l-a jucat pe degete, ca pe un pește prins în undiță și că l-a îmblânzit, ca să fie pe placul ei. Dar adevărul este că nu ar fi contat. Și-a schimbat multe dintre obiceiuri de dragul ei. Iar când mama ta a înțeles asta, a învățat apoi să le accepte și pe celelalte.

Joan își mușcă buza.

– Dar cu tine cum rămâne? Ai zis că nu i-ai iubit pe soții tăi.

La acea întrebare, chipul lui Evangeline se întunecă.

– Tata l-a ales pe primul meu soț. Iar eu eram tânără pe atunci... prea tânără ca să înțeleg cât de diferiți eram de fapt eu și lordul Cunningham. Iar a doua mea căsnicie fost și mai puțin decentă. Aveam într-adevăr speranțe mai mari că voi ajunge să-l iubesc pe lordul Courtenay, dar... ei bine, să spunem doar că părinții tăi au luat alegeri mai înțelepte când a venit vorba de dragoste.

– Dar Sir Richard?! Joan se uită la mătușa ei. Pe el îl iubești.

Chipul mătușii ei se întunecă.

– Acum vorbim despre tine și dacă vrei sau nu să-l încurajezi pe lordul Burke.

Joan înțelese din afirmația aceea că mătușa ei nu voia să discute despre asta, așa că nu mai continuă pe acel subiect.

– Mă face să mă simt atrăgătoare, mărturisi ea. Este singurul bărbat care mă face să mă simt așa.

– Judecând după cum te privește, aș spune că te consideră foarte frumoasă.

– Și uneori mă face și să vreau să-l pocnesc, adăugă Joan.

Evangeline zâmbi.

– Mie mi se pare că sună promițător! Nu am înțeles niciodată de ce oamenii sunt de părere că o căsătorie ar trebui să însemne numai fericire și înțelegere.

– Așadar, crezi că ar trebui să îl încurajez.

– Păi, a aranjat o expediție cu balonul numai ca să te impresioneze. Te-a invitat la dans... ba chiar a și pledat pentru acordul tău. Am auzit suficiente bârfe cât să știu că nu prea iese des în lumea bună... și, cu siguranță, nu ca să danseze cu domnișoare nemăritate. Și chiar dacă vrei să dai vina pe fratele tău pentru toate acestea, adăugă Evangeline, în clipa în care Joan țuguie buzele... Sunt destul de sigură că Douglas nu i-a zis niciodată să se uite la tine de parcă ai fi o enigmă fascinantă, la care se gândește neîncetat și pe care tânjește să o descifreze.

– Ei bine, sentimentul acesta e reciproc, murmură Joan. Tristan Burke era un mister pentru ea. Și cu toate aceasta, nu se putea opri să nu se gândească la el. Șilingul pe care i-l dăduse era încă în interiorul mănușii ei, unde i-l strecurase. Și stătea ca un talisman al promisiunii pe care i-o făcuse, aceea de a o săruta din nou. Dar cred că ne-am înnebuni reciproc pe toate celelalte planuri.

– Eu îți recomand să îl lași să te sărute, zise Evangeline.

Joan aproape își răsuci gâtul când o auzi.

– Poftim?

– Păi, în primul rând va demonstra faptul că *vrea* să te sărute... ceea ce înseamnă că te consideră o femeie dezirabilă. Și în al doilea rând, felul în care te sărută un bărbat spune foarte multe despre ce fel de om este. Un pupic ușor nu înseamnă mai nimic... bărbații își sărută și surorile așa, să știi. Un sărut devorator care merge prea departe, dovedește de obicei că interesul unui bărbat se limitează la... Evangeline își drese glasul delicat. La un soi de atenție necuviincioasă. Dar un sărut care te convinge, te seduce și te ispitește mai degrabă decât să ceară un răspuns... acela este genul de sărut pe care-l oferă un bărbat în clipa în care vrea să cucerească inima unei femei.

– Și cum, Doamne iartă-mă, îți dai seama care e diferența? întrebă Joan, de în dată ce putu din nou să vorbească. Probabil era roșie ca racul. Și inima îi bătea atât de tare, încât o asurzea. Tristan o sărutase deja... dar până atunci sărutul lui nu făcuse altceva decât s-o nedumerească și mai mult.

– După cât de mult îți dorești să te sărute din nou. Probabil Evangeline interpretase greșit tăcerea ei uimită de mai devreme. Se aplecă în față și o luă de mână pe Joan. Un sărut... dar numai *un sărut*... nu duce la ruină. Îndrăznesc să spun că până și mama ta i-a permis tatălui tău să o sărute înainte de a fi de acord să se mărite cu el. O femeie trebuie să fie sigură de sentimentele ei înainte de a se lega pe viață de un bărbat.

– Îți mulțumesc pentru sfat, reuși Joan să bâiguie în cele din urmă.

Se scuză apoi și se retrase din cameră cu mâinile tremurându-i și inima bătându-i tare. Șilingul de la Tristan părea să îi ardă palma. Când ajunse în dormitorul ei, își scoase imediat mănușile și ascunse moneda strălucitoare la fundul sertarului de la biroul ei. Trânti apoi sertarul și rămase acolo încremenită, cu mâinile împreunate. Relua în minte scena sărutului, ghidându-se după cuvintele mătușii ei.

Nu fusese doar un pupic ușor, cum i-ar fi oferit un bărbat surorii lui. Dar oare fusese devorator? Dacă da, atunci își recunoscu sieși, cutremurându-se că își dorea să fie devorată de el. Pentru că fusese atât de... de... de bine! Dar, pe de altă parte, nu făcuse altceva decât să o sărute. Își aminti apoi cu o claritate tulburătoare felul în care trupul ei ajunsese lipit de al lui. Și cu toate acestea... cu toate că îi spusese că pieptul ei arăta delicios... Tristan nu încercase să o pipăie pe sâni. Din ce citise *în 50 de moduri de a păcătui*, știa că sărutul era doar un preludiu atunci când un bărbat dorea cu adevărat o femeie. Nu că ea ar fi îndrăznit să se implice în dezmățul descris de Constance. Totuși, nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost...

Joan inspiră adânc și își trecu încet degetele pe gât și pe sâni, încercând să-și imagineze că Tristan era cel care o atingea. Carnea ei răspunse imediat încordându-se, iar sfârcul i se transformă într-un mugure mic, tare și extrem de sensibil. Se cutremură. Oare Tristan ar fi atins-o așa cum o atingea Sir Everard

pe Lady Constance? Oare și-ar fi dorit să facă dragoste cu ea și să o urce pe culmile extazului până când aproape leșina de plăcere? Se mângâie din nou, încântată și surprinsă de senzațiile pe care le simțea. Janet o mustrase de multe ori spunându-i că era un păcat chiar și să-și privească trupul gol în oglindă. Totuși, Lady Constance adora să rămână goală sub privirea admirativă a lui Sir Everard.

O, să o ajute Dumnezeu! Oare asta însemna să fie urmărită și curtată de un bărbat? Să fie dorită? Pielea ei i se părea prea fierbinte și prea strâmtă ca să-i mai poată cuprinde oasele și sângele. Închise ochii strâns și-și lipi genunchii, pentru că durerea pe care o simțise în sâni se răspândise tot mai jos prin corpul ei. Una era să o excite faptul că citea o poveste despre un bărbat care atingea o femeie, și cu totul altceva să-și imagineze cum ar fi fost să o atingă *pe ea* un anumit bărbat.

Deschise ochii și zări poșeta. Rămăsese încă pe pat, unde o azvârlise când intrase în cameră. Sări în picioare emoționată și se întinse după ea. Scoase apoi ultimul număr din *50 de moduri de a păcătui*. Se uită lung la ilustrația simplă de pe copertă. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Tristan, poveștile acelea erau mai degrabă lascive și nu vorbeau aproape deloc despre iubire și romantism. Ba chiar erau de-a dreptul păcătoase! Se întrebă dacă el chiar nu știa despre ce era vorba. Și dacă ar fi știut... oare ar fi îndrăznit să-i mai facă rost de ele, fără să aibă alte motive ascunse? I se părea imposibil să nu știe cineva ce erau. Dar, pe de altă parte, nici el nu semăna deloc cu nici un alt om pe care-l cunoștea ea. Nu participa la cea mai mare parte a evenimentelor mondene. Joan putea număra pe degetele de la o singură mână de câte ori îl văzuse la baluri sau serate, înainte de întâlnirea aceea fatidică de acasă de la Douglas. Însă dacă se asocia cu fratele ei, probabil își petrecea zilele pe la saloane de box sau pe la curse de cai. Iar nopțile prin taverne și cluburi unde se jucau jocuri de noroc. Probabil că toate femeile din oraș vorbeau despre *50 de moduri de a păcătui*. Dar, din câte știa ea, Tristan evita majoritatea femeilor...

Cu excepția ei.

Lăsă deoparte revista, dintr-odată alarmată de gândurile indecente pe care i le putea inspira. Cine ar fi putut ghici că putea fi atât de tulburător să fie curtată de un bărbat?

Capitolul 20

Când se gândea la călătoria cu balonul, Tristan avea două impresii distincte.

Prima era că îi va face o plăcere imensă să își câștige înapoi șilingul. Petrecuse impardonabil de mult timp uitându-se la gura ei și ajunsese să creadă că era al naibii de perfectă – avea exact forma potrivită și o nuanță de roz absolut ispititoare. Se gândise să o sărute atunci când ea se minunase cu voce tare de priveliștea încântătoare a Londrei, văzută de sus din balon. Și se mai gândise la asta și când își țuguiase buzele indignată, după ce auzise cuvântul „pantalonași". Și din nou când afirmase că o încerca o dorință de a-l pocni – ceea ce probabil ar fi trebuit considerat un semn de nebunie. Dar pur și simplu nu putea rezista în fața unei provocări.

Și toate acestea duceau de fapt la cea de-a doua impresie a lui. Că se juca cu focul dacă va continua să o mai vadă. Douglas Bennet îi ceruse să aibă grijă de sora lui, ca nu cumva să se usuce pe picioare din cauza îngrijorării și a tristeții. Și putea justifica și acea călătorie cu balonul ca fiind o modalitate de a se ține de cuvânt. Însă nu putea justifica în nici un fel gândurile desfrânate pe care le avea față de sora lui Bennet. Și cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât aceste gânduri deveneau mai numeroase, mai senzuale și mai intense. Iar când Joan enumerase toate articolele de lenjerie intimă purtate de o femeie, nu se putuse gândi decât la a o dezbrăca încet de fiecare dintre ele... poate în timp ce-și câștiga înapoi șilingul.

Iar lucrul acesta îi inspira o panică reală. Cu câteva săptămâni în urmă o considerase cea mai nărăvașă Furie de pe fața pământului. Dar în clipa aceea se gândea la ea goală, în timp ce el o săruta și o urca pe culmile extazului. Doar că nebunia nu era chiar

cel mai rău lucru spre care l-ar fi putut conduce gândurile acelea. Exista ceva mult mai îngrozitor: căsătoria.

Tristan considera căsătoria drept ceva ce trebuia evitat cu orice preț. Era o capcană care momea bărbații cu chip frumos sau cu zestre generoasă, dar care se și închidea cu o rapiditate alarmantă și apoi nu mai exista decât o singură cale de scăpare: moartea. Bineînțeles, bărbații se aruncau de bunăvoie în capcana aceea. Dar câți dintre ei nu regretau mai târziu pasul făcut? După ce zestrea era cheltuită, iar mireasa își pierdea farmecul inițial, nu mai rămânea decât o închisoare – în care un bărbat și o femeie erau legați pe vecie unul de altul prin taina căsătoriei.

Oamenii îi spuseseră că părinții săi chiar se iubiseră. Dar nu putea să nu se întrebe dacă era adevărat sau nu. Și chiar dacă ar fi fost adevărat, era evident că iubirea nu fusese suficientă pentru a-l ține pe tatăl său acasă cu soția și fiul său – altfel nu s-ar fi mai aventurat pe mare, într-o furtună cumplită, care ajunsese să-l omoare. Și după spusele doicii lui din copilărie, tot iubirea fusese lucrul care o împinsese pe mama sa în mormânt înainte de vreme – pentru că murise de inimă rea, după decesul soțului ei. Pentru el, toate lucrurile astea nu puneau într-o lumină bună căsătoria din dragoste. Cât despre celălalt fel... ei bine, era suficient că își amintea mult prea bine serile de la Wildwood, când el era obligat să stea cuminte într-un colț, în timp ce unchiul său moțăia lângă foc, iar mătușa lui croșeta într-o tăcere de gheață și singurele sunete care spărgeau liniștea aceea apăsătoare erau produse de lemnele care trosneau în sobă. Numai Dumnezeu putea ști ce anume îi atrăsese pe acei doi oameni unul lângă celălalt. Însă lui Tristan i se părea cel mai îngrozitor iad cu putință. Iar atunci își jurase că nu va ajunge niciodată să trăiască o astfel de existență mizeră, condusă de cererile și dezaprobările unei femei.

Pe de altă parte, trebuia să recunoască și că era foarte puțin probabil ca Joan să ajungă vreodată să semene cu mătușa Mary. Ori de câte ori încerca să și-o imagineze pe Joan stând și croșetând lângă foc, imaginea aceea se transforma repede într-una în care ea începea să blesteme instrumentele de brodat și apoi le arunca în foc, după care el izbucnea în râs, o săruta și sfârșeau prin a face dragoste pe covorul din fața căminului. Aproape că și-o putea

închipui cu capul lăsat pe spate de dorință, cu pielea scăldată în lumina aurie a focului și cu buzele-i perfecte suspinând de plăcere, îndemnându-l să pătrundă și mai adânc în ea...

La naiba! Simplul gând de a face dragoste cu ea îi aducea broboneleе de sudoare pe frunte și îi făcea vintrele să se încordeze în mod dureros. Încercă atunci să își spună că s-ar fi întâmplat la fel indiferent de femeia pe care și-o imagina în locul ei. Cu toate acestea, orice femeie pe care încerca să și-o închipuie goală pe covorul din fața căminului ajungea în mod ciudat să semene cu Joan – avea ochii de culoarea cafelei, presărați cu puncte aurii, părul lung și castaniu întins în jurul ei și cei mai frumoși sâni la care visase vreodată, asemuiți unui festin de frișcă și fructe de pădure.

Totuși, el nu avea nevoie să se căsătorească. Pentru că nu avea nevoie de zestrea unei soții. În plus, dacă era singur, putea găsi destule femei care erau dispuse să se culce cu el. Nu și Joan, desigur, dar, la urma urmei, nu era ea singura femeie de pe lume cu sâni frumoși și ochi strălucitori. Și nu însemna nimic faptul că nu era dispus să se ducă să le caute. Și oricum, își îndeplinise datoria vizitând-o la ceai și ducând-o la o plimbare cu balonul. De fapt, probabil făcuse deja mai mult decât era nevoie și nu mai trebuia să o vadă din nou. Cu siguranță peste câteva zile va scăpa complet de gândul de a o dezbrăca de desuuri pe Furie. Ca să nu mai vorbim de a o săruta ca să-și recupereze șilingul.

În seara următoare, evită intenționat serata de la familia Martin – unde menționase Lady Courtenay că vor fi – și se duse într-o speluncă unde se jucau jocuri de noroc. Invită repede o blondă plinuță să se așeze pe genunchiul său, însă o îndepărtă la fel de repede, de îndată ce femeia începu să chicotească la fiecare cuvânt al lui. Și pierdu aproape două sute de lire la jocul Faro[1]. Bău prea mult și ajunse acasă cu greu, abia ținându-se pe picioare și întrebându-se dacă Joan îl căutase în noaptea aceea la serată.

[1] Faro (sau Faraon) este un joc de cărți apărut în Franța, la sfârșitul secolului al XVII-lea, cu legături cu un alt joc de cărți italian (Basset). Datorită sumelor mari de bani care se puteau câștiga sau pierde, era jucat cu precădere de cei mai bogați din societate.

A doua zi încercă să se ducă la salonul de box, dar nici măcar o bătaie serioasă în ring nu reuși să-i distragă gândurile de la ea. Iar în ziua următoare se duse la o licitație de cai, unde ajunse să liciteze pentru o iapă frumoasă, de care de altfel nici nu avea nevoie. Era o iapă de călărie pentru doamne, mai înaltă decât majoritatea, dar ascultătoare și cu un mers lin. Cineva supralicită însă în ultima clipă, iar apoi se înfurie că pierduse calul. Încercă apoi să meargă la teatru, însă preferința sa pentru umor scandalos îi dejucă planurile și se pomeni auzind fiecare replică picantă de parcă i-ar fi șoptit-o la ureche Joan Bennet. Petrecu apoi nenumărate ore supraveghind muncitorii care se ocupau de reconstrucția casei sale, dar și acolo se pomeni de câteva ori întrebându-se ce părere ar fi avut ea despre sticla din care era confecționată bolta de deasupra scărilor sau despre noile utilități pe care le instala.

Iar aceea fu picătura care umplu paharul. În clipa în care se trezi curios în privința părerilor ei despre instalații sanitare, decise că era momentul să renunțe să se mai prefacă dezinteresat. Iar în ziua următoare, se duse în vizită la conacul de pe South Audley Street.

Și de vreme ce comportamentul său obișnuit o făcea să-i răspundă cu aceeași monedă, Tristan plănui să se poarte cât mai plictisitor cu putință. Poate dacă se purta în mod diametral opus, va face și ea la fel. Iar atunci va semăna cu orice altă domnișoară respectabilă – banală și neinteresantă – și nu va mai prezenta nici o provocare pentru el. Ar fi ajutat, de asemenea, și dacă Joan ar fi purtat una dintre rochiile ei urâte, care aveau suficientă dantelă ca să-i acopere decolteul acela delicios. Nu era obișnuit ca gândurile sale să fie complet acaparate de o singură femeie, așa că nu știa ce să facă în privința aceasta.

Dar, spre marea lui dezamăgire, Lady Courtenay îl primi singură. Făcu o plecăciune și se așeză pe scaunul indicat de ea, străduindu-se din răsputeri să nu își ațintească privirea spre ușă. Poate că Joan își aranja părul ei strălucitor, strângându-l într-o coafură atrăgătoare, care să-i pună frumos în evidență gâtul subțire. Sau poate că i se desprinsese jartiera și în clipa aceea își ridica fusta și-și dezgolea picioarele lungi, ca să o lege înapoi...

– E foarte frumos din partea dumitale să ne vizitezi din nou, zise gazda sa. Chiar îmi doream să am ocazia să discut puțin cu dumneata, domnule.

Tristan tresări imediat și își mută vinovat privirea înapoi spre ea.

– Într-adevăr, doamnă?

Femeia îi aruncă o privire aspră.

– O călătorie cu balonul?

Lui i se lumină chipul când auzi întrebarea femeii.

– V-a povestit? Sper că domnișoarei Bennet i-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut și mie.

Lady Courtenay ridică din sprâncene.

– Și mai exact cât de mult ți-a plăcut dumitale?

– Enorm. Am finanțat experimentele domnului Green cu arzătoare noi. Se străduiește din răsputeri să facă totul cât mai ușor și sigur cu putință și a fost extrem de drăguț să ne permită să-l însoțim într-una dintre plimbările sale, ca să ne bucurăm de priveliștea orașului văzut de sus.

Lady Courtenay zâmbi slab.

– Sună a ceva foarte îndrăzneț! Eu nu cred că aș putea privi pământul îndepărtându-se de mine dacă sunt susținută în aer doar de un balon subțire de mătase.

Tristan rânji.

– Da, cam același lucru l-a spus și Jo... domnișoara Bennet. Dar nu aș fi invitat-o niciodată la o astfel de plimbare dacă nu aș fi fost absolut convins că era sigur.

– Așadar, dumneata ești absolut convins că era sigur?

– Absolut, confirmă el.

– În toate felurile posibile?

Îi atrase atenția ceva din felul în care spusese „toate". Tristan își miji ochii și încercă să-și dea seama la ce se referea cu adevărat. Lady Courtenay rămase neclintită și foarte serioasă în fața tăcerii lui, apoi adăugă:

– Presupun că ești foarte conștient de reputația dumitale.

El încuviință din cap, precaut.

– Foarte bine. În ciuda tuturor bârfelor care au ajuns la urechile mele, am încredere că ești un domn și că vei acționa în consecință. Cu toate acestea, trebuie să-ți spun că faptul că ai invitat-o

pe Joan la o plimbare cu balonul va crea aparența... făcu o pauză delicată, apoi continuă: Că ai anumite intenții față de ea. Ai grijă să nu creezi anumite așteptări pe care nu ai de gând să le îndeplinești.

– Încercați să mă avertizați să păstrez distanța? întrebă el. I se încordaseră toți mușchii și se simțea la fel de țeapăn ca o scândură.

Lady Courtenay păru surprinsă de întrebarea lui.

– Nicidecum! Din contră. Încerc doar să te fac conștient de provocarea care te așteaptă.

– Ce provocare? mârâi el, însă ușa se deschise înainte ca ea să-i poată răspunde..

Dar în clipa în care o văzu pe Joan intrând îi dispăru imediat din minte întrebarea. Precum și orice altceva. Purta o rochie de un turcoaz strălucitor, care părea înfășurată pe formele trupului ei. În plus, nu avea nici urmă de dantelă care să ascundă ceva. Tristan reuși să facă o plecăciune, fără să-și poată totuși desprinde ochii de la ea.

– Ce surpriză să te revăd, milord! zise ea.

El o privi fascinat cum se așază pe scaunul de vizavi de al lui. Rochia era împodobită cu o panglică aurie, care îi șerpuia în jurul umerilor și îi continua până sub sâni, parcă pentru a sublinia și mai mult generozitatea luxuriantă a pieptului ei, apoi i se răsucea în jurul taliei. Imaginea îi amintea de o fecioară de sacrificiu, care era legată și gata să fie jertfită unui zeu.

– Surpriză? Cum așa, domnișoară Bennet?

Ea îi zâmbi.

– Se pare că am pierdut pariul pe care l-am pus cu mătușa mea.

– O? Tristan încerca din răsputeri să-și îndepărteze din minte imaginile acelea păgâne. Dar credeam că nu ești de acord cu pariurile.

Ea făcu ochii mari, nevinovată – de parcă el nu învățase până atunci că trebuia să fie în gardă ori de câte ori adopta expresia aceea.

– Am găsit din întâmplare un șiling rătăcit și nu m-am putut abține să nu risc.

Tristan știa foarte bine că nu ar fi trebuit să îi răspundă. Totuși...

– Ești sigură că a fost un lucru înțelept? Nimeni nu ar trebui să parieze ceva ce nu își poate permite să piardă.

Ea flutură din mână ca pentru a respinge cuvintele lui.

– Nu cred că voi resimți pierderea asta.

O, Doamne, era atras de ea! Tristan ignoră vocea mică din capul lui, care-l avertiza să nu reacționeze altfel decât încuviințând ca un neghiob.

– Of, of. Nu e niciodată o idee bună să te angajezi în pariuri pierdute din start.

Joan se aplecă ușor în față, suficient cât să îi amintească despre absența dantelei.

– Rămân ferm convinsă că aș fi câștigat. Dar asta nu mai contează acum, de vreme ce disputa noastră nu a fost niciodată pusă la încercare.

– Ai perfectă dreptate! exclamă Lady Courtenay.

Tristan aproape uitase că se afla și ea în cameră.

– Unele lucruri trebuie neapărat puse la încercare. Altfel, nici un argument speculativ nu le poate decide soarta. Nu ești de acord, Lord Burke?

El își lăsă atunci privirea să alunece în jos pe silueta lui Joan, care era înveșmântată absolut ispititor.

– Ba da, doamnă.

Joan îi aruncă o privire mâhnită mătușii ei. Dar Lady Courtenay doar zâmbi. Tristan abia dacă observă schimbul de priviri. Pur și simplu nu-și putea lua ochii de la Joan. Arăta absolut diafan... ca un fel de zeiță senzuală. Intenții... așteptări... provocări... toate îi răsunau în ungherele minții, pe jumătate tentându-l și pe jumătate avertizându-l. Nu era pregătit să se însoare. Dar dacă și-ar fi căutat cumva o mireasă, era al naibii de sigur că aceasta ar fi arătat cum arăta Joan în clipa aceea.

– Nepoata mea mi-a spus că îți reconstruiești casa, zise Lady Courtenay.

– Da, doamnă. Și vreau să fac toate îmbunătățirile pe care le poate avea o casă. Tristan rânji, deși nu era tocmai sigur de ce. Probabil o discuție despre casă era singurul lucru care îi putea

distrage întru câtva atenția de la garderoba nouă și măgulitoare a lui Joan.

– Chiar era de nelocuit? întrebă atunci Joan. Chiar s-a prăbușit acoperișul?

– Absolut. Cu o bubuitură spectaculoasă, care a făcut vecinii să iasă în stradă alarmați. A fost doar o întâmplare fericită că nu a fost nimeni rănit. A distrus toate mansardele și camerele servitorilor. În plus, apa a curs șuvoaie prin toată partea de est a casei, distrugând tencuiala și tâmplăria.

– Doamne, Dumnezeule!

– La cât de mari au fost pagubele, probabil se infiltra apă de ani de zile. Unchiul meu a fost destul de econom în ceea ce privește întreținerea casei și mă îndoiesc că mătușa Mary s-a gândit vreodată de două ori la acoperiș. Așa că am descoperit scurgerea abia după mulți ani.

– Dar ai spus că s-a prăbușit.

– Păi, așa am descoperit scurgerea, zise el sec. Și doar la o săptămână după ce am intrat în posesia casei. Iar după ce s-a prăbușit acoperișul, mătușa mea a pretins că nu știa nimic despre pericol. Deși m-a pus puțin pe gânduri dorința ei bruscă de a părăsi casa după atâția ani.

– Nu mă îndoiesc de asta, șopti Lady Courtenay.

– Dar, cu toate acestea... trebuie să mărturisesc că într-un fel nu-mi pare rău deloc, continuă Tristan încet. Pentru că mi-a oferit ocazia perfectă de a o reconstrui. Odată ce a căzut acoperișul, a fost destul de ușor să se ridice unul nou și să se creeze mai mult spațiu. Iar după ce a fost scos un întreg perete de ipsos, nu a fost cu mult mai dificil să se mărească ușa. Și acum casa va fi așa cum îmi doresc, și nu înghesuită și întunecată, cum mi-o aminteam.

– Atunci poate că nu a fost chiar cel mai rău lucru cu putință, zise Joan. Dacă oricum nu îți prea plăcea ceea ce a fost distrus.

– Exact așa gândesc și eu. Îi aruncă o privire mulțumită. Ați vrea să vedeți cum merg lucrările de reconstrucție?

Tristan nu era sigur de ce îi făcuse propunerea. Joan clipi uimită, de parcă nici ea nu înțelegea. Dar Lady Courtenay interveni și umplu imediat clipa aceea de tăcere.

– O, mi-ar plăcea asta mai mult decât orice altceva! M-am gândit adesea să aduc și eu îmbunătățiri casei mele, dar îmi vine greu să-mi imaginez cum ar arăta. Ai instalat și toalete cu apă curentă?

– La fiecare etaj, zise el, cu un dram de mândrie.

– Trebuie neapărat să văd asta. Lady Courtenay se uită atunci la nepoata ei și începu să râdă. Doamne, probabil mă consideri o femeie foarte ciudată, pentru că sunt atât de dornică să văd toalete cu apă!

– Sunt mult mai multe de văzut decât atât, zise el, privind-o pe Joan.

– Bine atunci. Joan ridică ușor bărbia și un zâmbet mic își făcu loc pe buzele ei. Hai să mergem să vedem.

Fu chemată trăsura, iar la scurt timp după aceea, erau deja cu toții pe drum. Tristan își conducea calul să meargă pe lângă trăsură. Pe de o parte, era mulțumit, dar pe de alta, neliniștit. Partea de mulțumire era destul de ușor de explicat – investise multe resurse în reconstrucția casei și considera că mândria pe care o simțea era pe deplin justificată, în raport cu rezultatul final. În ceea ce privea neliniștea însă... în mod ciudat, era curios dacă lui Joan îi vor plăcea noile modificări. Iar apoi se întrebă de ce i-ar fi păsat câtuși de puțin de părerea ei. În fond, nu era casa ei.

Când intrară, încercă să vadă și el cu ochi proaspeți casa din Hanovra Square. Conacul era așezat în partea de nord-est și era construit din cărămidă întunecată. Era una dintre primele case construite acolo în urmă cu un secol și până de curând chiar arătase destul de veche. Dar o moderniza atât la interior, cât și la exterior. Adăugase balustrade noi și o mică verandă, menită să protejeze oaspeții de ploaie. Dar în clipa aceea, lucrările erau încă în curs.

Le ajută pe doamne să coboare, apoi le conduse înăuntru. Nu intră bine pe ușă, că fu nevoit să se oprească să dea la o parte din drum o cutie plină cu unelte de lucru.

– Aveți grijă pe unde călcați. E un mic dezastru aici în clipa de față, zise el, deși era foarte puțin spus.

Holul de la intrare era modest, iar scările erau situate destul de departe de ușă. Aceea fusese cea mai mare schimbare făcută – împinsese scările cu mult mai în spate, pentru a permite construirea

unei uși și a unui mic salon, obținut prin împărțirea în două a unei biblioteci lungi și înguste din spatele ei. Voia să transforme salonașul acela într-o cameră de dimineață, de vreme ce era situat cu fața spre est. Apoi Tristan își conduse vizitatoarele spre sufragerie, care se afla în dreapta. Era curată, chiar dacă tencuiala era încă proaspătă. Doi pereți erau încă nevăruiți, iar candelabrul era înfășurat în pânză. Podeaua părea destul de uzată și pe unul dintre pereți încă mai rămăseseră niște lambriuri din stejar care arătau destul de întunecoase și nelalocul lor lângă pereții proaspăt văruiți. Dar ferestrele fuseseră reparate și șemineul fusese curățat de acumularea de funingine veche de un secol.

– Cred că o să fie o cameră minunată, afirmă Lady Courtenay.

Tristan contemplă atunci tavanul înalt și proporțiile grandioase ale încăperii.

– Sper să fie, în cele din urmă.

– Apa s-a infiltrat așa de tare prin casă? întrebă Joan, arătând spre găurile din tâmplărie.

Tristan rânji.

– Nu. Acelea erau doar foarte urâte.

Joan începu să râdă.

– Foarte oportun atunci!

– Da. Am îndepărtat o grămadă de lucruri urâte. Tristan își trecu un deget peste un semn de arsură de pe podea. Încă mai putea simți mirosul de tutun, lăsat în urmă de numeroasele trabucuri pe care le fuma unchiul Burke după cină. Ajunsese să urască mirosul acela, pentru că însemna că urma să fie interogat despre temele de la școală și obiceiurile lui personale, imediat după ce mătușa sa părăsea încăperea. Abia după ce îndepărtase covorul descoperise că scrumul arsese inclusiv podeaua. Dar aveau să fie șlefuite și cicatricele acelea.

– Îmi amintesc că am venit aici după moartea unchiului tău, ca să prezentăm familiei un ultim omagiu, zise Joan încet. Era o casă destul de întunecată. Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea fi atât de luminoasă. Ce vei pune pe pereți?

– N-am nici cea mai mică idee. Se răsuci și contemplă încăperea, încercând să și-o imagineze fără tapetul acela roșu ca sângele și lambriurile întunecate din lemn de stejar. Ce mi-ați sugera?

La întrebarea lui, Joan clipi. Lady Courtenay se dusese în capătul îndepărtat al camerei și apoi dispăruse în salonul adiacent, lăsându-i oarecum singuri.

– Păi, este casa ta.

– Sau începe să devină a mea, în orice caz. Cercetă încăperea încă o dată. Am detestat mereu să stau aici.

– De ce?

Tristan ridică dintr-un umăr.

– Era un loc foarte întunecos, după cum ai spus și tu. Rece. Mizerabil. Veneam aici numai atunci când nu aveam de ales.

– De aceea ai venit cu Douglas la Helston Hall?

El chicoti.

– Îmi amintesc casa aceea! Încă mai scârțâie îngrozitor fereastra aceea de pe scara servitorilor?

– Nu, zise ea râzând. Tata a bătut-o în cuie după ce tu și Douglas ați provocat așa mare haos. A insistat mama.

– Corect. Se strâmbă. I-am distrus complet părerea bună pe care o avea despre mine, nu-i așa?

Joan păru o clipă rușinată.

– Ăă... ei bine, sunt sigură că tu și Douglas ați fost vinovați în aceeași măsură...

– Nu. Știu că m-a considerat mereu vinovat pe mine. Și nu prea pot spune că n-a fost așa, nu? Îi aruncă un zâmbet strâmb. Cu toate aceasta, mi-a părut rău că nu am mai fost invitat și altă dată. Aceea a fost una dintre vacanțele mele preferate.

Joan încremeni de uimire.

– De ce? Își lipi imediat mâna peste gură. Am vrut să spun că... mă bucur că te-ai simțit bine...

– Nu, nu. Flutură din mână și îndepărtă corecția ei politicoasă. Știu că mama ta nu m-a plăcut încă de la bun început, dar Helston era un loc cald și confortabil. Tatăl tău a fost răbdător și rezonabil, chiar și atunci când ne-a certat. Ai fi surprinsă să afli că mulți dintre ceilalți colegi ai mei de la școală aveau case la fel mohorâte și îngrozitoare ca a mea.

– Ai plecat acasă la cineva în fiecare vacanță?

– Ori de câte ori am putut, răspunse el.

Joan se încruntă imediat.

– Mă gândeam eu. Din povestirile sale, mi s-a părut mereu că Douglas era invidios pe stilul tău de viață. Spunea că erai vesel și fără nici o grijă. Cred că era chiar foarte invidios pe tine pentru asta.

Tristan pufni.

– Da, din confortul casei și sânul familiei sale! Aș fi făcut oricând fericit schimb de locuri cu el.

– Dar aveai și tu o casă, zise ea încet. Cu mătușa și unchiul tău. Chiar dacă era întunecată și rece, era totuși... era totuși *acasă*, nu-i așa?

Buzele lui se chinuiră să schițeze un zâmbet.

– Dacă prin *acasă* te referi la un loc unde eram tolerat în timpul vacanțelor școlare, când nu reușeam să smulg o invitație de la altcineva... atunci da, am avut.

– Tolerat?!

– Și încă fără prea mare tragere de inimă, adăugă el. Dacă nu aș fi fost eu moștenitorul de drept... lucru care a reprezentat mereu un mare regret al unchiului și al mătușii mele... sunt sigur că ar fi fost cu toții ușurați să nu mă aibă deloc prin preajmă.

– Asta e absolut îngrozitor! Joan părea de-a dreptul oripilată. Sigur nu poate fi adevărat!

– O, ba nu, e foarte adevărat. Și îndrăznesc să spun că încă mai e așa, dacă vorbește cineva cu mătușa Mary. Tristan se întrebă de ce naiba îi spunea toate lucrurile acestea. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de cămin. Poate că poți să înțelegi cum e...

Ea clătină din cap, fără a răspunde în vreun fel la tonul tachinator al vocii lui.

– Poți fi neplăcut uneori, dar chiar și așa... De ce trebuia să smulgi de la alții invitații de a merge în vizită la ei? Douglas a zis mereu că erai cel mai popular băiat din școală.

Așa să fi fost? Tristan ar fi pariat bani buni că nu era deloc plăcut de colegii săi. Era într-adevăr admirat, dar asta era cu totul altă poveste.

– Draga mea domnișoară Bennet, dă-mi voie să-ți explic ceva despre băieți. Un flăcău inteligent și muncitor poate fi destul de popular în cercul său de prieteni. Dar unul care instigă la farse nemaipomenite și la aventuri interesante e de-a dreptul legendar. Prietenii apar atunci ca prin farmec și-l roagă să vină cu ei acasă.

Iar poveștile despre pedepsele primite la sfârșitul vacanței nu fac altceva decât să-i sporească reputația. Întinse brațele larg și făcu o plecăciune adâncă, la fel ca un actor după tragerea cortinei. Rareori am fost invitat undeva de două ori, dar am fost invitat peste tot cel puțin o dată.

Joan rămase cu gura căscată.

– Vrei să spui că Douglas te-a invitat la Helston Hall pentru că ai promis să te comporți scandalos?

– Desigur. Altfel de ce m-ar fi invitat?

– Păi... ei bine... din prietenie, se bâlbâi ea.

– Prietenie! Flutură din degete. Cât de banal! Ce-ar mai fi interesant în asta?

– O, da... tot ce faci tu trebuie să fie *interesant*, nu? Dar mama... mama te-a învinuit pe tine pentru tot. Ochii i se înflăcărară imediat, plini de o indignare profundă. Ar fi trebuit să dea vina pe Douglas! Înseamnă că te-a invitat numai ca să vadă ce belele puteați face împreună!

Tristan îi oferi un zâmbet pe jumătate amuzat, pe jumătate plin de amărăciune. Îi părea bine să audă asta după 20 de ani. Dar tot nu schimba nimic în momentul acela... chiar dacă îi plăcea să o vadă pe Joan furioasă pe altcineva decât pe el.

– Nu o învinuiesc. Oricum nimeni altcineva nu m-a vrut prin preajmă.

Buzele i se întredeschiseră și ochii i se umplură de durere. La naiba! Nu-și dorise să o facă să îi fie milă de el. Își drese glasul și dădu să spună ceva, însă ea vorbi înaintea lui.

– Le-ai dat afară din casa asta pe mătușa și pe verișoarele tale?

– Poftim? Se încruntă imediat. Nu! Acum două luni, mătușa mea m-a informat că a terminat-o cu casa aceasta. Că era întunecoasă, demodată și prea mică pentru a putea găzdui un bal adecvat de sezon. Și s-a mutat a doua zi după ce mi-a spus că vrea să plece. Eu nu i-am zis nici măcar o singură dată să plece, darămite s-o conving să se mute sau să o dau afară.

– Atunci de ce a vrut să se întoarcă?

Tristan miji ochii.

– Văd că a vorbit cu tine despre asta. Într-un fel, gândul că Joan ascultase și crezuse răutățile mătușii sale îl deranja mai mult decât aflarea faptului că mătușa Mary împrăștia minciuni despre el.

– De fapt, a fost verișoara ta, Alice, răspunse ea și se înroși un pic în obraji. A zis că ai refuzat fără milă să le permiți să se întoarcă aici, chiar și atunci când mătușa ta te-a implorat.

Tristan dădu să spună ceva în apărarea lui, dar se opri.

– Am fost o povară pe care au purtat-o pe umeri mulți ani, zise el. De ce s-ar opri acum?

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Nu am crezut-o! M-am întrebat doar de ce ar opri femei necunoscute în magazinul de pălării, ca să le spună astfel de lucruri. Evangeline a zis că...

– Da? o îndemnă el, când se opri brusc din vorbit.

Joan își mușcă buza.

– Evangeline a zis că Lady Burke e o femeie dificilă și rea și că nu te-a plăcut niciodată... și că nu i-a plăcut niciodată nici de tatăl tău. Se întoarse să mai privească o dată camera, în timp ce Tristan se uita uimit la ea. Vrea să se întoarcă pentru că acum casa arată mult mai bine, nu-i așa? șopti ea. Pentru că ai făcut-o mult mai frumoasă decât ar fi putut-o face ea vreodată. Deși cred că cea mai mare îmbunătățire a fost chiar plecarea ei.

Dintr-un motiv sau altul, lui Tristan îi venea să zâmbească.

– Sunt de acord.

Joan se simțea extrem de mulțumită de zâmbetul neîncrezător care apăruse pe buzele lui. Părea atât de uimit și de încântat de cuvintele ei – era aproape ca și când îl șocase până-n măduva oaselor și-l făcuse să renunțe la comportamentul său obraznic obișnuit. În ochii lui se regăsea expresia aceea sinceră, pe care o mai văzuse doar în clipa în care îi spusese că nu i-ar fi putut insulta niciodată chipul. Doar că de data asta o încânta, în loc să o neliniștească. Căci credea că era cea mai autentică parte a lui pe care o văzuse vreodată.

Iar în clipa aceea înțelese și de ce ieșea atât de rar în societate. O durea inima să și-l imagineze ca un băiețel mic și singuratic, care se simțea nedorit până și în propria casă și era disperat să obțină orice fel de afecțiune, sau loialitate... sau chiar și companie.

Ani de zile, Douglas îi vorbise cu invidie despre libertatea de care se bucura Tristan, și Joan fusese mereu de acord cu el. Dar în clipa aceea, înțelegea cu adevărat pentru prima dată și cealaltă față a acelei libertăți. Nu avusese părinți care să-l pedepsească, să-l mustre sau să-i îngrădească libertatea. Dar nici care să-i ofere mângâiere, încurajări... sau iubire. Era normal să-și dorească să meargă acasă la alți colegi în vacanțe, dacă singura lui opțiune în afară de asta era să trăiască cu o femeie care-și declarase deschis disprețul față de el. Și atunci învățase să îndrăznească orice și să spună orice, pentru a obține ceea ce își dorea. Celelalte consecințe apăruseră mai târziu.

– Dar destul cu subiectul acesta, zise ea, sătulă până peste cap să discute despre ceilalți membri odioși ai familiei Burke. Ce-ar fi să-mi arăți și restul casei?

– Desigur. Îi oferi brațul lui, iar ea îl acceptă, lăsându-l să o conducă în salonul din spate. Era o încăpere mică, dar ferestrele aveau șprosuri în formă de diamant și un tavan cu arcadă. Cele mai moderne facilități, zise el și deschise un panou îngust de pe lateralul șemineului.

– Ce sunt astea? întrebă ea, afișând un zâmbet curios, și se aplecă ușor. În interiorul spațiului gol erau doar niște frânghii suspendate, dar nimic altceva.

Tristan se așeză într-un genunchi și începu să tragă de frânghii.

– Este un lift, zise el. Pentru cărbune. Poate fi umplut în pivnița de jos și apoi ridicat, doar atunci când este necesar, fără să fie nevoie ca servitorii să care pe scări găleți grele.

– Foarte ingenios! Se aplecă un pic și mai jos și întinse gâtul, ca să se uite prin gaura din perete, până când apăru în cele din urmă o lădiță de metal. Tu ai inventat asta?

El nu îi răspunse imediat. Joan se uită la el și realiză că stătea într-o poziție indecentă. Privirea lui era coborâtă în decolteul rochiei ei – care se afla chiar în fața ochilor lui – și îi oferea o priveliște clară în corsetul ei. Nu era nevoie decât să se ridice. Totuși, simțea că nu se putea mișca. Și nici nu voia să o facă. Expresia lui din clipa aceea nu avea în ea nimic batjocoritor, provocator, cinic sau amuzat. Ochii lui erau întunecați de o dorință animalică și Joan înțelese atunci cum se simțea Lady Constance

când o priveau amanții ei. Și înțelese și de Constance risca atât de mult pentru aventurile sale. Privirea aceea făcea o femeie să se simtă îndrăzneață, nechibzuită și dornică să primească atenția totală a unui bărbat.

Privirea lui Tristan călători apoi ușor în sus pe gâtul ei, ca o atingere palpabilă și îndrăzneață, și Joan simți furnicături pe piele. Își aminti de senzația degetelor ei care traversaseră și mângâiaseră aceeași cărare. Când se gândi la atingerea degetelor lui, i se întredeschiseră buzele și îi scăpă un suspin moale. Evangeline dispăruse într-o altă cameră și numai sunetele îndepărtate de ciocan îi mai aminteau că nu erau complet singuri.

– Da, șopti el atunci. A fost ideea mea. Își coborî din nou privirea în decolteul ei, intenționat și fățiș, iar asta o făcu să se înfioare și să-și simtă carnea încălzindu-se sub intensitatea ochilor lui. Am foarte, foarte multe idei.

Joan se strădui din răsputeri să găsească ceva inteligent de spus.

– Un... Un lift pentru cărbune este o idee genială!

– Chiar crezi asta? Ridică apoi un deget și mângâie panglica aurie de la baza decolteului ei. Nici măcar nu este ideea mea preferată.

Joan mai avea un pic și leșina. Era singura explicație pentru faptul că își simțea picioarele instabile și moi, ca și când și-ar fi putut pierde echilibrul în orice clipă. Părea că totul dispăruse în jurul ei în cameră, cu excepția lui – care stătea într-un genunchi în fața ei. Degetul lui îi atinse pielea de pe umăr și se cutremură. Ochii lui verzi erau pentru prima dată vulnerabili și îi ridicase un pic bărbia, de parcă intenționa să se aplece spre ea să o sărute...

În spatele ei răsună o bubuitură tare.

– O, la naiba... Adică îmi cer scuze, milord.

Joan se îndreptă imediat. Intraseră doi muncitori din sufragerie. Unul dintre ei se apleca să ridice de jos ciocanul pe care-l scăpase din mână, iar celălalt coborî capul stânjenit.

Tristan se ridică în picioare.

– Nu-i nici o problemă. Mergem sus, ca să vă lăsăm să lucrați. Îi oferi din nou brațul și o conduse înapoi pe coridor și spre scara

interioară. Dacă te-a impresionat un lift pentru cărbune, s-ar putea să ai nevoie de săruri de mirosit după ce vezi ce e sus.

Joan zâmbi, dar inima încă îi bătea asurzitor de tare.

– De-abia aștept.

Capitolul 21

Se întâlniră cu Evangeline pe hol și porniră spre etajul superior. Scările erau încă neterminate, dar frumos luminate de o lucarnă de deasupra. Mătușa ei se opri să-și exprime admirația pentru frumusețea ferestrei din tavan și pentru felul în care permitea luminii naturale să se reverse în toată casă. Însă Joan era uimită de cât de multă grijă dădea dovadă Tristan. Casa nu era doar restaurată, ci reconstruită aproape cu totul. Tristan scăpa de toate lucrurile care-l făcuseră nefericit și făcea casa aceea să fie a lui în cele mai mici detalii – până la scândurile podelei și noile mecanisme incorporate. Ea văzuse și auzise multe despre îmbunătățirile moderne, dar până atunci nu mai văzuse atât de multe adunate într-un singur loc. Își trecu degetele peste balustrada din lemn de stejar, încercând să nu se gândească dacă poate Tristan își închipuia noua lui casă, modernă și primitoare, însuflețită și de o soție și de o familie.

Trecură apoi prin fiecare cameră în parte. Evangeline îi însoți sus, când se duseră să vadă unde avuseseră loc cele mai mari daune. Aerul era plin de rumeguș proaspăt și de mirosul înțepător de ipsos. Tristan sublinie atunci că adusese îmbunătățiri și sistemului de sonerie, iar în clipa aceea clopoțeii ajungeau până în camerele servitorilor. Iar după aceea le arătă noua adăugire, construită în spatele casei, care permitea să existe toalete cu apă la fiecare etaj. Le arătă apoi cum funcționau pompele de apă din toaleta servitorilor de la etaj, care permiteau ca apa să fie extrasă ușor și rapid pentru dormitoare. Le prezentă apoi salonul principal – care avea o priveliște minunată spre Hanovra Square. Acolo podeaua era reconstruită cu un model complicat de parchet, deoarece plăcile vechi fuseseră arse de cărbuni și deformate de inundație.

– Rareori mi s-a întâmplat să mă simt atât de invidioasă pe casa altcuiva, îi spuse Evangeline lui Tristan, în timp ce priveau muncitorii montând plăcile de parchet. O să copiez fără nici o rușine modelul și pentru casa mea.

– Personal, îi acord tot creditul domnului Davies. Tristan făcu semn spre unul dintre muncitori, care ridică privirea și-și scoase șapca.

– Chiar așa! Domnule Davies, cât va dura să refaceți întregul etaj?

Tristan o trase deoparte pe Joan, în timp ce Evangeline punea întrebări muncitorilor.

– Trebuie să mă ajuți să aleg mobilierul, îi spuse atunci.

Joan începu să râdă în timp ce el o conducea spre dormitorul principal.

– Nu am nici cea mai mică idee! Sigur ai anumite preferențe ale tale.

– Am, o asigură el. Îmbunătățiri mecanice și alte lucruri pe care aș vrea să le schimb. Bunăoară, vreau ca în camerele lor servitorii să poată sta în picioare, fără să se aplece. Dar din păcate nu prea mă pricep la lucruri mai fine, precum draperii și covoare.

– Oricine le poate alege pe astea, încercă ea să spună, dar Tristan clătină imediat din cap.

– Aici te înșeli. Adică da, le poate alege oricine, însă nu oricine poate alege ceea ce trebuie pentru a transforma casa într-un loc cald și primitor. Îmi doresc asta mai mult decât să creez un palat măreț pentru distracții.

Joan nu știa ce să-i răspundă. Se uita la ea într-un fel foarte ciudat – intens și direct.

– Dar acesta este dormitorul principal, zise ea. Adică dormitorul tău.

– Încă nu există nici un pat aici.

Joan își umezi buzele.

– Dar o să fie.

– Da, aprobă el. În câteva săptămâni. Ce ar trebui să văd când mă trezesc dimineața?

„Pe mine!" gândi ea, dintr-odată plină de dor. O, să o ajute Dumnezeu! Începuse să se îndrăgostească de el! Iar faptul că în clipa

aceea și-l imagina în patul său, transformând un conac cândva întunecos și sumbru într-o casă, nu ajuta sub nici o formă la liniștea ei sufletească.

– Ăă... albastru-închis, zise ea încet. Albastru era culoarea ei preferată. Și un baldachin cu draperii cu model, adăugă apoi.

– Ce fel de model? Chinezesc?

– Nu, zise ea, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la camera și la patul ei. Ceva natural, care să aducă într-un fel în interior ceva dintr-o grădină.

Ochii i se luminară și zâmbi.

– O sugestie excelentă. Datorită ție o să termin de aranjat casa în jumătate din timp.

Joan izbucni într-un hot de râs scurt și uimit.

– Dar asta încă pare o perioadă lungă de timp.

– Nu-mi subestima hotărârea. Vreau să o termin cât mai repede. Făcu apoi o mică pauză. Aproape mereu obțin ceea ce îmi doresc.

Joan așteptă, pentru prima dată neliniștită și plină de speranță, însă el se întoarse de la ea.

– Camera asta n-a fost atinsă aproape deloc de apă. Trebuie reparate numai ferestrele. Și cred că va fi văruită în decurs de o săptămână. În albastru, datorită ție.

Ea suspină.

– Și când vrei să te muți aici?

– Curând. Foarte curând. Traversă camera și se duse la o ușă micuță din colțul îndepărtat al încăperii. Vreau să îți mai arăt ceva. Aceasta este cea mai impresionantă încăpere dintre toate.

Joan îl urmă. Era deja foarte impresionată de tot ce văzuse până atunci. Și bineînțeles, încăperea aceea nu făcu excepție. Era micuță, dar foarte luminoasă și colorată în galben strălucitor. În plus, peretele era acoperit aproape pe toată lungimea sa de ferestre batante, care erau ridicate la înălțime – atât de mult, încât abia putea privi afară, stând în picioare. Și chiar sub ele se afla...

– Ce părere ai? o întrebă Tristan.

– Asta este o sală... de baie?

Joan puse imediat ochii pe cadă. Era foarte mare.

– Desigur.

– O sală întreagă doar pentru baie, repetă ea. De ce? Nu era un lucru atât de neobișnuit. Multe conace de țară aveau astfel de săli, dedicate în întregime băilor, sau uneori chiar căsuțe întregi. Dar era altceva, pentru că erau situate la țară, iar acolo casele erau mult mai spațioase, cu mult loc de extindere și camere libere. Însă aceasta era o casă de oraș din Londra și nu era nici extraordinar de mare.

– Din cauza acestui lucru. Deschise apoi bucuros ușile unui dulap mare din colțul camerei.

Joan se uita uimită la construcția de metal dinăuntru.

– Ce este asta?

– E un sistem de încălzire a apei. Rezervorul acesta se umple cu apa care se scurge dintr-un dispozitiv de colectare a apei de ploaie, situat pe acoperiș. Își lipi degetele de dispozitiv și apoi ciocăni în el și sunetul se propagă prin toată camera. E foarte ingenios. Se adună suficientă apă în rezervor pentru a umple o cadă și restul se scurge în rezervorul principal din curte. Și dacă aprinzi focul în soba de dedesubt, atunci se încălzește imediat. Și apoi deschizi supapa aceasta... zise el și întoarse maneta montată pe perete, în timp ce vorbea... Și apa caldă curge în cadă. Și apoi, chiar sub ochii ei, apa izvorî din gura unui cap de leu, montat pe peretele de deasupra căzii.

– Și apa chiar e caldă?

Joan își scoase atunci mănușa și își băgă degetele în apa care încă mai curgea din gura leului. Dar i se părea rece.

– Trebuie să fie încălzită mai întâi. Vezi? Aici este o sobă construită special pentru asta. Deschise grătarul de sub rezervorul cu apă. Întregul rezervor de apă se încălzește aproximativ într-o jumătate de oră. Sau chiar mai puțin de atât, dacă folosești maneta asta, adăugă el, răsucind o manetă din partea de sus a rezervorului. Asta a fost ideea mea.

– Ideea ta! exclamă ea. Adică tu ai proiectat chestia asta?

Tristan începu să râdă.

– Nu, doar maneta asta care amestecă apa. Răsuci din nou maneta și apa care se revărsa din gura leului începu să curgă mai încet și apoi se opri de tot. Priviră amândoi cum apa se scurgea pe o gaură de evacuare din partea de jos a căzii. E un sistem cu mult

superior transportului de găleți cu apă în sus și-n jos pe scările de la bucătărie. Acest aparat are nevoie de un singur servitor, care să se îngrijească de foc și să răsucească maneta de amestecare a apei. Și durează mult mai puțin. Iar la sfârșit, apa se scurge în canalizare și asta e o înlesnire a muncii.

– Da, înțeleg la ce te referi. Joan se uită prin cameră cu un respect nou descoperit. Cu siguranță, era o excentricitate. Dar una care i se părea încântătoare. Lui Joan îi plăcea destul de mult ideea de a face baie într-o cadă plină cu apă caldă. Janet însă s-ar fi încruntat dacă ar fi auzit asemenea lucru, pentru că ea susținea că apa rece era mai bună pentru tineri.

Și Tristan era extrem de mândru de camera aceea. Mai deschise și alte dulapuri, arătându-i rafturi pline de lenjerie de pat, prosoape și săpunuri.

– Hornul sobei se ridică chiar prin spatele dulapului acestuia și încălzește prosoapele. Un prosop cald este exact ceea ce trebuie după baie, într-o zi friguroasă de martie.

– Îmi pot închipui asta, zise ea plină de jind.

– Am auzit că un om din Ludgate a inventat un nou tip de cadă de baie cu duș, care îți permite să te speli stând în picioare și apa curge pe tine de sus, ca o cascadă, continuă el. Sper să obțin și eu așa ceva.

– Stând în picioare! Joan începu să râdă. Păi, așa ai putea să stai și în cada ta și să rogi un servitor să-ți toarne apă în cap.

Tristan rânji.

– Păi, atunci nu ar mai fi la fel de interesant.

– Deci, crezi că nu poate fi interesant dacă nu are nimic mecanic? Strâmbă un pic din nas. Dacă vrei să știi, eu sunt foarte mulțumită să rog o servitoare să-mi toarne apă.

Tristan nu mai zise nimic. Zâmbetul acela exuberant dispăru ușor, ușor de pe chipul său, totuși părea mai atent la ea ca oricând. Joan se pomeni atunci captivă sub privirea lui verde intensă. Apoi își aminti brusc că erau complet singuri. Era liniște pretutindeni în casă, așa că probabil muncitorii luaseră o pauză.

Își umezi buzele.

– La ce te gândești? Intenționase să mai risipească tensiunea cu întrebarea aceea, dar vocea ei sună ca o șoaptă răgușită.

Tristan își propti mâna pe marginea căzii.

– Mă gândeam cum ai arăta tu îmbăindu-te în camera aceasta. La cum ți-ar aluneca mâinile pe corp în timp ce te speli. La cât de îmbujorată ai fi din cauza aburului.

O, Doamne, Dumnezeule! Era exact genul de lucru care i s-ar fi întâmplat lui Lady Constance. Îi tresări inima și apoi începu să bată tare. Era sedusă! Nici măcar Tristan nu putea spune așa ceva – că și-o imagine în baia sa! – fără să-și dea seama cum ar fi sunat afirmația lui.

Joan își împreună imediat mâinile, pentru a le ascunde tremurul neașteptat.

– E un lucru foarte îndrăzneț.

– Că mi-am imaginat asta? Sau că am spus-o?

Nici unul din ei nu se clintise din loc, însă camera părea să se micșoreze în jurul lor cu fiecare clipă care trecea.

– Că ai spus-o, desigur. Doamne, ce ar fi trebuit să facă în clipa aceea? Joan își dorea cu disperare ca el s-o sărute. Și își dorise același lucru și când se aflaseră în salonul de la parter. Nu mai avea nici un rost să nege asta. Singura problemă era că nu știa cum să se lase sedusă. Lady Constance sigur ar fi procedat așa cum trebuia, dar ea nu avea nici cea mai mică idee ce să facă. Mi-am recunoscut de mult înfrângerea când vine vorba de a controla gândurile cuiva.

Tristan zâmbi în colțul gurii.

– Eu sunt cel care mă recunosc învins. Mi-ai controlat cu desăvârșire gândurile aproape din clipa în care ne-am cunoscut în pragul ușii de la casa fratelui tău. Joan îi aruncă o privire prudentă. Probabil nu era tocmai cel mai bun lucru, ținând cont de tot ce se întâmplase între ei atunci... dar dorința intensă, concentrată pe chipul lui, o împiedică să spună ceva. Încă din ziua aceea mi-am dorit să te dezbrac de rochia aia îngrozitoare pe care o purtai. Și m-am gândit că un sărut ar putea încheia disputa noastră. Și în aceeași zi, la librărie, m-am gândit chiar și să-ți citesc niște poezii lascive, numai ca să te văd înroșindu-te în obraji.

Joan icni.

– Nu se poate!

– Știi bine că se poate, îi răspunse el. Și ar fi meritat chiar și să primesc o palmă pentru asta, pentru că... Dumnezeule, Joan, ești splendidă când te îmbujorezi!

– Ba nu-i adevărat! Dar știa că probabil în clipa aceea era deja roșie ca racul.

– Încetează, îi spuse el încet. Încetează să mai subliniezi fiecare defect pe care îți imaginezi că îl ai. Nu ești prea înaltă. Nu ești prea plinuță. Îmbujorarea ta seamănă cu un castron de căpșuni coapte acoperite cu frișcă și îmi lasă gura apă numai când mă gândesc să te gust.

Inima îi bătea atât de tare când își imagină atingerea gurii lui pe pielea ei, încât Joan se temu o clipă că va face o criză de apoplexie.

– Dacă ai o părere atât de bună despre mine, atunci de ce te-ai purtat atât de enervant?

– Pentru că așa mă comport eu, zise el, fără nici o urmă de remușcare. Nu prea sunt un gentleman desăvârșit. Și cu siguranță nu sunt foarte mândru nici de gândurile pe care le am față de tine.

– Ce gânduri? șopti ea.

În loc să-i răspundă, Tristan traversă camera. Sunetul pașilor lui părea să fie un ecou exterior al bătăilor inimii ei. Joan făcu un pas înapoi, dar se pomeni cu spatele lipit de perete. Îi întâlni privirea. În ochii lui nu exista nici urmă de batjocură, de răutate și nici măcar de amuzament. Se aplecă ușor spre ea, și fiecare celulă din corpul lui părea concentrată asupra ei – bineînțeles, și trupul ei era la fel de acordat ca al lui.

– Ai de gând să mă săruți din nou? întrebă ea, ridicându-și fără să vrea fața spre el.

– M-ai lăsa să o fac?

Îi atinse vârful bărbiei, după care degetul lui călători ușor de-a lungul maxilarului ei, până când palma i se opri pe ceafa ei.

Joan își umezi buzele. I se părea din ce în ce mai greu să respire.

– Știi bine că da.

– Și ți-ai dori să fac asta? Vocea lui coborî atunci până la o șoaptă senzuală. Degetele lui îi apăsau ceafa extrem de încet, îndemnând-o să se apropie de el.

Joan își lipi o palmă de pieptul lui și apoi și pe cealaltă. Era foarte cald și puternic. Putea simți ritmul constant al bătăilor inimii lui – și înțelese atunci că bătea aproape la fel de tare ca a ei.

– Da.

El înclină ușor capul și buzele lui se atinseră de ale ei.

– De ce?

Joan închise ochii și lăsă și mai mult capul pe spate.

– Pentru că îmi doresc să o faci.

Urmă încă un sărut scurt... acela persistă doar cu o clipită mai mult decât atingerea subtilă de mai devreme.

– De ce?

Degetele ei se strânseră atunci în jurul reverelor hainei lui.

– Tu de ce vrei să mă săruți pe mine? Se ridică pe vârfuri, încercând să închidă distanța dintre ei.

El o prinse de bărbie cu cealaltă mână și își atinse ușor buzele de pleoapele ei. Apoi mâna lui îi mângâie tandru ceafa și coborî lin pe șira spinării ei, până când ajunse să se cuibărească pe fundul ei. O trase spre el și-i lipi șoldurile de ale lui, cu o forță aproape uimitoare. Joan deschise imediat ochii când îi simți întreaga lungime a bărbăției. Era tare și lipită de ea. Grație revistei *50 de moduri de a păcătui*, nu avea nici un dubiu ce parte a corpului lui era atât de iremediabil lipită de pântecul ei.

– Pentru că te vreau, Joan Bennet, îi șopti răgușit la ureche. Ea îi putea simți respirația fierbinte pe obraz. Cu disperare.

Parcă pentru a se face mai bine înțeles, el o lipi încet de perete și își mișcă șoldurile, astfel încât umflătură tare din pantalonii lui alunecă agil peste pelvisul ei femeiesc.

În clipa aceea o traversă un fior ciudat, care îi făcu membrele să se înmoaie și stomacul să se strângă.

– O, Doamne, zise ea încet.

– Vreau să te sărut până îți uiți și propriul nume, continuă el, într-o șoaptă nemiloasă. Vreau să te mângâi până ajungi să țipi de plăcere. Vreau să văd îmbujorarea acea rozalie, minunată, acaparându-ți trupul din cap până-n picioare, în timp ce te conduc iar

și iar pe culmile extazului... în timp ce-ți produc orgasm după orgasm. Îmi doresc să îți fac lucruri care te-ar face să roșești numai dacă le-ai auzi. Mișcă încă o dată din șolduri, de data aceea și mai lent decât prima dată. Vreau să știi că m-ai vrăjit și că înnebunesc de dorința de a te revedea... de a vorbi cu tine... și chiar de a mă contrazice cu tine.

– În clipa asta nu te contrazic, zise ea.

Dar vocea ei era subțire și respirația întretăiată.

– Foarte bine, șopti el. Apoi gura lui se lipi de a ei, întunecată, fierbinte și insistentă. Buzele lui le tatonau pe ale ei, tachinând-o, degustând-o.

Joan se agăța cu disperare de haina lui, dorindu-și cu toată ființa ei să-i simtă trupul încolăcit în jurul trupului ei. Când Tristan ridică ușor capul, ea se legănă și inspiră adânc, încercând să se trezească din amețeala cumplită care pusese stăpânire pe ea.

– O, Doamne! reuși să suspine în cele din urmă. Ți-ai câștigat șilingul...

– Dă-l naibii de șiling, mârâi el. Deschide gura când te sărut.

– De ce? întrebă ea, iar el profită de buzele ei întredeschise.

Gura lui o întâlni din nou pe a ei, dar de data asta limba lui se juca între buzele sale. Joan rămase încremenită de uimire. Degetele lui se strânseră o clipită pe ceafa ei. Degetul lui mare îi mângâia maxilarul și îi înclina ușor capul, spre o poziție mai bună pentru el. Limba lui alunecă apoi în gura ei și ea gemu neputincioasă. În clipa aceea se agăța strâns de el, ca să se poată ține pe picioare. Mâna lui dreaptă încă mai era cuibărită pe fundul ei și o îndemna să se împingă în el într-un ritm lent și primordial. Joan simți cum i se înmuia coloana și șoldurile i se lipiră de el atunci când o trase ușor în față. Tristan mârâi din nou și limba lui se aventură și mai adânc în gura ei. Mâinile ei călătorită involuntar în sus pe pieptul lui și se încolăciră în jurul gâtului său. Îl simți apoi încordându-se, ca și când ar fi vrut să se îndepărteze de ea, așa că îl strânse și mai tare în brațe și scoase un suspin subțire și nearticulat. Îi supse pentru o clipă limba, înainte ca el să poată rupe sărutul.

Se cutremură în brațele ei. O strânse și mai tare în brațe și o ridică pe vârfuri. Joan își simțea sângele învolburându-i-se prin

vine ca un pârâu în timpul unui potop de primăvară. Era o senzație terifiantă și nechibzuit de palpitantă. Și își dorea să nu se mai termine niciodată.

Tristan încremeni dintr-odată. Joan se zvârcoli în brațele lui, însă el rupse sărutul, făcându-i semn să tacă.

– Joan? strigă Evangeline. Lord Burke? Vocea ei avea un ton oarecum poruncitor. Pașii femeii răsunau în camera vecină și păreau să se apropie tot mai mult. Unde ați dispărut?

Joan înghiți apăsat. Erau lipiți de ușă. Însă nu mai rămaseră acolo decât o secundă. Tristan o lăsă înapoi jos fără zgomot. O mai ținu în brațe o clipă, cât ea se legănă un pic dintr-o parte în alta și apoi făcu un pas în spate.

– Suntem aici, zise ea și-și drese glasul, ca să scape de răgușeala aceea neobișnuită. Suntem aici, Evangeline.

Mătușa ei deschise ușa larg, chiar când Joan repeta a doua oară. Tristan reușise să se dea puțin mai în spate, iar în clipa aceea făcu o plecăciune scurtă. Avusese timp și să-și netezească haina, așa că singurul indiciu despre momentul lor frenetic de pasiune era îmbujorarea din obrajii lui și sclipirea năstrușnică din ochi.

– Tocmai îi arătam domnișoarei Bennet sala mea de baie, zise el. Este lucrul cu care mă mândresc cel mai mult din toată casa.

Privirea ageră a lui Evangeline se mută repede de la unul altul. Joan încercă din răsputeri să pară nevinovată. Spera cu disperare ca părul ei să nu fie un dezastru care trăda clipa anterioară de pasiune.

– Era foarte liniște. Nu știam unde să vă găsesc.

– Mă minunam de dulapul cu lenjerie, zise ea repede. Din fericire, Tristan lăsase deschisă ușa dulăpiorului, așa că făcu un semn spre el. E încălzit de hornul sobei. Îți poți imagina așa ceva? Trebuie să fie minunat să ai mereu prosoape calde într-o zi friguroasă. Nu ți se pare cel mai mare lux dintre toate?

– Într-adevăr. Privirea lui Evangeline zăbovi o clipă asupra ei. Foarte impresionant, Lord Burke.

El înclină ușor capul.

– Mulțumesc, doamnă. Vă place paleta cromatică aleasă?

– Da, este foarte veselă. În cele din urmă, mătușa ei se întoarse de la ea, iar Joan simți nevoia să se prăbușească pe perete de ușurare. Tu ce părere ai, Joan?

– Mi se pare splendidă, zise ea absolut sinceră. O sală întreagă numai pentru baie! Nu cred că am văzut vreodată o casă mai frumoasă.

Tristan îi aruncă o privire strălucitoare și fierbinte, din spatele mătușii ei. Joan se îmbujoră, dar îi răspunse și ea cu un zâmbet mic.

– Și când crezi că o să te poți muta aici, domnule? întrebă Evangeline, trecându-și mâna de-a lungul marginii căzii imense din cupru.

– Într-o lună, dacă totul merge bine, răspunse el. De îndată ce va fi văruit dormitorul principal. Am profitat deja prea mult de bunătatea domnului Bennet.

– Excelent. Zâmbetul lui Evangeline părea încărcat de mulțumire. Ești foarte norocos că este aproape gata.

Tristan se întoarse atunci și se uită direct la Joan. Privirea lui era atât de intensă, încât ea se îngrijoră că se va îmbujora din nou, din cauza amintirii felului în care o strânsese în brațe și o sărutase, șoptindu-i la ureche că o dorea cu disperare.

– Sunt total de acord, zise el. Sunt foarte, foarte norocos.

Capitolul 22

Balul de la familia Brentwood era un eveniment extrem de plictisitor.

Sir Paul Brentwood se considera un fel de patron al științelor, iar soției lui îi plăcea să organizeze baluri extravagante. Aceste două dorințe își găseau un limbaj comun în ceea ce Lady Brentwood numea baluri onorifice – sau baluri organizate cu scopul principal de a demonstra câți oameni de seamă cunoștea Sir Paul. Și printre oaspeții de onoare de la balul din seara aceea se numără și Sir Richard Campion, ale cărui expediții în Africa fuseseră parțial finanțate de Sir Paul. Tristan habar nu avea ce anume primea

Sir Paul în schimbul investiției sale, cu excepția faptului că îl obliga într-un fel pe Campion să participe la acest gen de evenimente. Dar, pe de altă parte, nici nu-l interesa prea mult. Tristan acceptase invitația doar pentru că Joan îi promisese că va dansa cu el în seara aceea.

I se părea că trecuse un an din ziua în care o sărutase în sala de baie a casei sale, chiar dacă în realitate trecuseră doar două zile. Iar în momentul acela nu putea pune piciorul în propria casă fără să aibă senzația că simțea mirosul subtil al parfumului ei. Nu mai putea lua nici o decizie în legătură cu amenajările interioare sau cu mobilierul, fără să se întrebe ce părere ar fi avut ea despre alegerile lui. În plus, nu se putea gândi la nimic altceva decât la a face dragoste cu ea în patul uriaș din dormitorul său, care fusese livrat a doua zi după vizita ei.

Dar, din păcate, Joan încă nu apăruse acolo în seara aceea, așa că nu se putea abține să nu se teamă că poate se răzgândiseră.

– Nu mă așteptam să te văd aici în seara asta. William Spence era unul dintre cei mai netrebnici prieteni ai lui Douglas Bennet. Nu credeam că îți plac astfel de evenimente.

– Și eu credeam același lucru despre tine.

Tristan nici măcar nu se obosi să se uite la el.

Nu-l plăcea deloc pe Spence. Și nu înțelegea nici cum de îl putea suporta Bennet. Se gândi că probabil era din cauza obiceiurilor lor comune. Amândurora le plăceau aceleași locuri unde se jucau jocuri de noroc și, în plus, Spence era mereu dispus să împrumute cu bani un prieten la nevoie, ceea ce se întâmpla destul de des în cazul lui Bennet. Cu toate acestea, Spence era un om meschin și răuvoitor. Și Tristan suspecta de mult că, pe deasupra, mai și trișa la cărți. Nu-l considerase niciodată un personaj nobil pe fratele lui Joan, însă crezuse mereu că avea un suflet onorabil. Ca dovadă în acest sens stătea grija pe care o avea pentru sora lui. Tristan nu-și putea închipui ca lui Spence să-i pese câtuși de puțin de bunăstarea surorii cuiva. Iar Bennet îl implorase pe el să aibă grijă să-i ridice moralul lui Joan – și, dacă se gândea mai bine, îl rugase și să o țină departe de Spence.

– Dunwood m-a târât aici, zise Spence sec. Și pot să spun că, din păcate, e o mare pierdere de timp. La nici o masă nu se joacă

o mână pentru mai mult de 20 de guinee. Dar pe tine ce te aduce aici?

– Plictiseala, zise Tristan și opri un lacheu, care trecea cu o tavă cu pahare de vin.

– Plictiseala! chicoti Spence. Londra chiar a devenit atât de anostă? Poate ar trebui să vii să petreci cu noi în seara asta.

– Nu sunt chiar atât de plictisit. Tristan sorbi din vin. Îi atrase apoi atenție o strălucire castanie din partea cealaltă a încăperii. Joan venise în sfârșit. Intra în sala de bal, în spatele unei doamne minione, care purta pe cap o coroană pline de pene. Văzu încântarea de pe chipul ei, în timp ce penele fluturau spre ea și atunci își îndreptă involuntar umerii. Deja nu mai era plictisit. Mulțimea se mișcă, iar doamna cu pene în păr se dădu la o parte și lui i se uscă gura când o zări pe Joan în toată splendoarea ei. Purta o rochie aurie, dintr-un brocart strălucitor, care îi dezgolea umerii și părea s-o facă să strălucească în lumina lumânărilor. Nu arăta numai acceptabil. Era de-a dreptul splendidă cu părul strâns și cu rochia aceea care îi punea superb în evidență silueta.

Din păcate însă, Spence îi observă imediat reacția.

– Cine este? Întinse gâtul ca să vadă mai bine. Ce frumusețe te-a lăsat mut de uimire? Nu se poate... aceea e?! E sora lui Bennet? adăugă el neîncrezător. Doamne, Dumnezeule, Burke!

Dumnezeu era într-adevăr mare și foarte bun, fiindcă o adusese acolo în rochia aceea aurie minunată. Tristan spuse atunci în gând o rugăciune de mulțumire și luă o înghițitură mare de vin. El fusese cel care-i sugerase să poarte auriu, spunându-i că ar fi arătat minunat. Și la naiba cu tot, dar avusese foarte mare dreptate. Joan arăta absolut magnific. Ba chiar mai mult de atât, avea senzația că i se arătase un semn divin – că poate avusese mereu dreptate în privința ei și că venise momentul să nu se mai împotrivească.

– Am fost pe punctul de a o invita la dans seara trecută, afirmă Spence privind-o cu un amuzament disprețuitor.

Tristan înghiți încă niște vin.

– De ce?

– Am pus un pariu cu Ashford, desigur, zise Spence indiferent. 50 de lire, ca să dansez cu amazoana.

– E o sumă cam mare de pariat pentru un singur dans.

– Nu-i așa? Mai ales dacă te gândești și la ce-ar spune Bennet. Spence se încruntă atunci. Fata nici măcar nu e frumoasă. Și ai văzut rochia ei?! N-are nici un pic de simț al modei... ori asta, ori zestrea ei nu e atât de mare pe cât se vehiculează. Oare familia Bennet trece prin vremuri grele? Nu pot să nu observ că au plecat cu toții din oraș. Cu excepția ei, desigur.

– N-am de unde să știu. Tristan își goli paharul. Joan zâmbea și se distra în partea cealaltă a camerei, fără a fi conștientă de răutățile care o vizau.

– Poate au lăsat-o în grija contesei scandaloase ca s-o instruiască. Spence începu atunci să râdă. Îți poți închipui o însoțitoare mai puțin adecvată decât Lady Curtezana?! Da, poate că asta este! Dacă tot nu poate fi o soție adecvată pentru un bărbat, atunci poate vor s-o transforme într-o curtezană cu vino-ncoace!

Tristan se gândi dacă să-i dea un pumn în nas lui Spence. Era sigur că-l putea pocni suficient de tare încât să-l lase lat. În plus, asta ar fi animat seara, din mai multe motive.

– Tocmai ai spus că nu e frumoasă. Și acum crezi că ar avea succes dacă ar fi curtezană?

– Păi, nu, nu e frumoasă. Spence mijи atunci ochii și-l privi curios. Totuși, asta nu pare să te descurajeze pe tine. Toată lumea a observat că ai dansat cu ea la balul de la familia Malcolm și iată că nici în seara asta nu-ți poți lua ochii de la ea. Sora lui Bennet? Pentru Dumnezeu! Credeam că ai standarde mai înalte.

Tristan întoarse ușor capul prefăcându-se că nu o privise până atunci pe Joan ca un bărbat fascinat.

– Pe care nu le-am discutat niciodată cu tine. Și n-am de gând să fac asta nici acum.

– Aa! Acum înțeleg! Lui Spence deja îi străluceau ochii. Ai anumite informații despre doamnă! Poate... despre niște talente ascunse speciale care pot să facă un bărbat să uite cât de înaltă și de masculină este?

– Masculină? Tristan fu atât de surprins de afirmația lui, încât izbucni în râs. Cred că ai nevoie de un monoclu, Spence!

Spence se încruntă și se întoarse să o examineze pe Joan. Era adevărat că în seara aceea purta o rochie mult prea simplă ca să fie la modă, însă, pe de altă parte, aceasta îi scotea în evidență talia

subțire și pieptul formidabil. Fără a ține cont de moda feminină din acel moment, lui Tristan i se părea că arăta de-a dreptul ispititoare. Era ca și când readusese la modă o rochie simplă – care se purtase cu un deceniu in urmă – dar care părea țesută cu raze de soare și care îi sublinia minunat formele, în loc să pice pe ea în linie dreaptă. În rochia aceea înșelător de simplă, oricine putea vedea că nu avea nimic masculin în ea.

– Dar tot e prea înaltă, murmură Spence.

Tristan ridică atunci din umeri.

– Sau ești tu prea scund.

Spence fu șocat de afirmația aceea.

– Așadar, să înțeleg că îți declari intențiile față de ea, Burke? Presupun că Bennet va fi absolut încântat să audă asta.

– Ești un idiot, Spence, zise Tristan direct. Și așa ai fost mereu. Poate că Bennet nu o venerează pe sora lui, dar te-ar snopi în bătaie dacă ar auzi cum o insulți. Continuă, zise când celălalt rămase cu gura căscată spre el. Pun pariu pe zece guinee că n-ai îndrăzni să-i repeți și lui nici măcar jumătate din insultele pe care le-ai rostit în seara asta.

Spence îi aruncă o privire plină de venin. Bennet aproape că l-ar fi omorât în bătaie dacă ar fi auzit ce spusese. Și amândoi știau asta foarte bine.

– Dar nu am insultat-o pe...

– Păi, nu ai zis că nu e frumoasă? Că e prea înaltă? Și prea *masculină?* pufni Tristan. Și să nu uităm de faptul că ai sugerat că țintește să devină curvă.

Tovarășul lui se făcu roșu ca racul.

– N-am spus niciodată asta...

– Și îndrăznesc să spun că sunt unii oameni care nu ar aprecia deloc nici insulta pe care i-ai adus-o lui Lady Courtenay. Tristan făcu un semn din cap spre Sir Richard Campion, care tocmai li se alăturase doamnelor în celălalt colț al sălii de bal. Iar Campion era omul cu cea mai de seamă reputație din toată Londra. În timp ce Bennet era recunoscut pentru pumnii lui, exploratorul era cunoscut pentru perechea sa de pistoale elvețiene, pe care se spunea că le avea mereu la îndemână în trăsură, dacă nu chiar asupra sa.

– Foarte bine, zise repede Spence. Foarte bine, atunci. Înțeleg cum stau lucrurile.

– Bun. Tristan îi aruncă un zâmbet de rău augur. Ține minte asta.

– Da, zise imediat bărbatul. O să țin minte. Îi aruncă lui Tristan o privire lungă și precaută, apoi se întoarse și plecă.

Iar Tristan se întoarse să o studieze pe Joan. Doamne, Dumnezeule mare! Era absolut superbă în seara aceea. Nu era doar rochia de vină – deși îi venea perfect –, dar și faptul că pur și simplu strălucea. O privi zâmbind și vorbind cu prietenele ei. Apoi, chiar sub ochii lui, îi oferi mâna lui Campion. Tristan ar fi pariat și ultimul bănuț pe faptul că Sir Richard Campion era interesat numai și numai de Lady Courtenay. Cu toate astea, când îl văzu luând-o pe mână și conducând-o pe ringul de dans, Tristan scrâșni din dinți de gelozie. Da, era incredibil și disperat de gelos pe Campion doar pentru că dansa cu femeia pe care el o iubea.

Pe care o iubea.

Tristan încremeni și întoarse pe toate părțile în minte cuvintele acestea. Iubea sclipirea aceea năzdrăvană care apărea în ochii ei ori de câte ori îl făcea să-l apuce pandaliile. Iubea bucuria ei uimită din clipa în care plutiseră în balon deasupra orașului. Iubea faptul că ea nu era șocată de provocările lui – ba chiar că părea să îi răspundă cu aceeași monedă. Adora faptul că îl asculta și refuza să-i accepte răspunsurile umile și superficiale. Pentru foarte mult timp, toată lumea îl considerase un ticălos sălbatic și nepăsător. Ea era singura persoană care-l împinsese vreodată să se explice și îl înfruntase pentru acțiunile sale prostești.

Dar cel mai mult îi plăcea faptul că ea își dorea ca el să o sărute. Iar el își dorea să o vadă în sala lui de baie... goală și udă. Își dorea să-i vadă chipul în patul său și să descopere cât de imprevizibilă putea fi. Tânjea să simtă îmbrățișarea ei și să știe că îi păsa de el. Nu de banii, de casa sau de titlul lui. Ci doar de el. Și se gândi apoi că Joan nu avea nevoie decât de puțină convingere ca să facă toate astea...

Nu știa dacă „iubire" era cel mai bun cuvânt pentru a descrie ceea ce simțea în acel moment. El nu prea avusese parte de dragoste în viața lui. Știa doar că avea nevoie de Joan și că tânjea după

compania ei. Și dacă i-ar fi păsat într-adevăr și ei de el, atunci probabil ar fi strigat în gura mare de bucurie, triumfător – ca și când ar fi câștigat cel mai mare pariu pe care-l pusese în viața lui.

Iar asta – mai mult decât orice altceva – îi aduse claritate în gânduri. După cum îi spusese și ei cândva, pentru el, pariurile făceau totul mai interesant. Mai important. Lady Courtenay îl avertizase să se gândească la ce intenții avea față de ea. Iar în seara aceea, intențiile sale îi deveniră și lui clare. Zăbovi totuși câteva momente, așteptând să i se declanșeze în minte orice semnal de alarmă, îndoială, sau teamă de a se simți prins în cursă. În schimb, nu simțea decât o nevoie copleșitoare de a traversa camera ca să fie cu ea. Așa că cedă acestor impulsuri, fără a simți nici cea mai mică remușcare.

Joan așteptase cu nerăbdare balul de la familia Brentwood. Din păcate, nu începuse ca un succes răsunător.

I se părea că arăta destul de bine. De fapt, aproape drăguț – datorită ultimei rochii create de domnul Salvatore. De fiecare dată când mersese la el cu Evangeline, Joan adusese în discuție o rochie aurie – însă el îndepărtase ideea aceea de fiecare dată. Dar, spre surprinderea ei, într-o zi, bărbatul îi trimisese o mostră de material – un brocart auriu strălucitor, țesut cu model de frunze și flori. Îi spusese că găsise materialul acela într-un depozit de mătase și că, dacă încă mai voia și ea, era dispus să-i facă din el o rochie, cu inserții de satin ivoriu. Și cum, după părerea ei, domnul Salvatore nu dăduse niciodată greș, îi trimisese aprobarea chiar în aceeași zi. Și aproape că leșinase de bucurie două zile mai târziu când sosise rochia. Era absolut minunată! Îi făcea părul să pară mai închis la culoare și tenul mai deschis și, în plus, nu avea nevoie de nici un ornament în plus. Și cel mai bun lucru dintre toate, rochia îi sublinia talia, iar asta o făcea să pară și mai slăbuță.

Evangeline îi împrumutase o pereche de pantofi albi de satin, cu un toc înalt, iar Joan se simțise foarte îndrăzneață pentru că îi purta. Toate acestea o făcuseră să intre cu capul sus în sala de bal. După cum subliniase și mătușa ei, Tristan era suficient de înalt ca ea să poată purta tocuri, fără a fi mai înaltă decât el – în plus, el era singurul bărbat cu care-și dorea cu adevărat să danseze.

Sărutul din sala de baie fusese atât de intens și era încă atât de viu în mintea ei, încât renunțase să mai pretindă că nu-și dorea atenția lui. Voia ca el să o observe și să fie uimit de cât de frumoasă era. Și își dorea din tot sufletul ca el să o sărute din nou. Iar dacă asta ar fi condus la unul dintre acele momente la care visau toate fetele bătrâne – în care un domn se așeza într-un genunchi, își mărturisea iubirea lui nemuritoare și îi cerea să se mărite cu el – atunci era dispusă să spună da.

Nu se aștepta să se întâmple așa și în realitate, însă lucrul acesta nu o împiedica să își imagineze și să viseze.

Din păcate însă, rochia nu avu chiar efectul scontat. Abigail părea surprinsă și Penelope ridică sprâncenele de uimire, aproape până când acestea se confundau cu linia părului său.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, de îndată ce mătușa ei se îndepărtă.

Abigail părea absolut fascinată de decolteul rochiei.

– Are un decolteu foarte adânc, nu crezi?

Joan aruncă atunci o privire prin cameră.

– Nu mai mult decât rochia aceea. Sau cealaltă.

Unele rochii purtate de femeile prezente acolo în seara aceea păreau croite special pentru a afișa pieptul purtătoarelor, în timp ce a ei îi acoperea complet sânii.

– Poate că pare mai adânc decât este cu adevărat pentru că nu are dantelă sau alte ornamente. Pare la fel de simplă ca o cămașă de corp.

Joan rezistă totuși dorinței de a se uita în jos.

– Dar nu este. Nu îți place?

– Nu seamănă cu rochia nimănui altcuiva, zise atunci Penelope.

– Da, dar rochiile pe care le poartă celelalte doamne nu mi potrivesc prea bine. Joan ridică atunci un pliu al fustei ei strălucitoare. Dacă nu m-ai cunoaște, cum ți s-ar părea că arăt?

Abigail lăsă ușor capul într-o parte.

– Sofisticată. Superbă.

– Căsătorită, zise Penelope. Ce? întrebă apoi când văzu expresia de pe chipul surorii ei. Arată ca o doamnă care e căsătorită cu un bărbat bogat și tolerant. Ți se pare ceva jignitor în asta?

Abigail strânse din buze.

– Nu.

– Foarte bine. Pentru că acesta este scopul meu în viață. Penelope clătină din cap, în timp ce studie din nou rochia prietenei ei. Pe mine m-ar face să arăt ca și când aș purta o rochie extravagantă, dar chiar se potrivește cu tenul tău, Joan.

Lui Joan i se părea un pic dezamăgitor că nu rămăseseră amândouă cu gura căscată de invidie. Dar încercă să nu se gândească la asta. În fond, nu-i folosise niciodată la nimic să-și dorească să poarte ținute pe care le-ar fi invidiat alte femei. Ei i se părea că era o rochie minunată. Și dacă o singură persoană ar fi fost de aceeași părere... de exemplu, Tristan... tot ar fi considerat rochia aceea un succes.

Abigail și Penelope se scuzară câteva minute mai târziu. Mama lor era foarte îngrijorată că fiicele ei nu dansau suficient de mult, așa că îl însărcinase pe fiul ei să găsească domni cu care să danseze. Iar celor două li se cerea să stea cuminți de-a dreapta ei, până când apăreau acești parteneri potriviți. Sau cel puțin așa descrisese lucrurile Penelope. Abigail își dădu ochii peste cap și murmură ceva cum că tatăl lor era și mai supărat decât mama lor, iar apoi plecă. Și Joan rămase încă o dată singură cu mătușa ei. Cerceta încăperea și tocmai ce reperase capul întunecat al lui Tristan, când un alt bărbat apăru și făcu o plecăciune elegantă în fața lor.

– Bună seara, Lady Courtenay, domnișoară Bennet, zise Sir Richard Campion.

– Bună seara, domnule, zise Joan și făcu o reverență.

Mătușa înclină și ea ușor din cap.

– Arătați deosebit de bine în seara aceasta.

Complimentul făcut era adresat amândurora, dar cu toate acestea, Joan observă că privirea lui zăbovi un pic mai mult asupra lui Evangeline, care arăta absolut superb, într-o rochie albastră strălucitoare.

– Ai venit aici doar ca să exprimi un lucru evident? întrebă Evangeline pe un ton ușor amuzat. Nepoata mea arată absolut magnific și aș zice că toată lumea recunoaște asta.

Joan se înroși. Sir Richard zâmbi. Îi străluceau ochii.

– Am observat asta din cel mai îndepărtat colț al sălii. Mă întrebam dacă domnișoara Bennet mi-ar face onoarea de a-mi acorda următorul dans?

Joan zâmbi atunci, surprinsă. El era cel care îi făcea ei un compliment. Era unul dintre invitații de onoare în seara aceea. Iar domnii precum Sir Richard Campion nu aveau nevoie să danseze cu fete bătrâne – din nici un motiv. Înțelese din privirea aprobatoare a mătușii ei că avea permisiunea ei de a dansa cu el.

– Aș fi încântată. Mulțumesc, domnule.

Bărbatul o conduse apoi pe ringul dans pentru un cadril.

– Îți place balul? întrebă el, în timp ce-și ocupară locurile lângă celelalte cupluri.

Joan aproape că putea simți greutatea privirilor uimite care erau îndreptate asupra lor.

– Da. Cu toate acestea, mi-ar plăcea să se bucure mai mult și mătușa mea.

Sir Richard se opri o clipă.

– Cum așa?

Joan se uită prin sală și o văzu pe Evangeline privindu-i.

– Cred că a renunțat la foarte multe lucruri dragi ca să joace rolul de însoțitoare pentru mine.

El îi aruncă atunci o privire lungă și întrebătoare.

– Și-a exprimat cumva vreo nemulțumire?

– N-a spus nici măcar un cuvințel în acest sens.

Începu dansul și rămaseră amândoi tăcuți o perioadă.

– Am auzit că ai avut parte de o aventură formidabilă acum câteva zile, afirmă Sir Richard, într-un moment de liniște, în care celelalte cupluri de lângă ei se concentrau asupra figurilor de dans.

– Cred că te referi la călătoria cu balonul. Coborî vocea. A fost nemaipomenit de palpitant și nu pot descrie în cuvinte ce am simțit! Dar am cam speriat-o pe mătușa și regret asta enorm.

– Îndrăznesc să spun că a înțeles, după ce a trecut de surpriza inițială.

Sir Richard avea ochi foarte blânzi.

Joan plecă ușor capul.

– Poate. Dar am avut foarte mari remuşcări... Ai putea să-mi faci o favoare imensă, milord?

– Desigur. O luă de mână şi făcură piruete în jurul cuplurilor aflate în stânga şi apoi în dreapta lor.

– Ai vrea să o inviţi la dans? Joan îl văzu strângând din dinţi. Pentru mine. M-aş bucura extrem de mult să o văd simţindu-se mai bine.

El rămase tăcut o perioadă îndelungată. Când se termină dansul, o conduse la loc şi făcu o plecăciune în faţa ei.

– Aş invita-o să dansăm fiecare dans dacă ar accepta măcar o dată, şopti el. Nu eu sunt cel pe care trebuie să-l încurajezi. Mulţumesc, domnişoară Bennet, pentru un dans foarte plăcut.

Evangeline veni imediat lângă ea după ce se îndepărtă Sir Richard.

– Cum ţi s-a părut că dansează Sir Richard?

– Foarte bine. Joan o prinse de mână pe mătuşa ei, dintr-un impuls. Dansează cu el!

Evangeline clipi uimită.

– Nu fi prostuţă, draga mea. Sunt aici în calitate de însoţitoare a ta şi...

– Şi nu e nimic nepotrivit în a dansa o dată.

– Dar asta ar cauza multe discuţii, şopti femeia mai în vârstă. Şi oricum, nici măcar nu m-a invitat la dans.

– Pentru că ştie că îl vei refuza. Când o văzu pe mătuşa ei strângând din buze, Joan adăugă: Atunci fă-o măcar ca să-mi faci pe plac mie. Nu-mi place să cred că ai renunţat la orice bucurie numai de dragul meu.

– Draga mea, oricum nu aş dansa cu el. Nu îndrăznesc. Evangeline se întoarse ferm cu spatele spre locul unde Sir Richard stătea de vorbă cu gazda lor, în ciuda faptului că privirea lui se îndreptase de mai multe ori spre ea.

– Nu ţi se pare că asta e o dovadă de laşitate? întrebă Joan şi apoi îl zări pe Tristan care îşi croia drum prin mulţime şi se îndrepta spre ele, cu privirea aţintită asupra ei. Simplul fapt că îi întrezări chipul îi făcu inima să bată tare şi buzele să-i ia forma unui zâmbet. Nu tu eşti cea care mi-a spus că merită să rişti pentru dragoste?

Mătuşa ei o privi uimită. Însă înainte să apuce să spună ceva, Tristan apăru în faţa lor. Făcu imediat o plecăciune elegantă.

– Bună seara, Lady Courtenay. Vocea lui deveni ceva mai caldă când se uită la Joan. Domnişoară Bennet.

– Lord Burke. În clipa aceea, lui Joan nu-i mai păsa că toată lumea o privea iar lung. Nu se putu abţine să nu zâmbească în timp ce făcu o reverenţă.

– Sper că îmi vei păstra mie dansul de dinainte de cină, domnişoară Bennet.

Asta însemna că avea să o escorteze şi la cină. Joan luase majoritatea cinelor de la baluri în compania părinţilor sau a prietenelor ei, aşa că în clipa aceea era complet zăpăcită de emoţie.

– Desigur, zise ea, încercând să pară calmă şi graţioasă, şi nu nerăbdătoare şi entuziasmată.

Tristan rânji şi ridică o mână.

– Excelent.

Un servitor – care probabil aşteptase semnalul lui – se grăbi spre ele cu o tavă plină cu pahare de şampanie.

În clipa în care Tristan se întoarse să ia paharele, Joan şuieră spre mătuşa ei:

– Dansează dansul de dinainte de cină cu Sir Richard. Te rog, Evangeline!

Mătuşa ei păru gânditoare în clipa în care luă paharul pe care i-l ofer Tristan.

– Foarte bine, zise ea în şoaptă.

Joan răsuflă uşurată şi reuşi să-i întâlnească privirea lui Sir Richard. Schiţă un zâmbet rapid şi strălucitor şi îi făcu un semn discret din cap spre Evangeline, apoi acceptă şi ea paharul de şampanie.

Urmă o conversaţie uşoară, care se întinse pe parcursul a trei melodii. Nu-l mai văzuse niciodată pe Tristan atât de fermecător şi relaxat. Atunci când nu încerca să o enerveze, avea un mod ciudat de a discuta, care îi aducea zâmbetul pe buze. Evangeline părea şi ea destul de impresionată de comportamentul lui, dar acesta nu era un lucru foarte surprinzător, fiindcă Joan era destul de sigură că mătuşa ei făcea tot ce-i stătea în putinţă să îl încurajeze. Şi mai cu seamă în seara aceea, Joan nu avea nici o dorinţă

de a-i slăbi entuziasmul. Părea să simtă furnicături pe piele ori de câte ori Tristan se uita la ea – ceea ce însemna destul de des. Privirea lui alunecă apoi peste rochia ei, cu o aprobare fățișă. Și Tristan o privea cu o intensitate strălucitoare, de fiecare dată când spunea ceva. Una peste alta, seara aceea părea să devină tot mai luminoasă și mai fericită cu fiecare clipă care trecea. Pe de altă parte, era posibil ca asta să fie și din cauza șampaniei – pentru că de fiecare dată când își golea paharul, un lacheu părea să apară cu altul nou. Cu toate că Joan mai băuse și altă dată șampanie, era prima oară când simțea acel fior ciudat – ca și când bulele rămâneau efervescente în venele ei. Când luă și al treilea pahar, mătușa ei ridică ușor mâna.

– Da, este ultimul pe care îl mai beau, îi șopti Joan la ureche. Știu.

– Îmi cer scuze dacă vă întrerup, Lady Courtenay, zise Sir Richard, care venise în spatele lor. Dar te implor să-mi acorzi onoarea dansului de dinainte de cină.

– O, da! zise Joan, înainte ca mătușa ei să poată spune ceva. După cum știi, eu voi fi ocupată, așa că te rog să te simți liberă să dansezi.

După o pauză destul de lungă, Evangeline îi oferi mâna lui Sir Richard.

– Aș fi încântată, domnule. Ne vedem la cină, Joan.

Sir Richard îi aruncă lui Joan o privire plină de recunoștință, apoi o conduse pe Evangeline pe ringul de dans.

– O treabă excelentă. Tristan își termină și el șampania, apoi îi luă și ei paharul gol și le dădu pe amândouă unui lacheu foarte atent. În sfârșit, avem o clipă de intimitate.

Joan începu să râdă, deși râsetul acela suna mai degrabă ca un chicotit.

– O, nu! Am vrut ca ea să danseze doar pentru plăcerea ei!

– Și sper și eu să se bucure foarte mult de dans, reveni el, luând-o de mână și conducând-o spre ring. Asta am de gând să fac și eu.

– Oh? Dar cum? Lui Joan părea să-i fie un pic cam greu să-și alinieze picioarele pe ritmul muzicii. S-o ia naiba de șampanie!

– Nu-i nimic, te stabilizez eu. Brațul lui se încolăci în jurul taliei ei și o trase șocant de aproape. Este mai bine acum? o întrebă zâmbind.

– Da, mulțumesc, zise ea, cu respirația întretăiată, de îndată ce începu muzica. Mult mai bine.

Joan se lăsă purtată de plăcerea de a dansa vals. Pantofii ei luați cu împrumut păreau să fi fost plămădiți pentru dans. Când era încălțată cu ei se simțea suplă și grațioasă. Și nu se simțea prea înaltă, nici măcar cu un centimetru. Și chiar dacă unora li se părea că rochia ei era demodată sau îndrăzneață, lui Joan nu-i păsa decât de admirația nesățioasă care se citea pe chipul lui Tristan.

– La ce te gândești? o întrebă el.

Ea îi zâmbi visătoare.

– La nimic special. Doar mă bucuram de dans. Chiar valsezi foarte bine, milord.

– Asta e ceva, nu *nimic*.

– Dar m-am gândit la asta abia atunci când m-ai întrebat, așa că înainte răspunsul corect era că nu mă gândeam la nimic.

Tristan râni.

– Mulțumesc. Ești partenera pe care mi-o doream cel mai mult.

Joan clipi.

– Pentru... pentru vals?

– Da, șopti el.

Dar ochii lui verzi ca jadul păreau să transmită un mesaj mult mai profund. Așa că îi tresări inima.

– Aș putea spune același lucru.

– Mă bucur extrem de mult să aud asta.

Tristan cercetă încăperea fără a ridica în vreun fel capul. Melodia se apropia de final. Joan se uită și ea în jur. Evangeline și Sir Richard se aflau în colțul opus al ringului și erau cel mai aproape de sala pregătită pentru cină. Păreau absolut absorbiți unul de celălalt și, pentru o clipă, Joan speră că poate Sir Richard o putea convinge pe Evangeline să se mărite cu el. Era absolut sigură că își dorea asta, la fel cum era sigură că și Evangeline voia același lucru. Doar dacă mătușa ei și-ar fi permis să spună da...

– Ai încredere în mine? șopti Tristan, încă privind dintr-o parte în alta.

Joan ar fi încremenit de uimire dacă nu ar fi condus-o într-un pas de dans.

– De ce?

Lui Tristan îi zvâcniră buzele.

– Asta înseamnă că nu?

– Nu, zise ea încet.

– Atunci înseamnă că ai?

Joan ezită o clipă, apoi spuse:

– Da.

Capitolul 23

Fără nici un cuvânt în plus, Tristan o conduse în pași de dans prin spatele unui stâlp și înspre ușa servitorilor – unde aproape se ciocniră cu un valet speriat. Îi prezentă rapid scuzele sale omului, apoi o trase după el pe un coridor simplu, care ducea spre scările din spate. În ciuda faptului că inima-i bătea tare, Joan îl urmă în sus pe scara în spirală și apoi pe un coridor lung. Etajul acela nu era deschis oaspeților, așa că era liniștit și pustiu. Tristan încercă o ușă și o deschise, dezvăluind o încăpere mică, ce semăna cu o bibliotecă sau un birou. Pereții erau acoperiți cu rafturi ticsite cu cărți uzate, iar lângă șemineu era așezată o canapea confortabilă, la capătul căreia erau stivuite alte cărți. Două ferestre franceze din celălalt colț al camerei se deschideau spre un balcon mic, de unde se vedeau acoperișurilor Londrei scăldate în lumina lunii.

– Ce este asta? Joan se întoarse spre Tristan. Știai de existența acestei camere?

– Da, zise el și închise încet ușa în spatele său. Este biroul privat al lui Sir Paul. Fiul său, Tom, a fost coleg de școală cu mine și am venit în vizită aici într-o vacanță. Și într-o seară am stat amândoi aici și i-am băut coniacul, până ni s-a făcut rău.

Încă o vacanță singuratică pentru el, în care se lipise de un coleg de la școală, venise cu el acasă și încercase să se comporte ca un bărbat. Joan puse mâna pe brațul lui.

– Ai fost un flăcău tare îndrăzneț.

– Un pic, zise el rânjind. Dar în cazul ăsta aveam deja amândoi nouăsprezece ani, așa că nu mai eram tocmai copilași.

Joan clipi, apoi începu să râdă. Și continuă să râdă, chiar și în clipa în care el o strânse în brațe și-și lipi fața de gâtul ei.

– O, Doamne, miroși atât de bine, zise el cu respirația întretăiată. Buzele lui șopteau chiar pe pielea ei.

– A pară bergamotă. Își înclină capul într-o parte și se bucură de atenția pe care i-o oferea. Și a portocală.

– Te-aș putea devora. Dinții lui îi zgâriară atunci ușor lobul urechii, iar Joan fu nevoită să se agațe de haina lui ca să se țină pe picioare, pentru că simți cum i se înmuiau genunchii. M-ai lăsa?

Joan deja se simțea amețită – s-o ia naiba de șampanie! –, iar cuvintele lui îi evocau direct imagini din *50 de moduri de a păcătui*.

– Cum?

– Cu câte un sărut lung și lent, după alt sărut lung și lent. O sărută apoi pe obraz, oferindu-i exemple în acest sens. Din cap până în picioare și înapoi la gura ta superbă și înnebunitoare.

Joan se sprijini de el și își lăsă capul pe spate, în semn de abandon.

– Înnebunitoare?

– În toate sensurile acestui cuvânt. Îi lipi apoi un sărut scurt în colțul buzelor. Suficient de enervantă și seducătoare, ca să mă facă se înnebunesc de dorință...

Joan se cutremură.

– Dorință...

Tristan scoase un hohot de râs scurt și aspru.

– Știi că te doresc... dincolo de orice rațiune sau motiv. Tu mă dorești? Spune-mi, te rog, Joan, înainte să înnebunesc cu adevărat...

Ea dădu să spună ceva. Se simțea îmbătată de fervoarea cuvintelor lui și de pasiunea arzătoare ascunsă în spatele sărutărilor sale. Și poate, un pic și de la șampanie. Pe chipul lui încordat

se citea o foame mistuitoare, iar întreg trupul îi era încordat în brațele ei.

– Da, zise ea. Și acum sărută-mă.

Iar el se supuse imediat poruncii ei. O sărută adânc, lacom și posesiv. Joan se simți o clipă uimită de intensitatea dorinței lui, întrebându-se dacă acela era genul de sărut nesăbuit despre care o avertizase Evangeline... dar în cele din urmă cedă promisiunii carnale pe care i-o oferea. I se părea că așteptase întreaga ei viață să fie sărutată astfel. Avea gust de șampanie. Și de fiecare dată când limba lui o atingea pe a ei, părea să retrezească în vinele sale clipocitul bulelor de șampanie. Se agăță de el disperată și se deschise cu totul, lăsându-se pradă lui. Nici o fărâmă din ființei ei nu i se mai împotrivea. Câștigase. Îi câștigase inima, mintea și, cu siguranță, și trupul.

– Vreau să îți gust pielea. Îi șopti acele cuvinte pe buze și Joan înghiți fericită respirația lui, în timp ce degetele lui se jucau cu închizătoarea rochiei ei.

– Da, suspină ea și-l lăsă să o conducă în spate, până când ajunse cu spatele lipit de un stâlp.

Corsajul ei se desfăcu, iar el își trecu apoi degetele de-a lungul decolteului rochiei, coborându-l ușor în jos, până când sânii ei ajunseră să fie acoperiți doar de cămașa de corp pe care o purta. Gura lui coborî apoi pe pielea ei, lăsând o urmă fierbinte și umedă pe carnea sensibilizată a pieptului ei. Sfârcul ei era întărit și dornic în clipa în care îl găsi degetul lui mare. Tristan mârâi ușor și-i trase în jos corsetul și cămășuța, apoi supse mugurele încordat.

Joan întredeschise buzele și gemu ușor. El se lăsă într-un genunchi și-i supse sânul. Mai întâi tare și apoi delicat. Ea bâjbâi, căutând un sprijin, apoi degetele ei sfârșiră prin a se încolăci în părul lui lung, într-un îndemn mut de a continua. Tristan se mută la celălalt sân, lăsându-l pe celălalt sensibilizat și dureros.

– Mai dulci decât căpșunele, zise el, răgușit. Mai savuroase decât frișca. Mâinile lui alunecară în jos pe talia și pe șoldurile ei și tot mai jos pe picioarele sale, oprindu-se într-un final, când ajunseră pe genunchii ei. Depărtează un pic picioarele, iubito. Da, așa... gemu el, îndemânând-o să desfacă picioarele. Vreau să te înnebunesc.

– Aș zice că deja te descurci grozav de bine la asta! zise ea, chinuindu-se să-și tragă răsuflarea.

Tristan râse ușor.

– Și încă nici nu am început. Degetele lui se jucară pe gleznele ei, făcând cerculețe delicate, înainte de a porni din nou în sus.

Joan rămase nemișcată. Fiecare respirație o făcea să se înfioare, la fel ca o adiere de vânt care răscolea frunzele. În lumina slabă a lunii, nu putea vedea nimic altceva în afară de chipul său întunecat și concentrat. Nu mai putea simți nimic cu excepția degetelor lui, care-i mângâiau ușor piciorul... apoi urcau încet înspre genunchii ei... apoi pe coapsele ei... Și apoi se opriră ca să dea la o parte materialul pantalonașilor ei...

– Ah, Doamne, icni ea.

Dar corpul i se arcui ușor în clipa în care el îi îndepărtă buclele umede dintre coapse și-și așeză degetul mare într-un punct care păru să explodeze în clipa în care simți atingerea lui.

– O, Doamne! Dumnezeule Atotputernic! zise el, cu o voce tremurândă. Ești atât de moale... atât de udă... O mângâie și făcu apoi cerculețe cu degetul mare, până când Joan ajunse să se zvârcolească din cauza unei plăceri atât de intense, că devenea aproape dureroasă.

– Oprește-te, gemu ea. Ce e asta?

– Nu încă.

Atingerea lui deveni mai blândă, iar Joan avu senzația că era convinsă să continue... condusă spre necunoscut. Rămase încremenită o clipă, până când o cuprinse un sentiment primar, care-i făcu șoldurile să se zdruncine și să se balanseze, parcă dintr-o voință proprie. Apoi se cutremură din nou de plăcere. Tristan o trase mai aproape într-un mârâit fără cuvinte și îi sărută din nou sânii. Joan suspină de plăcere și se topi sub mângâierea lui, lăsându-l să-i înăbușe toate temerile cu atingerile păcătoase dintre picioare și cu toată atenția minunată pe care o revărsa asupra pieptului ei dezgolit.

– Pe toți sfinții! Vreau să fac dragoste cu tine!

O mai sărută o dată.

Ea își cuibări mâinile pe maxilarul lui și-i ridică fața spre a ei, minunându-se de broboanele de sudoare care îi apăruseră pe frunte.

– Ce vrei să spui?

Îi putea simți pulsul puternic în palme. Tristan se uită adânc în ochii ei. Avea o privire febrilă și luminoasă. Degetul lui îi cercetă încet miezul feminității, apoi alunecă în interiorul trupului ei.

– Vreau să intru aici, îi șopti el. Degetul lui se retrase, apoi alunecă înapoi înăuntru. Joan abia dacă mai putea să respire. Iar și iar și iar. Repetă apoi acțiunea de mai devreme, dar de data aceasta o pătrunse mai adânc decât înainte. Degetul lui mare mângâie din nou acel punct extrem de sensibilizat și ea simți că nu se mai putea ține pe picioare. Până când vei striga numele meu topită de plăcere, iar eu îmi voi găsi sfârșitul în tine. O mai pătrunse o dată... de data aceea mult mai tare și mai adânc, iar degetul lui mare o apăsă acolo, în ritmul mișcării.

Îi clocotea sângele în vine. Ar fi trebuit să spună nu, dar... era îndrăgostită de el. Îl iubea! Indiferent de câte ori și-ar fi spus că nu era genul de bărbat cu care ar fi trebuit să se căsătorească o fată ca ea. Și îl dorea cu disperare... indiferent ce părere avea mama ei despre el. Și-l imaginase făcând dragoste cu ea, la fel de păcătos cum se întâmpla cu Lady Constance și cu amanții ei. Iar în clipa aceea exact asta se întâmpla. Și la fel cum visase toată viața ei, Tristan o privea de parcă era cea mai frumoasă și atrăgătoare femeie din lume. Era prima dată în viața ei când simțea emoția de a fi dorită – pasional și cu disperare. Iar dacă faptul că îi plăcea asta o făcea o femeie păcătoasă, atunci era bucuroasă să fie așa.

– Da, șopti ea. Da, Tristan.

El încremeni. Nu i se mai clintea nici un mușchi, cu excepția pieptului, care i se mișca odată cu fiecare respirație.

– Poftim?

Ea încuviință din cap, cu toate că gestul lui aproape o făcu să-și piardă echilibrul.

– Da. Te doresc.

El se cutremură. Joan putea simți asta. Apoi își retrase mâna dintre coapsele ei. Era șocată de cât de goală și singură o făcea să se simtă gestul lui. Însă apoi o ridică în brațe și o duse spre

canapea. Acolo o așeză pe perne și apoi îngenunche între picioarele ei desfăcute.

– Trebuie să vezi cu câtă disperare te doresc. Își scoase haina și își descheie pantalonii.

Joan rămase cu gura căscată în clipa în care își trase în jos pantalonii și indispensabilii și-și lăsă bărbăția dezgolită sub privirea ei. Părea enormă și creștea cu înverșunare din corpul lui. Lumina era prea slabă ca să poată distinge vreun detaliu. Dar în timp ce se uita fascinată, înțelese că avea o culoare mai întunecată decât pielea de pe fața lui. Apoi zvâcni și se mări și mai mult, parcă printr-o voință proprie.

– Se întâmplă asta ori de câte ori te apropii de mine. E ceva insistent și care-mi distrage atenția. Își strânse cămașa și o dădu la o parte și se întinse după mâna ei. Nu cunoaște nicio rațiune, prudență sau reținere... doar se mărește pur și simplu, tare și furioasă, de fiecare dată când îmi zâmbești sau îmi adresezi o replică înțepătoare... sau când te agăți de brațul meu, de teamă că o să se prăbușească balonul. Îi așeză degetele pe membrul său și Joan făcu ochii și mai mari de uimire. Bărbăția lui era fierbinte și netedă, groasă și lungă... și foarte, foarte tare.

– Așa era și când ne-am plimbat cu balonul?

– Nu chiar la fel de frenetică, dar era gata să explodeze în orice clipă. Tristan răsuflă și își mișcă șoldurile, astfel încât mâna ei să alunece pe toată lungimea bărbăției lui. Dar știi că era așa și în sala mea de baie.

Joan reuși să încuviințeze din cap. O simțise într-adevăr atunci. Totuși, nu avusese nici cea mai mică idee că de fapt era și mai mare decât crezuse ea vreodată.

Tristan îi ridică atunci ușor fustele.

– Și dacă fac dragoste cu tine, va încăpea aici. O atinse din nou și-și strecură degetul în ea, cât de adânc putu.

Joan se cutremură și-și desfăcu și mai mult genunchii, involuntar. Apoi își arcui spinarea ca să primească în ea degetul lui invadator. Doamne, Dumnezeule! Dacă era atât de bine când avea doar degetul în ea... oare cum ar fi fost să fie pătrunsă de bărbăția lui? În clipa aceea îi veniră în minte toate povestirile și poemele erotice pe care le citise în secret în patul ei. Povești care vorbeau

despre o satisfacție și o plăcere atât de mare, încât bărbații și femeile abia dacă îi puteau supraviețui. Povești despre bărbați care înnebuneau de fericire în clipa în care intrau în amantele lor. Despre femei care erau atât de încântate de fiecare penetrare, încât țipau și aproape leșinau de extaz în momentul în care iubiții lor le ridicau pe culmile plăcerii și le ofereau un orgasm. Un orgasm... Ceva atât de uimitor, că nu existau suficiente adjective pe lume pentru a descrie cum se simțea. Și tot ce încercase până în clipa aceea părea să indice că poveștile acelea erau adevărate. Chiar simțea o durere trepidantă în interiorul ei. Își dorea ca el să facă dragoste cu ea iar și iar și iar, până când leșina de plăcere.

– Da, zise ea, cu respirația întretăiată. Arată-mi.

– O, Doamne, iubito! Da! Degetul lui se retrase și Tristan își strecură două degete în interiorul ei, împingând și mai tare. Joan simți o senzație de apăsare și o usturime ușoară, așa că se zvârcoli un pic. Însă disconfortul dispăru imediat când el o mângâie din nou și o pătrunse ușor cu degetele. Vreau să fac să îți fie mai ușor, îi șopti el și-și coborî din nou capul spre sânii ei.

Joan i se predă cu totul și savură fiecare atingere a gurii lui pe pielea ei. Îl apucă de cap și-l ținti pe sânii ei, balansându-și ușor șoldurile, în același ritm cu mișcarea degetelor lui.

– Da, așa, șopti el. Da... Așteaptă... acum... Se ridică și o trase cu el. Șoldurile ei alunecară de pe perne, până când aproape căzură de pe canapea. Gâfâind, Tristan își puse vârful tare al penisului la deschiderea trepidantă dintre coapsele ei. Chiar acolo unde își strecurase degetele în ea. Împinge, zise el, răgușit.

Ea își arcui un pic spatele și-și lăsă greutatea corpului să alunece spre el. În același moment, el se împinse în față și pătrunse în interiorul ei, deschizând-o. Îi întâlni apoi privirea, căutând parcă asigurarea ei că era bine.

– Încă o dată, zise el pe același ton întunecat și catifelat.

Joan se apăsă în jos, în aceeași clipă în care el se împinse înainte. Presiunea pe care o simțea între picioarele ei deveni atunci și mai mare și mai neplăcută.

– Tristan? zise ea nesigură.

– Știu. Puse apoi mâna pe burta ei și îi dădu la o parte cu degetul mare buclele care acopereau locul în care li se întâlneau trupurile.

Lasă-mă să te ajut... doar bucură-te de senzație... Chiar dacă îi vorbea cu blândețe, vocea lui ascundea în ea ceva întunecat.

Joan rămase nemișcată o clipă, concentrându-se pe fiecare atingere și mângâiere a degetului lui mare. Fierbințeala din vinele ei crescu din nou, până când suspină și își împinse din nou șoldurile. Abia atunci realiză că el o pătrunsese ușor, ușor, în timp ce o atingea cu degetul. Tristan părea fermecat de ceea ce se întâmpla. Părul i se desprinsese și îi atârna pe față, în timp ce se uita uimit la punctul de uniune al trupurilor lor. Joan aproape că putea simți dogoarea privirii lui, așa că se uită și ea. Era o imagine șocantă, dar în același timp oarecum excitantă... mâna lui era lipită de pielea palidă a coapselor ei, degetele lui îi despărțeau buclele dintre picioare... iar carnea lui o pătrundea, centimetru gros și tare după centimetru gros și tare...

– Aproape... zise el cu o voce încordată și guturală.

Atingerea lui deveni un pic mai apăsată, iar asta o făcu să se cutremure și să geamă de plăcere. Joan își lăsă apoi capul pe spate și-și ridică picioarele lângă șoldurile lui. Tristan se împinse în față și o pătrunse cu totul.

Joan se cutremură. Se simțea atât de plină, atât de întinsă, încât avea senzația că s-ar fi rupt în două dacă se mișca vreunul din ei. Tristan părea să simtă cam același lucru. Pentru o clipă o strânse tare de șold cu o mână, în timp ce cealaltă stătea tensionată pe burta ei. Lăsă capul în jos și se chinui să respire.

În cele din urmă, ridică ochii strălucitori și-i întâlni privirea.

– Acum ești a mea, șopti el. Superba și minunata mea Joan.

Începu apoi să se miște, încă ținând-o strâns. Își balansă ușor șoldurile înainte și înapoi. La început intra și ieșea din ea blând, însă ritmul mișcării deveni tot mai grăbit. Dispăru și senzația aceea că ar fi putut fi sfâșiată în două în orice moment. În clipa aceea își dorea ca el să nu o mai părăsească niciodată. Își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui și-l îndemnă să o pătrundă tot mai tare și mai adânc. El o tachină cu degetele și îi ciuguli ușor sânii cu dinții, până când ajunse să se zvârcolească frenetic sub el.

– Vreau, icni ea. Vreau... Am nevoie... Simțea că se acumula tot mai mult în ea o tensiune înfricoșătoare și importantă și simțea că era aproape, atât de aproape de o eliberare...

– O, Doamne! El îi cuprinse apoi sfârcul cu gura și supse cu sete. Șoldurile lui se împingeau necruțător în ale ei, pătrunzând-o și mai adânc, și mai tare, retrăgându-se și apoi umplând-o din nou. Și în tot timpul acela, degetele lui făceau cerculețe în jurul acelui sâmbure de senzații și o chinuiau atât de tare, încât simțea că era pe punctul de a orbi de-atâta plăcere.

Apoi se rupse ceva în ea, eliberând în cele din urmă tensiunea acumulată și transformând-o în valuri de fiori care-i făceau întreg trupul să se cutremure. Și în timp ce nevoia aceea începea să dispară, Tristan se aplecă în față și o strânse în brațe cu un geamăt răgușit, care se revărsă prin ea, înfiorând-o și îl simți mărindu-se și mai mult în interiorul ei.

– Asta... asta a fost un orgasm, nu-i așa? șopti ea, după o clipă, cu brațele încolăcite în jurul său.

– Nu orice fel de orgasm, zise el, gâfâind. Doamne, Dumnezeule, credeam că o leșin de plăcere.

Joan se întinse. Simțea o satisfacție feminină instinctivă și îi plăcea la nebunie felul în care gâfâia și își lipea șoldurile de ea, ca și când i-ar fi fost la fel greu să se despartă de trupul ei.

– Deci, nu e mereu așa când faci dragoste cu o femeie?

– Niciodată! N-a fost așa niciodată, dar niciodată în viața mea sau în imaginația mea. O sărută lung și lent, ca și când ar fi avut tot timpul din lume. Și a fost doar prima dată pentru tine.

Joan se îmbujoră.

– Asta înseamnă că o s-o mai facem din nou?

– În mod repetat. Până când învăț fiecare lucru care te face să înnebunești de plăcere, zise el și rânji. Era un zâmbet leneș și relaxat, care îi merse direct la inimă lui Joan. Dar nu în seara asta.

– Oh! O, Doamne! Rămase apoi cu gura căscată de spaimă când își aminti unde erau. Am putea fi descoperiți în orice clipă!

Tristan ridică din umeri.

– Foarte puțin probabil. Dar ar trebui să ne întoarcem, înainte să-ți simtă cineva lipsa. O mai sărută o ultimă dată, apoi se îndepărtă și se ridică în picioare.

Joan oftă în clipa în care trupurile lor se despărțiră, apoi chicoti când îl văzu pe Tristan cu pantalonii atârnându-i în jurul genunchilor și cu cămașa descheiată.

– Femeie afurisită, zise el, amuzat. Uite. Își ridică pantalonii, își încheie la loc nasturii, apoi scoase o batistă din buzunarul vestei și o apăsă blând între picioarele ei. Te doare?

Ea clătină din cap. Înțelese din expresia de pe chipul lui că se simțea ușurat. Își trecu blând palma peste locul ei femeiesc – care în *50 de moduri de a păcătui* era numit miezul feminității. Apoi o ajută să se ridice.

– E mult mai plăcut să îți desfac rochia, șopti el, închizându-i nasturii rochiei, după ce ea își așeză la loc cămășuța și corsetul.

– Probabil asta e pedeapsa pentru faptul că păcătuiești în timpul unui bal. Își netezi fustele, sperând că nu erau extrem de șifonate la spate.

Tristan râse încet și își aranjă și el hainele, în timp ce ea se întoarse spre oglinda de deasupra șemineului, ca să-și repare coafura. Slavă Domnului că Polly îi strânsese părul într-un coc simplu în seara aceea! Părul ar fi trădat-o imediat dacă ar fi trebuit să se chinuie cu împletituri sau bucle.

– Am păcătuit? O îmbrățișă și îi fixă în păr ultima agrafă. Te chinuie vinovăția?

Joan se înroși.

– Nu. Cel puțin... ei bine, probabil nu atât de mult pe cât ar trebui.

Tristan se uită serios la imaginea ei din oglindă.

– Și cam cât de mult ar trebui?

Joan roși și mai tare, iar îmbujorarea aceea îi coborî ușor pe gât.

– Păi, bănuiesc că asta depinde de ceea ce va urma.

Venise în sfârșit clipa. Stătuse toată seara lângă ea, în văzul tuturor. Se declarase nebun după ea. Îi spusese că era superbă și fermecătoare și i se adresase cu „iubito". Făcuse dragoste cu ea și afirmase că fusese ceva incomparabil. Iar aceea era clipa în care putea să cadă într-un genunchi și să-i spună că inima lui îi aparținea. Să o implore să se mărite cu el, ca să înceapă o viață nouă, plină de fericire, devotatament și mulțumire.

– Joan! Joan! Vocea frenetică a lui Evangeline rupse pauza aceea tensionată. Și înainte ca ea sau Tristan să poată spune ceva,

clanța zăngăni furios și o clipă mai târziu ușa se deschise și mătușa ei aproape căzu în cameră cu Sir Richard pe urmele ei.

– O, Doamne! icni Evangeline și-și duse mâna la inimă, în timp ce îi spiona, încă îmbrățișați. O, Doamne... Richard!

– Ce naiba faci? îl întrebă domnul Campion pe Tristan, pe un ton amenințător.

Tristan se uită în jos la ea, iar Joan îl privi pe el.

– Ce ți se pare că fac? întrebă el.

Nu mai spuse nimic altceva, deși în încăpere părea să se fi așternut o tăcere apăsătoare, care aștepta un răspuns. Joan simți un ghimpe de neliniște în inimă. Oare interpretase greșit lucrurile...? Sau nu auzise bine...? Cu siguranță dacă o iubea, mai avea timp să-și mărturisească sentimentele...

– Joan! Joan, vino cu mine imediat! Evangeline părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Trebuie să plecăm!

Tristan îi dădu drumul imediat.

– Noapte bună, iubito. Îi ridică apoi mâna la buzele lui și-i sărută ușor degetele. Ne vedem mai târziu, adăugă apoi în șoaptă.

– Noapte bună, răspunse ea, cu un zâmbet tremurat.

Nu se înșelase în privința lui! Nu voia... nu putea să creadă asta. Totul se va termina cu bine. Era sigură de asta.

Trebuia să se termine cu bine. Nu?

Evangeline o prinse de încheietură și o trase după ea, ștergându-și ochii o dată sau de două ori. Joan se uită în urmă, dar nu îi văzu nici pe Tristan, nici pe Sir Richard venind în urma lor. Când ajunseră în hol, mătușa ei trimise un lacheu să le aducă trăsura și țipă la el să se grăbească. Un alt servitor se grăbi să le aducă mantiile și Evangeline aproape că o împinse pe Joan pe ușă afară.

– Sper că temerile mele sunt nefondate, zise ea, când erau singure în intimitatea trăsurii. Sper că nu s-a abuzat de încrederea mea. Sper... Se opri o clipă din vorbit. Sper că nu va trebui să le mărturisesc nimic îngrozitor părinților tăi.

Joan era foarte recunoscătoare pentru întunericul care îi ascundea chipul.

– Sunt sigură că nu e cazul.

– Când ți-am sugerat să îl lași să te sărute, nu mă refeream să pleci de la un bal, unde zeci de oameni ar fi putut să observe

absența ta și a lui! N-am vrut să sugerez să fii indiscretă... Un sărut poate fi oferit în orice moment de intimitate. După gardul unei grădini sau după colțul unei case. Nu ar fi trebuit să vă ascundeți în cea mai pustie parte a conacului, ca toată lumea să tragă cele mai groaznice concluzii! De data aceasta, în strigătul chinuit al mătușii ei chiar se auzea și un suspin deznădăjduit.

În acel moment, Joan se simți foarte vinovată. Nu se putea apăra nicicum – indiferent cât de mult și-ar fi dorit asta. Nu putea protesta că nu se întâmplase nimic, pentru că, de fapt, chiar se întâmplase. Nu putea desconsidera observațiile persoanelor bârfitoare și iscoditoare, pentru că știa că erau lucruri aproape sigure. Nu doar că și ea, și Tristan aveau o înălțime peste medie, dar în plus mai atrăsese atenția și rochia ei. Știa, de asemenea, că toată lumea îi remarcase prezența lângă ele – cu toate acestea, până în clipa aceea, nu regretase niciodată nimic. Era inevitabil să nu șușotească cineva pe tema asta. Și apoi Londra va fi fost împânzită de bârfe. Infamul Lord Burke o sedusese pe fata cuviincioasei Lady Bennet! Atunci își făcură simțită prezența primii fiori de panică, când realiză că mama ei va afla despre asta.

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău, Evangeline. Nu m-am gândit că... ei bine, e clar că nu am gândit deloc. Și nici el nu mi-a spus de fapt unde ne strecuram. Pur și simplu m-a luat de mâna și apoi... Clipi și ochii i se împânziră de lacrimi. Dar am vrut să merg cu el. Și... și chiar m-a sărutat, Evangeline...

Mătușa ei scoase un sunet care semăna cu un suspin gâtuit.

– Și a fost absolut minunat, adăugă Joan, cu jind. Îl iubesc. Și cred că și el mă iubește pe mine.

– A spus el asta? Evangeline se aplecă spre ea nerăbdătoare. Dacă și-a mărturisit sentimentele, draga mea, atunci totul se va termina cu bine. Tatăl tău va îngădui asta, dacă într-adevăr îl iubești. Iar mama ta va înțelege că e o căsătorie înțeleaptă... care avantajează ambele părți. Spune-mi că te-a cerut în căsătorie sau că ți-a făcut orice fel de promisiune și voi înceta să te mai bat la cap.

– Păi, nu... nu m-a cerut chiar în căsătorie, zise ea în șoaptă.

Evangeline se lăsă pe spate și-și acoperi fața cu mâinile.

– Atunci nu trebuie să-mi mai fac griji dacă o să-l împuște sau nu Richard. Pentru că dacă nu îl împușcă el, sigur o s-o fac eu cu mâna mea.

– O, nu! icni Joan. De ce ai face așa ceva?

– Joan! Vocea mătușii ei deveni dintr-odată foarte tăioasă. Doar nu ești atât de naivă!

– Dar vreau să mă mărit cu el! protestă ea.

– Păi, sper să fie așa! Oricum s-ar putea nici să nu mai ai de ales!

– Aș putea spune că mi-a fost rău și că m-am dus singură la toaletă... murmură Joan mai mult de dragul mătușii ei, decât de al ei.

– Te-am căutat acolo, izbucni mătușa ei. Dar am găsit o altă domnișoară, care și-a călcat pe tivul rochiei și l-a rupt. Erau mai multe persoane acolo, care o linișteau și o ajutau să-și repare rochia. Sigur au văzut că nu ești acolo.

– Atunci poate am găsit o cameră liniștită în care să stau și să îmi revin după o durere de cap...

– Mai multe persoane au remarcat absența lordului Burke. Cum ai putea explica această coincidență, după toată atenția pe care ți-a acordat-o? Toată lumea a observat că își declara intențiile și apoi ați dispărut amândoi! Și tu, obrăznicătură vicleană! M-ai încurajat să dansez cu Sir Richard ca să îmi distragi atenția!

– Nu! protestă atunci Joan pentru prima dată. Nu de asta am făcut-o. Nu aveam nici cea mai mică idee că eu și Tristan vom... Voiam doar să dansezi și să te simți bine.

Evangeline oftă.

– Din păcate, asta nu mai contează în cele din urmă. Draga mea, ești prinsă între ciocan și nicovală. Ascultă-mă, te rog! Îți spune asta cineva care a făcut aceeași greșeală și a căutat în zadar o cale de scăpare.

Joan își mușcă buza. Trăsura intră pe South Audley Street.

– Ce-o să le spui părinților mei?

Însă mătușa ei nu zise nimic. Stătea pe scaunul de vizavi de ea, cu privirea ațintită pe fereastră. Avea chipul palid în lumina felinarului și părea să se fi transformat dintr-odată în stană de piatră.

– Evangeline? Joan se aplecă în față și-i atinse brațul mătușii. Te simți rău?

– Nu încă, zise cealaltă femeie. Avea vocea foarte încordată. S-au întors părinții tăi.

Capitolul 24

Fiorul inițial de panică se transformă repede în frică adevărată, la scală largă. Una era să se gândească la cum ar fi reacționat mama ei dacă afla ce se întâmplase în seara aceea, și cu totul altceva să fie nevoie să înfrunte chiar în clipa aceea consecințele faptelor ei.

– Acum?

– Se pare că abia au ajuns. Vocea și chipul lui Evangeline deveniră cât se poate de calme și de reci.

Trăsura se opri. Joan se grăbi să se uite pe fereastră. Pe aleea din fața conacului său era parcată o diligență mare de călătorie, din care servitorii descărcau cufere și cutii. Casa ei era din nou scăldată în lumină, iar ușa din față era larg deschisă, pentru a permite intrarea servitorilor, care cărau cufere și cutii.

– O, Doamne, ajută-mă, șopti ea.

Evangeline o prinse de încheietură, ca în strânsoarea unei chingi de fier.

– Să nu spui nimic, îi porunci ea. O să vorbesc eu cu ei. Nu-i dădu drumul la mână până când nu încuviință din cap. După aceea inspiră adânc și-și ridică fustele, în timp ce un lacheu le deschidea ușa trăsurii. O, Doamne, Dumnezeule! strigă ea, prefăcându-se încântată, și coborî din trăsură. Smythe, s-au întors cumva Sir George și Lady Bennet?

Majordomul făcu o plecăciune în fața ei, de la locul său de lângă ușă.

– Așa este, milady.

– Cât de oportun! Evangeline afișă un zâmbet larg, apoi se întoarse spre Joan, care tocmai cobora și ea. Joan, draga mea, s-au întors părinții tăi! strigă ea. Probabil mama ta și-a revenit

complet. Trebuie să mărturisesc că acum nu îmi mai pare deloc rău că m-am simțit obosită și te-am făcut să pleci mai devreme de la bal. Nu consideri?

Joan încuviință din cap, însă era prea tensionată ca să spună ceva. Evangeline încerca să o salveze, dar din păcate ea știa mult prea bine că era doar o chestiune de timp până când va afla mama ei ce se întâmplase în seara aceea la bal. Încercă atunci să copieze și ea comportamentul mătușii ei și se grăbi să intre în casă.

Tatăl ei apăru de îndată ce le înmânară mantiile servitorilor. Evangeline fu prima care îl văzu.

– George, ar fi trebuit să ne dai de veste că te întorci în seara asta! Se grăbi spre el și-l prinse de mâini. Îmi pare foarte rău că nu am fost acasă! Dacă aș fi știut, am fi rămas aici ca să vă întâmpinăm!

Sir George o sărută pe obraz pe mătușa ei, dar nu-și luă nici o clipă ochii de la Joan.

– Am venit în grabă, Evangeline. Iartă-mă.

– Bun venit acasă, *papa!* Joan se grăbi și ea să-l îmbrățișeze. Este totul în regulă? De ce v-ați grăbit să vă întoarceți?

Tatăl ei o studie cu atenție și fruntea i se încreți ușor.

– Ești bine, păpușica mea?

Joan își umezi buzele și încercă să zâmbească.

– Perfect. De ce?

– Este ceva ce vrei să-mi spui? o presă el, pe un ton șoptit, dar plin de tâlc, care-i făcu inima să tresară.

Știa! Dar cum putea să știe? Se întâmplase doar cu o oră în urmă! Și tatăl ei nici măcar nu fusese la bal! Cum naiba putea să fi aflat?

– Nu, nu chiar, chițăi ea. De ce întrebi?

El lăsă umerii jos și-și încordă maxilarul.

– Ești sigură, Joan?

Într-un fel sau altul, tatăl ei știa ce se întâmplase, iar ei nu-i venea în minte nici o minciună plauzibilă. Încremeni și își privi tatăl cu ochi mari și uimiți.

– Joan! Toată lumea se întoarse. Mama ei stătea în pragul ușii de la salon. Părea slăbită, avea un șal gros înfășurat în jurul

umerilor și se sprijinea într-un baston. Dar în afară de asta, arăta bine. Ce ai mai făcut? o întrebă apoi.

Joan amuți de spaimă. Se uită disperată spre mătușa sa, însă Evangeline deja traversa coridorul, îndreptându-se spre Lady Bennet.

– Marion! Arăți foarte bine! Vino, hai să intrăm în salon. Nu cred că e bine pentru nici unul dintre noi să stăm așa de aproape de ușa deschisă.

– Da, draga mea, haide să ne retragem în salon.

Tatăl ei se duse și-i oferi brațul lui Lady Bennet.

Mama ei nu-și luă nici o clipă privirea de la ea, însă nu mai zise nimic până când nu intrară în salon și tatăl ei închise ușile în urma lor.

– Cum a fost drumul înapoi spre Londra? Evangeline continuă cu bună dispoziția aceea fermă și pretinse să nu observe tensiunea care creștea între ea și părinții ei.

– Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat aici? o întrebă atunci mama ei, ignorând complet întrebarea lui Evangeline.

Joan înghiți apăsat. Avusese o clipă în care să se adune și să poată gândi din nou limpede. Nu exista nici o șansă ca tatăl ei să fi aflat cumva ce se întâmplase în noaptea aceea. Indiferent ce anume îi adusese înapoi în Londra, sigur se întâmplase cu câteva zile în urmă. Era posibil să fi aflat cineva despre plimbarea ei cu balonul. Pe de altă parte, i se părea mult mai probabil ca prezența lui Tristan în South Audley Street să fi fost mai mult decât suficient. Mai mult ca sigur cineva observase vizitele lui și îi scrisese mamei ei.

– Am fost la balul familiei Brentwood în seara asta. Evangeline nu s-a simțit tocmai bine, așa că am venit acasă mai devreme... Și chiar mă bucur că ne-am întors acum! Habar nu aveam că te întorci în oraș așa de curând, mamă.

– Ne-am hotărât destul de din scurt. Mama ei făcu ochii mari, când se uită în jos, la rochia ei. Doamne, Dumnezeule! Cu ce ești îmbrăcată?

Joan își lipi atunci palmele de mătasea rece a rochiei ei.

– E o rochie nouă. Îți place?

– Am dus-o la croitoreasa mea, zise Evangeline repede, aruncându-i o privire încurajatoare lui Joan. Nu e tocmai o rochie convențională, dar eu cred că îi vine absolut minunat.

– Nu putem discuta mai târziu despre rochie? întrebă tatăl ei.

– Dar, George, a ieșit în lume îmbrăcată *așa!* Mama ei părea de-a dreptul îngrozită. Și făcând legătura și cu celelalte vești... se opri din vorbit. Dar ce era în neregulă cu celelalte rochii ale tale?

– Am vrut să încerc ceva nou. Ș, în plus, celelalte rochii nu-mi stăteau deloc bine.

Mama ei părea oripilată.

– Dar erau ultima modă!

– Din nou, trebuie să-mi asum vina, încercă încă o dată Evangeline. Am observat o... o anumită asemănare între silueta mea și a lui Joan... și de vreme ce eu arăt absolut oribil în rochiile care sunt acum la modă... m-am gândit că poate i-ar plăcea și ei să încerce ceva nou. Eu am încurajat-o... de fapt, au fost cadoul meu pentru ea, așa că nu ai ieșit în pierdere în cazul acesta, George.

– La naiba cu factura, zise tatăl ei morocănos.

– Dar este atât de simplă! zise mama ei în același timp cu el, încă privind șocată spre rochie. Fiica mea... să iasă în lume îmbrăcată într-o cămașă de corp!

– Mie mi se pare absolut minunată, șopti Joan.

– Ei haide, Marion! Acum zece ani ar fi purtat o rochie albă simplă, peste o singură jupă. Și pe vremea când erai tu tânără ar fi purtat mătase pictată, cu model de păsări pe ea. Iar pe vremea mamelor noastre, ar fi fost un brocard gros. Vocea lui Evangeline devenea din ce în ce mai tensionată. Mătasea este minunată și în plus...

Mama ei ridică privirea.

– Evangeline, Joan este o tânără domnișoară nemăritată. Nu ar trebui să se îmbrace așa.

– Dar îi vine foarte bine o rochie cu o croială simplă. Nu are silueta ta, Marion... Ci pe a mea! Doamnele ca noi nu pot purta volanele și brizbrizurile pe care le porți tu, continuă Evangeline pe un ton aproape rugător. Am vrut doar să poarte ceva care să i se potrivească.

Mama ei rămase cu gura căscată. Se simțea extrem de ofensată.

– Și rochiile pe care am ajutat-o eu să le aleagă nu i se potriveau la fel de bine... asta încerci să spui? Cel puțin eu am avut bunul-simț să nu o îmbrac în ceva ce ar purta o femeie ușoară.

În încăpere se așternu o tăcere dureroasă. Lui Joan îi venea să se scufunde în pământ de rușine. Ținea mâinile încleștate pe faldurile rochiei ei aurii glorioase. Aceasta era rochia care i se potrivea și – dacă îl credea pe Tristan – o și făcea să arate superb. Iar cuvintele acelea îngrozitoare rostite de mama ei o dureau. Nu pentru că ar fi crezut că arăta ca o femeie ușoară, ci pentru că știa în sinea ei că devenise una. Fusese ușuratică și desfrânată și adorase fiecare minut.

– Joan nu arată ca o femeie ușoară, zise tatăl ei ferm și rupse tensiunea copleșitoare din încăpere. Arată minunat. Și trebuie să recunosc că arată mult mai sofisticată decât sunt eu obișnuit să o văd. Încuviință din cap. Culoarea ți se potrivește de minune.

Joan se îmbujoră imediat.

– Îți mulțumesc, *papa*.

– Dar nu m-am grăbit să vin înapoi în Londra ca să discut despre modă. Aruncă atunci câte o privire aspră spre Evangeline și spre soția lui, apoi se întoarse din nou spre Joan. Știi de ce ne-am întors acasă așa de repede?

Se tot chinuise din răsputeri să găsească răspunsul la acea întrebare.

– Presupun că v-a scris cineva, începu ea și v-a spus că m-am purtat necuviincios.

Acela părea să fie cel mai bun plan. Implica într-adevăr mai multă suferință, însă avea șanse mai mari dacă se afla în cameră și tatăl ei decât dacă ar fi fost singură doar cu mama.

– Continuă, zise tatăl ei, confirmându-i suspiciunile.

Joan inspiră adânc, cutremurându-se, apoi se uită spre mama ei.

– Îți datorez scuze. Mi-am încălcat promisiunea pe care ți-am făcut-o. Eu... am dansat din nou cu lordul Burke.

– Oh, Joan! exclamă imediat mama ei, foarte dezamăgită. Dar mi-ai dat cuvântul tău că...

– Marion, zise ferm soțul ei. Las-o să vorbească.

– Am dansat cu el, pentru că a fost singurul domn care m-a invitat și... îmi doream din tot sufletul să dansez, mamă! mărturisi ea, iar afirmația ei se dovedi a fi complet adevărată. Prima dată m-a invitat pentru că Douglas l-a rugat s-o facă. Mi-a spus asta chiar el și sunt sigură că ar recunoaște și Douglas. Douglas a crezut că face un lucru bun rugându-l pe lordul Burke să mă viziteze și să danseze cu mine, continuă ea. Vocea ei devenea din ce în ce mai puternică. Greșise, desigur, însă și fratele ei avusese o parte de vină în beleaua aceea – la fel ca întotdeauna, de altfel –, iar ea nu voia să ia toată vina asupra ei. Nu voia să mă usuc pe picioare făcându-mi griji pentru mama, din moment ce erați amândoi plecați din oraș. Din câte am înțeles, lordul Burke este cel mai respectabil dintre prietenii săi, așa că i-a cerut o favoare.

– Și la asta s-a rezumat toată atenția pe care ți-a acordat-o lordul Burke?

– Nu, zise ea, sperând că nu se înroșea tot mai tare cu fiecare cuvințel pe care-l rostea. A venit o dată la ceai, m-a scos la o plimbare într-o zi și ne-a dus pe mine și pe Evangeline să îi vedem casa.

Tatăl ei își mută atunci privirea spre Lady Bennet. Dar în clipa aceea, mama ei se uita șocată la Evangeline – la mătușa ei, care îi făcuse mult bine, dar și mult rău lui Joan în ultimele săptămâni. Simți cum i se strânge stomacul și chiar nu știa ce să spună. Să o apere pe mătușa ei și să mintă? Să recunoască tot ce îi permisese Evangeline să facă și să sufere consecințe severe? Dar, la urma urmei, nu o putea recompensa pe mătușa sa, întorcând-o pe mama împotriva ei. În fond, Evangeline nu putea fi acuzată decât de faptul că nu o ținuse mai din scurt pe Joan... iar restul păcatelor fuseseră numai și numai vina ei. Nu-l putea învinui nici măcar pe Tristan pentru că o sedusese. Dacă s-ar fi comportat în conformitate cu învățăturile mamei sale, atunci nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acelea.

– Joan nu ți-a spus că nu suntem de acord cu acest domn?

Mama ei părea să-și cântărească cu atenție fiecare cuvânt.

Evangeline era albă ca varul, însă părea destul de calmă.

– Nu am văzut nimic rău în asta. Este o partidă eligibilă...

– Este sălbatic, interveni atunci mama ei. Este un crai notoriu. În plus, îi plac jocurile de noroc. Nu vorbește nici măcar cu membrii familiei sale! Și ori de câte ori își face apariția în societate, se iscă și un scandal în urma lui. Eligibilitatea despre care vorbești înseamnă mai mult decât un zâmbet fermecător.

– Dar are și un titlu important, este bogat și în plus suficient de tânăr ca să aibă timp să devină un soț bun... dacă are parte de încurajările potrivite! argumentă Evangeline. Nu este iremediabil de rău.

– Ce pot să spun? zise mama sa încet. Nu ar fi prima dată când te înșeli în privința asta.

Evangeline deveni albă ca varul și nu mai scoase nici un cuvânt.

– Vreau să dansez cu el, mamă. Joan se cutremură din cauza privirii pe care i-o aruncă mama ei, însă găsi în ea curajul de a continua: Am ajuns să-l admir foarte mult pe lordul Burke. Și am dansat cu el și în seara asta!

Lady Bennet închise ochii îndurerată.

– Oh, Joan! Spune-mi că ai făcut-o numai pentru că voiai să dansezi. Spune-mi că îl admiri numai pentru cât de bine dansează. Spune-mi... Se clătină o clipă, părând pe punctul de a se prăbuși, așa că Sir George se duse imediat lângă ea.

– Draga mea, trebuie să te duci sus și să o lași pe Janet să aibă grijă de tine. O să vorbesc eu cu Joan.

– George, te rog, șopti ea, încercând să se elibereze din brațele sale.

– O să te car chiar eu în brațe sus dacă trebuie, îi spuse el atunci. Joan, cheam-o, te rog, pe Janet.

Joan făcu după cum i se porunci. Lady Bennet plecă de îndată ce apăru la ușă camerista ei. Ochii i se umplură de îngrijorare când o privi pe fiica sa, dar, cu toate acestea, nu mai zise nimic.

– George, e numai vina mea, zise Evangeline, după ce se închise ușa. Orice s-a întâmplat de a neliniștit-o pe Marion să știi că a fost numai vina mea...

Tatăl ei ridică atunci mâna, făcându-i semn să tacă.

– Nu caut să arunc vina pe cineva. Nu te mustra atât de aspru. Îmi dai voie să vorbesc cu Joan între patru ochi?

Evangeline încuviință ușor din cap. Ieși în liniște și închise ușa în urma sa.

Sir George se întoarse atunci spre ea și îi aruncă o privire îngrijorată și obosită.

– Te-ai băgat într-o mare belea, păpușică!

– Dar n-am vrut s-o fac.

– Știu. Vino și stai lângă mine. Se duse spre canapea și se așeză. Joan se cocoță la celălalt capăt al canapelei, simțindu-se mult mai puțin curajoasă, din cauză că trebuia să-i explice tatălui ei cum stăteau lucrurile. De ce ai dansat cu singurul bărbat pe care ți-a spus mama ta să îl eviți?

Joan își împreună mâinile în poală și-și coborî privirea. Evangeline îi spusese că tatăl ei i-ar fi oferit binecuvântarea lui dacă știa că Joan îl iubea cu adevărat pe Tristan. Și probabil aceea era singura ei șansă de a-i explica tatălui ei cum stăteau lucrurile. Mai ales de vreme ce dezaprobarea mamei ei părea mai puternică decât oricând.

– Pentru că mi-am dorit să dansez cu el și să mă plimb cu el și să fac o expediție cu balonul.

Tatăl ei se încruntă imediat.

– Expediție cu balonul?

Joan încuviință din cap și simți cum se înroșește. Așadar, părinții ei nu aflaseră încă despre asta. Dar cel puțin în clipa aceea adevărul nu mai atârna ca o sabie deasupra capului ei.

– A fost absolut palpitant, tată! Nu m-am mai simțit niciodată atât de bine. Poate să fie foarte fermecător și politicos atunci când vrea. Și... și în plus este și foarte chipeș.

– Hm! exclamă tatăl, încă încruntat. Și te-a dus să vezi casa lui?

– Da, și pe mine, și pe Evangeline, răspunse Joan. Lordul Burke își reconstruiește casa pentru că a cedat acoperișul și s-au inundat mai multe camere. Și a incorporat o mulțime de invenții minunate. Are o sală întreagă numai pentru baie, tată! Și are un sistem special de colectare a apei de ploaie și o sobă deosebită care încălzește apa pentru baie. Nu am mai văzut niciodată așa ceva conceput atât de bine pentru confortul personal într-o casă din Londra! Și în interiorul pereților și al podelelor, a introdus

țevi care încălzesc casa, chiar și atunci când e stins focul. Și a mai adăugat și un lift pentru cărbune, astfel încât servitorii să nu se mai chinuie pe scări cu găleți. Nu ți se pare cel mai inteligent lucru de care ai auzit vreodată?

– Într-adevăr! Totul sună foarte modern! Tatăl ei încă o mai studia cu atenție, însă privirea lui era mult mai gânditoare. Și de aceea locuiește în casa fratelui tău?

– Da. Casa lui încă nu e gata. A spus că încă nu s-a hotărât în ce culoare să văruiască pereții și mi-a cerut părerea în legătură cu draperiile și cu covoarele, pentru că încă nu are de nici unele.

– Hmm.

Aparent, suporta destul de bine totul. Poate că Evangeline avusese dreptate.

– De ce îl displace atât de mult mama? întrebă ea, încurajată fiind de răspunsul lui temperat. Îmi amintesc bine că el și Douglas obișnuiau să intre într-o groază de belele când erau copii, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Tatăl ei oftă, dar îi apăru totuși un zâmbet vinovat în colțul gurii.

– Bănuiesc că e vina mea. Când eram de vârsta lui Douglas, și eu aveam un anturaj periculos. Bineînțeles, cu toții erau tovarăși de seamă pentru un tânăr care căuta să agite apele, dar mama ta i-a considerat pe toți condamnabili. Ba chiar cred că a avut mare dreptate. Nu te îmbufna la mine, domnișoară, adăugă. Abia după ce am lăsat în urmă viața aceea mi-am dat seama câtă dreptatea avea de fapt mama ta. Cred că la fel îl consideră și pe tânărul Burke, o influență proastă asupra fratelui tău. În plus, probabil e ultimul gen de bărbat cu care și-ar dori să se căsătorească fiica sa.

– Dar tu te-ai schimbat, chiar dacă aveai tovarăși sălbatici.

– Da, așa este. Și în cea mai mare măsură a fost datorită mamei tale.

Joan se gândi atunci la ce-i spusese Evangeline: tatăl ei se schimbase, ca să îi poată câștiga inima mamei sale.

– Păi, și nu crezi că s-ar putea întâmpla la fel și cu lordul Burke? Este printre cei mai onorabili prieteni ai lui Douglas.

– Pe toți sfinții, șopti tatăl ei.

– Pe principiul acesta, probabil mama îl consideră și pe Douglas sălbatic și nepotrivit... și cu toate acestea, cu o lună în urmă, conspira să îl însoare cu Felicity Drummond.

– Da, pentru că speră că doamna potrivită îi poate domoli pornirile indisciplinate și-l poate inspira să devină un soț mai mult decât respectabil.

Joan strânse din buze.

– Păi, și nu s-ar putea spune același lucru și despre lordul Burke?

Tânjea din tot sufletul să-i sugereze tatălui ei că poate *ea* era doamna potrivită care îl putea convinge pe lordul Burke să-și schimbe obiceiurile imorale și să adopte un comportament mai respectabil. Însă întrebarea aceea fără răspuns din biblioteca lui Sir Paul Brentwood îi întuneca inima. Oare ce își dorea Tristan să se întâmple în continuare? Ar fi putut jura că dorise să-i spună ceva mai mult în seara aceea. Totuși, nu o făcuse.

– Poate, îngădui atunci tatăl ei. Dar trebuie să știi că mama ta e mai preocupată de ameliorarea comportamentului lui Douglas decât de al lui Burke... și nici nu e dispusă să riște fericirea ta pentru că există o șansă infimă ca el să se îndrepte. Nu merită să riști o viață întreagă de nefericire și deznădejde doar pentru un pic de entuziasm în prezent... și nici chiar pentru mai mult...

– Nu, *papa*, șopti ea.

– Bine, atunci. Tatăl ei se ridică în picioare. Ar trebui să te culci acum. O să vedem cum rezolvăm toate astea mâine-dimineață.

– Păi, cum?

Tatăl ei o privi extrem de serios și răspunse:

– Nu știu încă, draga mea.

Capitolul 25

Joan se ridică cu greu din pat a doua zi dimineață, după o noapte de nesomn. Sună din clopoțel și apăru Janet, în locul lui Polly. Femeia avea o privire atentă și nemulțumită și-și ținea

buzele strânse, de parcă ar fi condamnat-o pentru greșelile sale la fel de mult ca Lady Bennet.

Dar dacă expresia de pe chipul lui Janet era menită să o încurajeze pe Joan să revină la obiceiuri mai bune, atunci era un eșec spectaculos. Slujnica îi aduse apă rece cu care să se spele, însă Joan o trimise înapoi ca să-i aducă apă caldă. De când îi arătase Tristan sala de baie, ea îi ceruse lui Polly să îi aducă apă caldă în fiecare dimineață – și nu voia să se întoarcă la a se stropi cu apă rece ca gheața la prima oră a dimineții. Iar când Janet o întrebă cu ce voia să se îmbrace în ziua aceea, Joan ignoră în mod deliberat rochia roz cu dungi sugerată de către femeie și alese să poarte rochia de culoare albastru strălucitor, pe care o purtase și în ziua în care Tristan le dusese pe ea și pe Evangeline să facă turul casei sale. Janet clătină din cap, dar îi închise rochia fără să mai spună nici un cuvânt. De fapt, servitoarea nu zise aproape nimic până în clipa în care Joan refuză să o lase să-i împletească părul într-o coafură complicată.

– Doar netezește-mi părul pe spate și prinde-l într-un coc lejer, îi porunci Joan.

Camerista își puse mâinile în șold.

– Dar ce v-a apucat, domnișoară Bennet? V-am coafat și împletit părul de o sută de ori.

– Știu. Dar am avut ocazia să încerc și alte coafuri cât ai fost plecată și îmi place mai mult să fie strâns într-un coc lejer.

– Dar e o coafură care nu este deloc la modă, protestă Janet. E foarte simplă!

– Cred că simplitatea mi se potrivește mai bine, zise ea și inspiră adânc. Atât în materie de rochii, cât și de coafuri. Dacă aș fi fost o fată subțirică și delicată mi-ar fi stat bine cu bucle și cu volane... dar nu sunt așa și nu-mi stau bine. Și abia puteam să respir, de fiecare dată când îmi strângeam corsetul, ca să-mi ascundă silueta. În plus, părul meu semăna cu o perucă acoperită de pomadă, menită să-mi țină buclele. Mă simt mult mai bine așa și cred că și arăt mult mai bine.

Janet fu luată prin surprindere de discursul ei, dar în cele din urmă își făcu loc pe chipul ei o expresie de respect nou descoperit.

– Atunci înseamnă că vă descoperiți propriul stil. Foarte puține doamne sunt suficient de curajoase cât să sfideze moda actuală, domnișoară.

Joan se privi în oglindă. Până atunci încercase toate noutățile în materie de modă și nu fusese niciodată mulțumită de înfățișarea ei. Și în clipa aceea, i se părea pentru prima dată că arăta chiar atrăgătoare.

– Eu sunt.

– La fel ca mama dumneavoastră, murmură Janet, apoi îi netezi pe spate părul lung și negru și i-l răsuci în coc. Doamnele Bennet știu mereu ce își doresc și nu pot fi descurajate să renunțe.

Mintea ei asimilă afirmația aceea ca pe un balsam binefăcător. În timp ce Janet îi prindea părul – ceea ce dură mult mai puțin decât de obicei, de vreme ce nu mai era nevoie de împletituri complicate sau de fierul de ondulat –, Joan se gândi că în spatele cuvintelor femeii se ascundea mai mult adevăr decât ar fi crezut ea vreodată. Purtase tot ce îi sugerase mama ei, dar asta înainte să descopere ce anume era cel mai măgulitor pentru silueta ei. Își dorise foarte mult să arate minunat și în celelalte rochii – care, cu siguranță, erau mult mai la modă –, dar când asta nu se întâmplase, nu avusese nici cea mai mică idee de ce sau ce altceva să încerce. Oricât de mult și-ar fi dorit să fie minionă și delicată, Joan nu era așa. Cu toate acestea, Tristan o plăcea exact așa cum era. Iar odată ce aflase că simplitatea i se potrivea cel mai bine, era hotărâtă să nu se mai întoarcă la volanele, dantelele sau accesoriile care o făcuseră să arate ridicol înainte. Realiză o clipă mai târziu că avea aceeași hotărâre caracteristică mamei sale. Doar că mama sa minionă și delicată arăta minunat purtând ultimele ținute la modă și implicit nu fusese niciodată nevoită să se confrunte cu astfel de lucruri. Joan înțelese atunci că trebuia să fie și mai curajoasă. Sau să se roage ca moda actuală să se schimbe radical. Dar oricum ar fi fost, ea intenționa să rămână fidelă stilului ei nou descoperit.

Prinse curaj și se duse să o caute pe mama ei. Nu era încă pregătită să facă o mărturisire completă, însă se simțea cu mult mai încrezătoare cu privire la alegerile sale – atât în materie de modă, cât și în materie de conduită. Până când nu i se arăta vreun semn

care să demonstreze contrariul, Joan alegea să creadă că Tristan avea intenții onorabile.

Spre surprinderea ei, o găsi pe Evangeline stând de vorbă cu mama ei. Lady Bennet ședea pe o canapea de lângă fereastră și avea picioarele acoperite cu o pătură încălzită. Pe masa de lângă ea era pregătit micul dejun pentru două persoane. După discuția de cu o seară înainte, Joan ar fi putut jura că cele două femei nu își vor mai vorbi, dar, aparent, în clipa aceea aveau o conversație civilizată. Evangeline se ridică de pe scaunul ei, așezat vizavi de Lady Bennet. Joan șovăi în pragul ușii.

– Bună dimineața, zise mătușa ei vioaie. Intră și bea un ceai cu noi.

Joan traversă încăperea și își trase un scaun.

– Cum te simți în dimineața asta, mamă?

– Mă bucur să fiu acasă. Drumul de la Bath a fost istovitor.

Joan îi aruncă o privire lui Evangeline, dar mătușa ei era ocupată să pregătească o ceașcă de ceai.

– Mă bucur că te-ai întors, șopti Joan.

Mama o privi însă ușor încruntată.

– Chiar te bucuri?

Ea încuviință din cap.

– Mi-a fost dor de tine. Și sunt extrem de ușurată să văd că ești bine.

– Toți ne bucurăm, Marion, adăugă Evangeline și-i oferi lui Joan farfuria cu brioșe.

Lady Bennet zâmbi.

– Mulțumesc! Vă mulțumesc amândurora! Ezită o clipă, apoi se întinse și o luă de mână pe Joan. Îți datorez scuze, draga mea. Am greșit să-ți critic rochia aseară. Am fost doar un pic... luată prin surprindere, așa că m-am pripit în afirmații. Nu te făcea deloc să arăți ca o femeie ușoară și regret ca am spus așa ceva.

– Oh! exclamă ea. Eu... înțeleg! Evangeline o privea cu ochi strălucitori și radia de bucurie. Chiar cred că mi se potrivește, mamă. Mi-aș dori să pot purta și eu dantele și volane și să fiu la modă, spuse ea cu jind. Dar toate astea mă fac doar să arăt ca o uriașă.

– Ba nu, răspunse mama ei. Dar ar trebui să porți ceea ce îți place și, în plus, cu siguranță ești destul de mare ca să faci singură aceste alegeri. Tatăl tău... și mătușa ta... au avut perfectă dreptate în privința aceasta și eu m-am înșelat.

– Oh! exclamă din nou Joan. Era mult prea șocată ca să mai poată spune orice altceva.

– Cât despre lordul Burke... mama ei făcu atunci o scurtă pauză. Joan se pregăti sufletește pentru ceea ce urma. Ar fi trebuit să-ți dau o șansă să-mi explici. Aș vrea să aud tot ce s-a întâmplat.

Joan inspiră adânc.

– Douglas l-a rugat să vină să mă viziteze cât timp erați voi plecați. Așa că a venit la ceai... Ezită apoi o clipă și se uită spre mătușa ei, căutând îndrumare, dar Evangeline doar încuviință din cap. M-a invitat la o plimbare și mi-a trimis flori. Iar aseară m-a invitat la dans. Nu avea de gând să recunoască și acel ultim lucru păcătos de minunat pe care-l făcuse cu Tristan. Nu, asta nu avea de gând să recunoască niciodată nimănui.

Lady Bennet închise ochii și oftă adânc.

– Ești îndrăgostită de el?

Joan se înroși.

– Poate, șopti ea. Cred că da. Da.

Mama ei o privi din nou.

– Ți-a lăsat cumva de înțeles că are intenții onorabile... Că are de gând să te ceară în căsătorie?

Ce îi putea răspunde mamei sale în clipa aceea? Atât mama, cât și mătușa ei o studiau cu mare atenție. Își simțea gâtul uscat.

– Nu, șopti ea. Nu chiar.

Mama ei păru să se albească la față.

– Of, draga mea... începu Lady Bennet. Draga mea fată! Mi-am dorit mereu să fii fericită... să ai o familie a ta și un soț care să te respecte și să te iubească. Lordul Burke...

Clătină apoi din cap neputincioasă.

– Dar nu mi-a dat de înțeles nici că nu ar avea de gând să mă ceară de soție, sublinie Joan.

– Da, ei bine, asta e ceva mai greu de judecat, nu-i așa? întrebă mama. Nu vreau să cazi pe spate după un chip frumos și un aer interesant. Înțeleg că un bărbat periculos poate părea foarte

atrăgător. Nu ai fi prima fată care devine nesăbuită când se îndrăgostește de un bărbat. Dar îmi doresc cu disperare să te scutesc de un sfârșit nefericit. Multe femei au crezut că sunt îndrăgostite, dar au realizat apoi că ele erau singurele care aveau sentimente atât de profunde. Nu vreau să te văd pornind pe un drum care ar putea duce la suferință sau la ruină.

Joan rămase cu gura căscată când își auzi mama.

– Nu aș fi prima care să...? Te referi cumva... la *tine?*

– Nu, se referă la mine, zise Evangeline în șoaptă. Și crede-mă, draga mea, dacă e cineva pe lume care să-și dorească să te scuteasă de această nefericire mai mult decât mama ta, aceea sunt eu.

Joan închise gura brusc.

– Cândva m-ai întrebat dacă mi-am iubit soții. Și adevărul este că am fost absolut nefericită în ambele căsnicii. Evangeline era albă ca varul, însă vocea ei era în continuare lipsită de inflexiuni. Prima dată, când m-am căsătorit cu lordul Cunningham, eram foarte tânără... De fapt, eram doar o copilă. Iar el era suficient de bătrân să-mi fie tată. Ba chiar fusese coleg cu *papa* la universitate. Când eram mică, eram foarte impulsivă și încăpățânată, iar asta l-a făcut pe *papa* să creadă că aveam nevoie să fiu ținută din scurt de o mână fermă. Nu mai e nevoie să spun că mariajul acela a fost un eșec lamentabil. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre căsnicia aceea este că a fost tolerabil de scurtă. Cunningham avea probleme cu inima și probabil chinul de a mă ține în frâu a fost prea mult pentru el.

– N-am avut nici cea mai mică idee, zise Joan încet.

Mătușa ei afișă un zâmbet forțat.

– Nu e ceva de care să-mi amintesc cu plăcere. Apoi m-am trezit o văduvă tânără și m-am hotărât să mă bucur în sfârșit un pic de viața mea. La câteva luni după moartea lui Cunningham, m-am implicat într-o aventură amoroasă cu contele de Courtenay. Am considerat că meritam să am parte de puțină plăcere și... vocea i se stinse o clipă. Am fost neglijentă și indiscretă. Tatăl meu a descoperit aventura și a cerut să aibă loc o căsătorie. Am încercat să îi explic că eram văduvă și că aveam libertatea să fac ce vreau, însă tata era un om de modă veche, așa că nu l-a interesat deloc părerea mea. I-a spus lui Courtenay că îl provoacă la duel dacă

nu mă ia de soție, așa că în două săptămâni m-am pomenit măritată din nou. La început m-am convins singură că Sir Courtenay mă iubește, dar la scurt timp după aceea, mi-am dat seama că de fapt îi era teamă să îl înfrunte pe tata. Courtenay avea o mare slăbiciune pentru fetele tinere, iar faptul că avea o soție nu-i potolea în nici un fel entuziasmul de a le seduce. Și, la câțiva ani după ce ne-am căsătorit, a zăbovit într-o zi prea mult în patul unei tinere mirese și când a venit soțul ei l-a împușcat pe loc. Evangeline oftă. Deci vezi tu, orice bărbat care se însoară cu mine are parte numai de ghinion.

– Courtenay a fost un mare șarpe, zise Lady Bennet cu ardoare. Era chipeș și fermecător, dar nu avea nici un pic de onoare. După părerea mea, merita să fie împușcat! Și tu ai avut noroc că ai scăpat de el.

Evangeline se întoarse spre ea, plină de recunoștință.

– Îți mulțumesc, Marion. Ar fi trebuit să-ți ascult sfaturile atunci. Ai avut dreptate în privința lui.

Cele două femei făcură schimb de priviri complice, apoi se întoarseră din nou spre Joan.

– Nu vreau să te sperii, draga mea, dar eu... de fapt noi... se corectă mama ei și încuviință din cap spre Evangeline... vrem să înțelegi că o femeie poate fi atrasă să cadă în păcat fără să-și dea seama de ce face decât atunci când e prea târziu.

Avu nevoie de o clipă ca să răspundă. O durea inima pentru Evangeline. Nici nu mai era de mirare că îl ținea la distanță pe Sir Richard. Desigur, Joan era de părere că acesta nu semăna cu nici unul din foștii soți ai lui Evangeline... dar chiar și așa!

– Eu nu cred că lordul Burke este un crai cu inima împietrită, zise ea. Nu e chiar cel mai respectabil om de pe fața pământului, dar și *papa* a fost un mare crai și tot s-a schimbat. Evangeline mi-a spus că s-a schimbat până la urmă, mamă! Și că a făcut-o pentru tine!

– Dar tatăl tău n-a avut niciodată un comportament atât de scandalos ca lordul Burke, răspunse mama ei. El avea într-adevăr un anturaj nepotrivit, dar avea un suflet bun. Nu și-ar fi bătut niciodată joc de mine. Tatăl lui era foarte sever și l-a crescut să fie un om de onoare. Lordul Burke, pe de altă parte, a fost sălbatic

toată viața lui și a făcut mereu tot ce a vrut, fără să țină cont câtuși de puțin de influența familiei sale.

– Dar părinții lui au murit când era mic!

Lady Bennet ridică mâinile, pentru a domoli protestul lui Joan.

– Nu dau vina pe el pentru asta, draga mea. Nu fac altceva decât să afirm ceva limpede ca lumina zilei: de mic copil, lordului Burke i s-a permis să facă tot ce poftește, iar asta se răsfrânge asupra comportamentului lui din prezent.

– I s-a permis să facă tot ce poftește pentru că a fost absolut singur, zise atunci Joan. Nu a avut pe nimeni care să-l mângâie sau să-l îndrume. Oricine ar fi luat-o razna dacă ar fi fost obligat să trăiască cu mătușa lui îngrozitoare, Lady Burke! Femeia asta l-a renegat, însă a reușit cumva să trăiască în casa lui și din mila lui timp de aproape zece ani. Și asta înseamnă că Tris... lordul Burke a trebuit să-și poarte singur de grijă încă de la o vârstă fragedă. Nu a avut un tată care să-i controleze cheltuielile sau o mamă care să-l învețe să fie blând. Eu cred că e un om cel puțin la fel de bun ca Douglas. Și nu uita că fratele meu a avut parte de toate avantajele numite de tine.

Mama ei strânse din buze când o auzi făcând referire la Douglas.

– Nu o să-l iert niciodată dacă te-a făcut să nu vezi adevărata lui natură.

Joan își privi mătușa.

– Nu cred că a făcut asta. O imploră apoi în tăcere pe Evangeline să o susțină și să o aprobe și ea.

– Chiar cred că e un tânăr onorabil, Marion, zise Evangeline. Nu l-aș fi primit niciodată dacă aș fi avut și cea mai mică urmă de îndoială.

Lady Bennet oftă.

– O să-i ofer prezumția de nevinovăție dacă dă semne că va deveni mai respectabil. În plus, trebuie să știi că tatăl tău și-a schimbat considerabil comportamentul *înainte* ca eu să îl accept, o mustră ea pe Joan. Dar m-aș bucura foarte mult să văd că și lordul Burke este în stare să facă același lucru.

Intră o servitoare, care aduse o tava plină de scrisori. Evangeline se ridică în picioare, în timp ce Lady Bennet răsfoi printre ele.

– Trebuie să încep să-mi fac bagajul.

– Pleci? Joan o conduse pe mătușa ei la ușă.

– Da! Evangeline zâmbi și o prinse de mână. Mi-e tare dor de Louis al meu și nu mai ai nevoie de mine, acum că s-au întors părinții tăi.

Știa bineînțeles că mătușa ei va pleca de îndată ce se întorceau părinții ei. Dar, cu toate acestea, în clipa aceea era mai consternată decât și-ar fi închipuit vreodată. În ultima lună ajunsese să îi placă extrem de mult de Evangeline.

– O să-mi fie dor de tine, zise ea și până și ei înseși i se părea că tonul vocii ei ascundea o nefericire profundă.

– Dar nu îmi iau adio de la tine pentru totdeauna! Regret faptul că nu m-am străduit mai mult să vă cunosc pe tine și pe fratele tău! Și am de gând să corectez acest lucru.

Joan îi strânse mâinile.

– Te rog să vii în vizită. O să mă bucur mereu să te văd.

Evangeline îi zâmbi și apoi o îmbrățișă. Lui Joan i se păru că era un zâmbet plin de recunoștință.

– Cu mare drag! Îți mulțumesc, draga mea. Și tu ești bine-venită să mă vizitezi oricând. Sunt sigură că Louis ar fi absolut încântat să te revadă. Nu uită niciodată de o persoană blândă, care i-a mai dat și bacon pe deasupra.

– Atunci va trebui să țin minte să iau cu mine și niște bacon! Ca să-i câștig inima fără nici o rușine! zise ea și rânji.

– Deja i-ai câștigat devotamentul etern, răspunse mătușa ei simplu. Nu e nevoie decât de o singură feliuță. Afecțiunea unui câine se câștigă foarte ușor.

– Spre deosebire de cea a bărbaților, zise Joan și oftă. Ce ar trebui să fac?

Evangeline o privi pe Lady Bennet, care citea o scrisoare, apoi își coborî și ea vocea până la o șoaptă.

– Ce-ți spune inima să faci?

– Ar fi mai ușor să răspund la întrebarea aceasta dacă aș ști ce se ascunde cu adevărat în inima *lui*.

– Ar fi, nu-i așa? Evangeline își lăsă mâinile pe umerii lui Joan. Am făcut tot posibilul să le explic totul părinților tăi. Cred sincer că lordul Burke avea... are de gând să te trateze onorabil. Am cunoscut mulți crai și ticăloși la viața mea, iar el nu pare plămădit din același aluat cu ei. Acțiunile lui ar putea fi considerate imorale, numai dacă *el* însuși ar fi considerat lipsit de sentimente umane și sensibilitate. Ar fi extrem de prostesc din partea lui să creadă că poate abuza de reputația ta și să scape basma curată. Mai cu seamă că ai un tată și un frate care sigur nu vor sta cu mâinile în sân și să se uite cum ești ruinată.

– Dar nu ar fi îngrozitor ca tata să-l oblige să se însoare cu mine, dacă el nu-și dorește s-o facă?

Joan se încruntă la acel simplu gând.

– De ce? Tu îl iubești. Și e absolut evident că și el te consideră interesantă și atrăgătoare. Te asigur că există feluri mult mai rele de a începe o căsătorie.

– Dar vreau să fiu iubită, șopti ea cu jind.

– Încă nu-ți pierde speranța! Mătușa ei zâmbi trist. Poate că te iubește deja și el. Nu m-ar mira absolut deloc să fie așa. Să știi că bărbații nu obișnuiesc să spună asta prea ușor. Și pentru majoritatea dintre ei, durează îngrozitor de mult timp să recunoască ceea ce simt ca fiind dragoste.

Afirmațiile ei păreau destul de logice. În fond, și tatăl ei recunoștea că o iubea pe mama sa, dar nici nu mai avea de ce să ascundă asta, după 30 de ani de căsnicie. Douglas, pe de altă parte, ar fi negat adevărul până când apărea și îl izbea drept în față. Joan se aștepta ca fratele ei să se lupte cu sentimentele acelea în fiecare secundă... dar mai înțelegea și că avea să-și iubească soția cu devotament, din simplul motiv că semăna foarte mult cu tatăl lor. Iar Tristan era la fel de încăpățânat ca și Douglas – doar că nu avusese parte de exemplul unor părinți iubitori. Și era de la sine înțeles că îi va lua și mai mult să-și recunoască sentimentele. Asta presupunând că o iubea și el, într-adevăr, după cum suspecta Evangeline.

– Mulțumesc, Evangeline, zise ea cu ardoare. Pentru că ai venit aici să fii însoțitoarea mea, pentru că m-ai dus la domnul

Salvatore, pentru că mi-ai împrumutat pantofii tăi albi și pentru tot! Îți mulțumesc pentru absolut tot!

Mătușa ei zâmbi, iar ochii i se luminară din nou, în felul lor obișnuit.

– Plăcerea a fost în totalitate de partea mea, Joan!

Se auzi o exclamație bruscă și aspră din partea cealaltă a camerei, iar asta le făcu pe amândouă să se întoarcă în direcția aceea. Lady Bennet ținea o mână încleștată pe piept și era albă ca varul. Îi tremura mâna pe scrisoare. Ridică încet privirea spre ele. Ochii ei erau plini de groază.

– M-ai mințit.

Joan încremeni. Nu îndrăznea să se uite la mătușa ei, de vreme ce nu era evident la care din ele două se referea mama sa.

– Poftim?

Lady Bennet ridică apoi scrisoarea. Joan blestemă în gând corespondența numeroasă a mamei sale.

– Noaptea trecută ai dispărut de la balul familiei Brentwood împreună cu lordul Burke și apoi nu te-a mai văzut nimeni.

– Am obligat-o eu să venim acasă, zise Evangeline grăbită. Cu toate acestea, se simțea o mică notă de panică în vocea ei. M-a luat o durere de cap și...

– Și ai fost observată scotocind toată casa după Joan! Lady Bennet o fulgeră cu privirea. Unde ai fost, domnișoară?

Gândurile îi zburau prin minte în ritm sălbatic și frenetic.

– Am ieșit o clipă să iau o gură de aer proaspăt...

Mama ei ridică mâna în aer, în semn de neîncredere fățișă.

– Și nu puteai să o iei cu tine pe una din surorile Weston? Sau pe mătușa ta? Sau o slujnică?

– Ăăă... Păi... ei bine, nu erau prin apropiere și...

Lady Bennet clătină din cap. Părea în același timp uimită și furioasă.

– Și în același interval de timp a fost observată, de asemenea, și absența lordului Burke... ba chiar imediat după ce ați dansat vals, indecent de aproape unul de celălalt! Aruncă apoi la o parte pătura care îi acoperea picioarele și se ridică. Poți să-mi spui că nu s-a întâmplat nimic indecent între voi noaptea trecută? Nimic din ce eu aș considera inacceptabil? Poți să îmi juri asta, Joan?

Joan aruncă o privire fugitivă spre mătușa ei și înțelese numaidecât că Evangeline nu o mai putea ajuta în nici un fel. Era condamnată. Nu se așteptase cu adevărat să scape basma curată, dar poate ar fi putut descoperi care erau adevăratele intenții ale lui Tristan dacă ar fi mai avut câteva zile în plus. Nu demult, Evangeline spusese că totul s-ar fi rezolvat dacă ar fi apărut o cerere în căsătorie... Dar în momentul acela era deja mult prea târziu.

Mama ei își încordă maxilarul ca răspuns la tăcerea ei prelungită și vinovată.

– Are de gând să devină un om onorabil și să renunțe la obiceiurile lui imorale, zise Lady Bennet pe un ton acid, folosind cuvintele lui Joan împotriva ei. Și când ar trebui să înceapă această transformare miraculoasă? Cu siguranță nu va apărea în timp util ca să te salveze de la o furtună de bârfe! Nu te-ai gândit să menționezi și asta când îi apărai motivele și educația? Sau când aruncai o lumină virtuoasă asupra tuturor acțiunilor tale?

Joan se zvârcolea nefericită.

– Nu, nu chiar.

– Ei bine, atunci sper că măcar acum îmi vei spune tot adevărul. Va trebui să se ocupe tatăl tău de lordul Burke... și mă rog din tot sufletul ca treaba asta să nu ducă la vărsare de sânge. Lady Bennet se opri apoi din vorbit și o privi pe Joan cu o dezamăgire amară. Oh, Doamne, Joan! Ce ai făcut?

Capitolul 26

În dimineața de după balul de la familia Brentwood, lui Tristan i se clarificară foarte multe lucruri.

În primul rând, era faptul că trebuia să-și termine de renovat casa mai repede. Și era prima dată când îi părea rău într-un fel că elaborase o listă atât de lungă de îmbunătățiri. După părerea lui, toate acele inovații meritau din plin costurile, însă din păcate prelungiseră timpul de renovare, iar în clipa aceea asta era o problemă. Dis-de-dimineață, se duse la reședința din Hanovra

Square, se plimbă prin casă și găsi tot felul de probleme peste tot. Era nevoie de mai mulți meseriași care să tencuiască. Și de mai mulți zugravi. Iar tâmplăria din sala de mese pur și simplu trebuia să fie înlocuită. Instalațiile sanitare era gata instalate și acoperișul mult mai rezistent, însă sistemul de încălzire nu era încă funcțional. Bucătăriile încă mai păreau desprinse din prima parte a secolului al XVIII-lea, iar soba modernă nici măcar nu fusese livrată încă. Îl luă cu el la plimbare prin casă pe maistrul constructor și îi spuse să angajeze oricâți oameni în plus era nevoie, pentru că își dorea – ba chiar insista – ca măcar saloanele principale să fie gata de locuit în două săptămâni.

În al doilea rând, trebuia să-și cheme înapoi servitorii. De când se mutase la Bennet, îi dăduse vacanță valetului său și-l trimisese în Hampshire pe Williams, omul care se ocupa de afacerile lui, ca să supravegheze lucrurile la Wildwood. Totul ar fi trebuit să fie deja în ordine la moșia familiei sale, iar în clipa aceea Tristan avea nevoie din nou de om. Așa că le trimise câte o scrisoare fiecăruia dintre ei, prin care îi chema înapoi la casa din Hanovra Square. Scrisoarea pentru Williams includea și un bilețel adițional prin care îi cerea acestuia să angajeze un personal complet, de îndată ce ajungea în Londra.

Și în al treilea rând, trebuia să discute cu avocatul său. Domnul Tompkins ridică din sprâncene uimit, când auzi instrucțiunile lui Tristan, apoi încuviință din cap ascultător.

– Și care sunt amănuntele complete, milord? întrebă omul, întinzându-se după peniță.

– N-am nici cea mai vagă idee, zise Tristan și rânji văzând expresia de pe chipul omului. Lasă partea asta în alb deocamdată, da?

– Cum doriți, domnule, dar se obișnuiește stabilirea condițiilor înainte de întocmirea contractului. În eventualitatea în care dumneavoastră și domnul acesta nu puteți cădea de acord...

– Vom ajunge la un acord, îl asigură imediat Tristan. Chiar și dacă o să mă coste o avere. Tu doar să începi să întocmești contractul.

Pentru că, în al patrulea rând, trebuia să meargă la Bath. Aceasta era cea mai importantă parte a planului său și voia

să o gândească în amănunt. Se duse la salonul de box și se înfruntă câteva runde cu alți membri ai clubului, în timp ce mintea lui încerca să găsească cea mai bună modalitate de a aborda problema. Avea să fie o negociere extrem de delicată. La urma urmei, nici el nu avea o reputație ireproșabilă și mai mult ca sigur va întâmpina o opoziție fermă. Se pomeni dorindu-și pentru prima dată în săptămâni întregi ca Bennet să fi fost în Londra. Dar îndepărtă repede acel gând. Era la fel de posibil ca și prietenul său să fie mai degrabă scandalizat decât de ajutor. Uneori era mai bine să acționeze fără să ceară permisiune – nu că Douglas Bennet ar fi avut vreun pic de autoritate în acest sens. Dar chiar și așa, lui Tristan nu i-ar fi plăcut să fie nevoit să-i tragă un pumn prietenului său.

Abia după ce se întoarse la casa lui Bennet și se scufundă într-o baie rece își permise să se gândească la cea mai plăcută parte a planului său... la a-i spune lui Joan. Oare ar trebui să fac un gest măreț? Sau să fie tăcut și discret? Petrecu ceva timp imaginându-și modul în care va răspunde ea cererii lui, iar apoi își închipui toate felurile în care putea face dragoste cu ea, odată ce era a lui. Doamne, Dumnezeule, toate gândurile păcătoase pe care le avusese despre ea fuseseră corecte. Era dulce și caldă, udă și strâmtă, delicioasă și imprevizibilă... și îl dorea. I se mai întâmplase de multe ori în trecut ca femeile să îl dorească. Dar nici una așa ca ea. Chiar mai important de atât era faptul că el nu mai dorise niciodată o femeie la fel de mult cum o dorea pe ea. Își dorea să facă dragoste cu ea în patul lui. Pe biroul lui. În scaunul vechi și confortabil de piele pe care-l cărase după el peste 20 de ani – pentru că îi aparținuse tatălui său. Voia să simtă pe spate pielea moale a scaunului, în timp ce ea îl încăleca și îl călărea și îl făcea să râdă și-i făcea sângele să-i clocotească în vine. Rămase gândindu-se câteva minute la acea ultimă fantezie, întrebându-se cum va reacționa Joan când îi va povesti despre ea. Și faptul că nu știa la ce reacție să se aștepte era cel mai minunat lucru dintre toate. Îi plăcea foarte mult asta la Joan. Spre deosebire de alte femei, ea îl surprindea tot timpul. Și uneori asta îi aducea o satisfacție imensă... ca atunci când Joan îi spusese că își dorea ca el să facă dragoste cu ea, de exemplu. Alteori avea satisfacții mai mici, dar chiar și așa, Tristan iubea provocările mai mult decât orice pe lume. Probabil

să o convingă să încerce ceva mai erotic îl va face să înnebunească de nerăbdare.

Iar gândul acela îl făcea nerăbdător să plece. Se îmbrăcă repede și începu să împacheteze. Îi lua două zile să ajungă la Bath și încă două zile să se întoarcă. Spera din tot sufletul să primească un răspuns pozitiv rapid la cererea sa. Dar dacă nu se întâmpla asta, avea nevoie să mai rămână acolo cel puțin o zi ca să obțină aprobarea mult râvnită. Își dorea să facă din prima o impresie cât mai bună cu putință, așa că îl puse pe Murdoch să-i perie cele mai bune haine, în timp ce el scotocea printre numeroasele lui cămăși. Ba chiar aruncă vreo câteva, care aveau gulerele uzate sau manșetele pătate. Până când termină Murdoch de periat hainele, Tristan realiză că rămăsese fără săpun de bărbierit și că avea nevoie de șosete noi, așa că îl trimise pe om să-i cumpere cele necesare, înainte să se închidă magazinele.

Imediat după plecarea lui Murdoch, se auzi o bătaie în ușă. Zgomotul produs de mânerul de fier se răspândi repede cu ecou prin toată casa lui Bennet. Tristan înjură în șoaptă, gândindu-se că era bine să nu fie mătușa Mary, care venise iar să-i ceară bani – sau mai rău, să-i ceară casa *lui*. În clipa aceea era într-o stare de spirit atât de bună, că nu avea deloc chef de comportamentul ei urât și meschin. Apoi se auzi o a doua bătaie în ușă – exact ca atunci când venise prima dată acolo Joan, pe jumătate dărâmând ușa în căutarea fratelui ei... și, în schimb, intrase direct în viața și în inima lui. Rânji când își aminti de expresia șocată care apăruse pe chipul ei, în clipa în care el îi deschisese ușa purtând numai o pereche de pantaloni, apoi coborî scările și deschise ușa cu putere.

– Ce e?

Dar spre marea lui uimire pe veranda casei stătea Sir George Bennet. Și avea chipul întunecat precum cerul în vreme de furtună.

– Bun, zise el. Ești încă aici.

Tristan își îndreptă umerii și luă o poziție de drepți.

– Da, domnule. Nu vreți să intrați?

Baronetul păși în holul îngust și-și scoase mănușile.

– Bănuiesc că poți să ghicești de ce sunt aici.

Erau trei explicații posibile. Prima era că Joan le spusese părinților ei ce se întâmplase la balul familiei Brentwood, iar Sir George venise acolo ca să ceară satisfacție pentru prejudiciul adus fiicei lui. Dar judecând după tot ce văzuse și auzise de la Joan, era ceva foarte puțin probabil. A doua variantă era că Lady Courtenay hotărâse să intervină și îi chemase înapoi acasă pe soții Bennet, pentru ca Sir George să poate cere satisfacție. Dar după felul în care Sir Richard Campion îi ordonase să-și țină gura și pantalonii închiși după ce Lady Courtenay o târâse pe nepoata ei din casa Brentwood, și aceea părea o explicație prea puțin plauzibilă. Sau, varianta a treia: altcineva de la bal... cu siguranță vreo femeie bârfitoare cu o limbă excesiv de ascuțită... spusese vrute și nevrute despre el din cauza a... a altceva ce se întâmplase la bal, iar Sir George era acolo pentru a cere satisfacție.

Și oricare are fi fost motivul prezenței lui acolo, Tristan avea de gând să îi ofere acea satisfacție.

– Ca să fiu sincer, domnule, nu, nu pot. Însă pot spune că mă bucur sincer să te văd.

Baronetul îi aruncă o privire tăioasă.

– Atunci sper că nu vom întâmpina nici o problemă. Se întoarse și se duse spre micul salon de zi. Pașii lui răsunau cu ecou pe podeaua lustruită.

Tristan îl urmă. Prezența lui acolo era în același timp un semn bun, dar și unul rău. Bun, pentru că se părea că până la urmă nu trebuia să se certe cu nimeni ca să obțină mâna lui Joan. Și rău, pentru că, aparent, căzuse deja în dizgrațiile viitorul său socru. Iar asta nu ar fi trebuit să-l surprindă foarte tare. Doar că de data aceea chiar intenționase din tot sufletul să facă lucrurile așa cum trebuia.

– Tocmai îmi făceam bagajele, ca să plec mâine-dimineață spre Bath, zise el, sperând totuși să poată redirecționa discuția spre un făgaș pozitiv. Vreau să vă fac o propunere. Este vorba de ceva mai delicat.

Bărbatul mai în vârstă se întoarse spre el. Fiecare cuvințel al lui Tristan era întâmpinat cu răceală.

– Și te-ai gândit să-mi faci această propunere înainte sau după ce au izbucnit zvonuri prin toată Londra că mi-ai compromis fiica în noaptea balului de la familia Brentwood?

Tristan se simți dezgustat de sine, când realiză că se înroșea la față ca un băiețel obraznic.

– Eu nu am auzit nici un astfel de zvon...

– Asta pentru că *tu* nu ești o femeie respectabilă de vârstă mijlocie, care manifestă un interes diabolic față de locul unde se află oamenii în timpul fiecărui bal al sezonului. Sir George se încruntă la el. Ai vrea să-mi spui dacă e adevărat?

Tristan nu se mai simțise atât de încolțit de pe vremea când spărsese o parte din serviciul de ceai din cristal al mătușii Mary cu o minge de crichet rătăcitoare. Îi dispăru imediat din minte orice cuvânt convingător pe care plănuise să-l spună.

– Aș prefera să nu.

Baronetul dădu să spună ceva, dar se opri. Începu să se învârtă prin cameră, cu pumnii încleștați în șolduri.

– Soția mea ar fi foarte mulțumită dacă m-aș întoarce acasă cu capul tău retezat și înfipt într-o țepușă, mârâi el. Și treaba asta începe să mi se pară și mie un lucru atrăgător.

„La naiba cu tot!", gândi Tristan.

– Vreau să mă însor cu fiica dumitale.

– Aceasta a fost a doua sugestie a lui Lady Bennet și, de altfel, mult mai puțin dorită. Sir George își încrucișă brațele la piept. Ar trebui măcar să te bat un pic, ca să-ți bag mințile în cap, înainte să ți-o dau pe fiica mea.

Ultima parte a afirmației suna destul de promițător.

– Dacă doriți, zise Tristan precaut. Desigur, cu condiția ca aceasta să fie un mod mai puțin delicat de a accepta propunerea mea.

Sir George pufni.

– Trebuie să recunosc că ai avut mereu mult curaj. Omul oftă și se prăbuși într-unul din fotoliile desperecheate din salon, apoi îi făcu semn lui Tristan să ia loc pe celălalt. Spune-mi și mie cum naiba a început toată povestea asta blestemată.

Tristan se așeză și el prudent. Rămase drept în scaun și zise:

– De unde să încep?

– Ce ți-a cerut fiul meu să faci?

Cel puțin asta era o întrebare al cărui răspuns era destul de nevinovat. Tristan se mai relaxă puțin, recunoscător pentru faptul că-i putea oferi omului un răspuns simplu.

– M-a rugat să am grijă de domnișoara Bennet cât timp dumneata și Lady Bennet erați plecați din oraș.

– Și să dansezi cu ea?

– Da. Tristan își amintea asta foarte clar.

– Altceva? întrebă baronetul și-l țintui cu o privire ascuțită.

Din păcate, Tristan recunoscu acea privire pătrunzătoare ca fiind aceeași pe care i-o arunca și Joan uneori, iar asta îl tulbură oarecum.

– Ăăă... să o vizitez la ceai și să am grijă să se distreze un pic din când în când, zise el, încercând să nu se gândească la ultimul lucru pe care-l făcuse cu ea, pentru că, fără îndoială, lui Douglas Bennet nici nu-i trecuse prin minte așa ceva.

– Toate astea par a fi lucruri destul de nevinovate. Și cum, Doamne iartă-mă, s-a ajuns de la ceai și la un dans ocazional, la poveștile extreme despre un comportament scandalos care mi-au ars urechile în dimineața asta?

O, Doamne! Tristan se strădui din răsputeri să-și aducă aminte când anume se schimbaseră lucrurile. Dar nici el nu era sigur că știa asta. La început, Joan fusese pentru el doar o Furie care scuipa foc și singura lui intenție fusese aceea de a o învinge. Însă apoi, îi observase buzele, pieptul și licăririle aurii care apăreau în ochii ei ori de câte ori îi adresa vreo replică tăioasă. Și la scurt timp după aceea, nu se mai putuse gândi la nimic altceva decât la ea... râzând, tachinându-l, serioasă sau cu respirația întretăiată de dorință. Oare când încetase să-și mai spună că era o pacoste?

– Cred că momentul crucial a fost acela când am convins-o să meargă cu mine la o plimbare cu balonul. Baronetul se încruntă imediat, dar Tristan continuă: Ajut la finanțarea cercetărilor domnului Charles Green, omul care se ocupă de balonul cu aer cald care a survolat Londra anul trecut, în ziua festivităților de încoronare a Maiestății Sale. Domnișoara Bennet a menționat în treacăt că i se pare absolut banal și plictisitor să se plimbe cu trăsura prin parc, ca toată lumea, și atunci mi-a venit ideea unei excursii cu balonul. Am sperat că asta o va amuza sau că îi va distrage puțin

atenția de la grija pentru sănătatea mamei sale. Dar zece bărbați au ținut frânghiile balonului în fiecare moment, adăugă el grăbit. Nu am părăsit nici o clipă Londra și puteam coborî imediat.

– Hmm. Și lui Joan i-a plăcut asta?

Își aminti atunci de expresia de pe chipul ei, din momentul în care se ridicaseră în aerul rece de dimineață.

– Da, zise el încet. I s-au luminat ochii de bucurie și a strigat de emoție în clipa în care ne-am ridicat suficient de sus cât să putem vedea priveliștea de la St Paul până la Greenwich. A trebuit să o conving să încerce și am fost îngrijorat că o să-mi scoată mereu ochii din cauza asta, dar, odată ce am ajuns sus, a simțit aceeași încântare pe care am simțit-o și eu. A fost prima dată când am vorbit fără să ne certăm și atunci mi-am dat seama că... se opri apoi brusc. Și cred că eu și ea ne-am înțelege de minune ca soț și soție. Îmi dați binecuvântarea să o curtez?

Baronetul se lăsă pe spate în scaun, întinse picioarele și-și odihni apoi bărbia în pumn.

– Nu ai surori, nu-i așa, Burke?

– Nu, domnule.

– Și din câte am înțeles, mama ta a murit cu mulți ani în urmă.

– Așa e, domnule.

Expresia de pe chipul vizitatorului său deveni parcă mai înțelegătoare.

– Am considerat mereu că viața nu ți-a acordat o mână prea bună de cărți. Unchiul dumitale a fost un om bun, chiar dacă nu prea știa de glumă, însă mătușa... mi-ar fi milă de orice băiat care ar fi fost nevoit să crească sub autoritatea ei.

– Am încercat să evit asta, pe cât de mult am putut, aprobă Tristan.

– Da, mi-am dat seama, zise baronetul sec. Vizita dumitale la Helston a devenit oarecum legendară.

Tristan simțea că îl ardeau urechile.

– Ăă... da. Și îmi pare sincer rău pentru toate astea.

– Nu, nu e nevoie, zise Sir George fluturând din mână și respingând scuzele. Știam foarte bine ce se întâmpla. Fiul meu te considera cel mai grozav flăcău din Anglia și în câteva zile

am înțeles și eu de ce. Un băiat fără părinți și fără o casă stabilă nu avea cum să cunoască limite... sau să ezite să se avânte în orice nouă aventură, pentru că nu avea cum să se teamă de mustrarea unui părinte. Ezită o clipă și privirea îi deveni aspră. Am încredere că ai depășit acele momente.

– Nu aș pune-o niciodată în pericol pe fiica dumitale, zise Tristan repede. Niciodată!

– Cred că ar fi mult mai rău dacă ai plictisi-o. Baronetul încuviință din cap când văzu expresia surprinsă de pe chipul tânărului. Am experiența unei căsnicii de peste 30 de ani și am crescut o fiică peste 20 de ani, așa că îți spun fără echivoc că nu există lucru mai periculos pe lume pentru liniștea unui bărbat decât o femeie plictisită. Femeile au nevoie de o ocupație. Au desigur nevoie și de afecțiune și de respect... și de cel puțin două bonete noi pe an, dar, mai presus de orice, au nevoie de ceva important cu care să-și ocupe zilele.

– Așadar, ar trebui să-i găsesc ceva de făcut? întrebă Tristan, încruntându-se.

Sir George pufni imediat când îi auzi întrebarea.

– Ferească Sfântul să-i spui ce să facă! Nu, în nici un caz! Dar trebuie să-i permiți o anumită libertate ca să-și găsească propriul țel în viață. Mama a fost foarte devotată grădinilor ei, iar soția mea, copiilor săi și modei. Sper ca și fiica mea să aibă într-o zi copii cărora să li se poată dedica. Dar ca de la un bărbat la altul, te sfătuiesc să folosești cât mai puțin cu putință cuvintele „a interzice" și „a nu permite". Femeile Bennet sunt recunoscute pentru faptul că au o voință de fier și e vai și amar de bărbatul care încearcă să le supună sau să-și impună punctul de vedere. E mult mai probabil ca treaba asta să-i explodeze în față și să îl lase cu o gaură adâncă în craniu.

– Vă mulțumesc pentru avertisment, zise Tristan, apoi adăugă în șoaptă: Deși m-ați fi putut avertiza mai devreme în legătura cu asta.

Baronetului îi străluceau ochii.

– Așadar, ți-a demonstrat asta deja, ei? Da, ce pot să spun?! Joan a mea e o fată deșteaptă, încăpățânată și foarte hotărâtă. Dar are un suflet bun și e foarte iubitoare. Și dacă ți-a dăruit inima ei,

nu prea mai am ce să spun. Ridică din umeri. Parcă am menționat că nu poți nega ceva cu ușurință unei doamne Bennet, nu?

– Așadar, am căzut de acord?

– Da. Baronetul îi întinse mâna, iar Tristan i-o strânse. O să-l trimit pe avocatul meu să stea de vorbă cu al dumitale pentru a întocmi un contract de căsătorie.

– Bun! Bărbatul rânji și asta îi făcu inima să îi bată tare de încântare. Sunt sigur că putem cădea la o înțelegere echitabilă.

– Intenționez să profit la maximum de pe urma ta, băiete drag. Nu așa voiam să-mi văd fiica măritată.

Tristan rânji.

– Puteți încerca. Baronetul ridică apoi dintr-o sprânceană, așa că Tristan își înăbuși rânjetul de pe buze. Nu, domnule. Îmi pare foarte rău pentru orice supărări pe care le-au adus acțiunile mele familiei dumitale.

– În curând va fi și familia ta, sublinie vizitatorul său.

Se gândise și el la asta. Dar Lady Bennet tot nu putea fi la fel de rea ca mătușa Mary – nici măcar atunci când era extrem de severă. În plus, spera din tot sufletul că ambii părinți ai lui Joan se vor mai îmbuna, odată ce le demonstra că era un soț bun pentru fiica lor.

– Da, domnule.

Sir George chicoti.

– Nu aș vrea să ajung să regret hotărârea asta, zise el și-l studie din cap până-n picioare pe Tristan. Nu am nici un dubiu că m-ai putea bate măr, dar să știi că tot am pumnul destul de iute.

– Aha. Corect. Înțeleg perfect.

– Foarte bine, atunci. Să o faci fericită pe fiica mea. Îl bătu pe umăr pe Tristan și îi oferi pentru prima dată un zâmbet extrem de sincer. Ar fi supărător pentru toate părțile implicate dacă m-aș vedea nevoit să-ți aplic o lovitură sau două, ca să-ți amintesc lucrul acesta.

– Hmm... Da, domnule.

Baronetul cercetă apoi încăperea.

– Joan mi-a spus că reședința ta din Hanovra Square este plină de inovații. Vrei să-mi arăți?

Tristan clipi surprins, pentru a doua oară în decursul acelei întâlniri.

– Vreți să vedeți casa?

– Desigur. Sir George se ridică în picioare. Să știi că am știut mereu că vom ajunge la asta. Am înțeles că ai aprobarea lui Joan, de îndată ce fiica mea mi-a vorbit elocvent despre toalete cu apă curentă și tăvi de cărbune. Și știam că era doar o chestiune de timp până ajungeam la discuția aceasta. Înclină ușor capul. Și am înțeles că i-ai cerut părerea chiar și despre var și covoare.

– Da, are gusturi excelente, murmură Tristan.

– La fel ca și mama ei, de altfel. Baronetul își scoase ceasul de buzunar și verifică ora, apoi îl puse la loc în buzunarul de la vestă. Hai să mergem, tinere. Mă aștept ca asta să fie ultima dimineață liniștită pe care o are, oricare dintre noi, până după nuntă.

Capitolul 27

Ziua nunții începu promițător. Sau poate doar așa i se părea lui Joan, de vreme ce însemna sfârșitul unei săptămâni de groază.

Se dovedise că un număr șocant de mare de oameni observaseră dispariția lui Joan cu Tristan în noaptea balului de la familia Brentwood. Nu mai exista nici o urmă de îndoială că numai prieteniile personale ale lui Lady Bennet cu bârfitoarele avide ale orașului împiedicaseră ca totul să se transforme într-un scandal de proporții. Și probabil ajutase întru câtva și faptul că anunțarea nunții apăruse în ziar, chiar a doua zi după ce Sir George îl vizitase pe Tristan. Și în ciuda faptului că mama sa hotărâse că nunta lor trebuia să aibă loc foarte curând, Lady Bennet refuzase să lase întregul eveniment să pară improvizat sau organizat în grabă. Joan fu ocupată în fiecare zi, din zori până seara târziu, scriind invitațiile, planificând meniul, comandând lucruri pentru zestrea ei și primind toți binevoitorii care apăreau în salon – aparent pentru a-i oferi felicitărilor lor. *Aparent*, pentru că după părerea lui Joan, veneau cu toții acolo căutând să afle detalii scandaloase despre relația ei cu Tristan.

Douglas se întoarse și el la Londra cu o zi înainte de nuntă. Joan se pregăti sufletește, dar probabil fratele ei trecuse peste orice uimire pe drumul înapoi spre oraș. Îi șopti felicitări, apoi o sărută pe obraz și nu spuse nici măcar un singur cuvânt despre felul în care ajunsese ea să se mărite cu prietenul lui. Joan se întrebă cine îl prevenise să nu pună întrebări pe acest subiect – tatăl ei sau însuși Tristan.

Lui Tristan i se permise să o viziteze o singură dată în acest răstimp. Lady Bennet stătu tot timpul pe canapea lângă Joan, țintuindu-l cu o privire aspră, și se retrase o singură dată, timp de câteva minute – pentru a-i permite iluzia de a o cere de soție. Tristan se uită la ușa pe care femeia o lăsase întredeschisă în urma sa, apoi își drese glasul.

– Nu voiam ca lucrurile să se întâmple așa.

Cu toate că Joan tânjise să stea de vorbă cu el, în clipa aceea nu prea știa ce să-i spună. Mai cu seamă că își imagina că mama ei trăgea cu urechea să audă fiecare cuvințel.

– Dar cum voiai să se întâmple?

Ochii lui nu mai erau luminoși și năzdrăvani, ci extrem de serioși.

– Speram să am ocazia să vorbesc cu tine înainte să se hotărască totul.

– Ei bine, iată că ai ocazia acum, zise ea, cu un zâmbet oarecum șovăielnic.

– Corect. Tristan se mai uită o dată spre ușă. Vrei să îmi acorzi onoarea de a deveni soția mea?

Lăsa un pic de dorit, ca și declarație de dragoste. Joan sperase la mai mult – sau cel puțin la dezinvoltura care le guverna relația în mod obișnuit. Oare era fericit în legătură cu căsătoria? Lăsând la o parte acest scandal, oare el chiar voia să se însoare cu ea? Dar amândoi știau deja răspunsul la întrebarea aceasta.

– Da, șopti ea, încercând să nu-și arate dezamăgirea.

Pentru o clipă, el rânji din nou, în felul său obișnuit.

– Bun, șopti el. Atunci pot să fac asta. O prinse de încheietură și o trase spre el pentru un sărut. Sărutul fu pătimaș, îi opri inima în loc și se termină într-o clipită. Iar în clipa când o eliberă, Joan căzu pe spate pe canapea și se chinui să-și tragă sufletul. Restul

va trebui să aștepte pentru mai târziu, îi șopti pe același ton senzual.

– Cred că ai terminat cu cererea în căsătorie, zise Lady Bennet, aproape în același moment.

Femeia stătea în pragul ușii deschise, iar Joan își dori cu disperare ca mama ei să nu fi asistat la nici o parte a acelui sărut scurt.

Tristan făcu o plecăciune.

– Da, doamnă. Și din fericire pentru mine, domnișoara Bennet a acceptat. Să fixăm o dată?

– Vinerea viitoare, îi răspunse ea.

– Foarte bine.

Mai făcu o plecăciune scurtă, apoi dispăru. Joan rămase întrebându-se dacă nu cumva sărutul pasional care urmase acelei cereri în căsătorie fade nu oglindea de fapt adevăratele sentimente ale lui Tristan.

Dar veni în cele din urmă și ziua cea mare. Abigail Weston sosi înainte ca Joan măcar să se ridice din pat. Abigail avea să fie domnișoara ei de onoare, așa că avea voie să o ajute să se îmbrace.

– Ești fericită? Aceasta fu prima întrebare care ieși de pe buzele lui Abigail. De la balul familiei Brentwood nu avuseseră nici o clipă de liniște în care să discute în intimitate.

– Desigur. Doar mă mărit, nu-i așa?

Joan se ridică din pat și își puse halatul. Rochia ei – minunata ei rochie de mătase aurie care dăduse naștere tuturor necazurilor – stătea așezată pe un scaun. Era călcată și pregătită pentru nuntă. Spera din tot sufletul ca ziua aceea să se încheie într-o notă mai fericită decât ultima dată când o purtase.

– Știu. Abigail închise imediat ușa în urma sa. Așa că ți-am adus ceva. Eu și Pen am scotocit prin toată casă și am convins-o chiar și pe Olivia să ne ajute. Ne-am gândit că o să ai nevoie de un pic de inspirație, acum că vei putea face mai mult decât doar *să citești* despre a face dragoste. Deschise apoi cartea ei de rugăciuni și scoase la iveală șase exemplare din *50 de moduri de a păcătui*. Nu este nici unul nou, dar ne-am gândit că ar trebui să le ai oricum.

Joan abia avu timp să le ascundă în propria carte de rugăciuni, înainte să intre Polly, care-i aducea apă caldă pentru baie.

– Mulțumesc, îi șopti prietenei ei, care încuviință din cap serioasă, de parcă Joan urma să se îmbarce într-o misiune întunecată și primejdioasă, plină de pericole, din care era posibil să nu mai scape cu viață.

Dar, de fapt, Joan se gândi în sinea ei că părea o descriere destul de sinceră și corectă. Oare Tristan chiar o iubea? Voia într-adevăr să o sărute și să facă dragoste cu ea... și era dispus să se însoare cu ea. Dar oare avea și alte sentimente mai tandre? Dacă mama ei le-ar fi permis să petreacă mai mult timp împreună. Joan avea speranțe mari pentru căsătoria sa, dar avea, de asemenea, și temeri.

Într-un timp fantastic de scurt, Joan era deja spălată și îmbrăcată. Avea, de asemenea, părul aranjat și un voal de dantelă îi acoperea coafura. Își privi imaginea din oglindă, în timp ce Abigail îi punea un șirag de perle la gât, Polly îi aranja faldurile rochiei. Tatăl ei bătu la ușă, chiar când terminară ultimele pregătiri.

– Ești gata? Ochii lui se îmbunară în clipa în care ea încuviință din cap. Arăți minunat, șopti el și o sărută pe obraz, chiar când Abigail și Polly dispăreau din încăpere. Sper că Burke apreciază cât de norocos este.

– Și crezi că apreciază, *papa?*

Tatăl ei zâmbi când auzi întrebarea ei neliniștită.

– Dacă nu aș fi crezut asta, l-aș fi împușcat pur și simplu și aș fi încheiat povestea.

Joan speră în sinea ei ca asta să fie suficient.

– Atunci sunt gata de plecare.

Ziua trecu ca prin farmec. Joan se concentră atât de tare să nu-și rateze semnalul de intrare din timpul ceremoniei, încât abia dacă observă orice altceva din jur. Senzația de a avea un inel pe deget i se părea atât de străină, încât abia își putea lua ochii de la verighetă. Felicitările oaspeților se contopeau într-un șir lung de pălăvrăgeli. Nu avu nici o clipă de răgaz pe care să o poată petrece cu prietenele ei, cu Tristan sau măcar cu părinții săi.

Până seara îi reapărură toate emoțiile. După o zi lungă în care primise oaspeți și zâmbise până când o duruseră obrajii, avea în sfârșit o clipă pentru ea. Polly, care fusese recent promovată

la rangul de cameristă a ei, o ajută să se schimbe în cămașă de noapte și apoi o lăsă singură în dormitorul enorm din casa lui Tristan din Hanovra Square. Nu mai avea nimic care să-i distragă atenția de la acele întrebări fără răspuns care-i bântuiau gândurile.

Pereții dormitorului erau vopsiți în albastru – exact după cum sugerase ea – și draperiile patului aveau un model natural de viță-de-vie și frunze. Îi creștea inima de bucurie când se gândea că Tristan își amintise tot ce îi spusese ea în ziua aceea, care fusese de altfel și prima zi în care își permisese pentru prima dată să recunoască că se îndrăgostea de el. Aruncă un ochi în sala de baie și își aminti de sărutul pasional de acolo. Și se gândi că, începând din acel moment, Tristan avea libertatea de a o săruta din nou ori de câte ori voia. Dar gata cu săruturile pasionale furate. În clipa aceea era soțul ei. Și nu doar că avea voie să o sărute, dar era de-a dreptul obligat să o facă – printre alte lucruri desigur.

Gândul la *alte lucruri* îi făcu inima să sară peste o bătaie. Mama ei îi oferise câteva sfaturi de bază despre consumarea căsătoriei, dar își aminti brusc de darul de la Abigail. Poate că nu era tocmai cea mai virtuoasă sursă de orientare, dar cu siguranță promitea mult mai multă plăcere decât instrucțiunile scurte pe care i le dăduse mama ei.

Găsi cartea de rugăciuni și scoase exemplarele din *50 de moduri de a păcătui*. Se îmbujoră imediat când își aminti că le avusese cu ea în biserică. Tristan probabil s-ar fi prăpădit de râs dacă ar fi aflat – presupunând desigur că știa despre ce era vorba în povestirile acelea. Realiză apoi dintr-odată că nu apucase să citească exemplarul pe care i-l adusese el în ziua în care se plimbaseră cu balonul. Studiase deja cu mare atenție numerele vechi, dar era posibil să îi fi scăpat ceva. Satisfacția erotică o lăsa mereu fără vlagă pe Lady Constance... atât de mult, încât abia dacă se mai putea ridica din pat. Ba mai mult de atât, și ea își satisfăcea mereu extrem de bine amanții. Și aceea era partea pe care voia Joan să o studieze în amănunt.

Se băgă în pat și citi revista pe nerăsuflate. Apoi o mai citi o dată și termină cu ochii mari de uimire și cu gura căscată. Oare chiar era posibil ca un bărbat să-i ofere plăcere unei femei punând gura *acolo?* Și Constance îi făcea același lucru amantului ei!

Joan mai citi o dată pagina aceea, neîncrezătoare. Cu toate acestea, lui Constance părea să-i placă la nebunie rolul ei – de a sta în genunchi și a-l sluji până când amețea. Iar amantul ei, lordul Masterly, cu siguranță aprecia eforturile ei.

Se deschise ușa.

– Bună seara, zise Tristan și păși în dormitor purtând o cămașă de noapte verde-închis, care lui Joan i se părea foarte familiară.

Joan încremeni o clipă cu ochii la el, apoi ascunse în grabă revista sub perna ei.

– Bună seara!

Tristan se așeză pe pat și-și puse brațul în jurul taliei ei. O trase lângă el, până când ajunse cu spatele lipit de pieptul lui.

– Te-ai plictisit așteptându-mă? șopti el și-și atinse buzele de ceafa ei.

– Nu, zise ea repede.

– Nu? Nu cred că asta e ceea ce își dorește să audă un proaspăt soț de la mireasa lui. O așeză apoi ușor pe saltea și se întinse lângă ea. Ce citeai de ți-a distras așa de tare atenția?

– Hm?

Îi era foarte greu să gândească în timp ce el îi descheia cămașa de noapte. Desfăcea panglicile mici din față cu o rapiditate uluitoare. Simpla atingere a degetelor lui pe pielea ei goală era suficientă ca să-i alunge din minte orice gând rațional. Mâna lui se cuibări apoi pe sânul ei și-i atinse sfârcul cu degetul mare. Joan își arcui spatele și se apăsă în palma lui. Era o senzație minunată, care-i trimitea fiori prin tot corpul. Poate că până la urmă nici nu avea nevoie de vreo tehnică specială. Dacă se gândea la poveștile din *50 de moduri de a păcătui*, bărbatul părea să o ghideze mereu pe Constance. Și cu siguranță că – dintre toți bărbații din lume – Tristan știa foarte bine ce avea de făcut.

Soțul ei o întoarse apoi pe spate și-și lipi buzele de gâtul ei, ciugulind și sărutând tot mai jos. Mâna lui rămase cuibărită pe sânul ei și îi tachină carnea înfierbântată, până când ajunse să se zvârcolească sub el, ajutându-l să-și scoată cu totul cămașa de noapte. El scoase un mârâit gutural și se rostogoli cu totul deasupra ei... la fel de gol cum era și ea.

– Haide, spune-mi, ce era? șopti el, împrăștiindu-i sărutări mici pe obraz.

– Ce?

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Preocuparea ei principală era să-și elibereze piciorul din cearșafurile răsucite, ca să-și poată încolăci picioarele în jurul lui. Îl putea simți tare și gros pe coapsa ei. Doamne, Dumnezeule! Totul i se părea atât de promițător! Toate grijile și neliniștile ei dispărură ca prin farmec în clipa în care o sărută.

– La ce te uitai așa de secretoasă? Joan clipi când auzi întrebarea lui, iar el îi răspunse cu un rânjet diabolic. Este prima noastră zi ca soț și soție. Ce ți-a atras așa de tare atenția în noaptea nunții noastre și de ce ai încercat să ascunzi asta de mine?

– Aa! exclamă ea. Se înroși ca racul în clipa în care realiză despre ce vorbea. *Asta!* Nu era nimic. Serios.

– Nimic? Întinse apoi mâna și o strecură sub pernă, ignorând încercările ei frenetice de a se da la o parte de sub el. Dar este ceva aici...

– Încercam doar să fac să treacă timpul mai repede, strigă ea îngrozită. Nu e nimic important!

– Nu, nu, asta este o datorie importantă a unui soț, răspunse el și reuși să scoată revista, în ciuda faptului că ea își împingea tare capul de pernă. Ar trebui să știu ce i-a distras atât de tare atenția soției mele, încât să uite că urmează să vină soțul ei să facă dragoste cu ea.

– O, da, da, sunt pregătită pentru asta! exclamă ea și undui un pic din șolduri. Prefera de o mie de ori să facă dragoste cu el decât să... ei bine, mai mult decât orice altceva, dar cu siguranță mai mult decât ca el să citească revista ei de contrabandă. El își arcui spatele ca răspuns la mișcarea șoldurilor ei, dar rămase totuși concentrat pe povestea aceea blestemată.

– *50 de moduri de a păcătui?* Se încruntă după ce citi titlul. Asta este revista aceea pentru doamne, de care m-ai rugat să îți fac rost.

– Da, asta este. Joan încuviință din cap și profită de scuza aceea. Este... ăă... este pentru doamne. O răsfoiam căutând... știi tu,

ceva sfaturi legate de viața de după căsătorie... Vocea i se stinse imediat în clipa în care el deschise revista.

– Viața de după căsătorie! Îi străluceau ochii. Atunci ar trebui să o citesc și eu, dat fiind că *și eu* sunt proaspăt căsătorit.

– O... păi... ei bine, nu cred... e doar pentru doamne...

– Un motiv în plus să o citesc. Nu vrei ca eu să știu ce așteptări ai de la mine? O prinse de mână când se întinse să-i ia revista. Îi sărută degetele, apoi începu să citească.

Rămase citind timp de câteva minute, sprijinit în cot, deasupra ei. Joan se simțea îngrozitor de rușinată, așa că se apucă să studieze tencuiala tavanului, peste umărul lui Tristan. Curat ghinion! Era căsătorită și în pat cu un bărbat diabolic de chipeș, care probabil o va considera o prostănacă fără margini, doar pentru că nu ascunsese suficient de bine revista aceea stupidă.

– Cine a scris asta? întrebă el și mai dădu o pagină, ca să citească mai departe. Expresia de pe chipul lui era un amestec ciudat de fascinație și neîncredere.

– Nimeni nu știe. E cel mai bine ascuns secret din Londra.

– Nu mă miră. O măsură din priviri. Crezi că acesta e un ghid umoristic despre viața de cuplu?

Joan își mușcă buza și continuă să se uite cu înverșunare la tencuiala tavanului, care se întindea deasupra ei.

– Doar nu puteam să îți spun ce e cu adevărat, nu? În plus, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred mai mult că este doar o prostie.

– O prostie? O privi. Pe chipul lui se întindea acel rânjet leneș, care o făcea să se întrebe ce gânduri păcătoase îi zburdau prin minte. Nu e o prostie dacă o citești tu, draga mea. Vreau doar să... să ajung să îți cunosc gusturile. Se întoarse din nou la revistă și mai dădu o pagină. Doamne, Dumnezeule! Nu e de mirare că mama ta nu voia să citești asta. Soțul ei o privi din nou. Avea o expresie ciudată pe chip și Joan se întrebă dacă nu cumva era una de aprobare. În inima ta ești o femeie păcătoasă, nu-i așa? mârâi încet, apoi se aplecă și o sărută apăsat pe buze.

Joan își drese glasul:

– Da, ei bine, nu e tocmai adecvat ca doamnele nemăritate să citească astfel de lucruri...

Tristan izbucni în râs.

– Înțeleg de ce!

– Dar absolut toată lumea vorbește despre asta, protestă ea. Și mi se pare absolut rău și nedrept ca toată lumea să hotărască pur și simplu că doamnele nemăritate nu ar trebui să o citească. Nu i-a păsat nimănui când ai cumpărat-o tu, ca domn necăsătorit, dar eu aș fi dat de necaz dacă m-ar fi prins cineva citind-o.

– Atunci e mare noroc că în clipa asta ești o femeie măritată și că nu trebuie să mi te supui decât mie.

Joan miji ochii.

– Dacă ai cumva senzația că îmi poți interzice să citesc ce-mi place, atunci trebuie să știi că o să ai parte de o căsnicie foarte grea și bătăioasă, Lord Burke!

– Ba din contră. Tristan aruncă revista pe podea și se lăsă din nou deasupra ei. Sunt nerăbdător să te ispitesc... o sărută pe bărbie... în mult... o sărută pe gât... mult ... o sărută apoi la baza gâtului și-i simți pulsul accelerat. Mult mai multe feluri! Încheie prin a-și lipi buzele de sânul ei.

– Foarte bine, zise ea, suspinând de plăcere și răsucindu-și degetele în părul lui lung.

– Și spune-mi... șopti el plimbându-și limba pe sfârcul ei... ți-ai imaginat vreodată că eu aș fi lordul Masterly? Și că tu ai fi Lady Constance?

– Cum îndrăznești să mă întrebi așa ceva?! icni ea, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în râs. Dacă ai fi citit cu atenție, ai fi știut că Lord Masterly este un domn cu un comportament ireproșabil! El nu... Tristan îi supse sfârcul, iar ea își pierdu șirul gândurilor. El nu ar fi niciodată nepoliticos, termină ea plăpând, apoi își arcui spatele, oferindu-i și celălalt sân pentru a primi aceeași atenție senzuală.

– O, nu. Onorabilul nostru domn doar a așezat-o pe un scaun pe doamnă, i-a desfăcut picioarele și a condus-o la orgasm folosindu-și doar gura. Un comportament extrem de adecvat din partea lui... sau cel puțin după părerea lui Lady Constance, aș zice, după ardoarea cu care i-a întors favoarea.

Joan se înroșise din nou la față, chiar dacă se mișca sub el ca o femeie ușoară.

– Cum... cum poate face un bărbat asta? șopti ea. Chiar este posibil așa ceva?

Tristan ridică ușor capul. Părea oarecum surprins de întrebarea ei.

– Nu crezi că este?

– Chiar nu știu ce să cred, recunoscu ea. Dar sună de-a dreptul... alarmant.

– Alarmant! repetă el și ridică uimit din sprâncene.

Probabil era deja roșie ca racul!

– O, lasă! Nu-mi imaginez ca vreo doamnă decentă să îngăduie așa ceva. Bănuiesc că e doar un alt lucru incredibil pe care l-a născocit autoarea. În fond, o autoare poate inventa orice lucru și să-l facă să sune interesant. Nu?

Tristan rânji diabolic.

– A, așadar, ți se pare ceva interesant, ei?

– Nu cred că mai contează asta vreun pic, de vreme ce nici tu nu știi cum se face, contracară ea, dorindu-și să o lase în pace odată cu subiectul acesta. Ori asta, ori să facă dragoste cu ea, cum ar face orice soț normal.

Tristan se opri din râs.

– Iată și a doua ta greșeală pe seara asta, draga mea. Nu te-am prevenit să nu mă provoci? Se împinse în sus apoi și se ridică de pe pat. Rămâi acolo, îi spuse cu voce aspră și răgușită, apoi ridică mâna în clipa în care ea dădu să se ridice. Îți poruncesc asta ca Domn și Stăpân!

– Domn și Stăpân?! Joan se ridică imediat din pat, doar ca să-i arate ea lui. Domn și stăpân, poate, dar nu al meu. Cum îndrăznești să mă acuzi nu de una, ci de două greșeli?! Poate că adevărata greșeală am făcut-o azi-dimineață.

El își luă cămașa de noapte, apoi îi aruncă o privire strălucitoare și periculoasă.

– Joan, zise el simplu. Treci înapoi în pat.

– De ce? Ea făcu un pas în spate și se uită la haina pe care o ținea în mână.

– Păi, dacă nu o faci, asta ar fi a treia ta greșeală pe ziua de azi. Scoase apoi șnurul cămășii de noapte și și-l înfășură în jurul

mâinii, după care îi făcu semn să se așeze înapoi pe pat. Treci în pat, te rog.

– Ce legătură are șnurul acela cu asta?

Începea să se simtă din nou excitată. Și era mai mult decât evident că și Tristan era în aceeași stare.

Înaintă spre ea, fără a se rușina de goliciunea sa. Joan făcu ochii mari și îi privi lung erecția. Îi mai văzuse bărbăția... ba chiar i-o mai și atinsese. Totuși, cumva, în clipa aceea părea mai mare decât înainte.

– Îl voi folosi ca să previn orice împotrivire. Ridică ușor capul. Vrei sau nu să-ți arăt ce a făcut-o pe Lady Constance să se topească de extaz?

– Probabil ești cel mai nemilos om din toată Anglia, zise ea, dar se așeză totuși pe marginea patului.

Tristan doar clătină din cap și legă un capăt al șnurului în jurul încheieturii mâinii ei, apoi îl trecu prin modelul sculptat de pe tăblia de la capul patului. O prinse apoi și de celălalt braț și îi legă și cealaltă încheietură. O lipi apoi de perne, cu brațele întinse larg de șnurul care îi imobiliza mâinile.

Inima îi bătea furios de tare – în parte de emoție și în parte de nerăbdare. Trase ușor de legături, dar realiză că nu-i lăsase prea mult loc de mișcare.

– De ce trebuie să faci asta?

– Pentru că nu prea știi să urmezi instrucțiuni. Alunecă apoi în jos pe corpul ei și se cuibări între picioarele sale. Se opri apoi și-și împinse ușor șoldurile în față, astfel încât bărbăția lui să se atingă de zonele ei intime. Joan gemu de plăcere și încercă în zadar să se miște, ca să-i întâlnească împingerea cum se cuvenea. Dar el doar râse, apoi coborî în jos pe trupul ei, până când ochii lui ajunseră la nivelul sânilor ei. Durează un pic ca totul să fie făcut cum trebuie, șopti el. Și nu vreau să mă grăbești.

Joan se înroși.

– Nu înțeleg la ce te referi!

– Știu. Își trecu mâinile pe interiorul coapselor ei și ușor, dar ferm, îi desfăcu picioarele și mai mult. Se uită cu o atenție avidă la zonele ei intime, iar asta o făcu să se înroșească și mai tare.

– Cred... cred că m-am răzgândit, zise ea, grăbită. Nimfele din pictura de pe peretele de vizavi păreau să privească scena îngrozite. Ar fi putut intra în orice clipă un servitor... și ar fi găsit-o goală și legată de tăblia patului, iar pe el cu capul între picioarele ei. Sau era posibil ca cineva din casa din cealaltă parte a pieței să privească pe ferestre, prin fanta dintre draperii și să vadă ce făcea.

– Prea târziu, șopti el și lăsă capul jos.

Tresări în clipa în care simți prima atingere a gurii lui. Era moale, umedă și foarte caldă.

– Oprește-te, strigă ea, într-o șoaptă disperată. Oprește-te.... O! O, Doamne! Ce faci?

– O să-ți leg o batistă la gură dacă îmi mai ceri să mă opresc, chiar și o singură dată. Se uită în sus la ea. Părul lui întunecat era ciufulit, dar arăta extrem de chipeș. Însă poți să spui orice altceva vrei.

– Tristan, icni ea. Dar după aceea rămase fără cuvinte când el o pipăi cu limba, mai întâi încet și tandru... apoi din ce în ce mai ferm, lingând și împingând, până când Joan fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi de plăcere. Se răsuci și se arcui, trăgând atât de tare de legăturile de cârpă, încât tăblia patului se crăpă. Dar era în zadar. O ținea ferm de șolduri, își strecurase umerii sub coapsele ei și o tachina necruțător cu limba și cu buzele. Avusese dreptate, lua mai mult timp. Dar, o, ceruri binecuvântate, conducea la aceeași tensiune și aceeași durere neliniștită. La aceeași senzație că pământul dispărea de sub picioarele ei... până când, într-un final, trupul ei nu mai putu îndura senzațiile puternice și cedă în fața atingerilor lungi și puternice ale gurii lui.

Joan încă mai gâfâia și tremura după valul de extaz care îi copleșise toate simțurile, când el se ridică și pătrunse în ea, printr-o singură mișcare rapidă și puternică. Invazia aceea bruscă o făcu să țipe, așa că Tristan se opri imediat.

– Te-a durut?

Ea nu putu face altceva decât să clatine din cap. Se simțea complet sensibilizată și lipsită de apărare. Avea brațele legate de pat și picioare desfăcute larg, iar el era înfipt adânc în ea.

– Foarte bine. Inspiră adânc. Avea respirația întretăiată și aspră. Sunt excitat și înnebunit de cât de tare te doresc și era posibil să explodez dacă îmi spuneai să mă opresc.

– Nu te opri, reuși ea să rostească cu greu, înainte ca el să o pătrundă din nou.

– Nu-ți face griji. Își fixă apoi mâinile pe după șoldurile ei.

Părul întunecat îi alunecă peste frunte, ascunzându-i întru câtva trăsăturile dure, în timp ce o pătrundea cu mișcări ferme, care o făceau să se cutremure... întâi din cauza invaziei neașteptate asupra cărnii ei încă sensibile, apoi în armonie cu pasiunea lui toridă. Tensiunea se acumula în ea atât de tare, încât abia dacă mai putea respira. Nu părea posibil să mai poată simți un astfel de extaz la atât de scurt timp după orgasmul cutremurător de mai devreme. Cu toate astea, trupul ei era gata și dornic și o ridica spre culmi tot mai înalte, până când ajunse să simtă efectiv plăcerea prin fiecare celulă și fibră a corpului. Apoi își arcui spatele și scoase un țipăt înăbușit de eliberare. Tristan mârâi, iar ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui ca să-l țină în interiorul ei în timp ce o năpădeau valurile orgasmului. El rosti apoi un cuvânt foarte urât și se împinse și mai adânc în ea. Șoldurile i se mișcară într-un ritm rapid și sacadat, apoi începu și el să tremure și scoase un strigăt gâtuit de eliberare.

Joan se forță să deschidă ochii și își privi soțul. Chipul lui era contorsionat într-o expresie feroce, dar care se înmuie treptat, până când deschise ochii. Îi aruncă apoi un rânjet leneș și o privi pe sub pleoapele-i grele.

– Am încredere că acum crezi că este posibil. Se îndepărtă ușor de ea și se aruncă pe spate. Întinse o mână și pipăi orbește, apoi desfăcu nodul care-i ținuse brațele imobilizate de tăblia patului.

Joan rămase unde era. Să se miște implica un efort mult prea mare. În plus, nu își dorea cu adevărat să se îndepărteze de acel loc. Nici măcar nu îi venea în minte vreo replică inteligentă cu care să răspundă afirmației lui. Dar ușor, ușor, mintea ei începu să funcționeze din nou. Se întinse absentă și își eliberă și cealaltă mână.

Părea un moment propice. Tristan stătea întins lângă ea pe pat și fără îndoială era copleșit de aceeași senzație de mulțumire

care se revărsa și prin venele ei. În clipa aceea ar fi fost suficient doar să îi ceară și l-ar fi strâns în brațe și s-ar fi declarat îndrăgostită de el până peste cap și iremediabil. Dar asta ar fi fost ceva ideal. Se pomeni apoi așteptând cu sufletul la gură acel moment glorios.

Dar tăcerea se prelungi, așa că Joan fu nevoită să respire din nou și să admită că Tristan stătea lângă ea foarte nemișcat – aproape de parcă ar fi dormit. Ba mai mult de atât, când aruncă o ocheadă spre el, descoperi că avea ochii închiși și părea foarte liniștit. Extrem de fericit de altfel, dar într-un fel somnoros.

Joan deja nu mai putea aștepta. Stătuse acolo, răbdătoare, sperând că el îi va mărturisi orice sentimente pe care le avea pentru ea, dar în cele din urmă curiozitatea și dorința de a afla învinseră orice altceva.

– Tristan, începu ea, vreau să te întreb ceva.

– Răspunsul este da, murmură el. Orice îți dorești, draga mea.

– Nu, nu așa. Am o întrebare serioasă.

El nu mai spuse nimic câteva minute lungi.

– Chiar trebuie să fim serioși? Mi se pare o prostie să începem acum...

– Ai putea să-mi răspunzi sincer la o întrebare? Ea nu râse deloc, refuzând să îl lase să se fofileze atât de ușor. Asta e tot ce îmi doresc. Indiferent care e răspunsul.

– Nu o să te mint, zise el încet.

Joan mai aruncă o ocheadă spre el și văzu că era treaz. Avea ochii deschiși, dar se uita fix în tavan. Observă că avea maxilarul destul de încordat, iar asta o făcu să creadă că se pregătea sufletește să îi dea o veste proastă. Simți cum i se strânge inima. O, s-o ajute Dumnezeu! Știa ce voia să îl întrebe și îl îngrozea gândul că trebuia să-i dea un răspuns. Pentru o clipă înfricoșătoare, îi pluti pe vârful limbii o întrebare prostească și banală, apoi inspiră adânc și își adună curajul.

– Vreau doar să știu ce simți în clipa asta. Știu că gândurile și sentimentele unei persoane se pot schimba odată cu trecerea timpului. Și de vreme ce noi suntem căsătoriți acum și vom mai fi căsătoriți mulți, mulți ani de acum înainte, înțeleg că sentimentele tale se vor mai schimba...

– Ce vrei să mă întrebi? o întrerupse el.

Joan speră în sinea ei ca nu cumva să distrugă această căsnicie, înainte să fi trecut măcar o zi.

– Mă întrebam... crezi că e posibil ca într-o zi chiar să ajungi să ții la mine cu adevărat?

Tristan rămase tăcut. Observă din colțul ochiului expresia liniștită de pe chipul lui transformându-se în încruntare. După care se ridică și se așeză într-un cot, atât de brusc, încât Joan tresări.

– Poftim?

Își mușcă imediat buza, când înțelese neîncrederea din tonul vocii lui și apoi ridică din umeri, evitând să-i întâlnească privirea.

– Ei bine, știu că tata te-a obligat să te însori cu mine...

– Nu m-a obligat nimeni, mârâi soțul ei.

– Dar noi doi am petrecut câteva... câteva clipe plăcute împreună, chiar și înainte de asta, continuă ea, înroșindu-se de furie.

– Plăcute!

Tristan o privi de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Voiam să știu doar dacă e posibil să mă vrei vreodată pentru ceva mai mult decât pentru a face dragoste! exclamă ea.

Tristan o privea uimit, de parcă tocmai i-ar fi mai crescut un al doilea cap, așa că Joan ceda nervos. Se dădu jos din pat, clătinându-se.

– O, lasă, nu mai contează! A fost o prostie din partea mea să întreb... Trebuia să știu că nu o să mă asculți și n-o să-mi dai nici un răspuns serios...

– Vrei să îți dau un răspuns serios când mă întrebi dacă îmi place și altceva la tine decât să-mi plantez penisul în interiorul tău?

– Nu e nevoie să fii grosolan! Joan își luă cămașa de noapte și se chinui să se îmbrace. Dar din păcate cămașa se răsucise și se strânsese într-un nod mare, căci mânecile se încurcaseră una de alta. Trase totuși o mânecă pe braț. Era hotărâtă să se îmbrace cu ea, chiar și dacă trebuia să facă o gaură în material.

– Ai dreptate. Nu e nevoie. Îmi cer scuze. Își trecu mâna peste față. Vino aici!

– Nu, mulțumesc. O s-o trimit pe Polly să aducă niște ceai și o să găsesc o carte bună pe care să o citesc.

– Nu suna din clopoțelul acela, o avertiză el, chiar când ea se întinse după frânghie. Nu înainte să îți răspund la întrebare.

Degetele ei încremeniră lângă clopoțel.

– Bine, deci care e răspunsul tău? întrebă ea, refuzând să îl privească.

Frânghiile patului scârțâiră când se dădu jos și Tristan.

– Răspunsul este nu, nu *cred* că e posibil să ajung să țin la tine *într-o zi*, zise el accentuând aceleași cuvinte pe care le accentuase și ea mai devreme. Sunt destul de sigur de ce simt pentru tine acum și ce mă aștept să simt și în următorii cincizeci de ani. Întrebarea mea este de ce vrei să știi? Și ce, Doamne iartă-mă, te-a făcut să crezi că tatăl tău m-a obligat să mă însor cu tine?

– Pentru că asta a făcut! Mama mi-a spus că o să facă asta... și se temea că va fi nevoit să te provoace la duel dacă refuzai să mă iei de nevastă!

Orice expresie dispăru de pe chipul lui Tristan.

– Încă mă mai disprețuiește atât de mult?

Buzele ei se întredeschiseră în clipa în care realiză cât de îngrozitor trebuiau să fi sunat cuvintele ei.

– Nu! Adică, mă rog, nu cred că te are prea tare la inimă în clipa aceasta, dar și-a făcut griji pentru tata... în trecut și el obișnuia să fie la fel de nesăbuit și nepăsător ca tine... și probabil era îngrijorată că ar fi putut să-și piardă cumpătul dacă nu erai de acord cu căsătoria.

Soțul ei oftă. Lăsă umerii jos și se întoarse de la ea, ca să se îmbrace și el în cămașa lui de noapte. După aceea se așeză pe marginea patului. Părea oarecum înfrânt.

– Dar tu? Chiar credeai că o să refuz după ce am făcut dragoste cu tine la balul familiei Brentwood?

– Ei bine...

Ochii lui o țintuiră imediat. Dar privirea lui nu era obraznică, ca de obicei, ci mai degrabă precaută.

– Nu. Nu credeam. I-am și spus mamei că era o prostie.

Tristan încuviință din cap.

– Și i-am mai spus că sunt la fel de vinovată ca tine de orice scandal care se putea isca, adăugă Joan repede. Tu nu ai profitat de mine... sau cel puțin nu ai făcut nimic din ce nu mi-am dorit și eu să faci. Nu voiam să aibă o părere mai proastă despre tine decât avea despre mine, pentru că vina s-a împărțit în mod egal.

– O? Tristan își lăsă ușor capul pe spate. Chiar și atunci când te-am sărutat prima dată, la balul familiei Malcolm?

– Nu pot să spun că te-am încurajat în vreun fel să mă săruți atunci, zise ea, precaută. Dar odată ce ai făcut-o, nici nu m-am împotrivit prea tare...

– Ai fi vrut să te împotrivești?

Joan ezită o clipă.

– Nu.

Expresia de pe chipul său se mai îndulci întru câtva.

– Așa mă gândeam și eu. Să știi că nu obișnuiesc să sărut femei care nu se vor sărutate.

– Atunci... continuă Joan, când văzu că el tăcea, toate astea s-au întâmplat pentru că eu am fost dispusă să te las să mă săruți?

Tristan cântări o clipă cuvintele ei.

– Parțial.

Joan făcu ochii mari de uimire.

– Nu aș fi făcut niciodată dragoste cu tine în noaptea aceea la balul familiei Brentwood, dacă nu ți-ai fi dorit și tu, adăugă el la fel de nonșalant. Dar ai vrut să se întâmple și am considerat că asta însemna că... aveai anumite sentimente pentru mine... cel puțin suficient de profunde cât să riști mânia mamei tale. Indiferent ce părere ai despre mine, sper că nu mă consideri un ticălos imoral căruia nu-i pasă câtuși de puțin de reputația sau de demnitatea unei femei.

– Nu, deloc, protestă ea.

El încuviință din cap.

– Foarte bine. Și ca să-ți răspund la întrebare, am știut din seara aceea că vreau să mă însor cu tine... ba chiar încă de dinainte să te ispitesc spre ruină și păcat. A doua zi m-am dus la avocatul meu și i-am spus să pregătească un contract nupțial. Și chiar am intenționat să procedez adecvat și să-l vizitez pe tatăl tău

la Bath, ca să-i cer mâna ta, așa cum se cuvine. Doar că el mi-a luat-o înainte și s-a întors la Londra. Așa că tu... și mama ta... puteți fi liniștite! Nu a fost nici o clipă în pericol când a venit să discute cu mine despre căsătoria mea cu tine.

Joan rămase cu gura căscată auzindu-i afirmațiile.

– Deci, nu a trebuit să se certe deloc cu tine pe acest subiect?

– Mi-a ținut o prelegere foarte dură, zise Tristan. Cred că genul de prelegere pe care i-ar ține-o un bărbat propriului fiu înainte să se căsătorească... Despre cum să fiu un soț respectabil și cum să gestionez capriciile și stările de spirit ale unei femei. Schiță un zâmbet slab când o văzu încruntându-se. Și e posibil să fi menționat și că are o lovitură iute de pumn și că nu ar ezita să-i aplice câteva lovituri ginerelui său dacă o face pe fiica să sufere. Dar în afară de asta, nu au existat alte amenințări. Ridică apoi capul și o privi. Dar nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare: de ce voiai să știi?

Joan ezită din nou.

– Este bine pentru o doamnă să știe în ce ape se scaldă cu soțul ei.

– Același lucru e valabil și pentru un bărbat, îi răspunse el. Tatăl tău a venit să mă vadă din cauză că așa ai vrut tu sau în ciuda dorințelor tale?

– Nu prea am fost consultată în privința aceasta, dădu ea să spună, dar el clătină din cap.

– Dar în dimineața asta ai vrut, Joan?

Fiorul care se ascundea în vocea lui fu cel care îi pecetlui soarta. Indiferent de răspunsul său... indiferent de profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru ea... Joan înțelese atunci că Tristan ținea la căsnicia aceea. Că ținea la ea. Iar în clipa aceea voia să știe dacă ea își dorise cu adevărat să fie soția lui. Venise momentul să fie curajoasă și sinceră și să-și pună sufletul pe tavă în fața lui. Și putea doar să spere că va proceda și el la fel.

– Da, zise ea, în șoaptă. Absolut. Cu siguranță știi că da.

– Pentru că au insistat părinții tăi, zise el.

– Nu.

– Pentru că am făcut dragoste cu tine și ți-am răpit fecioria.

Joan se înroși la față.

– Nu.

Tristan scrâșni din dinți.

– Datorită averii mele.

– Nu.

– Pentru că ne potrivim în pat.

– Știi foarte bine că aș minți dacă aș spune că asta nu mi-a influențat sentimentele, zise ea, înroșindu-se și mai tare. Dar nu... Cred că e clar că o femeie poate cunoaște plăcerea cu mai mulți bărbați, așa că nu cred că ceea ce am trăit noi... că...

– Foamea disperată pe care o simțeam unul față de celălalt, îi oferi el.

– Da, asta... nu am crezut niciodată că *numai* asta însemna că suntem meniți să fim împreună, termină ea, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze calmul, chiar dacă cuvintele lui îi făceau inima să tresalte.

– Aha! exclamă el. Dar aici te înșeli. O astfel de pasiune nu apare mereu.

– Poate că așa e, dar eu m-am căsătorit cu tine pentru că m-am îndrăgostit de tine, îi strigă ea exasperată. De ce faci să fie atât de greu totul?

Tristan încremeni și rămase cu ochii la ea, înmărmurit. Joan strânse din buze și se concentră să îndrepte dantela de la manșeta cămășii de noapte.

– Cu siguranță nu am intenționat asta, dar s-a întâmplat, adăugă ea, cu calm. Și aș vrea să știu dacă tu crezi că e posibil să ajungi să ții la mine într-un mod similar.

Tristan se ridică în picioare și traversă camera. Joan se încruntă la manșeta ei, pentru că nu își dorea să îl privească.

– Nu, zise el. Nu cred.

Ea tresări.

– Niciodată?

– Sunt destul de sigur că sunt deja îndrăgostit de tine, zise el. Deși, dacă intenționezi să îmi prezinți vreun argument cu privire la motivul pentru care ar trebui să fie așa, voi fi numai ochi și urechi.

– Ar fi bine să fii! Își duse apoi palma la gură și făcu ochii mari. Ce-ai spus?

– Ce ai spus *tu?* contracară el.

Joan clipi uimită.

– M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc.

Lui Tristan îi zvâcniră buzele.

– Și eu la fel. Doar că nu știam...

– Ce? întrebă ea precaută.

– Nu știam că asta o să conteze pentru tine. Ridică din umeri. Nu am prea multă experiență în a fi iubit.

Inima ei era pe punctul de a exploda de fericire.

– De ce ai crezut că nu ar conta pentru mine? întrebă ea încet.

El își mută privirea și se strâmbă ușor.

– Pentru că e ceva care nu pare să conteze pentru multe femei. Ele doar asociază numele de Burke cu o avere considerabilă și apoi se închipuie acoperite în mătăsuri scumpe și de diamante.

– Înțeleg, zise ea și zâmbi. Dar eu am învățat să nu mă imaginez îmbrăcată în nimic ce nu aprobă înainte domnul Salvatore.

Zâmbetul lui se îndulci întru câtva. Joan luă asta ca pe o încurajare și continuă:

– Nici eu nu am prea multă experiență cu iubirea. Am fost mereu prea înaltă sau prea impertinentă pentru domnii din Londra, așa că au preferat întotdeauna să-mi vorbească despre supă decât să mă invite la dans. Începusem să mă obișnuiesc cu ideea că o să duc o viață de fată bătrână... sau poate că voi fi nevoită să păcălesc un domn mai bătrân, care nu vede bine, să mă ia de nevastă.

Tristan întinse mâna și o mângâie pe obraz.

– Ai o înălțime perfectă, zise el. Și orice bărbat care nu vede cât de superbă ești când porți rochia aceea aurie cu siguranță e orb.

Joan îi prinse mâna și-i strânse degetele în palmele ei.

– Contează foarte mult pentru mine că mă iubești. Faptul că rostise cu voce tare aceste cuvinte îi aduse zâmbetul pe buze. Un zâmbet care părea să se mărească cu fiecare clipă care trecea. Chiar mă iubești? Nu ai spus-o doar ca să nu-mi rănești sentimentele?

– Mă știi pe mine să fac vreodată ceva doar ca nu rănesc sentimentele cuiva? Înfășură apoi un braț în jurul taliei ei și o trase aproape, lipind-o de el. Te iubesc aproape la nebunie, Lady Burke, șopti el și buzele lui le atinseră pe ale ei.

Joan își puse brațele în jurul gâtului său și se întinse ca să-i întâlnească sărutul.

– Atunci sărută-mă.

Tristan se opri brusc. Ochii săi verzi străluceau ca niște smaralde la umbra pleoapelor lui lenețe.

– Mai spune-o o dată. Îmi place cum sună.

– Te iubesc, spuse ea. Dar abia apucă să pronunțe ultimul cuvânt, că gura lui o cuceri pe a ei, flămândă, plină de dorință și, cumva, plină de bucurie. Joan îi răspunse la sărut cu toată fericirea din inima sa. Te iubesc, repetă ea, când el ridică ușor capul, în cele din urmă. Cu disperare. N-o să-ți mai lipsească niciodată dragostea. Și dragostea ta o să conteze mereu pentru mine, așa că ai face bine să-mi spui cel puțin o dată pe săptămână că încă mă mai iubești și tu.

– Dacă asta este încurajarea pe care o primesc pentru a-ți spune asta, cred că voi reuși să-mi găsesc cuvintele mai mult de o dată pe săptămână. Se uita în jos la ea, aprobator.

Abia atunci Joan își dădu seama că i se desfăcuse cămașa de noapte, rămasă neîncheiată. Sânii ei goi erau lipiți de pieptul lui. Se dădu puțin în spate și se retrase din brațele lui.

– Acesta e singurul lucru pe care-l iubești la mine?

– Ador tot ce ține de tine, zise el imediat. Ador fiecare părticică enervantă, provocatoare, fermecătoare, interesantă și superbă a ta.

– Îmi place cum sună asta! exclamă ea. Mai spune-o o dată.

El izbucni în râs. Cel puțin până în clipa în care Joan își scoase din nou cămașa de noapte.

– Oohh... Ochii lui se aprinseră de dorință. Nu-mi mai amintesc totul acum. Dar e suficient să spun atât: Te iubesc, draga mea Joan.

– Asta e tot ce voiam să știu.

Și chiar era.